Bernard Werber

THANATONAUȚII

PRIMII PAȘI AI OMULUI ÎN VIAȚA DE DUPĂ VIAȚĂ



Bernard Werber

THANATONAUŢII

TRADUCERE DE NICOLAE CONSTANTINESCU

Pentru Reine

DICŢIONAR

THANATONAUT s.m. (de la grecescul *thanatos,* moarte şi *nautes,* navigator). Explorator al morţii.

MANUAL DE ISTORIE

CÂTEVA DATE DE REŢINUT

1492 – Primii paşi pe continentul american
1969 – Primii paşi pe Lună
2062 – Primii paşi pe continentul morţilor
2068 – Primele anunţuri publicitare despre drumul reîncarnării

Manual de istorie, anul II, curs elementar

PRIMA EPOCĂ

Vremea amatorilor

1 – MANUAL DE ISTORIE

Pe vremuri, tuturor oamenilor le era frică de moarte. Era ca un zgomot de fond permanent pe care nimeni nu-l putea uita nici măcar o secundă. Fiecare ştia că la capătul tuturor faptelor sale se află propria lui dispariţie. Şi această angoasă umbrea toate plăcerile.

Woody Allen, un filozof american de la sfârşitul secolului XX, caracteriza astfel starea de spirit care domnea în vremurile acelea: „Cât timp omul va fi muritor, el nu va putea să fie cu adevărat relaxat.”

Manual de istorie, anul II, curs elementar

2 – JURNALUL INTIM AL LUI MICHAEL PINSON

Oare am dreptul să povestesc totul?

Chiar şi acum, după trecerea timpului, îmi vine greu să cred că tot ce s-a petrecut chiar s-a întâmplat în realitate. Îmi vine greu să cred că am participat la această formidabilă epopee. Îmi vine greu să cred că i-am supravieţuit pentru a-i atesta veridicitatea.

Natural, nimeni nu şi-ar fi putut închipui că totul va merge atât de repede şi se va ajunge atât de departe. Nimeni.

Ce ne-a împins la această nebunie? Poate ceva cât se poate de prostesc care poartă numele de curiozitate. Aceeaşi curiozitate care ne împinge să ne aplecăm deasupra râpelor

pentru a ne da seama cât de îngrozitoare ar fi căderea noastră dacă am face un pas în plus.

Poate şi din nevoia de aventură într-o lume din ce în ce mai inactivă şi mai lipsită de pasiune.

Unii spun: „Aşa ne-a fost scris, aşa trebuia să se întâmple.” Dar eu nu cred în destine hotărâte dinainte. Cred că oamenii fac alegeri pe care le acceptă în mod conştient. Aceste alegeri prefigurează destinele şi poate că tot aceste alegeri ale oamenilor prefigurează universul.

Îmi amintesc totul, fiecare episod, fiecare cuvânt, fiecare expresie a acestei mari aventuri.

Oare am dreptul să vă spun totul?

Cap: povestesc. Pajură: păstrez secretul.

Cap.

Dacă ar fi să caut originea tuturor evenimentelor care s-au înlănţuit, ar trebui s-o iau de foarte departe, din propriul meu trecut.

3 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Cerere de informaţii descriptive de bază

Numele: Pinson
Prenumele: Michael
Părul: brunet
Ochii: căprui
Înălţimea: 1,75 m
Semne particulare: fără
Observaţii: pionier al mişcării thanatonautice
Punct slab: lipsă de încredere în sine

4 – LA DUPONT TOTUL E BUN

Aşa cum li se întâmplă tuturor copiilor, a venit şi pentru mine ziua în care am descoperit moartea. Primul meu mort era chiar un om obişnuit să trăiască printre cadavre. Domnul Dupont, măcelarul nostru. Deviza lui era scrisă cu litere mari pe

vitrină: „La Dupont totul e bun.” Într-o dimineaţă mama mi-a spus că nu vom putea cumpăra de la el muşchi file pentru duminică, deoarece domnul Dupont murise. Fusese strivit de o carcasă de bovină care scăpase pe neaşteptate din cârlig.

Probabil că aveam patru ani. Am întrebat-o brusc pe mama ce însemna cuvântul M.O.R.T.

Mama s-a arătat la fel de stingherită ca în ziua când o întrebasem dacă pilulele ei anticoncepţionale ar putea să-mi lecuiască tusea.

Îmi aduc aminte că a lăsat ochii în jos.

— Ei bine, ăăă, a fi mort înseamnă „a nu mai fi aici”.

— Ca şi cum ai ieşi dintr-o încăpere?

— Nu numai dintr-o încăpere. Asta înseamnă că ai părăsit casa, oraşul, ţara.

— Deci a călători departe. Ca atunci când pleci în vacanţă?

— Ăăăă… nu, nu tocmai. Pentru că atunci când eşti mort nu mai mişti.

— Nu mai mişti şi totuşi pleci departe? Grozav! Cum e posibil asta?

Poate că această tentativă stângace care încerca să explice decesul măcelarului Dupont a făcut să se nască în mine acea curiozitate fertilă, propice, mult mai târziu, încolţirii obsesiilor lui Raoul Razorbak.

În fine, cel puţin aşa mi se pare.

Trei luni mai târziu, când mi s-a spus că străbunica mea Aglaé a murit şi ea, se pare că aş fi declarat: „Bunicuţa Aglaé a murit? M-aş mira să fie în stare de aşa ceva!” Furios, străbunicul meu s-a încruntat rău de tot la mine şi a spus aceste cuvinte pe care n-am să le uit niciodată:

— Tu chiar nu ştii că *moartea e lucrul cel mai îngrozitor care se poate întâmpla?*

Nu, nu ştiam.

— Aha… eu credeam că… m-am bâlbâit eu.

— *Nu se glumeşte cu astfel de lucruri!* a adăugat el ca să-mi intre mai bine în cap. Dacă există ceva cu care nu se glumeşte, asta e moartea!

Tata a continuat pe aceeaşi temă. Toţi voiau să mă facă să înţeleg că moartea era un tabu absolut. Nu se vorbeşte despre ea, nu este evocată, iar numele ei e pronunţat totdeauna cu teamă şi respect. În nici un caz nu se rosteşte acest cuvânt în mod inutil, întrucât poartă ghinion.

— Străbunica ta Aglaé a murit. E îngrozitor. Şi dacă ai avea inimă… ai plânge!

Trebuie să spun că, încă din zori, fratele meu Conrad, spre deosebire de mine, vărsa lacrimi ca o rufă nestoarsă pusă la uscat.

Aha, când oamenii mor trebuie să plângi? Păi mie nu-mi spune nimeni nimic. Lucrurile care se înţeleg de la sine se înţeleg mai bine când le spui pe nume.

Ca să mă ajute să plâng, tatăl meu, exasperat de aroganţa mea juvenilă, mi-a tras o pereche de palme. Spera că în felul acesta îmi voi aminti: unu, cuvintele „moartea e cel mai îngrozitor lucru care se poate întâmpla” şi doi, că „nu se glumeşte cu astfel de lucruri”.

— De ce n-ai plâns? a insistat din nou tata la întoarcerea de la înmormântarea străbunicii Aglaé.

— Lasă-l în pace, Michael, nu are decât cinci ani, nici măcar nu ştie ce înseamnă moartea, mi-a luat apărarea mama.

— Ştie foarte bine, dar nu se gândeşte decât la el, aşa că moartea celorlalţi îl lasă indiferent. O să vezi că nu va plânge nici la moartea noastră!

De data asta am început să înţeleg de-a binelea: cu moartea nu era de glumit. După povestea asta, de câte ori mi se anunţa o trecere în nefiinţă, mă străduiam să mă gândesc insistent la ceva foarte trist… de exemplu, la frunzele de spanac opărite. Lacrimile îmi veneau fără probleme şi asta făcea plăcere tuturor.

După aceea am avut un contact mai direct cu moartea. La şapte ani, am murit chiar eu. Evenimentul s-a petrecut într-o zi însorită de februarie. Trebuie să spun că avusesem un ianuarie foarte blând şi se întâmplă frecvent să urmeze un februarie însorit, după un ianuarie blând.

5 – UNDE EROUL MOARE FĂRĂ ÎNTRERUPERE

— *Atenţie!*

— Nenorocire…

— Dumnezeule mare!

— Luaţi seama! Chiar nu vedeţi…

— Nuuuu!!!!!

Scrâşnet lung de frâne. Şoc înăbuşit şi discret. Alergam după mingea care scăpase pe şosea şi bara de protecţie a maşinii sport de culoare verde m-a izbit chiar sub genunchi, acolo unde pielea e mai catifelată. Am decolat cu picioarele de pe pământ şi am fost aruncat în aer.

Curentul îmi şuiera pe la urechi. Mă ridicam în zbor deasupra solului. Un vânt răcoros îmi intra pe gura larg deschisă. Sub mine, departe, jos, nişte gură-cască mă priveau înspăimântaţi.

O femeie a scos un ţipăt când a văzut cum mă ridicam în aer. Din pantalonii mei curgea sânge, care se strângea într-o băltoacă pe asfalt.

Totul s-a petrecut ca într-un film derulat cu încetinitorul. Zburam la înălţimea acoperişurilor, observând nişte siluete care se agitau prin mansarde. Atunci mi-a venit pentru prima dată în minte întrebarea care mă va obseda atât de des mai târziu: „Dar ce caut eu aici?”

Da, în clipa aceea, suspendat în aer o fracţiune de timp, am înţeles că nu înţelesesem nimic.

Cine sunt?

De unde vin?

Încotro merg?

Veşnicele întrebări. Toţi ni le punem într-o zi. Eu mi le-am pus în momentul acela, atunci când muream.

Urcasem foarte sus. Am coborât foarte repede. Umărul meu a lovit capota maşinii sport de culoare verde, care m-a aruncat cu capul de marginea trotuarului. Pârâit. Zgomot surd. Feţe înspăimântate s-au aplecat asupra mea.

Aş fi vrut să vorbesc, dar nu mai puteam să fac nimic, nici să vorbesc, nici să mă mişc. Lumina soarelui a început să scadă uşor. Soarele e totuşi palid în februarie. Se simte apropierea ploilor de primăvara. Cerul s-a întunecat treptat. În curând m-am pomenit în întuneric şi tăcere. Nici miros, nici senzaţii, nimic. Sfârşit.

Tocmai împlinisem şapte ani şi murisem pentru prima dată.

6 – PUBLICITATE

„Viaţa e frumoasă. Nu ascultaţi clevetirile. Viaţa e frumoasă.

Viaţa e un produs testat şi aprobat de peste şaptezeci de miliarde de oameni, de trei miliarde de ani. Iată dovada calităţii sale de neînlocuit.”

Acesta este un mesaj transmis de ANPV,
Agenţia Naţională pentru Promovarea Vieţii

7 – MANUAL DE ISTORIE

Până la apariţia thanatonauticii, moartea era considerată unul din principalele tabuuri ale omenirii. Pentru a lupta mai bine împotriva imaginii ei, oamenii recurseseră la nişte procese mentale pe care le vom numi superstiţii. De exemplu, unii socoteau că, atârnând la tabloul de bord o medalie cu efigia Sfântului Cristof, poţi evita accidentele de maşină mortale.

Înainte de secolul al XXI-lea circula curent această glumă: „În cazul unui accident de maşină, cele mai multe şanse de scăpare le are automobilistul al cărui Sfânt Cristof e mai mare.”

Manual de istorie, anul II, curs elementar

8 – UNDE EROUL MOARE MAI PUŢIN DECÂT S-AR PUTEA CREDE

Aşteptare. Nu se produsese nimic îngrozitor.

Străbunicul se înşelase. A muri nu era chiar aşa de groaznic. Nu se întâmpla nimic şi asta era tot.

Întunericul şi tăcerea au durat foarte multă vreme.

În sfârşit, am deschis ochii. Într-un halo de lumină opacă, a apărut o siluetă delicată. Cu siguranţă un înger.

Îngerul s-a aplecat spre mine. Îngerul semăna în mod ciudat cu o femeie, dar cu o femeie foarte frumoasă, cum nu vezi niciodată pe pământ. Era blondă şi avea ochi căprui.

Mirosea a caise.

În jurul nostru totul era alb şi senin.

Probabil că eram în Paradis, pentru că îngerul mi-a zâmbit.

— Heee… maiu… rurură.

Probabil că îngerii aveau un limbaj al lor. Jargonul îngerilor, imposibil de înţeles pentru un neînger.

— Nu… naiii… temură.

Îngerul a repetat cu răbdare această înşirare monotonă şi şi-a aşezat mâna moale şi răcoroasă pe fruntea mea netedă de copil accidentat.

— Nu… mai ai… temperatură.

M-am uitat în jurul meu puţin cam năucit.

— Ţi-e bine? Mă-nţelegi? Nu mai ai temperatură.

— Unde mă aflu? În Paradis?

— Nu. La secţia de reanimare a spitalului Saint-Louis.

Îngerul m-a liniştit.

— N-ai murit. Ai doar câteva vânătăi. Ai avut noroc cu capota maşinii care ţi-a amortizat căderea. Nu te-ai ales decât cu o tăietură mare la genunchi.

— Am leşinat?

— Da, trei ore.

Zăcusem trei ore fără cunoştinţă şi nu-mi aminteam nimic! Nici cea mai mică frântură de idee sau senzaţie. În timpul acestor trei ore nu se întâmplase nimic.

Infirmiera mi-a pus la spate o pernă ca să mă pot aşeza mai confortabil. Poate că trei ore fusesem mort, dar eu nu simţisem nimic.

În schimb, sosirea familiei mi-a provocat mari dureri de cap. Toţi erau foarte gentili cu mine şi suspinau întruna de parcă îmi şi dădusem sufletul. Spuneau că au fost foarte îngrijoraţi pentru mine. „Ne-am făcut sânge rău”, ziceau ei. Am avut impresia că regretau puţin faptul că scăpasem. Dacă aş fi murit, ar fi ştiut foarte bine să mă regrete. Asta m-ar fi înzestrat brusc cu toate calităţile.

9 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Obiectul: Cerere de informaţii psihologice despre numitul Michael Pinson

Subiectul pare în ansamblu normal. Totuşi se disting la el câteva instabilităţi psihologice provocate de un anturaj familial

sufocant. Subiectul trăieşte în permanenţă în îndoială. Pentru el, ultimul care vorbeşte are totdeauna dreptate. Nu ştie ce vrea. Nu-şi înţelege epoca. Uşoare tendinţe paranoice.

De reţinut: părinţii n-au crezut de cuviinţă să-i dezvăluie subiectului că este un copil adoptat.

10 – UN VULTUR

Această primă excursie în afara vieţii nu mi-a adus la cunoştinţă nimic cu adevărat interesant despre moarte, în schimb mi-am dat seama că va rămâne încă multă vreme un motiv de necazuri cu familia mea.

Mai târziu, pe la opt-nouă ani, m-am interesat mai mult de moarte, dar de data asta de moartea altora. Trebuie precizat că televiziunea arăta zilnic la actualităţile de seară morţi la discreţie. Mai întâi erau cei care decedaseră în războaie. Aceştia purtau uniforme cu verde şi roşu. Apoi cei răposaţi în accidente de circulaţie (haine împestriţate). În sfârşit, defuncţii celebri (veşminte cu paiete).

La televizor totul era mult mai simplu decât în viaţă. Înţelegeai imediat că moartea e tristă pentru că imaginile erau însoţite de o muzică funebră. Ce se dădea la televizor puteau înţelege chiar şi copiii şi idioţii. Cei care muriseră în războaie aveau dreptul la o simfonie de Beethoven, cei decedaţi în accidente se bucurau de un concertino vivaldian, iar starurile căzute victime unei *overdose* erau prezentate în acordurile lente ale unei bucăţi de Mozart cântate la violoncel.

Nu mi-a scăpat faptul că imediat ce o vedetă deceda, vânzările discurilor înregistrate de ea creşteau fulgerător, filmele pe care le făcuse erau difuzate şi redifuzate pe micul ecran şi toată lumea îl vorbea pe defunct numai de bine. Ca şi cum moartea l-ar fi spălat de toate păcatele. Şi chestia cea mai tare era că decesul lor nu-i împiedica pe artişti să lucreze. Cele mai bune discuri ale lui John Lennon, Jimmy Hendrix sau Jim Morrison apăruseră pe piaţă cu mult după moartea lor.

Următoarea înmormântare la care am luat parte a fost cea a unchiului Norbert. Un tip formidabil, se spunea printre cei care formau cortegiul funebru. Cu această ocazie am auzit pentru prima dată faimoasa expresie: „Totdeauna cei mai buni ne

părăsesc primii.” Nu aveam decât opt ani, dar mi-am zis în sinea mea: „Păi atunci în jurul nostru nu rămân decât ăia răii?”

Purtarea mea la funeralii a fost impecabilă. De la plecarea convoiului m-am concentrat numai la frunzele de spanac opărite. Şi hohoteam de ţi-era mai mare dragul dacă pe lângă spanac mă gândeam şi la pasta de peşte. Nici fratele meu Conrad nu reuşea să se ridice la înălţimea bocetelor mele.

Când am sosit la cimitirul Père-Lachaise, meniul hohotelor mele de plâns se îmbogăţise cu conopidă şi creier crud de miel. Ptiu! Cât pe ce să leşin de greaţă. Cineva dintre cei de faţă a şoptit: „Nu ştiam că Michael ţinea atât de mult la unchiul Norbert.” Mama a remarcat că faptul era cu atât mai uimitor cu cât, la drept vorbind, nu-l întâlnisem niciodată. Nu avea importanţă, descoperisem reţeta înmormântărilor reuşite: frunze de spanac, pastă de peşte, conopidă şi creier de miel.

Dar ziua a fost memorabilă şi pentru că atunci l-am întâlnit pe Raoul Razorbak.

Eram strânşi în faţa mormântului răposatului meu unchi Norbert, când am remarcat, puţin mai departe, ceva ce mi s-a părut mai întâi a fi un vultur aşezat pe un mormânt. Nici vorbă însă de o pasăre de pradă. Era Raoul.

Profitând de un moment de neatenţie – în fond îmi achitasem cota de lacrimi – m-am apropiat de acea siluetă întunecată. Un lungan singuratic stătea pe o piatră funerară şi se uita ţintă la cer.

— Bună ziua, am zis eu politicos. Ce faceţi aici?

Tăcere. De aproape, vulturul părea un puşti. Era slab şi faţa suptă îi scotea în evidenţă pometţii în spatele ochelarilor cu ramă de baga. Mâinile subţiri şi delicate stăteau aşezate pe pantaloni, ca doi păianjeni liniştiţi care aşteptau ordinele stăpânului lor. Băiatul a lăsat capul în jos şi s-a uitat la mine cu un calm şi o profunzime pe care nu le mai întâlnisem niciodată la cineva apropiat de vârsta mea.

Am repetat întrebarea:

— Ce faceţi aici?

O mână-păianjen a urcat în viteză versantul nordic al pantalonilor şi şi-a vârât un deget în nasul lung şi drept.

— Poţi să mă tutuieşti, a zis el cu solemnitate.

Apoi mi-a explicat:

— Mă aflu pe mormântul tatălui meu. Mă străduiesc să-l aud în cazul în care are ceva să-mi spună.

Am pufnit în râs. A ezitat o clipă, apoi a început şi el să râdă. Nu puteai decât să faci haz de un copil slab care-şi petrecea ore în şir pe un mormânt, aşteptând şi uitându-se cum treceau norii pe cer.

— Cum te cheamă?

— Raoul Razorbak. Poţi să-mi spui Raoul. Pe tine?

— Michael Pinson. Poţi să-mi spui Michael.

S-a uitat cercetător la mine.

— Pinson? Dar nu semeni deloc cu un penson.

Am încercat să-mi păstrez calmul. Fusesem învăţat ce să spun în cazul unei astfel de situaţii delicate.

— Cine zice ăla e.

A izbucnit din nou în râs.

11 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Cerere de informaţii descriptive de bază

Numele: Razorbak
Prenumele: Raoul
Părul: brunet
Ochii: căprui
Înălţimea: 1,90 m
Semne particulare: poartă ochelari
Observaţii: pionier al mişcării thanatonautice
Punct slab: exces de încredere în sine

12 – PRIETENIE

Mai târziu, am început să mă întâlnesc cu Raoul în fiecare miercuri după-amiază la cimitirul Père-Lachaise. Îmi plăcea să merg alături de silueta lui lungă şi slabă. Şi pe urmă, de fiecare dată îmi spunea tot felul de poveşti fantastice.

— Ne-am născut prea târziu, Michael.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că totul a fost inventat, totul a fost explorat. Mi-ar

fi plăcut să fiu primul om care a inventat praful de puşcă sau electricitatea, sau măcar primul care a meşterit un arc cu săgeţi. M-aş fi mulţumit cu un fleac acolo. Dar n-a mai rămas nimic de descoperit. Realitatea e mai iute de picior decât sf-ul. Nu mai există inovatori, ci doar imitatori. Oameni care perfecţionează ceea ce alţii au descoperit cu mult timp în urmă. Ultimul care a cunoscut acea impresie formidabilă de deflorare a unui nou univers, a fost probabil Einstein. Închipuie-ţi ce senzaţie ameţitoare, când a înţeles că poate calcula viteza luminii!

Nu, nu puteam să-mi închipui.

Raoul se uita la mine dezolat.

— Ar trebui să citeşti mai multe cărţi, Michael. Oamenii se împart în două categorii: cei care citesc cărţi şi cei care ascultă ce au citit ceilalţi. Crede-mă că e mai bine să faci parte din prima categorie.

I-am răspuns că probabil de aceea vorbea el ca din carte şi ne-am amuzat. Fiecare cu rolul lui. Raoul declama adevăruri primordiale, eu glumeam pe socoteala lor şi amândoi ne strâmbam de râs. De fapt, ne stricam de râs din te miri ce.

Totuşi Raoul Razorbak citise o sumedenie de cărţi. El mi-a trezit interesul pentru lectură, recomandându-mi autori – după cum spunea el – „neplicticoşi”: Rabelais, Edgar Allan Poe, Lewis Carrol, H.G. Wells, Jules Verne, Isaac Asimov, Frank Herbert, Philip K. Dick.

— Scriitorii „neplicticoşi” nu sunt chiar atât de numeroşi, îmi explica Raoul. Majoritatea autorilor îşi închipuie că par mai inteligenţi dacă sunt mai greu de înţeles. Aşa că îşi întind frazele pe douăzeci de rânduri. Primesc premii literare şi după aceea oamenii le cumpără cărţuliile ca să-şi împodobească salonul şi să dea impresia persoanelor care-i vizitează că sunt în stare să citească nişte chestii atât de sofisticate. Am răsfoit cărţi în care nu se întâmpla nimic. Pur şi simplu nimic. Apare un tip, vede o femeiuşcă şi o agaţă. Ea îi spune că nu ştie dacă se va culca sau nu cu el. Iar după opt sute de pagini, tipa se decide, în sfârşit, pentru un nu categoric.

— Dar pentru ce să scrii nişte cărţi în care nu se întâmplă pur şi simplu nimic? îl întreb eu.

— Lipsă de idei. Imaginaţie săracă. De aici tot felul de biografii şi autobiografii romanţate… Nişte scriitori care nu sunt în stare să inventeze o lume nu pot decât s-o descrie pe-a lor,

oricât ar fi ea de săracă. Nici în literatură nu mai sunt inventatori. Aşa că, lipsind fondul, autorii îşi perfecţionează stilul, migălesc forma. Descrie tu pe zece pagini necazurile pe care ţi le face un furuncul şi ai toate şansele să iei premiul Goncourt.

Chicotim amândoi.

— Dacă *Odiseea* lui Homer ar fi fost publicată pentru prima dată în zilele noastre, nici măcar n-ar fi apărut pe lista cărţilor care se vând cel mai bine. Ar fi fost trecută în rândul cărţilor fantastice şi de groază. N-ar fi fost citită decât de puşti ca noi, pentru poveştile cu ciclopi, vrăjitoare, sirene şi alţi monştri.

Raoul se născuse cu capacitatea rară de a judeca el însuşi lucrurile. Nu repeta cu pedanterie ideile îndrugate la televizor şi prin ziare. Cred că cel mai mult mă atrăgea la el această libertate spirituală, rezistenţa în faţa oricărei influenţe. Pentru asta îi mulţumea tatălui său. Era profesor de filozofie, preciza el, şi de la el deprinsese dragostea pentru cărţi. Raoul citea aproape una pe zi. În special romane fantastice şi de *science-fiction.*

— Secretul libertăţii e librăria, îi plăcea lui să spună.

13 – NU NE PĂZIM NICIODATĂ ÎNDEAJUNS MĂRUNTAIELE

Într-o miercuri după-amiază când, aşezaţi pe o bancă, ne uitam în tăcere la norii care treceau pe deasupra cimitirului, Raoul a scos un caiet gros din ghiozdan. L-a deschis şi mi-a arătat o pagină pe care probabil că o tăiase dintr-o carte consacrată mitologiei antice.

Am văzut imaginea unei bărci egiptene şi diferite personaje.

Raoul a început să-mi explice:

— În centrul navei stă Ra, zeul soarelui. În faţa lui se află îngenuncheat un defunct. De o parte şi de cealaltă stau alte două divinităţi: Isis şi Neftis. Cu mâna stângă, Isis indică o anumită direcţie, iar în mâna dreaptă ţine o cruce egipteană, simbolul eternităţii care-l aşteaptă pe călătorul în lumea cealaltă.

— Egiptenii credeau în lumea cealaltă?

— Bineînţeles. Aici, la extremitatea stângă a imaginii, poate fi recunoscut Anubis, cu capul lui de şacal. El va fi ghidul care-l va însoţi pe defunct, ţinând în mană urna cu stomacul şi intestinele acestuia.

Mi-am reţinut un sughiţ de greaţă.

Raoul a continuat pe un ton profesoral:

— ”Fiecare mort trebuie să aibă grijă să nu i se fure măruntaiele”, zice un proverb din Egiptul antic.

Apoi a întors pagina, trecând la alte imagini.

— Aici, mortul urcă şi el în barcă. Este primit, fie de Ra în persoană, fie de un porc. Porcul devorează sufletele celor blestemaţi, pe care-i conduce în infernul nenorocirilor, unde domnesc nişte călăi cruzi, care-i vor supune la mii de schingiuiri cu degetele lor cocârjate terminate cu unghii ascuţite.

— Ce oroare!

Raoul m-a sfătuit să nu mă grăbesc cu consideraţiile.

— Dacă Ra însuşi consimte să-l primească pe mort, atunci totul va fi bine. Defunctul se va instala, în picioare, alături de zei, iar barca se va porni să alunece pe apă, trasă de-a lungul râului de o frânghie lungă, care în realitate este un şarpe boa viu.

— Grozav!

Raoul a ridicat ochii la cer. Alternanţa mea de entuziasm şi dezgust începea să-l exaspereze. Totuşi a continuat, pentru că, în fond, eram singurul care-l asculta.

— Acest şarpe boa este un şarpe bun care-i alungă pe duşmanii luminii. El îşi dă toată silinţa, dar mai există o reptilă, care e rea, Apofis, întruchiparea lui Set, zeul răului. Această reptilă se învârteşte în jurul bărcii ca s-o răstoarne. Uneori iese din apă şi scuipă foc. Face barca să se învârtească în loc şi sare afară din valuri în speranţa de a înghiţi sufletul înspăimântat al defunctului. Dacă acesta se ţine tare, corabia morţii îşi continuă drumul şi alunecă de-a lungul fluviului subteran care traversează cele douăsprezece lumi inferioare. Sunt multe stânci submarine de evitat. Trebuie să treci pe porţile infernului, să ocoleşti tot felul de monştri acvatici şi să te păzeşti cu mare grijă de demonii zburători. Dar dacă mortul reuşeşte să treacă prin toate aceste încercări, atunci…

Spre marea mea consternare, Raoul s-a întrerupt.

— Vom continua săptămâna viitoare. S-a făcut deja şapte şi mama o să se îngrijoreze.

Frustrarea mea îl amuza.

— Fiecare lucru la vremea lui. Nu fi nerăbdător.

Noaptea următoare, am visat pentru prima dată că zburam, străpungând norii. Eram ca o pasăre. Nu, chiar eram o pasăre. Şi zburam, zburam… Apoi deodată, în spatele unui nor, am zărit o femeie îmbrăcată în alb. Stătea pe un nor şi era foarte frumoasă. Avea corpul tânăr şi zvelt. M-am apropiat şi am constatat că în mână avea o mască. M-am apropiat şi mai mult şi am tresărit de groază. Masca nu era altceva decât un craniu de mort, cu orbitele goale, o gură fără buze şi un rictus încremenit. M-am trezit lac de năduşeală. Am sărit din pat şi m-am repezit în baie, unde mi-am băgat capul sub robinetul cu apă rece ca să mă spăl de coşmar.

A doua zi, la micul dejun, am întrebat-o pe mama:

— Mamă, crezi că se poate zbura ca păsările?

Mama s-a uitat la mine cam ciudat. Poate că mă deranjasem puţin la minte din cauza accidentului.

— Încetează cu prostiile şi înghite-ţi fulgii de cereale.

14 – MITOLOGIE MESOPOTAMIANĂ

„Încotro te duci, Ghilgameş?
Viața veşnică pe care o cauţi
N-o vei găsi niciodată.
Când zeii i-au creat pe oameni
Ei le-au hărăzit moartea
Iar viaţa veşnică
Au păstrat-o pentru ei.”

Epopeea lui Ghilgameş

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

15 – RAOUL E SONAT

De fiecare dată când ne întâlneam la cimitirul Père-Lachaise, Raoul vorbea cu mine despre moarte. El vorbea şi eu îl ascultam. Aceste discuţii nu aveau nimic morbid, urât sau macabru. Discutam despre moarte ca despre un fenomen interesant, aşa cum am fi vorbit despre extratereștri sau despre motociclete.

— Am avut un vis, i-am spus eu.

Voiam să-i povestesc despre femeia îmbrăcată în satin alb, cu mască de cap de mort, care stătea pe un nor, dar nu mi-a lăsat timp. M-a întrerupt imediat.

— Şi eu am avut un vis. Îmi construiam un car de foc. M-am urcat în el şi nişte cai de foc mă duceau spre soare. Trebuia să trec prin cercuri de foc ca să mă apropii de astru şi, cu cât treceam prin mai multe cercuri, cu atât mai mult aveam impresia că înţeleg lucrurile mai bine.

Mai târziu am aflat că nu întâmplător Raoul se interesa de moarte. Într-o seară, la întoarcerea de la şcoală, se îndreptase direct spre toaletă şi acolo dăduse peste tatăl lui spânzurat de bazinul de apă. Francis Razorbak fusese profesor de filozofie la liceul Jean-Jaurès din Paris; oare descoperise el ceva atât de interesant despre lumea de dincolo încât s-o părăsească pe aceasta?

Raoul era convins că tatăl lui nu se omorâse din tristeţe sau din supărare. Îşi luase zilele ca să poată înţelege mai bine un mister. Prietenul meu era cu atât mai convins de acest lucru, cu cât tatăl lui, de mai multe luni, se înhămase la redactarea unui studiu intitulat *Moartea, această necunoscută.*

Probabil că descoperise ceva esenţial căci, exact înainte de a se spânzura, dăduse foc lucrării. Când Raoul găsise cadavrul, în cămin încă mai pluteau foi calcinate. Vreo sută de file erau încă lizibile. În ele se vorbea despre mitologii antice şi despre cultul morţilor.

De atunci Raoul se gândise întruna la asta. Ce descoperise tatăl lui atât de important? Ce voise să caute în moarte?

Raoul nu plânsese în ziua funeraliilor. Dar pe el nu-l certase nimeni. Nimeni nu-i făcuse nici cel mai mic reproş. Cei din jur spuneau: „Acest sărman copil e atât de traumatizat de sinuciderea tatălui său încât nu mai e în stare să plângă.” Dacă l-aş fi cunoscut înainte de asta, i-aş fi dat şi lui reţeta mea pe

bază de spanac opărit şi creier de miel, şi ar fi fost scutit de astfel de aprecieri.

Imediat după înmormântarea tatălui, comportamentul mamei lui Raoul s-a schimbat complet. Îi satisfăcea toate capriciile. Îi cumpăra toate jucăriile, toate cărţile, toate revistele pe care le cerea. Făcea ce voia cu timpul lui liber. Mama îmi spunea că e un copil prea răsfăţat pentru că era singur la părinţi şi orfan de tată. Şi mie mi-ar fi plăcut tare mult să fiu un copil răsfăţat, chiar dacă ar fi trebuit să renunţ la o parte din familia mea.

Mie nu mi se trecea nimic cu vederea.

— Ce ai de tot hoinăreşti cu acest Razorbak? m-a întrebat tata, aprinzându-şi unul din trabucurile lui care împuţeau aerul pe o rază de treizeci de metri.

Am protestat cu înfocare.

— E prietenul meu cel mai bun.

— Atunci nu ştii să-ţi alegi prietenii, a spus tatăl meu. E clar că băiatul ăsta nu e normal.

— De ce?

— Nu face pe neştiutorul. Tatăl lui suferea de o depresiune nervoasă care l-a dus la sinucidere. Cu o astfel de ereditate, orice puşti ar fi tra-la-la. Iar maică-sa nu lucrează şi se mulţumeşte cu pensia. E ceva nesănătos. Ar trebui să frecventezi persoane normale.

— Raoul e normal, l-am asigurat eu cu fermitate.

Totdeauna perfid, fratele meu Conrad a considerat că era momentul să pună şi el paie pe foc.

— Sinuciderea e o boală ereditară. Copiii celor care se sinucid sunt tentaţi şi ei de sinucidere, după cum copiii celor divorţaţi fac tot ce pot ca să-şi destrame căsnicia.

Toată lumea s-a prefăcut a nu fi auzit remarcile cretinului meu de frate. Asta nu înseamnă că mama s-a lăsat mai prejos.

— Consideri normal ca cineva să petreacă ore în şir stând în cimitir, aşa cum se pare că face Raoul?

— Să ştii, mamă, că e liber să facă ce vrea în timpul lui liber. De vreme ce nu deranjează pe nimeni…

— Ia-i apărarea! Cine se aseamănă se adună! Dovadă, ai fost văzut stând de vorbă cu el printre morminte!

— Şi chiar dacă ar fi adevărat, ce-i cu asta?

— E că aduce ghinion să-i deranjezi pe morţi. Trebuie lăsaţi să se odihnească în pace, a declarat categoric Conrad, gata

oricând să mă înfunde şi mai tare.

— Conrad cretinul! Conrad cretinul! am izbucnit eu, şi i-am tras un pumn.

Ne-am rostogolit pe jos. Tata a aşteptat ca fratele meu să riposteze pentru a ne despărţi. Nu însă destul de mult ca să-mi pot lua revanşa.

— Potoliți-vă, puştilor, că altfel mă ocup eu cu distribuirea palmelor. Conrad are dreptate. Hoinăritul prin cimitir aduce nenorocire.

A urmat un acces de tuse cavernoasă, a scuipat sub formă lichidă fumul trabucului, apoi a adăugat:

— Există destule locuri unde se poate sta de vorbă. Cafenele, grădini, cluburi sportive. Cimitirele sunt pentru morţi, nu pentru vii.

— Dar, tată…

— Michael, până la urmă mă calci pe nervi. Nu mai face pe deşteptul că altfel o-ncasezi.

Am primit o nouă pereche de palme şi-am început imediat să mă smiorcăi ca să nu mai am parte de încă una.

— Vezi că ştii să plângi când vrei, a remarcat tatăl meu sardonic.

Conrad radia de mulţumire. Mama m-a îndemnat să mă duc în camera mea.

În felul ăsta am început să aflu cum funcţiona lumea. Pe morţi trebuie să-i plângi. Trebuie să-ţi asculţi părinţii. Trebuie să-l suporţi pe Conrad. Nu trebuie să faci pe deşteptul. Nu trebuie să hoinăreşti prin cimitire. Trebuie să-ti alegi prietenii dintre cei consideraţi normali. Sinuciderea e o boală ereditară şi poate chiar contagioasă.

În întunericul camerei mele, având încă în gură gustul sărat al lacrimilor de durere, m-am simţit deodată foarte singur. În seara aceea, cu urma unei palme lăsată pe obrazul meu fierbinte, am regretat că mă născusem într-un univers atât de plin de constrângeri.

16 – GREUTATEA UNEI PENE

— Defunctul trebuie să treacă prin porţile iadului, să evite monştrii acvatici, să se protejeze de demonii zburători. Dacă

reuşeşte, ajunge în faţa lui Osiris, judecătorul suprem, şi a unui tribunal format din patruzeci şi doi de zei asesori. Atunci va trebui să-şi probeze curăţenia sufletească printr-o confesiune formată din fraze negative în care va declara că nu a comis niciodată păcate sau ofense grave în cursul vieţii pe care tocmai a părăsit-o. Va spune:

N-am păcătuit împotriva oamenilor
Nu i-am maltratat pe oameni
Nu am ascuns adevărul
Nu L-am hulit pe Dumnezeul meu
Nu am luat de la cel sărac
N-am făcut nimic din ceea ce zeii consideră a fi mârşav
N-am vorbit de rău un sclav în fata stăpânului său
Nu m-am destrăbălat în locurile sfinte ale oraşului meu
N-am lăsat pe nimeni înfometat
N-am făcut pe nimeni să plângă
N-am ucis
N-am poruncit să se ucidă

— Poate să spună deci ce vrea, chiar să mintă? l-am întrebat pe Raoul.

— Da. Dispune de dreptul de a minţi. Zeii îi pun întrebări, iar el poate să-i mintă. Dar nu are o sarcină uşoară, căci zeii ştiu multe lucruri. Normal, sunt doar zei!

— Şi pe urmă?

— Dacă iese învingător din această încercare, defunctul va înfrunta a doua parte a judecăţii, de data asta în prezenţa altor zei.

Raoul a tăcut câteva clipe ca să menţină mai bine suspansul.

— Vor fi de faţă Maat, zeiţa dreptăţii, şi Thot, zeul înţelepciunii şi al studiului, cu cap de ibis. El va consemna mărturia defunctului pe o tăbliţă. După aceea va veni Anubis, zeul cu cap de şacal, aducând cu el o balanţă mare care va servi la cântărirea sufletului.

— Cum poate fi cântărit sufletul?

Raoul nu luă în seamă o întrebare al cărei răspuns era de la sine înţeles, se încruntă, întoarse pagina şi continuă:

— Anubis aşează pe un talger al balanţei inima defunctului şi pe celălalt o pană. Dacă inima e mai uşoară decât pana, mortul este declarat nevinovat. Dacă inima se dovedeşte a fi mai grea

decât pana, atunci va fi dat pradă unui zeu cu corp de leu şi cap de crocodil, care are sarcina să devoreze sufletele nedemne de Eternitate.

— Şi ce soartă îl va aştepta pe… câştigător?

— Eliberat de greutatea vieţilor lui, el se va alătura luminii soarelui care răsare.

— Grozav!

— … Acolo îl va aştepta Kepri, zeul cu cap de scarabeu de aur. Acolo se va sfârşi drumul lui. Sufletul dezvinovăţit va cunoaşte fericirea eternă. Atunci el va intona imnul învingătorilor care au reuşit în trecerea lor pe pământ şi pe lumea cealaltă. Ascultă acest imn.

Raoul s-a urcat pe o piatră funerară, şi-a ridicat faţa spre o lună buburoasă şi, cu o voce clară, a început să declame cuvintele străvechi:

Legătura s-a desfăcut
Am aruncat la pământ tot răul din mine.
O, puternice Osiris, în sfârşit m-am născut
Privește-mă, chiar acum m-am născut.

Raoul terminase lectura marii cărţi de mitologie antică. Săvârşise o faptă nemaipomenită. Sudoarea îi picura de pe frunte. Zâmbea de parcă Anubis tocmai l-ar fi declarat învingător al propriei sale vieţi.

— Frumoasă poveste! am exclamat eu. Crezi că aşa se întâmplă cu morţii, acolo sus?

— Habar n-am. E o alegorie. E cât se poate de clar că aceşti egipteni dobândiseră o mare cunoaştere în această privinţă dar, nevrând s-o dezvăluie celor de rea-credinţă, au recurs la metafore şi la termeni poetici. Un scriitor n-ar fi fost în stare să inventeze toate astea într-o zi de inspiraţie. Aceste mituri îşi au originea într-un fel de bun-simţ universal. Dovadă că toate religiile istorisesc mai mult sau mai puţin o poveste identică, folosind termeni diferiţi. Toate religiile afirmă că există o lume dincolo de moarte. Că trebuie să treci prin încercări şi că la capătul lor te aşteaptă reîncarnarea sau eliberarea. Mai mult de două treimi dintre oameni cred în reîncarnare.

— Dar chiar crezi că există o barcă şi nişte zei care…

Raoul mi-a făcut semn să tac.

— Ssst! Vine cineva.

Se făcuse nouă seara şi, natural, cimitirul se închisese. Cine putea să vină să-i tulbure pacea? Şi cum trecuseră de porţile încuiate? Noi reuşisem să intrăm urcându-ne în platanul înalt din colţul de nord-vest, ale cărui crengi atârnau peste zidul de incintă. Eram convinşi că numai noi cunoşteam acea trecere.

Ne-am strecurat pe furiş în direcţia unei rumori surde.

Am văzut un grup înveşmântat în pelerine negre trecând printr-o poartă de fier.

17 – MANUAL DE ISTORIE

Strămoşii noştri credeau că moartea este trecerea de la starea de totul la starea de nimic. Pentru a suporta mai bine această idee, ei au inventat religiile (ansamblul de ritualuri bazate pe mituri). Majoritatea afirmau că dincolo de această lume există o alta, dar nimeni nu credea cu adevărat. Religiile serveau mai ales ca semn de regrupare pentru grupuri etnice specifice.

Manual de istorie, anul II, curs elementar

18 – ÎMPOTRIVA NĂTĂRĂILOR

Grupul s-a oprit în faţa unui mormânt, a aprins nişte torţe şi a pus tot felul de obiecte heteroclite pe o piatră tombală. Am zărit fotografii, cărţi şi chiar nişte statuete.

M-am ascuns împreună cu Raoul după un mormânt ocupat de un răposat actor-rocker-play-boy, care se înecase cu un os de peşte. Aşa, ca o curiozitate, trebuie să spun că starul a tuşit mai mult de o oră, străduindu-se să scape de acea intruziune străină în glotă. Nimeni nu se gândise să-i vină în ajutor, într-un restaurant totuşi înţesat de clienţi. Toată lumea şi-a închipuit că idolul se deda unui spectacol spontan, inventând dansuri noi şi un nou mod de a cânta. Iar ultima lui tresărire de agonie a fost aplaudată cu entuziasm.

Oricum, de acolo de unde ne aflam, puteam să urmărim

foarte bine toată scena. Cei îmbrăcaţi în pelerine îşi trăseseră pe cap nişte cagule negre şi acum psalmodiau un fel de descântece ciudate.

— Spun rugăciuni de-a-ndoaselea, îmi şopti Raoul.

Am înţeles că „Roliregnî a ămam, airam tulas et” însemna de fapt „te salut, Maria, Mamă a îngerilor”.

— E cu siguranţă o sectă satanică, a adăugat prietenul meu.

Urmarea litaniei i-a dat dreptate.

O, Mare Belzebut, dăruieşte-ne puţin din puterea ta
O, Mare Belzebut, arată-ne puţin din lumea ta
O, Mare Belzebut, învaţă-ne să fim invizibili
O, Mare Belzebut, învaţă-ne să fim iuţi ca vântul
O, Mare Belzebut, învață-ne să înviem morţii

Eu mă înfiorasem tot, dar Raoul Razorbak a rămas nepăsător. Calmul şi curajul lui erau comunicative. Ne-am apropiat de grup. Văzuţi de aproape, adepţii erau şi mai impresionanţi. Unii aveau tatuate pe frunte simboluri malefice: ţapi zâmbitori, diavoli, şerpi care-şi muşcau coada.

După alte rugăciuni şi descântece, sectanţii au aprins lumânările pe care le-au aşezat în formă de stea cu cinci colţuri. Au ars praf de oase care s-a calcinat eliberând un nor de fum mov. În sfârşit, au scos dintr-un sac un cocoş negru care se zbătea de-i săreau fulgii.

— Acest cocoş negru, Mare Belzebut, îl sacrificăm pentru tine. Un suflet de cocoş pentru un suflet de amoc!

Şi toţi au repetat în cor:

— Un suflet de cocoş pentru un suflet de amoc!

Au tăiat gâtul cocoşului şi i-au răspândit sângele pe cele cinci colţuri ale stelei.

Apoi au scos la iveală o găină albă.

— Această găină albă, Mare Belzebut, o sacrificăm pentru tine. Un suflet de găină pentru un suflet de vampir.

Şi corul:

— Un suflet de găină pentru un suflet de vampir. Un suflet de pasăre pentru un suflet de călău.

— Ţi-e frică? mi-a şoptit Raoul la ureche.

Mă străduiam să fiu la înălţimea lui, dar nu reuşeam să controlez tremurul care-mi cuprinsese mădularele. Nu trebuia cu nici un preţ să-mi clănţăne dinţii. Zgomotul i-ar fi alarmat pe

amatorii de liturghii negre.

— În viaţă ne e frică pentru că nu ştim ce hotărâre să luăm, a zis calm tânărul meu coleg.

Am scuturat din cap dându-i de înţeles că nu pricepeam.

Raoul a scos din buzunar o monedă de doi franci.

— În viaţă trebuie totdeauna să faci o alegere, a continuat el. Să acţionezi sau s-o iei la sănătoasa. Să ierţi sau să te răzbuni. Să iubeşti sau să urăşti.

Chiar era momentul să filozofeze? Raoul a continuat netulburat:

— Ne e teamă când nu ştim ce decizie să luăm, pentru că în calcul intră atât de multe elemente încât până la urmă nu mai înţelegem ce se petrece cu adevărat în jurul nostru. Cum să alegi când lumea e atât de complexă? Cum? Cu o monedă. O monedă nu poate fi influenţată de nimic. E insensibilă la iluzii, nu aude argumente amăgitoare, nu se teme de nimic. Poate deci să-ţi dea curajul de care duci lipsă.

Şi zicând acestea, Raoul aruncă în sus moneda de doi franci. Cap sau pajură? Cade cap şi prietenul meu zâmbeşte victorios.

— Cap! Cap înseamnă *da.* Să mergem. Înainte. Cap înseamnă „Undă verde”. Haide, vino! Noi doi împotriva nătărăilor, m-a anunţat el.

Ceremonialul sinistru din apropierea noastră îşi continua desfăşurarea.

Sectanţii au scos dintr-un sac mai mare o căpriţă albă care behăia trist, orbită de lumina lumânărilor.

— Îţi sacrificăm această capră albă pentru a ne deschide o ferestruică spre ţinutul morţilor. Un suflet de capră pentru un suflet de…

În cimitir răsună deodată o voce guturală.

— Un suflet de capră pentru o bandă de amărâţi.

Cuţitul ridicat să decapiteze animalul s-a oprit brusc.

Raoul se ridicase în picioare lângă mine şi răcnea cu siguranţa pe care i-o dădea simplul fapt că moneda căzuse „cap”.

— Pieriţi din ochii mei, servitori ai lui Belzebut! Belzebut a murit de multă vreme. Cei care-i consacră un cult vor fi blestemaţi. Sunt Astarot, cel de al nouălea Prinţ al Întunericului şi vă blestem. Să nu mai veniţi niciodată să murdăriţi cu sânge impur de animal morminte sfinte. Treziţi morţii şi-i supăraţi pe zei!

Sectanţii încremeniseră uluiţi. Încercau să-şi dea seama de unde provenea acest mesaj, dar nu vedeau nimic. Raoul era stăpân pe *voce.* Avea *voce* pentru că moneda îi arătase ce trebuia să facă. Totul devenise clar. Pentru el, pentru mine, şi la fel şi pentru „ei”. Raoul era forţa. Ei nu erau decât nişte inoportuni. Raoul era doar un copil, dar el era stăpânul. În faţa acestei iruperi neliniştitoare, oamenii mascaţi au preferat s-o şteargă. Iar căpriţa a fugit în sens invers.

Prin urmare nu era greu să câştigi o bătălie. Cap – voi fi cel mai puternic. Pajură – voi fi un laş. Moneduţă dragă, hotărăşte în locul meu cum să mă comport!

Raoul m-a strâns de umăr şi mi-a dat moneda de doi franci.

— Ţi-o dăruiesc. De acum înainte nu-ţi va mai fi frică de nimic şi vei şti să faci alegerea cea bună. Vei avea o prietenă care nu va greşi niciodată.

Moneda pe care o ţineam în căuşul palmei parcă iradia.

19 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Cerere de informaţii psihologice despre Raoul Razorbak

Se pare că băiatul numit Raoul Razorbak suferă de deliruri psihotice. A avut deja câteva crize violente de furie şi a pus în pericol viaţa celor din jurul lui. Mama lui refuză să-l interneze într-o clinică psihiatrică. La întrebările unui specialist, ea a declarat că fiul ei a fost foarte afectat de moartea tatălui său, „Nu are nevoie decât de ceva timp ca să-şi regăsească echilibrul”, a spus ea.

Serviciul consideră prematură orice procedură activă dat fiind faptul că tânărul Raoul Razorbak nu a comis deocamdată nici un delict şi nu pare pe punctul de a deveni un delincvent.

20 – MANUAL DE ISTORIE

Moartea bunicilor noştri

Principalele cauze de deces în Franţa în 1965 (pe la sfârşitul

celui de al doilea mileniu), clasificate în ordinea descrescătoare a numărului de victime. Veţi observa că unele dintre bolile din acea epocă au fost în zilele noastre eradicate.

Boli de inimă 98 392
Cancer 93 834
Leziuni vasculare cerebrale 62 746
Accidente de maşină 32 723
Ciroză hepatică 16 325
Afecţiuni respiratorii 16 274
Pneumonie 11 166
Gripă 9 008
Diabet 8 118
Sinucideri 7 156
Crime şi asasinate 361
Cauze necunoscute 87 201

Manual de istorie, anul II, curs elementar

21 – DOMNUL BATE-CÂMPII

În anii care au urmat primei noastre întâlniri la cimitirul Père-Lachaise, prietenia noastră a devenit din ce în ce mai strânsă. Raoul mă învăţa o mulţime de lucruri.

— Ce naiv eşti, Michael! Îţi închipui că lumea e gentilă şi că prin urmare cea mai bună metodă de a te încadra în ea este să dai şi tu dovadă de gentileţe. Dar greşeşti. Pune-ţi puţin creierul la treabă. Viitorul nu aparţine gentililor, ci inovatorilor, cutezătorilor, celor care n-au frică de nimic.

— Ţie nu ţi-e frică de nimic?

— De nimic.

— Nici de durerea fizică?

— Dacă ai voinţă, nu simţi nimic.

Şi ca să-mi dovedească, şi-a scos bricheta şi şi-a vârât degetul arătător în flacără, ţinându-l acolo până când aerul s-a umplut de miros de unghie arsă. Eram dezgustat şi totodată fascinat.

— Uau! Cum reuşeşti asta?

— Mai întâi îmi fac gol în minte, şi apoi îmi spun că altcineva suportă această durere şi că pe mine nu mă priveşte cu nimic.

— Nu ţi-e frică de foc?

— Nici de apă, nici de pământ, nici de metal. Cel care nu se teme de nimic, e atotputernic şi nimic nu-i va fi refuzat. Asta e lecţia mea numărul doi. Prima e că o monedă de doi franci îţi va fi cea mai bună sfătuitoare. A doua este că frica nu există dacă nu-i dai voie să existe.

— Tatăl tău te-a învăţat asta?

— Tata spunea că nu trebuie să te uiţi niciodată înapoi când escaladezi un munte. Dacă te uiţi, rişti să fii cuprins de ameţeală, de panică şi să cazi. În schimb, dacă urci drept spre culme, totdeauna vei fi în siguranţă.

— Dar dacă nu ţi-e frică de nimic, ce te împinge înainte?

— Misterul. Nevoia de a elucida misterul morţii tatălui meu şi al morţii în general.

În timp ce pronunţa aceste cuvinte, mâna lui dreaptă, asemenea unui păianjen viu, i-a acoperit fruntea de parcă ar fi vrut să-i potolească nu ştiu ce zbucium. Ochii ai fi zis că sunt gata să-i iasă din orbite, ca şi cum capul i-ar fi fost măcinat din interior.

Purtarea lui m-a neliniştit.

— Nu te simţi bine?

Răspunsul lui s-a lăsat aşteptat, până când parcă şi-a recăpătat respiraţia şi şi-a venit în fire.

— Doar o migrenă. O să treacă, a zis el cu asprime.

A fost singura dată când l-am văzut cuprins de o criză. Pentru mine Raoul era un supraom. Era un stăpân.

Raoul mă impresiona. Era mai mare decât mine cu un an, aşa că am făcut un efort să sar peste o clasă şi să devin coleg cu ei. Atunci totul a devenit uşor. Îmi dădea voie să copiez după el lecţiile şi în afara orelor îmi istorisea poveşti nemaipomenite.

Nu toţi din clasă îl admirau. Profesorul de franceză îl poreclise pe elevul Razorbak Domnul Bate-câmpii.

— Ţineţi-vă bine. Astăzi, Domnul Bate-câmpii ne-a făcut o lucrare pe cinste. Dacă vă amintiţi, subiectul pe care vi-l dădusem era: „Povestiți vacanţa voastră ideală.” Ei! Domnul Bate-câmpii nu s-a dus în vilegiatură la Touquet, la Saint-Tropez, la La Baule, la Barcelona sau Londra. Nu, el a dat o fugă direct în ţara morţilor. Şi… ne trimite de acolo ilustrate.

Rânjet general.

— Citez: „În vreme ce barca mea se îndrepta voiniceşte spre lumină, eu mă ţineam de boa, căci un şarpe de foc se ivise în partea din faţă a corabiei. Zeiţa Neftis m-a sfătuit să nu mă las cuprins de panică şi să rezist. Prinţesa Isis mi-a întins crucea cu toartă ca să alung monstrul.”

Elevii s-au strâmbat de râs dându-şi coate, în vreme ce profesorul conchidea cu un ton doctoral:

— Domnule Bate-câmpii, nu te pot sfătui decât să apelezi la îngrijirile unui bun psihanalist, ba chiar ale unui psihiatru. Până atunci, să ştii că ai scăpat de nota zero. Ţi-am pus nota unu doar pentru că m-ai făcut atât de mult să râd în timp ce-ţi citeam lucrarea. De altfel, totdeauna lucrarea ta e prima pe care o caut, atât de sigur sunt că mă va distra. Aşa să faci şi de acum încolo, domnule Razorbak, şi mă voi distra încă multă vreme, căci cu siguranţă vei repeta această clasă.

Raoul nici n-a clipit. Era imun la acest tip de remarci, mai ales când ele veneau de la unul ca proful de franceză, pentru care nu avea nici cel mai mic respect. Problema era însă alta. Şi anume elevii din clasa noastră.

Ca în majoritatea şcolilor, elevii de la liceul nostru erau nişte adolescenţi plini de cruzime, şi era destul să li se arate cu degetul un aşa-zis „marginal” ca să înceapă să-l hărţuiască. Şeful bandei din clasa noastră era un băiat arogant pe nume Martinez. Când am ieşit de la ore, Martinez şi acoliţii lui s-au luat după noi şi ne-au încercuit.

— Prinţesă Isis, prinţesă Isis, au scandat ei, nu vrei crucea mea cu toartă peste bot?

Mi-a fost tare frică şi, ca să scap, i-am tras un şut în tibie lui Martinez, iar el mi-a dat un pumn în nas şi m-a umplut de sânge. Eram doi contra şase, dar problema era că Raoul, deşi mult mai înalt şi mai puternic decât mine, părea că renunţase să se apere. Nu se bătea. Primea loviturile fără să le răspundă!

Am strigat la el.

— Haide, Raoul! O să-i punem cu botul pe labe ca pe sectanţii lui Belzebut. Noi doi împotriva nătărăilor, Raoul!

Nu s-a mişcat. Curând ne-am prăbuşit sub potopul de lovituri. În faţa acestei lipse de împotrivire, banda lui Martinez s-a plictisit şi s-a cărăbănit făcând cu degetele semnul victoriei. M-am ridicat de jos masându-mi cucuiele.

— Ţi-a fost frică? l-am întrebat.

— Nu, a zis el.

— Atunci de ce nu te-ai bătut?

— La ce bun? N-am energie de risipit pentru fleacuri. Oricum, nu ştiu să lupt împotriva unor minţi primitive, a adăugat el, luându-şi de jos ochelarii sparţi.

— Dar ai ştiut să-i pui pe fugă pe sectanţii lui Belzebut!

— Era un joc. Şi-apoi, poate că erau răi; dar erau mult mai subtili decât aceşti tâmpiţi. N-am nici o putere în faţa omului din cavernă.

Ne-am sprijinit reciproc.

— Noi doi împotriva nătărăilor, aşa ai zis.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Dar nătărăii trebuie totuşi să dispună de un minimum de inteligenţă ca să pot intra în război împotriva lor.

Eram înspăimântat.

— Asta înseamnă că cei de teapa lui Martinez or să ne tragă tot timpul la moacă.

— Posibil, a răspuns el cu sobrietate. Dar vor obosi înaintea mea.

— Şi dacă te omoară?

A dat din umeri.

— Eh! Viaţa e doar o trecere.

Am fost cuprins de o presimţire rea. Nătărăii erau în stare să-l învingă. Raoul nu era totdeauna cel mai tare. Ba chiar se dovedise culmea slăbiciunii. Am suspinat.

— Orice s-ar întâmpla, vei putea să contezi pe mine la nevoie.

În noaptea aceea am visat din nou că zburam ca să mă întâlnesc în nori cu o femeie înveşmântată în satin alb şi cu mască de cap de mort.

22 – FILOZOFIE PASCALIANĂ

„Nemurirea sufletului este atât de importantă pentru noi, ne priveşte atât de profund, încât trebuie să-ţi fi pierdut orice sentiment ca să nu-ţi pese ce se întâmplă cu sufletul.

Prima noastră datorie şi interesul nostru cel mai mare este să ne lămurim asupra acestui lucru de care depinde întreaga noastră comportare.

Şi de aceea, în cazul celor care nu sunt convinşi de asta fac o

mare diferenţă între cei care se străduiesc din toate puterile să se instruiască în această privinţă, şi cei care trăiesc fără să-şi dea nici o osteneală şi fără să se gândească la aşa ceva.

Neglijarea unei probleme care-i priveşte pe ei înşişi, identitatea lor, tot ce înseamnă ei, mai mult mă irită decât mă înduioşează. Mă uimeşte şi mă înspăimântă: e un monstru pentru mine. Nu spun asta mânat de zelul pios al unei evlavii spirituale. Dimpotrivă, cred că trebuie să avem acest sentiment determinaţi de principiul interesului uman.”

Blai
se Pascal

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

23 – PUNERE LA PUNCT

Aveam paisprezece ani când Raoul a venit să mă ia de acasă îndemnându-mă să mă grăbesc. Părinţii mei au început să bombăne. Nu numai că era ora cinei, dar aveau în continuare convingerea că Raoul Razorbak exercita asupra mea o influenţă nefastă. În ultima vreme obţinusem nişte note excelente la matematică, copiind după prietenul meu, fireşte, aşa că m-au lăsat să plec.

Mi-au cerut totuşi să am grijă, să fiu cu ochii în patru. În timp ce-mi înnodam fularul, tata mi-a şoptit că necazurile cele mai mari ni le aduc totdeauna cei mai buni prieteni ai noştri.

Iar mama i-a întărit spusele, zicând cu perfidie:

— Pentru mine „prieten” este cineva a cărui trădare ne produce cea mai mare surpriză.

Raoul mă ducea spre spitalul Saint-Louis explicându-mi că de curând se crease un serviciu pentru muribunzi şi cei în stare de comă. Fusese botezat „Serviciul de asistenţă a muribunzilor şi îl instalaseră în aripa stângă a unei clădiri anexe. L-am întrebat ce avea de gând să facă într-un astfel de loc. Mi-a răspuns ritos că această vizită va fi pentru noi o ocazie

excelentă de a şti mai mult.

— Mai mult? Despre ce?

— Despre moarte, evident!

Ideea de a intra într-un spital nu mă entuziasma deloc. Era un loc plin de adulţi serioşi şi m-ar fi mirat să fim lăsaţi să ne jucăm.

Lui Raoul Razorbak însă nu-i lipseau niciodată argumentele. Mi-a povestit că a citit în ziare cum după comă unii oameni se trezesc şi povestesc nişte lucruri extraordinare. Aceşti salvaţi de la moarte pretindeau că asistaseră la nişte spectacole stranii. Nu văzuseră nici bărci, nici şerpi care scuipă foc, ci lumini atrăgătoare.

— Vorbeşti de experienţele trăite la hotarele morţii, ceea ce americanii numesc NDE, adică „Near Death Experiences”?

— Exact. NDE-uri.

Toată lumea ştia ce erau NDE-urile. O vreme fuseseră foarte la modă. Apăruseră câteva *best-sellers* pe tema asta. Săptămânalele le anunţau pe copertă. Şi apoi, ca orice modă, şi asta sfârşise prin a se estompa. De fapt, nimeni nu dispunea de nici o dovadă, de nici un indiciu palpabil, erau doar povestioare drăguţe, culese de ici şi de colo.

Raoul credea în astfel de basme?

Mi-a pus în faţă câteva tăieturi din ziare şi ne-am lăsat în genunchi ca să le examinăm mai bine. Aceste extrase nu proveneau din reviste reputate pentru seriozitatea şi rigoarea anchetelor lor. Nişte titluri cu caractere mari, cu tuşul împrăştiat, te anunţau cu ce aveai de-a face: „Călătorie dincolo de moarte”, „Mărturie după comă”, „Viaţa de după viaţă”, „M-am întors şi-mi pare bine”, „După moarte”…

Pentru Raoul aceste cuvinte păreau să aibă o aură de poezie deosebită. La urma urmelor, tatăl lui se afla acolo…

Articolele erau ilustrate cu fotografii neclare, cu aure suprapuse sau reproduceri după tablourile lui Hieronymus Bosch.

Raoul subliniase cu galben fluorescent câteva pasaje din texte pe care le considera esenţiale: „Conform unui sondaj al Institutului Gallup din America, opt milioane de americani pretind că au trăit o NDE.” „O anchetă efectuată în mediile spitaliceşti demonstrează că 37% din cei care au trecut prin starea de comă afirmă că au plutit în afara corpurilor lor, 23% au zărit un tunel, 16% au fost înghiţiţi de o lumină benefică.”

Am dat din umeri.
— Nu vreau să-ţi spulber iluziile, dar…
— Dar ce?
— Am avut un accident de maşină. Am zburat în aer şi când am căzut m-am lovit şi mi-am pierdut cunoştinţa. Trei ore n-am mai ştiut de mine. O adevărată comă. N-am zărit nici urmă de tunel şi nici cea mai mică lumină benefică.
A părut surprins.
— Atunci ce-ai văzut?
— Nimic. Absolut nimic.
Prietenul meu s-a uitat la mine de parcă aş fi fost lovit de o maladie rară, provocată de un virus încă necunoscut.
— Spui că ai fost în comă şi nu-ţi mai aminteşti nimic?
— Întocmai.
Raoul şi-a scărpinat gânditor bărbia, apoi faţa i s-a luminat.
— Ştiu de ce!
Şi-a dozat efectele înainte de a pronunţa o frază la care aveam să meditez multă vreme:
— N-ai văzut nimic pentru că… nu ai fost „destul” de mort.

24 – ÎN ŢARA CĂLUGĂRILOR CU VEŞMINTE ALBE

O oră mai târziu, ne aflam în faţa spitalului Saint-Louis. Intrarea era luminată. Un paznic în uniformă supraveghea uşa. Profitând de statura lui înaltă, Raoul îmbrăcase un pardesiu vechi sperând că astfel va arăta mai în vârstă. M-a luat de mână. Trăgea nădejde că împreună vom fi luaţi drept tatăl şi fiul care mergeau la bunica, aflată în convalescenţă.
Numai că paznicul nu s-a lăsat păcălit.
— Hai, ţâncilor, mergeţi la joacă în altă parte, ni s-a adresat el cu un ton plictisit.
— Am venit s-o vedem pe bunica noastră, a spus Raoul cu o voce plină de tristeţe.
— Cum o cheamă?
Raoul nu a avut nici o ezitare.
— Doamna Saliapino. Este în comă. A fost dusă la noul serviciu de asistenţă a muribunzilor.
Ce talent al improvizaţiei! Dacă ar fi spus Dupuis sau Durant, imediat ar fi fost suspect. Dar „Saliapino” suna exact

atât de ciudat ca să pară adevărat.

Paznicul îşi luă imediat o mină de circumstanţă. Expresia asta, „Asistenţa muribunzilor”, provoca imediat stinghereală. Cu siguranţă că ştia de crearea acestui serviciu despre care probabil că se flecărise pe culoare. Se răzgândi şi ne făcu semn să trecem, aproape scuzându-se că ne reţinuse.

Am pătruns într-un labirint luminat strălucitor. Coridoare şi iar coridoare... Am deschis pe rând câteva uşi, descoperind treptat un univers surprinzător.

Era a doua oară când intram într-un spital, dar efectul era la fel de derutant. Era ca şi cum aş fi intrat prin efracţie într-un templu alb unde se agitau vrăjitori îmbrăcaţi în alb şi tinere preotese goale sub bluzele lor imaculate.

Totul parcă era pus la punct de o coregrafie antică. Brancardieri depuneau ofrande împachetate în cearşafuri murdare. Tinerele preotese le despachetau înainte de a le transporta în săli faianţate unde marii preoţi, uşor de recunoscut după măştile lor pătrate şi mănuşile transparente, le pipăiau şi le cântăreau în mâini de parcă ar fi reuşit să le citească sorţii.

Din această viziune s-au născut premisele vocaţiei mele medicale. Mirosul de eter, infirmierele, cârpele albe, libertatea de a scotoci după voie prin măruntaiele contemporanilor mei, toate astea erau cu adevărat interesante. În asta consta adevărata putere! Şi eu voi fi un vrăjitor alb.

Încântat ca un gangster care a găsit în sfârşit sala seifurilor, Raoul mi-a şoptit la ureche:

— Psst... Pe-aici!

Am intrat pe o uşă de sticlă.

Şi era cât pe ce să ne retragem din faţa spectacolului. Majoritatea pacienţilor repartizaţi la serviciul de asistenţă a muribunzilor nu se simţeau deloc bine. În dreapta noastră, un bătrân ştirb, încremenit cu gura căscată, împuţea aerul pe o rază de zece metri în jurul lui. Lângă el, o fiinţă scofâlcită, de sex incert, se uita ţintă, fără să clipească, la o pată brună de pe tavan. Din nas i se prelingeau nişte muci transparenţi pe care nici nu se gândea să-i şteargă. La stânga, o femeie cheală nu mai avea decât un smoc de păr bătând în blond pe fruntea plină de riduri. Încerca să-şi reţină tremurul permanent al mâinii drepte, apăsând-o cu mâna stângă. Evident că nu reuşea, şi-şi acoperea de ocări mâna îndărătnică într-un limbaj pe care

proteza dentară dezlipită îl făcea de neînţeles.

Moartea, să nu-i fie cu supărare lui Raoul, nu înseamnă zei, zeiţe, monştri, râuri pline de şerpi. Moartea înseamnă nişte oameni care putrezesc lent.

Părinţii mei aveau dreptate: moartea era îngrozitoare. M-aş fi cărăbănit de-acolo imediat dacă Raoul nu m-ar fi tras spre doamna cu smocul de păr blond.

— Scuzaţi-ne că vă deranjăm, doamnă.

— Bb… uună… ziua, s-a bâlbâit ea cu mintea la fel de vibrantă ca şi corpul.

— Amândoi suntem studenţi la şcoala de ziaristică. Am vrea să vă luăm un interviu.

— Pentru… Pentru ce mie? a spus ea cu efort.

— Deoarece cazul dumneavoastră ne interesează.

— Nu… nu… sunt… interesantă. Ple… caţi!

De la mucos n-am obţinut nici o reacţie. Ne-am îndreptat deci spre moşul cu gura căscată care s-a uitat la noi ca la doi ţânţari agasanţi. S-a enervat de parcă l-am fi deranjat de la nu ştiu ce treburi presante.

— Ce, ce, ce vreţi de la mine?

Raoul a repetat refrenul:

— Bună ziua, suntem studenţi la ziaristică şi facem un reportaj despre persoanele care au supravieţuit unei come.

Bătrânul îşi îndreptă spatele foarte mândru:

— Bineînţeles că am supravieţuit unei come. Cinci zile am stat în comă şi, după cum vedeţi, sunt bine mersi!

În ochii lui Raoul s-a aprins imediat o luminiţă.

— Şi cum a fost? a întrebat el, de parcă s-ar fi adresat unui turist întors din China.

Omul se uită la el uimit.

— Ce vrei să spui?

— Adică, ce-aţi simţit în timp ce eraţi în comă?

Era clar că bătrânul nu-i înţelegea întrebarea.

— V-am spus că am fost cinci zile în comă. De-aia e comă, că nu mai simţi nimic!

Raoul a insistat:

— Nu aţi avut halucinaţii? Nu vă amintiţi de o lumină, de un culoar, de ceva?

Muribundul se înfurie:

— Păi ce, coma e cinema? Mai întâi ţi-e foarte rău. Apoi te trezeşti şi te doare peste tot. Nu e o distracţie. La ce ziar

scrieţi?

Deodată a apărut un infirmier şi a început să strige la noi.

— Cine sunteţi? Îmi mai sâcâiţi mult bolnavii? Cine v-a dat voie să intraţi aici? Nu ştiţi să citiţi? N-aţi văzut tăbliţa: „Intrarea interzisă persoanelor străine”?

— Noi doi împotriva nătărăilor! a strigat Raoul.

Şi am luat-o amândoi la sănătoasa. Ne-am pierdut într-un labirint de culoare acoperite cu faianţă. Am traversat o sală rezervată celor cu arsuri grave, o alta destinată celor cu handicap de mişcare, ca să ajungem în cele din urmă tocmai acolo unde nu trebuia. La morgă.

În vreo douăzeci de cuve cromate, cadavre despuiate stăteau aliniate cu faţa crispată de o ultimă durere. Unele aveau încă ochii deschiși.

Înarmat cu un cleşte, un tânăr student le scotea de pe degete inelele sau verighetele. O verighetă nu voia deloc să alunece. Pielea se umflase în jurul metalului. Atunci, fără să ezite, studentul a prins degetul între lamele cleştelui şi a strâns. Clac. Totul a căzut pe pardoseală cu un zgomot de metal şi de carne.

Am fost cât pe ce să leşin. Raoul m-a scos afară. Amândoi eram extenuaţi.

Prietenul meu greşea. Părinţii mei aveau dreptate. Moartea era ceva dezgustător. Nu trebuia s-o priveşti sau să te apropii de ea; nu trebuia să vorbeşti despre şi nici măcar să te gândeşti la ea.

25 – MITOLOGIE LAPONĂ

Pentru laponi, viaţa este o pastă moale care acoperă scheletele. Sufletul nu se află decât în oasele acestui schelet.

De aceea, când prind peşte, au mare grijă să scoată carnea de pe el fără să-i rupă nici cel mai mic os. Apoi aruncă tijele osoase chiar în locul unde au prins peştele viu. Sunt convinşi că Natura va avea grijă să le îmbrace din nou şi, când vor reveni, peste câteva zile, câteva săptămâni sau câteva luni, îi va aştepta acolo o nouă hrană proaspătă.

Pentru ei, carnea nu este decât un simplu ornament în jurul oaselor impregnate de adevăratul suflet. Acelaşi respect pentru

schelet îl întâlnim şi la mongoli şi la iakuţi, care se străduiesc să reconstituie complet, ridicaţi pe labele din spate, urşii pe care i-au ucis. Şi ca să nu rupă oasele delicate ale craniului, renunţă să mai mănânce creierul, care e totuşi considerat o delicatesă.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

26 – DESPĂRŢIREA

La scurtă vreme după escapada de la spitalul Saint-Louis, mama lui Raoul s-a mutat în provincie şi au trecut ani de zile până când ne-am întâlnit din nou.

Tatăl meu a murit chiar în acelaşi an de un cancer la plămâni. Trabucurile de zece franci nu-l iertaseră. Spanac, conopidă şi pastă de peşte – am vărsat un torent de lacrimi la înmormântarea lui, dar mi s-a părut că nimănui nu i-a păsat de asta.

Imediat ce ne-am întors de la funeralii, mama s-a transformat într-o zgripţuroaică tiranică. A început să se amestece în toate, să vrea să supravegheze şi să dirijeze totul în viaţa mea. Scotocea fără jenă în lucrurile mele şi astfel a dat peste jurnalul meu intim pe care îl credeam totuşi bine ascuns sub saltea. Imediat a început să citeze cu glas tare cele mai bune pasaje, faţă de fratele meu Conrad, încântat de această umilire supremă.

Mi-a trebuit ceva timp ca să-mi vindec această rană. Jurnalul îmi fusese un prieten căruia mă destăinuiam fără teama de a fi judecat. Poate că nu era vina lui, dar acum acest prieten pur şi simplu mă trădase.

Conrad a comentat cu veşnica lui răutate:

— Ia te uită, nu ştiam că eşti îndrăgostit lulea de fandosita aia de Béatrice. Zău că e oribilă cu cozile ei şi cu toate coşurile alea pe obraz. Eşti de-a dreptul vicios.

Încercam să fac faţă situaţiei, dar mama ştia prea bine că mă văduvise de un aliat. Nu voia să am prieteni. Nici măcar obiecte prietene. Considera că persoana ei îmi poate satisface toată

nevoia de comunicare cu exteriorul.

— Povesteşte-mi totul, mi-a zis ea. Eu voi ști să-ţi păstrez toate secretele, să fiu mută ca un peşte. Caietul ţi l-ar fi putut găsi oricine. Noroc că n-a căzut pe mâini străine!

Am preferat să evit polemica. Nu i-am replicat că în afară de mâinile ei nici o altă mână străină nu s-ar fi considerat îndreptăţită să scotocească sub patul meu.

Pe lângă asta, era imposibil să mă răzbun pentru rânjetele lui Conrad scoţând la vedere propriul lui jurnal intim. El nu ţinea nici un jurnal. Nu avea nevoie de aşa ceva. Nu avea de spus nimic nimănui şi cu atât mai puţin lui însuşi. Era fericit aşa, trecând prin viaţă fără măcar să încerce s-o înţeleagă.

După ce mi-am pierdut confidentul, absenţa lui Raoul a devenit şi mai apăsătoare. La liceu nimeni nu mai era interesat cât de cât de mitologia antică. Pentru colegii mei de clasă, cuvântul „moarte” nu avea nimic magic, iar când le vorbeam de cadavre, aveau tendinţa să se bată uşor cu palma peste frunte. „Fugi de-aici, amice, că te-ai scrântit la bilă!”

— Eşti încă prea tânăr ca să te obsedeze moartea, m-a certat Béatrice. Aşteaptă să ai şaizeci de ani. Acum e prea devreme.

I-am răspuns prompt:

— Bine, atunci să vorbim despre dragoste! Ăsta e un subiect care li se potriveşte tinerilor, nu?

S-a tras înapoi, cuprinsă de oroare. Am încercat s-o liniştesc:

— Nu vreau decât să mă însor cu tine…

A plecat luând-o la fugă. După aceea a strigat cât o ţinea gura că eram un obsedat sexual şi chiar încercasem s-o violez. În plus, cu siguranţă că eram un ucigaş-criminal-asasin-multi-recidivist, altfel de ce mă interesau atât de mult moartea şi cadavrele?

Fără jurnal intim, fără prieteni, fără prietenă, fără afinităţi cu familia mea, viaţa mi se părea cu totul fadă. Raoul nu-mi scria. Eram într-adevăr singur pe această planetă.

Din fericire, îmi rămăseseră cărţile. Raoul nu mă înşelase spunându-mi că ele erau prietenii care nu te trădează niciodată. Cărţile cunosc mitologiile antice. Cărţile nu se tem să vorbească despre moarte sau despre dragoste.

Dar de fiecare dată când citeam cuvântul „mort” mă gândeam la Raoul. Ştiam că moartea tatălui său îi provocase această obsesie. Voia să ştie ce-ar fi putut să-i spună înainte de a muri. Al meu îmi spusese totul cât trăise: „Nu face prostii”,

„Uite că vine maică-ta, stai drept”, „Nu te încrede în cei care pretind că-ţi vor binele”, „Ia exemplu de la Conrad”, „Nu poţi să mănânci curat? Şervetul nu e pentru câini”, „Ţine-o aşa şi să vezi cum o-ncasezi”, „Dă-mi cutia cu trabucuri”, „Nu-ţi băga degetul în nas”, „Nu te scobi în dinţi cu tichetul de metrou”, „Ascunde-ţi bine banii”, „Ce ţi-a venit să mai citeşti iar o carte? Mai bine te-ai duce s-o ajuţi pe maică-ta să strângă masa”. O moştenire spirituală perfectă. Mulţumesc, tată!

Raoul greşea totuşi concentrându-se atât asupra morţii. Nu era nevoie să fii savant ca să înţelegi moartea. Era pur şi simplu sfârşitul vieţii. Punct. Ca un film care se opreşte atunci când stingi televizorul…

Totuşi, încă mai visam destul de des că zburam şi mă întâlneam acolo sus cu doamna în satin alb, cu mască de cap de mort. Coşmarul ăsta nu-l scrisesem în caietul meu.

27 – MITOLOGIE HINDUSĂ

„Cei care cunosc şi ceilalţi care, în pădure, ştiu că a crede e adevărul, aceia intră în flacără, din flacără în zi, din zi în cele două săptămâni luminate, din cele două săptămâni în cele şase luni în timpul cărora soarele urcă spre nord, din aceste luni în lumea zeilor, din lumea zeilor în soare, din soare în regiunea fulgerelor. Când au ajuns în regiunea fulgerelor, apare o fiinţă spirituală care îi duce în lumile Brahmanului. În aceste lumi, ei locuiesc depărtări de nepătruns. Pentru ei nu mai există întoarcere aici pe pământ.”

Brhadaranya ka-upanişad

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,* de Francis Razorbak

28 – RAOUL SE ÎNTOARCE

De la vârsta de optsprezece ani m-am hotărât să mă fac medic. Am început studiile necesare şi (oare chiar întâmplător?) am ales să mă specializez în anestezie şi reanimare.

M-am pomenit în inima templului, răspunzător de viața unor oameni îngrijoraţi pentru supravieţuirea lor. Poate că la asta contribuise şi dorinţa de a mă mişca printre acele preotese despre care se spunea că sunt goale sub bluza albă. În orice caz, am reuşit să mă conving foarte repede că asta era pur şi simplu mitologie. De cele mai multe ori, infirmierele au pe dedesubt un tricou.

Aveam treizeci şi doi de ani când Raoul a revenit pe neaşteptate în existenţa mea. A telefonat şi mi-a dat întâlnire, evident, în cimitirul Pere-Lachaise.

Era şi mai înalt, şi mai costeliv, şi mai slab decât mi-l aminteam eu. Se întorsese la Paris. Am fost foarte flatat că, după atâţia ani de absenţă, primul lucru pe care l-a făcut a fost să reia contactul cu mine.

A avut delicateţea de a nu-mi vorbi imediat de moarte. Se maturizase şi el, la fel ca mine. Nici pomeneală să mai râdem fără noimă de orice. Nici pomeneală de jocuri de cuvinte stupide şi calambururi.

Acum era cercetător în biologie la CNRS, cu titlul de profesor. A început totuşi prin a-mi vorbi de amantele lui. Femeile treceau unele după altele prin viaţa sa, căci nu-l înţelegeau. Îl considerau prea… morbid.

— De ce fetele cele mai drăguţe sunt totdeauna şi cele mai proaste? a bombănit el.

— De ce nu agăţi urâte? i-am răspuns eu.

Ar fi trebuit să ne strâmbăm de râs, dar copilăria trecuse. S-a mulţumit să zâmbească.

— Dar tu, Michael? Ai multe întâlniri?

— Nu chiar.

Mi-a tras o palmă zdravănă peste spate.

— Prea timid, nu-i aşa?

— Prea imaginativ, poate. Visez uneori că există undeva o prinţesă încântătoare şi că ea mă aşteaptă, pe mine şi numai pe mine.

— Crezi în Frumoasa din pădurea adormită? Păi dacă te întâlneşti cu o fată înainte de a o găsi pe ea, asta e ca şi cum ai

înşela-o dinainte.

— Exact. Asta e senzaţia pe care o am de fiecare dată.

Mâinile de păianjen ale lui Raoul se agitau în jurul meu, învăluindu-mă cu prezenţa lor protectoare. Cum putusem să trăiesc atâta vreme departe de el şi de nebunia lui?

— Ah… a suspinat el. Prea eşti nevinovat, Michael. Lumea asta e prea dură pentru visători ca tine. Trebuie să te înarmezi ca să înveţi să lupţi.

Am evocat cu nostalgie episodul cu sectanţii lui Belzebut. După aceea mi-a vorbit despre cercetările lui. În momentul acela studia hibernarea marmotelor. Ca multe alte animale, marmotele erau capabile să stea trei luni, cu ritmul cardiac redus în proporţie de 90%, fără să respire, fără să mănânce, fără să se mişte, fără să doarmă. Raoul împinsese fenomenul mult mai departe. După somn, voia ca animalele să atingă frontierele morţii. Pentru a provoca unei marmote o hibernare artificială şi mai profundă e destul să o cufunzi într-o baie cu o temperatură de 0°C. Temperatura internă scade rapid, bătăile inimii încetinesc până pe punctul de a se opri complet, dar animalul nu moare. E posibil să-l reanimezi după o jumătate de oră, doar fricționându-l.

Bănuiam că prietenul meu considera hibernare ceea ce noi, medicii, numeam „comă”. Cu toate acestea, experienţele lui erau încoronate de succes şi, pe la congresele internaţionale, unii îl botezaseră „reanimatorul de marmote congelate”.

L-am întrebat pe neaşteptate dacă descoperise şi alte texte vechi despre lumea cealaltă. Imediat s-a însufleţit. Nu îndrăznise să spere că voi aborda atât de repede subiectul lui preferat.

— Grecii! a exclamat el cu înflăcărare. Grecii credeau în universuri sferice şi concentrice. Fiecare univers închide în el un univers mai mic, apoi un altul încă şi mai mic, la fel ca o ţintă. În centrul acesteia se află lumea grecilor, acolo credeau ei că trăiesc oamenii.

Raoul se pornise.

— Deci, în centru, grecii din prima lume. Apoi în jur, încercuindu-i, barbarii din a doua lume, aceştia fiind ei înșiși încercuiţi de o a treia, lumea monştrilor, cuprinzând printre altele şi creaturile hidoase din ţinuturile boreale.

Am recapitulat:

— Oameni, barbari, monştri, trei straturi, nu?

— Nu, m-a corectat el cu vioiciune, mult mai multe. După lumea monştrilor, vine marea. Acolo se află Insula Preafericiţilor, paradis în care locuiesc nemuritorii. Tot acolo se află şi Insula Visului, traversată de un fluviu care nu curge decât noaptea. Insula e plină de flori de lotus. În centru se află un oraş cu patru porţi. Două lasă să intre coşmarurile, celelalte două deschizându-se viselor extrem de plăcute. Hypnos, zeul visului, controlează cele patru porţi.

— Uaaa!

— După mare, a continuat Raoul, există din nou un pământ. Este ţărmul continentului morţilor. Toate fructele copacilor sunt uscate. Aici naufragiază corăbiile şi totul se sfârşeşte.

A urmat o tăcere, plină de viziuni paradisiace sau infernale. Raoul a rupt vraja întrebându-mă despre meseria de reanimator-anestezist. Îmi punea o mulţime de întrebări tehnice. Voia să ştie ce produse folosesc pentru oameni, considerând că ar fi putut foarte bine să-i servească şi lui pentru marmote.

29 – PĂREREA DOCTORULUI PINSON

A. Come

După părerea prietenului meu, doctorul Michael Pinson, există trei feluri curente de comă:

Coma 1: Comă în stare de veghe. Pacientul şi-a pierdut cunoştinţa, dar reacţionează la stimulii exteriori. Poate să dureze între treizeci de secunde şi trei zile.

Coma 2: Pacientul nu mai răspunde la stimulii exteriori, fie că e ciupit sau înţepat. Poate să dureze până la o săptămână.

Coma 3: Comă profundă. Încetarea tuturor formelor de activitate. Mişcări de decerebraţie. Membrele superioare sunt ca tetanizate. Bătăile inimii devin neregulate (defibrilaţii). După părerea lui Michael, din acest tip de comă e imposibil să mai ieşi.

B. Efecte exterioare

1)Dilatarea completă a pupilei.
2)Paralizie.
3)Strâmbarea gurii.

C. Cum să scoţi un pacient din comă?

1)Metode folosite de Michael:
2)Masaj cardiac.
3)Intubarea căilor respiratorii superioare.
4)Şocuri electrice de 200-300 jouli.
5)Injecţii cu adrenalină în inimă.

D. Cum să provoci o comă?

Produsele utilizate de Michael:
1)Sodiu.
2)Tiopental (de prevăzut o agitaţie la trezire), Propofol (adormire rapidă, trezire fără probleme).
3)Droperidol (efecte mai slabe, analgezie trecătoare, senzaţie de deconectare pe o perioadă de o oră de la trezire, risc de stop cardio-respirator). Posologia trebuie adaptată greutăţii pacientului.
4)Clorură de potasiu (provoacă tulburări cardiace şi fibrilaţii ventriculare).

E. Frecvenţe cardiace la om

Normală: între 65 şi 80 bătăi/minut.

Cea mai mică: 40 bătăi/minut.

Unii ioghini pot să ajungă până la 38 de bătăi pe minut, dar e vorba de cazuri excepţionale.

Minimum: sub 40 de bătăi cardiace/minut, scădere netă a fluxului cerebral, risc de sincopă (scurtă pierdere a cunoştinţei pe o perioadă mai mică de două minute). Subiectul nu păstrează în general nici o amintire despre incident.

Maximum: 220 bătăi/minut, din care se scade vârsta subiectului.

Note de lucru pentru cercetările thanatonautice

Raoul Razorbak

30 – MANUAL DE ISTORIE

Thanatonautica s-a născut dintr-un incident întâmplător. Cei mai mulţi istorici îi fixează data naşterii în ziua atentatului

împotriva preşedintelui Lucinder.

Manual de istorie, anul II, curs elementar

31 – PREŞEDINTELE LUCINDER

În picioare în limuzina lui neagră, preşedintele Lucinder saluta mulţimea cu un zâmbet trist. În realitate, suferea cumplit din cauza unei unghii care-i crescuse în carnea degetului mare de la picior. Nu era deloc o consolare să te gândeşti că Iuliu Cezar fusese cu siguranţă şi el chinuit de astfel de necazuri în timpul marilor lui parade militare. Dar Alexandru cel Mare, cu sifilisul lui? Şi unde mai pui că pe vremea aceea nu exista nici un tratament…

Iuliu Cezar avea totdeauna în spatele său un sclav însărcinat să-i ţină coroana de lauri deasupra capului şi să-i repete tot timpul la ureche: „Nu uita că nu eşti decât un om.” Lucinder nu avea nevoie de sclav ca să-şi amintească asta; unghia crescută în carne îi era suficientă.

Saluta mulţimea care-l ovaţiona întrebându-se cum să scape de unghie. Medicul îl sfătuise să accepte o intervenţie chirurgicală, dar până atunci şeful naţiunii nu se mai lungise niciodată pe o masă de operaţii. Nu-i plăcea ideea să fie adormit în timp ce nişte necunoscuţi, cu faţa ascunsă de măşti din tifon şi înarmaţi cu lame ascuţite, îi vor scotoci prin carnea zvâcnitoare. Fireşte, ar fi putut să recurgă la pedichiuristul său personal. Acesta promitea să-i rezolve problema fără să-l mai treacă prin blocul operator, dar atunci ar fi trebuit să suporte crestarea degetului pe viu, fără anestezie. O chestie deloc entuziasmantă.

Ce sursă de necazuri mai era şi corpul ăsta omenesc! Totdeauna exista o problemă. Reumatism, carii, conjunctivită… Săptămâna trecută, Lucinder fusese chinuit de o recrudescenţă a ulcerului.

— Nu te îngrijora, Jean, îl sfătuise soţia lui. Eşti supărat din cauza Americii de Sud. Mâine te vei simţi mai bine. După un proverb din ţinutul meu, „a fi sănătos înseamnă să te doară zilnic în altă parte”.

Foarte hazliu! Totuşi, îi dăduse puţin lapte cald şi durerea se calmase. Unghia crescută în carne se arăta mai tenace.

„Trăiască Lucinder!” se striga în jurul lui. „Lucinder preşedinte!” scanda un întreg grup de simpatizanţi. Ah, noul mandat! În curând trebuia să se preocupe şi de această problemă. Se apropia scrutinul.

Dacă n-ar fi fost afurisitul de deget, Lucinder s-ar fi putut bucura de aclamaţiile celor din jur. Sărută o fetiţă cu obrajii îmbujoraţi pe care o femeie o agita sub nasul lui. Copila îi oferi un buchet de flori în stare să provoace oricând o alergie.

Maşina redemară. Se străduia să-şi mişte puţin degetele de la picioare strânse în nişte pantofi noi şi rigizi, când un tip înalt într-un costum cu vestă se repezi spre el cu revolverul în mână. Împuşcăturile i-au răsunat asurzitor în urechi.

— Ia te uită, sunt asasinat! îşi zise cu calm preşedintele.

Cu siguranţă că era prima şi ultima oară. Pe buric i se prelingea sânge cald. Lucinder zâmbi. Era un bun prilej de a intra în Istoria cea cu I mare. Predecesorul său, preşedintele Congomas, nu reuşise să-şi ducă până la capăt mandatul din cauza unui cancer la prostată. Un motiv în stare să stârnească hazul posterităţii.

El avea noroc cu tehnocratul acela cu revolver negru. Preşedinţii asasinaţi figurau totdeauna la loc de cinste în manualele şcolare. Li se lăudau viziunile măreţe, îndrăzneala proiectelor. Copii îi vor cânta imnuri de laudă prin şcoli. Nu exista altă nemurire.

Lucinder îşi zări asasinul topindu-se în mulţime. Şi gărzile lui de corp, care stăteau fără să reacţioneze! Ce lecţie! Nu trebuia să conteze pe toţi acei profesionişti de trei parale.

Cine îl detesta chiar atât de mult încât să-i pună la cale moartea? Lasă, acum nu-i mai păsa. Nimic nu mai avea importanţă, nici măcar afurisita-i de unghie crescută în carne. Moartea era cel mai bun remediu pentru toate necazurile existenţei.

— Un doctor! Repede, un doctor! strigă cineva lângă el.

Ia să tacă toţi din gură… Nu exista medic în stare să-l ajute. Era prea târziu. Un glonţ îi străpunsese inima. Nu un medic trebuia să ceară, ci mai curând un nou preşedinte care să-l înlocuiască, în timp ce el se va ridica lângă Cezar, Abraham Lincoln şi Kennedy, pe firmamentul marilor oameni de stat asasinaţi.

Câteva mâini l-au urcat totuşi pe Lucinder pe o targă, apoi l-au închis într-o ambulanţă cu nişte sirene care urlau insuportabil. Nişte specialişti invizibili i-au aşezat o oglindă pe gură şi i-au masat plămânii. Ba unul dintre ei a fost destul de neruşinat încât să încerce o respiraţie gură la gură.

Nimic nu-i oprea moartea. Prin minte îi treceau cu rapiditate tot felul de amintiri. Patru ani: prima palmă nemeritată şi primul lui arţag. Şapte ani: prima apariţie la tabloul de onoare datorită unui vecin care-l lăsase să copieze după el la compunere. Şaptesprezece ani: prima lui fată (o revăzuse între timp; fusese o greşeală: arăta groaznic). Douăzeci şi unu de ani: licenţa în istorie, de data asta fără să trişeze. Douăzeci şi trei de ani: profesor universitar de filozofie antică. Douăzeci şi cinci de ani: doctorat în istoria Antichităţii. Douăzeci şi şapte de ani: intrarea în partidul social-democrat datorită relaţiilor tatălui său şi deja un slogan pentru viitoarea lui carieră: „Cei care cunosc bine trecutul sunt cei mai capabili să construiască viitorul."

Douăzeci şi opt de ani: căsătoria cu prima „păsărică" (o actriţă căreia îi uitase şi numele). Douăzeci şi nouă de ani: primele lovituri josnice şi primele trădări pentru a ajunge în aparatul de conducere al partidului. Treizeci şi doi de ani: este ales primar al oraşului Toulouse, face avere prin vânzarea terenurilor municipale, primele tablouri de maeştri, primele sculpturi antice, amante de-a valma. Treizeci şi cinci de ani: alegerea în Adunarea naţională, primul castel în Lozère. Treizeci şi şase de ani: divorţul şi căsătoria cu a doua „păsărică" (o nemţoaică, top-model, proastă ca noaptea, dar cu nişte picioare care l-ar fi băgat în păcat şi pe un sfânt). Treizeci şi şapte de ani: i se nasc mai mulţi ţânci. Treizeci şi opt de ani: scurtă perioadă de eclipsă provocată de afacerea comisioanelor în cazul vânzării de avioane pakistaneze.

Treizeci şi nouă de ani: întoarcerea fulgerătoare pe scena politică datorită unei noi căsătorii (fiica preşedintelui Congomas, de data aceasta o alegere bună). Numirea ca ministru al afacerilor externe şi prima acţiune cu adevărat respingătoare: organizarea asasinării preşedintelui Republicii Peru, înlocuit cu o marionetă.

Patruzeci şi cinci de ani: moartea preşedintelui Congomas. Campania lui Lucinder pentru preşedinţia frumoasei Republici franceze, graţie unei campanii finanţate în întregime de Peru. Nou slogan: „Lucinder a studiat Istoria, acum o scrie." Eşec.

Cincizeci şi doi de ani: noi alegeri. Victorie: Puterea. Ajunge în sfârşit la Elysée. Subordonarea serviciilor secrete. Muzeu personal de antichităţi, „recuperate” discret din străinătate. Caviar cu polonicul. Cincizeci şi cinci de ani: ameninţările cu războiul nuclear. Duşmanul se sperie, dă înapoi şi Lucinder pierde prima ocazie de a intra în Istorie.

Cincizeci şi şase de ani: amante din ce în ce mai tinere. Cincizeci şi şapte de ani: întâlnirea cu primul său prieten adevărat, Vercingétorix, un labrador negru, care nu putea fi bănuit de arivism.

În fine, cincizeci şi opt de ani şi sfârşitul, în acel moment, al acestei frumoase biografii: asasinarea marelui om cu ocazia trecerii prin mulţimea entuziastă de la Versailles.

Oglinda nu se abureşte. O viaţă, chiar şi de preşedinte, nu e mai mult decât o viață. Din ţărână eşti făcut şi în ţărână te vei întoarce. Din cenuşă ai ieşit şi în cenuşă te vei preface. Vierme eşti şi în stomacul viermilor ai să sfârșești.

Măcar de l-ar lăsa să sfârşească în pace! Chiar şi viermii au dreptul la liniştea finală. Dar nu, îi ridică pleoapele, îl pun pe o masă de operaţii... îl pipăie, îl dezbracă, îl branşează la nişte aparate complicate şi în jurul lui se pălăvrăgeşte întruna. „Să se facă totul pentru salvarea preşedintelui”, repetă ei. Proştii!

La ce bun toate aceste eforturi? El se simţea cuprins de o mare oboseală. Ca şi cum viaţa l-ar fi părăsit treptat. Chiar aşa. Ieşea. Simţea că iese. Imposibil! Jean Lucinder simţea... că iese. Ieşea din corpul lui. Măi, să fie! Chiar ieşea din corpul lui. El sau ce altceva? Era altceva... cum putea să numească asta? Sufletul lui? Corpul lui spiritual? Ectoplasma lui? Gândirea lui materializată? Era el, în stare transparentă şi uşoară. Ceva se separa, se desprindea, se scinda. Ce senzaţie!

Se ridică în sus, şi îşi părăsi corpul ca pe o haină veche şi uzată. Se ridica, urca, urca întruna. Nu-l mai durea degetul de la picior. Era atât de uşor!

Noul său... „eu” zăbovi o clipă la nivelul tavanului. De acolo contemplă cadavrul lungit şi pe toţi acei experţi luptând cu disperare să-l menţină în viaţa. Nici un respect pentru rămăşiţele lui pământeşti. Îi deschideau cuşca toracică, îi rupeau coastele, îi înfigeau electrozi direct în muşchiul cardiac!

Inutil să rămână mai mult acolo, era chemat în altă parte. O sfoară transparentă, un fel de cordon ombilical, îl mai ţinea încă legat de carcasa umană. Se întindea, cordon argintiu şi elastic,

pe măsură ce se depărta.

Trecu prin tavan şi traversă câteva etaje pline de bolnavi. În sfârşit ajunse la acoperiş şi apoi sub cerul liber. O lumină binevoitoare îl chema de undeva de departe. Fantastic! Mulţi oameni, mulţi alţi oameni zburătăceau în jurul lui, trăgându-şi ca şi el cordonul argintiu. Avea impresia că participă la o serbare formidabilă.

Dar, deodată, cordonul lui argintiu nu se mai întinse, se întări, se încordă, îl trăgeau în jos! Se văzu nevoit să recunoască realitatea: Lucinder nu mai murea! Celelalte ectoplasme se uitau la el fără să înţeleagă. De ce nu urca mai departe? Cordonul îl trăgea, elasticul se strângea brusc. Trecea din nou prin acoperiş, prin plafoane, ajungea în sfârşit în sala de operaţii şi vedea infirmierii care-i trânteau direct în inimă descărcări electrice de câteva sute de volţi. „E interzis să se facă asta!” Obţinuse votarea unei legi în această privinţă, în urmă cu doi ani, pentru a limita înverşunările terapeutice. Îşi amintea foarte bine, era vorba de articolul 676: „Când activitatea cardiacă a încetat, nu se va efectua nici o manipulare, agresiune sau operaţie susceptibilă de a forţa inima sfârşită să reînceapă să bată.” Numai că, fiind preşedinte, se considera că viaţa lui era mai presus de legi. Ah, ticăloşii! Ah, lepădăturile! Încă o dată descoperea neajunsurile de a fi omul cel mai important din ţară.. În clipa aceea avu o singură dorinţă: să fie un cerşetor de care nimănui nu-i pasă. Cerşetor, muncitor, casnică, orice, numai să fie lăsat în pace. Să i se acorde uşurarea pe care o aduce moartea. E primul drept al cetăţeanului: să moară în deplină linişte.

„Lăsaţi-mă să crăp! Lăsaţi-mă să crăp!” răcni el cât îl ţinea gura. Dar ectoplasma lui nu avea voce. Cordonul argintiu îl trăgea tot mai jos. Nu mai putea să urce din nou. Flup! Se pomeni intrat în fostul lui cadavru. Ce senzaţie neplăcută! Auuu! Simţea din nou unghia crescută în carne. Şi coastele pe care i le rupseseră ca să ajungă la inimă. Primi încă o descărcare electrică şi de data asta simţi cum îl doare rău de tot.

Deschise ochii. Evident, medicii şi infirmierii scoteau strigăte de bucurie şi se felicitau unii pe alţii. Nătărăii…

— Am reuşit, am reuşit!

— Inima îi bate din nou, respiră, e salvat!

Salvat? Salvat de cine, de ce? În orice caz, nu de ei. Îl durea, îl durea. Bâigui, cu o grimasă, ceva de neînţeles. „Opriţi şocurile

electrice, închideţi cuşca toracică!”

Ar fi vrut să strige: „Închideţi uşa, e curent!” Se simţea rău, parcă îl dureau toţi nervii.

Iată-te, aşadar, din nou, corp dureros!

Ridică o pleoapă. În jurul patului era o mulţime de oameni.

Îl durea, îl durea atât de tare! Toţi nervii îi erau iritaţi la culme. Închise ochii pentru a beneficia de încă o clipă de răgaz şi revăzu în minte acea ţară luminoasă de acolo, de sus, din cer.

32 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Cerere de informaţii descriptive de bază

Numele: Lucinder
Prenumele: Jean
Părul: cărunt
Ochii: cenuşii
Înălţimea: 1,78 m
Semne particulare: fără
Observaţii: pionier al mişcării thanatonautice
Punct slab: preşedintele republicii

33 – MINISTRUL MERCASSIER

Vastul birou prezidenţial avea numai mobile stil Ludovic al XV-lea. Încăperea nu era foarte luminată, dar suficient ca să se poată vedea tablourile ilustre şi câteva ştrengare sculpturi greceşti. Arta e un mijloc bun de a-i impresiona pe beoţieni. Benoît Mercassier, ministrul cercetării, ştia prea bine asta. Şi mai ştia că, chiar dacă nu-i distingea chipul, preşedintele Lucinder era acolo, aşezat în faţa lui. Lampa biroului nu-i lumina decât mâinile, dar silueta greoaie îi era familiară, precum şi labradorul negru de la picioare.

Era prima întrevedere dintre cei doi după atentatul care fusese gata să-l coste viaţa pe şeful naţiunii. De ce-l chemase preşedintele tocmai pe el, când avea de rezolvat atâtea dosare de politică internă sau externă, mult mai urgente decât

cercetarea, aflată mereu în căutare de subvenţii?

Neputând să mai suporte tăcerea care se prelungea, Mercassier îndrăzni să vorbească el primul. Alese câteva banalităţi de circumstanţă:

— Cum vă mai simţiţi, domnule preşedinte? S-ar părea că vă refaceţi repede după operaţie. Medicii au făcut adevărate miracole.

Lucinder îşi zicea că s-ar fi lipsit bucuros de acest gen de miracole. Apăru în lumină. Ochii lui cenuşii, deosebit de strălucitori, îl fixară pe interlocutorul său ghemuit pe un scaun tapisat cu brocart roşu.

— Mercassier, te-am chemat pentru că am nevoie de părerea unui expert. Numai dumneata poţi să mă ajuţi.

— Aş fi încântat, domnule preşedinte. Despre ce e vorba?

Lucinder se retrase din nou în penumbră. Era ciudat, cel mai mic gest al lui degaja o solemnitate insolită. Iar faţa… părea să-i fi devenit deodată mai… (Mercassier se miră de adjectivul care-i veni în minte) umană.

— Formaţia dumitale e de biolog, nu-i aşa? zise Lucinder. Spune-mi, ce crezi despre experienţele postcomatice?

Mercassier se uită la el uimit. Preşedintele îşi pierdea răbdarea:

— NDE-urile, *Near Death Experiences,* acei oameni care în ultimul moment ies din corpurile lor, apoi revin din cauza… în fine, datorită progreselor medicinii?

Lui Benoît Mercassier nu-i venea să-şi creadă urechilor. Iată că Lucinder, de obicei atât de realist, se interesa acum de fenomene mistice. Ce înseamnă să fi fost la un pas de moarte! Ezita.

— Cred că e vorba de o modă, de un fenomen de societate care va trece ca multe altele de dinaintea lui. Oamenii simt nevoia să creadă în minuni, în supranatural, să-şi închipuie că mai există şi altceva decât această lume materialistă de aici, de pe pământ. Atunci câţiva scriitori, guru şi şarlatani au profitat ca să facă afaceri povestind aiureli. Nevoia asta e înrădăcinată dintotdeauna în om. Dovadă, religiile. E suficient să promiţi paradisul într-un viitor imaginar, pentru ca oamenii să înghită mai uşor pilula amară a prezentului. Credulitate, prostie şi naivitate.

— Chiar asta crezi?

— Bineînţeles. Ce vis poate să fie mai frumos decât o altă

lume paradisiacă? Ce vis mai „fals” decât ăsta?

Lucinder tuşi uşor.

— Şi totuşi, dacă ar fi ceva adevărat în aceste… poveşti?

Omul de ştiinţă rânji:

— Ar fi existat dovezi de multă vreme. E ca povestea omului care a văzut omul care a văzut omul care a văzut omul care a văzut ursul. În zilele noastre totul funcţionează invers. Scepticii trebuie să aducă dovada că îndoielile lor sunt fondate. E suficient ca cineva să anunţe sfârşitul lumii mâine, pentru ca să li se ceară specialiştilor argumente că asta nu se va întâmpla.

Lucinder se strădui să fie obiectiv.

— Nu sunt dovezi, zici? Poate că nu sunt pentru că nimeni nu le-a căutat? Există măcar un studiu oficial asupra subiectului?

— Ăăă, nu, după câte ştiu eu, zise Mercassier tulburat. Până acum totul s-a limitat la înregistrarea unor mărturii îndoielnice. Ce s-a întâmplat? Vă interesează acest subiect?

— Oh, da, Benoît! exclamă Lucinder. Şi chiar foarte mult, pentru că omul care chiar a văzut ursul sunt eu.

Ministrul cercetării se uită la preşedinte perplex. Se întreba dacă nu cumva interlocutorul lui se alesese de pe urma atentatului cu nişte sechele iremediabile. Fiind lovit în inimă, vreme de câteva minute creierul său nu mai fusese irigat. Să se fi necrozat anumite zone? Să fie acum victima unor deliruri psihotice?

— Nu te mai uita aşa la mine, Benoît! exclamă cu duritate Lucinder. Ţi-am spus că am trăit o NDE, nu că voi instaura un stat comunist!

— Nu vă cred, răspunse instinctiv omul de ştiinţă.

Preşedintele dădu din umeri.

— Nici eu n-aş fi crezut dacă nu mi s-ar fi întâmplat chiar mie. Numai că, uite, mi s-a întâmplat. Am întrezărit un ţinut minunat şi vreau să aflu mai multe despre asta.

— Întrezărit… Cu propriii ochi?

— Fireşte.

Menţinându-se în domeniul raţionalului, Mercassier propuse o explicaţie:

— Înainte de a muri, corpul produce deseori morfina naturală din abundenţă. Suficient pentru a-l ameţi pe muribund înainte de marea trecere în nefiinţă, ca o mică delicatesă chimică în locul unui ultim foc de artificii… Asta poate să provoace halucinaţii fantastice, „ţinuturi minunate” sau altele.

Cu siguranţă că asta vi s-a întâmplat pe masa de operaţie.

În haloul lămpii de birou, Lucinder nu părea deloc halucinat. Dimpotrivă. Creierul să-i fi fost totuşi atins? Oare nu trebuia să-i anunţe pe ceilalţi miniştri, presa, pentru a-i ridica preşedintelui puterea, înainte ca acesta să angajeze ţara în vreo operaţiune demenţială? Mercassier îşi frângea mâinile pe sub birou. Dar interlocutorul lui i se adresă din nou foarte calm:

— Cunosc efectele drogului, Benoît. Am avut ocazia să mă droghez şi ştiu să fac diferenţa între un început de *overdose* şi real. De câte ori nu mi-ai spus că, în orice domeniu ştiinţific, e suficient să investeşti din abundenţă pentru a ajunge rapid la rezultate?

— Fireşte, dar…

— Ce zici de atribuirea pe şest a unu la sută din bugetul Foştilor Combatanţi?

Mercassier se dădea de ceasul morţii.

— Refuz. Eu sunt un adevărat om de ştiinţă şi nu pot să mă pretez la o astfel de mascaradă.

— Insist.

— În acest caz, prefer să demisionez.

— Serios?

34 – MANUAL DE ISTORIE

Moartea strămoşilor noştri

Întocmit pe categorii socioprofesionale (din epocă), iată un tabel comparativ cu numărul de persoane depăşind vârsta de 50 de ani, având ca bază de raportare o mie de oameni pentru fiecare categorie. Statistici 1970 (sfârşitul celui de al doilea mileniu).

— Învăţători 732
— Cadre superioare şi profesiuni liberale 719
— Ingineri 700
— Cler catolic 692
— Agricultori 653
— Şefi de întreprinderi şi comercianţi 631
— Funcţionari de birou 623

— Cadre medii 616
— Muncitori 590
— Salariaţi agricoli 565

Manual de istorie, anul II, curs elementar

35 – NOUA AUSTRALIE

Cu un gol mare în minte, Benoît Mercassier se plimbă în lung şi-n lat pe Champs-Elysees. Era convins de inexistenţa NDE-urilor şi iată că acum era mandatat să le dovedească în mod categoric realitatea. Era ca şi cum i s-ar cere unui ateu să demonstreze existenţa lui Dumnezeu sau unui publicist vegetarian să laude meritele cărnii.

Ştia foarte bine de ce-l alesese Lucinder pentru această sarcină. Preşedintelui îi plăcea la nebunie să-şi constrângă oamenii să practice paradoxul. Îi obliga pe miniştrii de dreapta să aplice o politică de stânga, pe ecologişti să laude tot ce era nuclear, pe protecţionişti să predice liberul schimb…

Totuşi alocase două sute de mii de franci pentru afurisitul lui de „Proiect Paradis". Nu mai era vorba de ceva abstract. Dar de aici şi până la a dovedi că omul ieşea din corpul lui şi-şi lua zborul în ceasul morţii pentru a ajunge într-un „ţinut minunat"…

Lucinder nu era primul om de stat care se lansa în proiecte aiurite. Mercassier îşi amintea că prin anii şaptezeci, un preşedinte american original, pe nume Jimmy Carter, îşi pusese în minte să intre în contact cu OZN-urile. Credea cu fermitate în OZN-uri. Lansase un program care să pună cap la cap toate mărturiile despre aceste faimoase „Obiecte Zburătoare Neidentificate". Îşi închipuia mutra savanţilor serioşi, constrânşi să asculte în serie halucinaţi şi iluminaţi! Delapidase banii contribuabililor ca să construiască nişte emiţătoare-receptoare gigantice menite să capteze mesajele eventualelor inteligenţe extraterestre şi să comunice cu ele! Şi după aceea s-a mirat că n-a mai fost ales!

Pe Lucinder îl va aştepta aceeaşi soartă, dar Mercassier nu avea de ales. Ori cultiva ideile fixe ale preşedintelui, ori renunţa la portofoliu, iar el, natural, ţinea la mica lui parcelă de putere.

Atâta pagubă pentru Foştii Combatanţi! Va găsi el cum să folosească faimoşii două sute de mii de franci.

Da, dar cum? Ca de fiecare dată când era măcinat de îndoieli, Mercassier se gândi imediat să apeleze la consilierul lui cel mai bun şi cel mai apropiat: Jill, soţia lui.

Spre marea lui uimire, ea nu s-a arătat deloc surprinsă când, la cină, i-a expus problema NDE-urilor. În timp ce punea în farfurii un piure de conopidă, Jill reflecta cu voce tare:

— Pentru început, trebuie să născoceşti un protocol de experimentare. Să inventezi un test care să răspundă la întrebarea: „Există sau nu ceva după moarte?” Ce date ai ca punct de plecare?

— Una singură, a suspinat el, dar foarte importantă. Preşedintele e convins că a trăit o NDE!

Ca totdeauna, ea l-a îmbărbătat:

— Fii pozitiv. Ca să reuşeşti, trebuie să fii dinainte convins de victorie.

— Dar, s-a lamentat el, nu mi se poate cere mie să cred în NDE. Asta ar însemna să arunc la gunoi tot ce am învăţat la facultatea de ştiinţe!

Dar ea a pus capăt brusc acestor văicăreli:

— Nu mai eşti om de ştiinţă, eşti politician. Gândeşte deci ca un politician, altfel n-ai să te descurci în vecii vecilor. Ce spune preşedintele tău?

— Spune că a întrezărit un „continent minunat”…

— Un „continent minunat”?

Jill s-a încruntat.

— Ciudat. Sunt exact aceleaşi cuvinte pe care le-au folosit primii navigatori europeni când au descoperit continentul pe care m-am născut: Australia!

— Şi ce-i cu asta? a întrebat el turnându-şi vin în pahar.

— Ţi s-a dat un nou continent de explorat. Aşa că trebuie să adopţi starea de spirit a deschizătorilor de drumuri din secolul al XVI-lea. Ei nu ştiau de existenţa unui pământ la est de Indonezia. Cei care-ar fi afirmat acest lucru ar fi fost consideraţii nişte ţicniţi simpatici, aşa cum consideri şi tu vorbe goale declaraţiile preşedintelui.

— Totuşi, în cazul Australiei, era vorba de un continent, ceva palpabil, cu preerii, copaci, animale, aborigeni!

— Uşor de spus asta în secolul al XXI-lea, dar îţi imaginezi cum era atunci? A vorbi despre pământuri australe era la fel de

ciudat cum ar fi să evoci astăzi un continent aflat dincolo de moarte.

Dacă n-ar fi ţinut atât de mult să-şi păstreze mintea limpede, Mercassier ar fi golit bucuros toată sticla de vin. Foarte bun, de altfel. Jill şi-a continuat raţionamentul:

— Imaginează-te în pielea unui ministru de pe vremea aceea. În cursul unei călătorii maritime, regele tău a naufragiat şi şi-a închipuit că a întrezărit un „continent minunat”. A fost însă salvat de o altă corabie din escadră mai înainte de a putea să pună piciorul pe el dar, de îndată ce s-a întors în capitală, a ordonat ministrului transporturilor să facă tot ce-i stă în putinţă ca să afle mai mult despre insula misterioasă.

— Privit din punctul ăsta de vedere, fireşte că…

Jill Mercassier a insistat:

— N-ai decât să botezi ţara asta a morţilor „Noua Australie” şi după aceea să adopţi o mentalitate de explorator. Provocarea e demnă de timpurile noastre! Închipuie-ţi că în secolul al XXXI-lea unii vor rânji spunând: „Şi când te gândeşti că înapoiaţii ăia nu ştiau nimic despre continentul morţilor!” Şi în anul 3000 va exista un preşedinte care va încerca să meargă mai departe, să se întoarcă în timp, de exemplu. Iar ministrul însărcinat cu această misiune îl va invidia pe acel Mercassier de altădată care primise o sarcină mult mai uşor de îndeplinit: să viziteze ţara morţilor…

Nevasta lui era atât de convingătoare, încât Benoît nu s-a putut abţine să n-o întrebe:

— Dar tu crezi în acest continent al morţilor?

— Ce importanţă are? Însă ştiu că dacă aş fi fost soţia ministrului transporturilor din secolul al XVI-lea, l-aş fi sfătuit să închirieze corăbii şi să se ducă să verifice dacă există o Australie. Oricum, vei fi ori omul care a descoperit acest continent necunoscut, ori cel care i-a dovedit inexistenţa. Şi în ambele cazuri nu ai decât de câştigat.

Jill îşi turnă şi ea vin în pahar.

Uitându-se ţintă la piureul din farfurie, bărbatul bombăni:

— Foarte bine, dar ce corabie să trimit într-un astfel de loc?

Ea şi-a golit paharul pe nerăsuflate.

— Revenim deci la problema protocolului experimental. Vrei puţină salată?

Nu. Nu-i mai era foame. Grijile îi tăiau pofta de mâncare. Nu însă şi lui Jill, care aduse din bucătărie un castronaș cu lăptuci

şi roşii, se aşeză din nou la masă, se servi şi recapitulă:

— Bun, am hotărât deja să numim noul tău continent „Noua Australie”. Şi cine au fost cei expediaţi pentru colonizarea Australiei? Ocnaşi, deţinuţi de drept comun, haimanale de cea mai joasă speţă. Şi de ce tocmai ei?

Acum Mercassier se afla în elementul lui.

— Pentru că se credea că Australia ar putea să fie o ţară periculoasă şi că era mai bine să nu se trimită acolo oameni a căror dispariţie ar fi constituit o pierdere pentru societate.

Faţa se lumina pe măsură ce vorbea. Ca de obicei, Jill fusese la înălţime. Îi furnizase o soluţie.

— Benoît, ai găsit ce fel de mateloţi vor pleca la asaltul noului tău continent. Acum trebuie să le faci rost de un căpitan.

Ministrul cercetării zâmbi înseninat:

— Am eu o idee în privinţa asta!

36 – MITOLOGIE AZTECĂ

La azteci, nu meritele dobândite în timpul vieţii terestre determină existenţa în lumea cealaltă, ci împrejurările în care s-a petrecut moartea.

Cel mai bine este să mori în luptă. Astfel aceşti Quanteca (soţii Vulturului) vor ajunge în Tonatiuhichan, paradisul oriental unde defunctul va sălăşlui alături de zeul războiului.

Moartea prin înec sau în urma unei boli legate de apă (precum lepra) duce la o călătorie spre Tlalocan, paradisul lui Tlaloc, zeul ploii.

Cei care n-au fost recunoscuţi de vreun zeu ajung în Mictlan, un loc infernal unde suportă patru ani de încercări înaintea descompunerii finale.

E ţinutul lui Mictlantecuhtli, lumea subterană. Acolo se pătrunde prin caverne. Sufletul trebuie să treacă prin opt popasuri subterane înainte de a ajunge la cea de a noua lume.

Primul obstacol: Chicnahuapan, un curs de apă pe care mortul trebuie să-l treacă agăţat de coada unui câine roşu sacrificat în prealabil pe mormântul lui. Animalele sacrificate cu ocazia funeraliilor servesc ca psihopompe, adică îndrumă sufletele prin ţara morţilor.

Al doilea obstacol: doi munţi care se ciocnesc la intervale

neregulate.

Al treilea obstacol: urcarea unui munte pe cărări abrupte, pline de pietre ascuţite.

Al patrulea obstacol: să suporte un vânt de obsidian, o furtună rece ca gheaţa care duce cu ea pietre lungi şi ascuţite.

Al cincilea obstacol: să treacă printre drapele gigantice fluturând în vânt, înşirate cât vezi cu ochii.

Al şaselea obstacol: să îndure un tir de săgeţi care încearcă să-l străpungă pe defunct.

Al şaptelea obstacol: atacul masiv al unor animale feroce care vor să-i înghită inima.

Al optulea obstacol: un defileu îngust în care mortul riscă să se prăbuşească.

În sfârşit, a meritat să ajungă la descompunere.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

37 – APROPO

Raoul Razorbak mi-a telefonat din nou câteva săptămâni mai târziu. Voia să mă vadă cât mai repede. Avea o voce ciudată şi părea foarte emoţionat. Pentru prima dată nu ne mai întâlneam la Père-Lachaise, ci în apartamentul lui.

Când mi-a deschis uşa, abia dacă l-am recunoscut. Slăbise şi mai mult şi avea expresia uşor de recunoscut a schizofrenilor de la spital.

— Ah! Michael, în sfârşit!

Mi-a arătat un fotoliu, poftindu-mă să mă aşez cât mai confortabil. Expunerea lui avea să mă surprindă.

Obţinuse cumva rezultate neaşteptate în cercetările asupra hibernării marmotelor? Dar ce mă priveau astea pe mine? Eu eram medic, nu biolog.

— Ai auzit de atentatul împotriva preşedintelui Lucinder?

Bineînţeles că auzisem. Toţi din ţară auziseră. Presa, televiziunea şi radioul făcuseră mare tărăboi. Şeful statului nostru fusese împuşcat de aproape, cu ocazia unei manifestaţii

populare la Versailles. Cei mai buni specialişti îl scăpaseră *in extremis.* Ce legătură avea acest incident cu agitaţia prietenului meu?

— Chiar de a doua zi, preşedintele Lucinder i-a dat în sarcină ministrului cercetării să…

Se opri brusc şi mă prinse de braţ:

— Vino cu mine.

38 – MANUAL DE ISTORIE

Primul transplant de organe s-a realizat pe la mijlocul secolului XX, mai exact prin anii 1960-1970. De atunci omul bolnav devenise un fel de maşină căreia era suficient să-i schimbi piesele defecte. În consecinţă, moartea a început să arate ca un simplu accident mecanic. Decesul se producea din lipsa pieselor de schimb adecvate. Cercetătorii au conceput nişte inimi de porc, dotate cu caractere genetice corespunzătoare oamenilor cărora le erau transplantate. Tehnicile care permiteau tolerarea organelor străine erau tot timpul perfecţionate. Totul se putea înlocui, cu excepţia creierului. Şi asta nu era totul!

Devenea logic să te gândeşti că într-o zi se va ajunge la rezolvarea tuturor defecţiunilor, inclusiv defecţiunea supremă: moartea. Nu era decât o problemă de tehnologie. Simultan se prelungea şi durata de viaţă. A prezenta semnele bătrâneţii era sinonim cu neglijenţa. Fiecare trebuia să-şi întreţină cum se cuvine mecanica biologică.

Bătrânii zbârciţi sau cu un aspect prea puţin agreabil au fost ascunşi pentru a fi mai bine expuşi cei care practicau, radioşi, tenisul sau alergarea. Pe vremea aceea, oamenii credeau că cea mai bună metodă de a lupta împotriva morţii era să-i camuflezi simptomele prevestitoare.

Manual de istorie, anul II, curs elementar

39 – AMANDINE

Prietenul meu Raoul m-a împins în vechitura lui de Renault 20 decapotabil şi a demarat imediat.

— Unde mă duci?

— Acolo unde se petrece totul.

Nu am putut să scot mai mult de la el. Şi întrebările mele, şi răspunsurile lui erau spulberate de vânt. Oricum, ieşeam din Paris. M-am înfiorat când l-am văzut în sfârşit încetinind în faţa unei pancarte sinistre: „Penitenciarul Fleury-Merogis”.

Din exterior, semăna mai mult cu un orăşel sau cu un spital decât cu o închisoare. Raoul a dus maşina în parcarea alăturată şi m-a tras spre intrare. El a prezentat o autorizaţie, iar eu buletinul de identitate. Am trecut printr-un sas, am apucat-o pe un culoar lung şi am bătut la o uşă.

Ne-a deschis un bărbat deja supărat. S-a încruntat şi mai mult când l-a văzut pe Razorbak care, de altfel, era foarte surâzător.

— Am onoarea, domnule director. Am ţinut să vi-l prezint pe doctorul Michael Pinson. În cel mai scurt timp ar trebui să-i eliberaţi un permis de liberă trecere. Mulţumesc anticipat.

Mai înainte ca directorul să fi putut răspunde, noi eram deja pe alte coridoare. Am avut impresia că gardienii pe care-i întâlneam în cale se uitau chiorâş la noi.

Am ajuns într-o curte. Ne aflam în centrul orăşelului-închisoare. Era ceva imens. Cât vedeai cu ochii se întindeau cinci blocuri de clădiri. Fiecare avea în interior un teren de fotbal. Raoul mi-a explicat că deţinuţii făceau foarte mult sport, dar că la această oră se mai aflau consemnaţi în celulele lor.

Din fericire, întrucât mulţi mi s-au părut foarte supăraţi de prezenţa noastră. Agăţaţi de zăbrelele de la primul etaj, tipii răcneau:

— Lepădăturilor, ticăloşilor, o să vă facem de petrecanie!

Se vedea cât se poate de clar că gardienii nu se osteneau câtuşi de puţin pentru a-i face să tacă.

Din hărmălaia de glasuri s-a detaşat deodată o voce:

— Ştim noi ce faceţi în D2. Tipii ca voi nu merită să trăiască!

Începeam să fiu îngrijorat. Ce făcuse prietenul meu Raoul, care mergea mai departe nepăsător, ca să-i înfurie în aşa hal pe oamenii aceia? Ştiam că pasiunile lui îl puteau duce departe,

foarte departe, chiar dincolo de raţiune.

Clădirea D2. L-am urmat pe blestemat, mai puţin din dorinţa de a afla cât pentru a nu rămâne singur, printre deţinuţi furioşi şi gardieni ostili. Au urmat alte culoare, uşi blindate şi deschideri de zăvoare. Apoi scări, şi iar scări. Aveai impresia că cobori în infern. De jos se auzeau râsete groase amestecate cu tânguiri lungi. Erau închişi şi nebuni pe-acolo?

Mai jos, mereu mai jos. Mai întuneric, din ce în ce mai întuneric. M-am gândit la metoda inventată de Esculap pentru tratarea nebuniei. În urmă cu peste trei mii de ani într-un aşezământ spitalicesc numit Esclapion, ale cărui ruine se mai pot încă vedea în Turcia, acest pionier a psihiatriei instalase un labirint de tunele întunecoase. După o lungă aşteptare, în timpul căreia fuseseră condiţionaţi să spere plăcerea supremă, nebunii erau conduşi în labirint. Încă de la intrare răsunau cântece, care deveneau din ce în ce mai melodioase pe măsură ce se înfundau în întunericul labirintului. Când, fermecat, alienatul se oprea în locul cel mai întunecos, era răsturnat peste el un butoi plin cu şerpi lipicioşi sub care nenorocitul începea să se zbată, surprins în culmea beatitudinii. Fie murea pe loc de frică, fie ieşea de acolo vindecat. De fapt, Esculap inventase şocul electric.

Iar eu, în derivă prin subsolurile de la Fleury-Mérogis, mă întrebam când voi primi în cap reptilele reci din butoi.

În momentul acela Raoul a scos o cheie ruginită cu care a descuiat o uşă mare şi ghintuită. Am intrat într-un hangar mare unde domnea o dezordine cumplită. Se aflau acolo trei bărbaţi în trening şi o tânără blondă îmbrăcată cu o bluză neagră care mi-a lăsat impresia că aş cunoaşte-o.

Bărbaţii s-au ridicat şi l-au salutat respectuoşi pe prietenul meu.

— Vi-l prezint pe doctorul Michael Pinson, de care v-am vorbit.

— Vă mulţumim că aţi venit, doctore, grăiră ei în cor.

— Domnişoara Ballus, infirmiera noastră, a continuat Raoul.

Am salutat-o şi am constatat că mă cântărea din priviri.

Locul trebuie să fi fost o infirmerie dezafectată. În dreapta mea se afla un suport de laborator plin cu sticluţe fumegânde – cu siguranţă, azot lichid. În centrul încăperii trona un scaun vechi de dentist, pe alocuri crăpat şi înconjurat de aparate pline de fire electrice împletite şi ecrane care pâlpâiau.

În totul, părea garajul unui tip căruia îi plăcea să

meşterească în timpul liber. Văzând starea aparatelor, manetele şi levierele ruginite, chiar m-am întrebat dacă Raoul nu cumva golise pubelele universităţilor. Ecranele osciloscoapelor erau crăpate, iar electrozii cardiografelor înnegriţi de vreme.

Totuşi, eram destul de obişnuit cu laboratoarele ca să ştiu că imaginea impecabilă şi imaculată pe care o vedeam în filme e în general falsă. În realitate, nici vorbă de suporţi de laborator nichelaţi sau bluze ieşite direct de la spălătorie. Mai curând nişte tipi cu pulovere roase, în localuri improvizate.

Un prieten de-al meu, care lucra asupra unui subiect atât de important ca cel al traiectoriei gândului prin meandrele creierului, nu-şi găsise alt adăpost decât o parcare situată în subsolurile spitalului Bichat unde totul se clătina la trecerea zgomotoasă a metroului subteran. Din lipsă de fonduri, nu putuse achiziţiona un suport de metal pentru receptorul lui de unde cerebrale şi se apucase să meşterească o chestie din lemn, lipită cu scotch şi întărită cu pioneze. Ei da, chiar şi în Franţa, cercetarea nu mai e ce era odată.

— Dragul meu Michael, aici se efectuează cele mai îndrăzneţe experienţe ale generaţiei noastre, a declarat pompos Raoul, întrerupându-mi gândurile. Cândva, după cum îţi aminteşti, vorbeam despre moarte când ne întâlneam la Père-Lachaise. Ne refeream la ea ca la un continent neexplorat. Acum încercăm să înfigem acolo drapele.

Asta era. Butoiul cu şerpi îmi căzuse în cap. Raoul, Raoul Razorbak, cel mai bun şi cel mai vechi prieten al meu, înnebunise. Iată că făcea experienţe asupra morţii! Văzându-mă năucit, s-a grăbit să-mi explice:

— Preşedintele Lucinder a trăit o NDE cu ocazia recentului atentat de la Versailles. Prin urmare, l-a însărcinat pe Benoît Mercassier, ministrul cercetării, să lanseze un program de studii despre ce se petrece dincolo de comă. Întâmplarea a făcut ca ministrul să fi citit articolele mele despre „provocarea hibernării artificiale profunde a marmotelor” publicate în revistele internaţionale. A luat legătura cu mine şi m-a întrebat dacă aş putea să fac aceleaşi experienţe pe oameni. Am profitat de ocazie. Poate că marmotele mele trecuseră într-o altă lume, dar nu erau în stare să-mi povestească ce văzuseră acolo. Dar nişte oameni ar putea. Da, dragul meu, am mână liberă din partea guvernului pentru a face cercetări asupra NDE-urilor, cu ajutorul unor voluntari, altminteri deţinuţi de drept comun.

Aceşti domni sunt piloţii noştri pe lumea cealaltă. Sunt, hm…

A reflectat un moment de parcă aştepta o inspiraţie.

— Sunt nişte…

Apoi faţa i s-a luminat:

— … nişte tha-na-to-nauţi. De la grecescul *thanatos,* moarte, şi *nautes,* navigator. Nişte thanatonauţi. Într-adevăr, un nume frumos. Thanatonaut. Thanatonaut, deci un cuvânt din aceeaşi familie cu cosmonaut sau astronaut. Asta va deveni denumirea generică de referinţă. În sfârşit, am inventat *termenul.* Folosim thanatonauţi pentru a face tha-nato-nautică.

Se asculta singur, spre propria lui încântare.

— În consecinţă, hangarul nostru este un thanatodrom, pentru că de aici decolează… thanatonauţii noştri.

În subteranele de la Fleury-Mérogis se născuse în acele momente un vocabular nou. Raoul radia de mulţumire.

Tânăra blondă a scos la iveală o sticlă de spumos şi nişte biscuiţi uscaţi. Toată lumea a băut la acel botez. Numai eu rămâneam întunecat la faţă şi am respins paharul pe care mi-l întindea Raoul.

— Scuză-mă. Nu vreau să-ţi stric dispoziţia dar, dacă am înţeles eu bine, aici vă jucaţi cu viaţa. Aceşti domni au misiunea să pornească la cucerirea ţării morţilor, nu?

— Fireşte, Michael. Nu e fantastic?

Raoul a ridicat o mână, arătând spre tavanul pătat.

— Şi ce provocare formidabilă pentru generaţia noastră şi generaţiile viitoare: a explora lumea cealaltă.

M-am eschivat.

— Raoul, doamnă, domnilor, am zis eu foarte calm, sunt obligat să vă părăsesc. Nu am nimic de-a face cu nebunii sinucigaşi, fie că se bucură sau nu de susţinerea guvernului. Acestea fiind zise, vă salut.

Mă îndreptam în grabă spre ieşire când infirmiera m-a prins de braţ. I-am auzit atunci pentru prima oară sunetul vocii.

— Aşteaptă, avem nevoie de dumneata.

Nu sunase a rugăminte, tonul fusese rece, aproape indiferent. Acelaşi probabil pe care îl folosea în exerciţiul funcţiunii, când cerea vată hidrofilă sau bisturiu cu vârf cromat.

Privirile noastre s-au încrucişat. Avea nişte ochi de o culoare rară: un albastru marin cu puţin bej în centru. Irisul semăna cu o insulă pierdută în mijlocul oceanului. M-am cufundat imediat în ei ca într-un hău întunecat.

Continua să se uite fix la mine, fără să-mi zâmbească, fără amabilitate. De parcă faptul că-mi vorbise constituia deja una dintre cele mai mari concesii. M-am dat înapoi. Eram nerăbdător să fug de locul acela funest.

40 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Cerere de informaţii descriptive de bază

Numele: Ballus
Prenumele: Amandine
Părul: blond
Ochii: albaştri
Înălţimea: 1,69 m
Semne particulare: fără
Observaţii: pionieră a mişcării thanatonautice
Punct slab: foarte înclinată spre sex

41–MITOLOGIE AMAZONIANĂ

Principalul creator al lumii a hotărât cândva să-i facă pe oameni nemuritori. Şi le-a poruncit: „Duceţi-vă pe malul fluviului. Veţi vedea trecând trei pirogi. Să nu cumva să le opriţi pe primele două. Aşteptaţi-o pe a treia şi îmbrăţişaţi Spiritul care se află în ea."

În faţa primei pirogi, încărcată cu carne stricată, plină de viermi şi emanând mirosuri dezgustătoare, indienii s-au tras înapoi scârbiţi. Dar când a apărut a doua, au văzut un mort cu formă omenească şi s-au repezit să-l consoleze. Când, în a treia barcă, a apărut Spiritul Principiului Creator, era prea târziu. El a constatat cu groază că oamenii îmbrăţişaseră moartea. Prin urmare, aleseseră.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

42 – ALUNECAREA PROGRESIVĂ SPRE CRIMĂ

Vreme de aproape două săptămâni, n-am mai avut nici o veste despre fostul meu prieten, profesorul Razorbak, şi thanato-şmecheria lui. Mărturisesc că eram foarte dezamăgit. Raoul, idolul tinereţii mele, reuşise să-şi realizeze fantasmele şi asta mă dădea peste cap. Chiar mă gândeam să-l denunţ la poliţie. Dacă făcea experienţe „mortale” pe cobai umani, atunci trebuia închis.

Totuşi, în numele vechii noastre prietenii, n-am făcut nimic. Îmi tot spuneam că dacă primise, după cum pretindea, sprijinul şefului statului, asta însemna că reuşise să furnizeze garanţii adecvate.

„Avem nevoie de dumneata”, spusese tânăra infirmieră şi cuvintele ei mă obsedau. De ce ar fi avut nevoie de mine pentru a ucide oameni? Puţină cianură sau şoricioaică şi, hopa! Eu depusesem jurământul lui Hipocrate şi una din regulile majore ale meseriei mele era să salvez vieţi, nu să le retez.

Când Raoul m-a sunat din nou, am vrut să-i spun că nu doresc să mai aud niciodată de el şi de experienţele lui, dar ceva m-a reţinut, poate vechea noastră prietenie, poate cuvintele infirmierei care încă-mi mai răsunau în urechi.

M-a vizitat în garsoniera mea. Părea şi mai îmbătrânit şi nervozitatea i se citea în privire. Cu siguranţă că nu dormise de câteva zile. Aprindea una după alta nişte ţigări fine cu eucalipt pe care le termina din câteva fumuri.

— Michael, nu mă judeca.

— Nu te judec. Încerc să te înţeleg şi nu reuşesc.

— Nu contează individul Razorbak. Numai proiectul contează. El transcende fiinţele. Este o provocare pe măsura generaţiei noastre. Te şochez, dar toţi precursorii au fost consideraţi şocanţi de contemporanii lor. Rabelais, jovialul Rabelais, se ducea noaptea în cimitire pentru a dezgropa cadavrele şi a le studia anatomia ca să facă să progreseze medicina. Astfel de acţiuni erau considerate crimă în vremea aceea. Dar datorită lui am înţeles mai târziu circulaţia sângelui şi au fost salvate vieţi omeneşti datorită transfuziilor. Michael, dacă ai fi trăit atunci şi Rabelais ţi-ar fi cerut să-l ajuţi în

expediţiile lui nocturne, ce-ai fi răspuns?

Am cântărit bine răspunsul.

— Aş fi zis că sunt de acord, i-am răspuns eu în cele din urmă. De acord, întrucât… pacienţii lui erau deja morţi. Dar cobaii tăi, Raoul, căci faimoşii tăi thanatonauţi nu sunt decât nişte cobai, sunt vii! Iar toate manipulările tale nu au drept obiectiv decât să-i facă să moară, dacă nu mă înşel. Da sau nu?

Raoul şi-a încercat bricheta cu degetele lui lungi şi agitate. Dar flacăra nu a țâșnit. Fie că tremura prea tare ca să acţioneze mecanismul, fie că piatra se uzase.

— Nu te înşeli, a zis el controlându-se. La început am dispus de cinci thanatonauţi, dintre care doi au decedat deja. Au murit prosteşte, pur şi simplu pentru că nu sunt medic şi n-am ştiut să-i reanimez. Ştiu cum să provoc hibernarea marmotelor şi cum să le readuc la viață, dar nu mai sunt în stare când e vorba de fiinţe omeneşti. Nu ştiu să dozez cu precizie soluţiile anesteziante. De aceea, înainte de a pune capăt acestei situaţii, te-am chemat în ajutor, pe tine şi mintea ta plină de imaginaţie şi ingeniozitate.

I-am întins nişte chibrituri.

— Meseria mea este, într-adevăr, anestezia. Dar să aduc pe cineva în stare de comă, asta e cu totul altceva.

S-a ridicat şi a început să se plimbe prin încăpere.

— Gândește-te. Născoceşte! Am nevoie de tine, Michael. Într-o zi mi-ai spus că totdeauna voi putea să contez pe tine. Ei bine, ziua aceea a venit. Am nevoie de tine, şi-ţi cer ajutorul.

Bineînţeles că doream să-l ajut. Ca în vremurile bune. Noi doi împotriva nătărăilor. Numai că de data asta nu aveam de-a face cu nişte nătărăi. Trebuia să înfruntăm ceva rece şi necunoscut care se numeşte moarte. E de ajuns să vină vorba de ea pentru ca oamenii să-şi facă semnul crucii. Iar el îi trimitea *ad patres* pe bieţii nenorociţi care se încredeau în el. Din pură curiozitate. Ca să-şi rezolve problemele cu tatăl lui. Ca să-şi satisfacă orgoliul de explorator al unei lumi noi. Raoul, „prietenul meu Raoul", asasina fără milă nişte oameni care nu-i făcuseră nici un rău… Îi omora în numele ştiinţei. Toată fiinţa mea striga că e nebun.

Se uita la mine cu afecţiunea unui frate mai mare pentru mezin.

— Cunoşti proverbul ăsta chinez: „Cine pune o întrebare riscă să pară prost cinci minute, cel care nu pune întrebări

rămâne prost toată viaţa”?

Am rămas pe terenul lui.

— Există o altă frază mai cunoscută, în ebraică de data asta: „Să nu-ţi ucizi aproapele.” E una din cele Zece Porunci. Şi se află scrisă în Biblie.

Şi-a întrerupt plimbarea prin cameră şi m-a prins cu fermitate de mâini. Palmele lui de păianjen erau călduţe şi umede. M-a privit ţintă în ochi ca să fie mai convingător.

— Ar fi trebuit adăugată o a unsprezecea poruncă: „Să nu mori în ignoranţă.” Recunosc că poate vor trebui să moară cinci, zece, cincizeci de persoane. Dar ce miză! Dacă reuşim, vom ști în sfârşit ce este moartea şi oamenilor nu le va mai fi frică să moară. Toţi acei tipi în trening pe care i-ai văzut în laboratorul nostru sunt deţinuţi, ştii asta, şi toţi sunt voluntari. I-am ales pe sprânceană, toţi au un punct comun: au fost condamnaţi la închisoare pe viaţă şi i-au scris preşedintelui pentru a-i cere reintroducerea pedepsei cu moartea ca să nu mai mucezească în temniţa lor. Am stat de vorbă cu vreo cincizeci dintre aceşti istoviţi. I-am oprit doar pe aceia care păreau sinceri în dorinţa lor de a renunţa la viaţă, atât de mult îşi detestau soarta. Le-am vorbit despre proiectul „Paradis”. Imediat s-au aprins.

— Pentru că i-ai înşelat, am zis eu dând din umeri. Nu sunt oameni de ştiinţă. Nu ştiu că au o șansă de 99,999% de a crăpa în urma micilor tale experienţe. Şi lor le e teamă de moarte, chiar dacă îşi zic că nu. În clipa supremă, tuturor le e frică!

M-a strâns şi mai tare de mâini. Mă durea, dar nu a luat în seamă eforturile mele de a mă desprinde.

— Nu i-am înşelat. Niciodată. Cunosc toate riscurile. Ştiu că mulţi vor muri mai înainte ca într-o zi cineva să reuşească să revină după o NDE provocată voluntar. Acela va fi un adevărat pionier. El va face primul pas pe calea cuceririi lumii morţilor. În fond, e ca la loterie: pierd mulţi ca să câştige unul singur…

S-a aşezat din nou, a luat sticla de whisky pe care o pusesem împreună cu paharele pe măsuţă şi şi-a turnat o porţie de alcool. Îşi aprinse cu chibriturile pe care i le dădusem una din ţigările lui fine.

— Michael, chiar şi noi vom muri într-o zi, şi atunci, chiar înainte de a muri, ne vom întreba ce-am făcut cu vieţile noastre. Măcar să încercăm ceva original! Să deschidem o cale. Chiar dacă vom eşua, alţii vor continua. Thanatonautica e doar la primii ei paşi nesiguri.

Atâta încăpăţânare m-a consternat.

— Ţi-ai fixat o misiune imposibilă, am suspinat eu.

— Imposibil, aşa i s-a spus şi lui Cristofor Columb când a afirmat că poate să facă un ou să stea drept.

Am zâmbit amar.

— În cazul respectiv era simplu. Ajungea să spargi uşor baza oului.

— Da, dar el descoperise asta primul. Uite, am să-ţi pun o problemă care cu siguranţă că o să-ţi pară la fel de imposibilă ca problema oului lui Columb.

A scos din buzunarul hainei un carneţel şi un creion.

— Poţi să desenezi un cerc şi punctul central al axei sale fără să ridici creionul de pe hârtie?

Apoi a trasat el însuşi un cerc, cu un punct în mijloc, ca să-mi arate mai bine figura care trebuie obţinută.

— Fă acelaşi lucru, dar fără să ridici creionul de pe hârtie, mi-a cerut el.

— E imposibil, şi o ştii prea bine şi tu!

— Nu e altfel decât ai face un ou să stea drept. Sau să cucereşti continentul morţilor.

Am examinat cercul şi punctul cu o strâmbătură dubitativă.

— Chiar ai o soluţie?

— Da, şi-ţi voi demonstra imediat.

Chiar în acel moment a apărut pe neaşteptate scumpul meu frate Conrad. Uşa era deschisă aşa că, evident, nu-şi mai dăduse osteneala să bată.

— Salut la toată lumea! a strigat el vesel nevoie mare.

Nu doream să continui această conversaţie în prezenţa cretinului meu de frate. Am încercat să pun punct definitiv acestei dezbateri scabroase.

— Îmi pare rău, Raoul, dar afacerea pe care mi-o propui nu mă interesează. Iar cât priveşte problema ta, în afara trişării, nu există nici o soluţie de rezolvare.

— Toma necredinciosul! a exclamat el, foarte sigur de sine.

A aruncat o carte de vizită pe masă şi a adăugat:

— Mă găseşti la acest număr de telefon dacă te răzgândeşti.

Şi, cu această săgeată finală, a dispărut fără să-şi ia la revedere.

— Mi se pare că-l cunosc pe acest individ, a spus fratele meu.

Am considerat că era mai bine să schimb subiectul.

— Hei, Conrad, am făcut eu jovial, de parcă mi-ar fi părut bine că-l văd, ia spune-mi ce mai faci!

Avea să turuie ca o moară stricată şi spusele lui mă plictiseau dinainte. Ştiam foarte bine ce făcea Conrad. Lucra în import-export cu „tot ce se poate vârî în containere”. Se îmbogăţise. Se însurase. Avea doi copii. Îşi cumpărase o superbă maşină sport coreeană. Juca tenis. Frecventa saloanele în care se pălăvrăgea şi o avea de amantă pe propria lui asociată.

Conrad etală cu plăcere ultimele episoade din fericita lui existenţă. Achiziţionase tablouri de maeştri la un preţ derizoriu, cumpărase o casă pe coasta bretonă unde eram binevenit în cazul în care-aş fi avut chef să-l ajut la retapetarea ei. Copiii lui erau străluciţi la şcoală. Afişasem un zâmbet binevoitor, dar încă două-trei veşti bune de genul ăsta şi n-aş mai fi putut să-mi reţin pofta crescândă de a-i expedia un pumn în nas. Nimic nu e mai agasant decât fericirea celorlalţi. Mai ales când serveşte drept termen de comparaţie pentru propriul tău faliment…

Mama îmi telefona de trei-patru ori pe săptămână:

— Ia spune-mi, Michael, când o să-mi dai şi tu o veste bună? E timpul să te gândeşti să-ţi întemeiezi un cămin. Uită-te la Conrad cât e de fericit.

De altfel, mama nu se mulţumea doar să mă îndemne să mă însor. Chiar acţiona. Am surprins-o într-o zi pe când scria un anunţ matrimonial pentru un ziar. „Mare medic, bogat, inteligent, frumos şi spiritual, caută nevastă de acelaşi nivel.” În fine, cam asta voia să spună textul ei. M-au apucat nişte draci!

În timp ce mă gândeam obsesiv la enigma cercului şi a axei sale, Conrad continua să-şi expună fericirea în amănunt. Descria amănunţit fiecare încăpere a conacului său breton şi-mi povestea cum îl păcălise pe proprietar ca să obţină casa la un sfert din preţul ei.

Ah, zâmbetul lui de om superior! Pe măsură ce vorbea, desluşeam mila din vocea lui. „Bietul Michael a învăţat atâţia ani ca să ajungă la viaţa asta singuratică, tristă şi amărâtă.”

E adevărat că în vremea aceea viaţa mea nu era prea grozavă.

Trăiam singur, ca un celibatar, în garsoniera mea de pe rue Reaumur. Singurătatea era apăsătoare şi nu mai găseam nici o satisfacţie în munca mea. Mă duceam dimineaţa la spital şi examinam fişele celor care urmau să fie operaţi. Apoi îmi pregăteam substanţele, înfigeam seringi şi supravegheam

ecrane.

Avusesem norocul să nu am nici un accident ca anestezist, dar existenţa mea de mare preot în bluză albă era departe de a răspunde tuturor promisiunilor scurtei mele incursiuni de odini oară la spitalul Saint-Louis. Infirmierele nu erau goale sub uniforma lor de lucru. Fireşte, unele erau uşor de abordat, dar nu cedau decât în speranţa de a se mărita cu un medic pentru ca în sfârşit să nu mai fie nevoite să lucreze.

Până la urmă, meseria mea nu-mi adusese decât decepţii.

Nu mă bucuram de stima superiorilor, nici de cea a subalternilor, iar egalii mei mă ignorau. Eram un fel de rudă prin alianţă, o rotiţă dotată cu o funcţionare foarte precisă. E adus un pacient, tu mi-l adormi, eu îl operez şi… următorul! Nici bună ziua, nici la revedere!

Conrad trăncănea, trăncănea întruna, iar eu îmi spuneam că trebuie să existe şi altceva decât viaţa mea actuală şi aşa-zisa lui fericire. Cu siguranţă că exista undeva o alternativă.

Dar cum să faci un cerc şi axa lui fără să ridici creionul de pe hârtie? Imposibil, absolut imposibil.

Eram nefericit şi Raoul plecase, luând cu el nebunia şi pasiunea lui, aventura, lăsându-mă pradă singurătăţii şi aversiunilor mele.

Cartea de vizită de pe masă lucea ca un miraj.

Un cerc şi axa lui… Imposibil!

43 – FILOZOFIE BUDISTĂ

„Ce credeţi, o, discipoli că este mai mult:

Apa marelui ocean sau lacrimile pe care le-aţi vărsat în timp ce rătăceaţi în acel lung pelerinaj, trecând din alte naşteri în alte morţi,

Uniţi cu ceea ce detestaţi,

Despărţiţi de ceea ce iubeaţi?

Astfel, vreme îndelungată aţi suferit necazurile, nenorocul, durerea şi aţi hrănit pământul cimitirelor,

Destul de multă vreme pentru a fi osteniţi de existenţă,

Destul de multă vreme pentru a dori să scăpaţi de ea.”

Discursul

lui Buddha

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

44 – AJUNGEM UNDE TREBUIE

Mi-au mai trebuit câteva săptămâni de mici exasperări, de mici umilinţe şi de plictiseală nesfârşită până când m-am hotărât să trec de partea lui Raoul şi a nebuniei sale.

Telefoanele insistente ale mamei mele şi vizitele pe nepusă masă ale fratelui meu au contribuit mult la această decizie. Adăugaţi la astea o uşoară decepţie amoroasă (o colegă care mă respinsese ca până la urmă să accepte un stomatolog idiot), cât şi lipsa a măcar unei cărţi bune care să-mi ridice cât de cât moralul, şi veţi înţelege că eram pregătit pentru Fleury-Merogis.

Totuşi nu această acumulare de decepţii mi-a determinat alegerea, ci o doamnă bătrână şi stafidită, în aşteptarea unei operaţii cruciale.

Mă aflam acolo, cu injecţia anesteziantă în mână, când o asistentă a venit să mă anunţe că medicul chirurg nu era gata. Ştiam ce însemna asta. Idiotul se destindea, oferindu-si o partidă de coţăială cu infirmiera lui la vestiare. După ce-şi vor termina zbenguiala, voi putea să-mi fac anestezia pentru ca el să-i scoată tumoarea de la vezică pacientei, cu o şansă din două ca aceasta să se mai trezească.

Era o chestie atât de... tâmpită! Cinci mii de ani de civilizaţie ca să ajungi să aştepţi ca un chirurg să binevoiască să ejaculeze pentru ca în următoarele cinci minute să încerce să salveze viaţa unei bolnave!

— De ce râdeţi? m-a întrebat bătrâna.

— Aşa, din cauza nervilor.

— Râsul dumitale mi-l aminteşte pe cel al soţului meu dinaintea morţii. Îmi plăcea mult să-l aud râzând. A decedat dintr-o ruptură de anevrism. El a avut noroc. N-a avut timp să se vadă îmbătrânind. A murit... sănătos.

Râsul ei a sunat ca un dangăt funest.

— Operaţia asta mă va ajuta să ajung în sfârşit la el.
— Ce tot spuneţi! Doctorul Leveau e un as.
Bătrâna scutură din cap.
— Am de gând să rămân acolo. Sunt mai mult decât sătulă să trăiesc singură. Vreau să-mi regăsesc bărbatul acolo sus. În Paradis.
— Credeţi că există un Paradis?
— Bineînţeles. Ar fi prea îngrozitor dacă totul s-ar termina o dată cu moartea. Există neapărat „ceva” după. Îl voi găsi acolo pe Andre al meu, acolo sau într-o altă viaţă, nu-mi pasă. Ne iubeam atât de mult şi de atât de multă vreme!
— Nu vorbiţi aşa. Doctorul Leveau o să vă îngrijească bubiţa.
Convingerea cu care protestam era cu atât mai mică, cu cât mă gândeam la cele câteva ocazii în care fusesem martorul incompetenţei acestui practician.
Bătrâna s-a uitat la mine cu nişte ochi de câine fidel şi iubitor.
— Şi atunci va trebui să mă întorc să trăiesc singură cu toate amintirile în apartamentul meu prea mare… Ce oroare!
— Dar viaţa e, totuşi…
— Un episod dezagreabil, nu? Fără dragoste, viaţa e într-adevăr o vale a plângerii.
— Dar nu e numai dragostea, mai e şi…
— Ce mai e? Flori, păsărele? Ce prostii! Pentru mine în viaţă n-a existat decât Andre şi n-am trăit decât pentru el. Aşa că povestea asta cu vezica e un adevărat noroc!
— Nu aveţi copii? am întrebat-o.
— Ba da. Abia aşteaptă moştenirea. Cu siguranţă că după operaţie or să-ţi telefoneze, doctore, ca să ştie dacă îşi vor comanda imediat noua maşină sau dacă vor fi obligaţi să mai aştepte puţin.
Privirile noastre s-au încrucişat. Şi cuvintele mi-au scăpat de pe buze aproape fără voia mea.
— Ştiţi cumva cum se desenează un cerc şi punctul lui central fără să ridicaţi creionul de pe hârtie?
Ea a pufnit în râs.
— Ce întrebare! Toţi învaţă asta la grădiniţă.
Şi mi-a arătat cum se face pe o batistă de hârtie folosită. M-am minunat. Era atât de simplu încât fusese normal să nu mă fi gândit la asta.
Bătrâna mi-a făcut cu ochiul amuzată. Făcea parte dintre cei

care înţelegeau cât de mare importanţă acordam acestui gen de fleacuri.

— E destul să te gândeşti puţin, a zis ea.

Înţelegând, în sfârşit, mi-am zis că Raoul era într-adevăr un geniu. Un geniu capabil să facă un cerc şi centrul lui fără să ridice creionul de pe hârtie putea fi în stare să sfideze moartea…

În momentul acela au intrat doi asistenţi antilezi solizi, împingând un cărucior cu instrumente, urmaţi de chirurgul aflat într-o dispoziţie excelentă.

După cinci ore, bolnava murise. Leveau a aruncat cu răutate mănuşile transparente. A înjurat. De vină era materialul învechit, bolnava care aşteptase prea mult, ghinionul…!

— Ce-ar fi să mergem să bem o bere? mi-a propus el.

A sunat telefonul. Erau copiii bătrânei, aşa cum prevăzuse ea! Le-am trântit telefonul în nas. Iar mâna mea începuse deja să scotocească în buzunar în căutarea cărţii de vizită lăsate de Raoul.

45 – MANUAL DE ISTORIE

Nu se ştie cum a început mişcarea thanatonautică. După unii istorici, la origine ar fi fost un grup de prieteni doritori să încerce o experienţă inedită. După alte surse, primii thanatonauţi nu aveau decât motivaţii pur economice. Voiau să se îmbogăţească rapid lansând o nouă modă.

Manual de istorie, anul II, curs elementar

46 – PORNIM

Eram conştient că Raoul îmi propunea să devin complicele viitoarelor lui crime. Nişte crime în numele ştiinţei şi al unor visuri de a cuceri lumea cealaltă.

Ideea de a trimite oameni la moarte din pură curiozitate mă şoca în continuare la fel de mult, dar, în acelaşi timp, toată fiinţa

mea aspira la o existenţă cât de cât mai interesantă.

Ca să mă hotărăsc, am apelat totuşi la trei monede de doi franci. Perfecţionasem metoda lui Raoul folosind acum nu una, ci trei monede. Dispuneam astfel de o recomandare mult mai nuanţată. Cap-cap-cap însemna: categoric da. Cap-cap-pajură: mai curând da. Pajură-pajură-cap: mai curând nu. Pajură-pajură-pajură: categoric nu.

Monedele au zburat în aer pentru a întreba cerul. Apoi au căzut una după alta.

Cap-cap-pajură: mai curând da.

Am ridicat telefonul. Raoul mi-a vorbit îndelung despre proiect chiar în aceeaşi seară. Ne aflam în garsoniera mea şi mâinile lui zburătăceau deasupra capului ca doi porumbei fericiţi.

Se îmbăta cu vorbe.

— Vom fi primii! Vom cuceri acest „continent minunat”.

Continentul minunat în schimbul jurământului lui Hipocrate. Am încercat o ultimă luptă de onoare. Mai târziu, dacă se întâmpla o catastrofă, aş fi putut oricând să mă conving că Raoul îmi forţase mâna.

Prietenul meu a aruncat în joc noi argumente:

— Şi Galileo a fost considerat nebun.

După Columb, Galileo! Cu siguranţă că bietul Galileo va fi servit drept alibi multor imaginaţii delirante. Practică, figura cu Galileo…

— De acord, Galileo a fost considerat nebun şi era perfect sănătos. Dar pentru un Galileo, acuzat pe nedrept, câţi demenţi adevăraţi?

— Moartea… a început el.

— Moartea o văd în fiecare zi la spital. Tipi care crapă şi nu arată deloc a thanatonauţi. După câteva ore încep să pută şi membrele lor capătă o rigiditate cadaverică. Moartea pute. E o grămadă de carne care se necrozează.

— Corpul putrezeşte, iar sufletul îşi ia zborul, a grăit filozofic prietenul meu.

— Ştii că am fost o dată în comă şi că nu mi-am luat zborul.

Părea dezolat.

— Bietul meu Michael, n-ai avut niciodată noroc.

Ar fi trebuit să-i amintesc lui Raoul că ştiam foarte bine de ce se interesa de moarte. Sinuciderea tatălui său. Avea mai mare nevoie de o bună psihanaliză decât de proiectul „Paradis”.

Dar, cap-cap-pajură, optasem deja.

— Bine, hai să ne întoarcem la fapte. Mi-ai spus că ai ratat primele două încercări din cauza proastei dozări a substanţelor anesteziante. Dar ce-ai folosit ca să provoci coma?

Un zâmbet larg i-a luminat faţa. M-a strâns în braţe aşa cum făcea înainte. A izbucnit în râs. Câştigase.

47 – FILOZOFIE CHINEZĂ

„Vrei să trăieşti cum se cuvine? Învaţă mai întâi să mori.”

Co nfucius

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

48 – AMANDINE E ATÂT DE DRĂGUŢĂ

Pleoapele infirmierei s-au coborât peste ochii-i albaştri, dar tăcerea ei mi s-a părut de data asta o felicitare nerostită.

Aveam impresia că o cunosc de multă vreme, atât de mult semăna cu Grace Kelly din filmul lui Hitchcock, *Fereastră spre curte.* Fiind mult mai frumoasă, natural.

Toată lumea din hangarul de la Fleury-Merogis a părut mulţumită că mă vede. Prezenţa unui medic, pe deasupra şi anestezist, avea darul să liniştească atât echipajul cât şi candidaţii la sinucidere.

Raoul a făcut prezentările. Pe infirmieră o chema Amandine, iar viitorii thanatonauţi erau Clement, Marcellin şi Hugues.

— La început am dispus de cinci thanatonauţi, mi-a amintit căpitanul nostru. Doi au decedat din cauza unei erori de medicaţie. Nu poţi să improvizezi un anestezist. Aşa că, bine ai venit printre noi!

Cei trei deţinuţi în trening m-au salutat, uitându-se la mine cu suspiciune.

Raoul m-a condus la suportul de laborator plin cu fiole.

— Vei învăţa în acelaşi timp cu noi. Toţi pătrundem pe un teritoriu necunoscut. Nu avem predecesori. Suntem ca primii oameni care au pus cândva piciorul în America sau în Australia! Acum e rândul nostru să descoperim această „Nouă Australie” şi să ne înfigem acolo steagurile!

Profesorul Razorbak îşi regăsise toată seriozitatea. În pupilele lui, nebunia pură fusese înlocuită de pasiunea lucrului bine făcut.

— Să-i arătăm doctorului Pinson cum facem ca să provocăm coma, a zis el.

Fără nici o ezitare, Marcellin, cel mai mic dintre voluntari, s-a aşezat pe scaunul vechi de dentist. Infirmiera i-a plasat electrozi pe piept şi la frunte, apoi tot felul de detectori de căldură, umiditate, viteza pulsului. Toate firele erau legate la nişte ecrane pe care defilau linii verzi.

Am examinat scena.

— Debarasaţi-mă de tot bazarul ăsta!

Gata. Luam parte la fantasmele lor. Am studiat conţinutul mesei de laborator, al etajerelor de deasupra, am descifrat etichete, gândindu-mă la amestecul cel mai potrivit pentru a provoca starea de comă.

O soluţie salină pentru dilatarea venelor, tiopental pentru anesteziere şi clorură de potasiu pentru încetinirea mişcărilor cardiace…

Unele state americane preferau această metodă cianurei sau scaunului electric pentru eliminarea condamnaţilor la moarte. Eu însă speram că, diminuând cât mai mult cantitatea de clorură de potasiu, bătăile cardiace se vor reduce fără să înceteze, permiţând astfel o trecere lentă spre comă, dacă era cu putinţă controlată de creier.

Şi de mine…

Cu ajutorul lui Raoul şi al celorlalţi candidaţi thanatonauţi, am construit un dispozitiv destul de ingenios. Un mic suport din plastic cu o înălţime de douăzeci de centimetri de care am atârnat flaconul mare cu soluţia salină, apoi tiopentalul într-un flacon mai mic şi în sfârşit clorura de potasiu. Am legat un sistem electric de ceasornic la robineţii tuburilor pentru ca fiecare substanţă să fie eliberată în momentul pe care-l

consideram propice. Tiopentalul va fi injectat la douăzeci şi cinci de secunde după perfuzarea soluţiei saline, iar clorura de potasiu trei minute mai târziu. Totul va fi administrat printr-un singur tub, terminalul celorlalte, care intra într-un singur ac de seringă.

Întregului dispozitiv chimic i-am dat numele de *booster.* Thanatonautul îl va declanşa singur, apăsând pe un întrerupător electric în formă de pară, care va acţiona sistemul de ceasornic. Fără să-mi dau seama, inventasem prima „maşină de murit” care viza cucerirea oficială a ţării morţilor. Cred că acum se află la Institutul Smithsonian din Washington.

Priceperea şi siguranţa mea i-au impresionat pe cei din jur. Raoul avea dreptate. Fiecărei probleme tehnice îi corespunde o soluţie tehnică. Eu eram mulţumit mai ales de întrerupător. Nu trebuia să apăs pe nici un buton. Deci n-aveam nici o responsabilitate directă. Nu voiam să fiu un călău.

Respectivul va hotărî el singur clipa în care va dori să decoleze şi, în caz de eşec, n-ar fi fost decât o sinucidere în plus.

Am rugat-o pe Amandine să înfigă acul în vena braţului lui Marcellin. Cu un gest plin de siguranţă, tânăra femeie a ciupit scobitura braţului thanatonautului, a înfipt acul şi n-a făcut să curgă decât o picătură mică de sânge. Deţinutul nici măcar nu s-a strâmbat.

Am pus para întrerupătorului electric în mâna umedă a lui Marcellin şi i-am explicat:

— Când vei apăsa pe buton, se va declanşa pompa electrică.

O clipă era să spun „îţi vei declanşa moartea”.

Marcellin se arătă lămurit, de parcă i-aş fi vorbit de mecanica unui motor de maşină.

— Totul e în regulă? l-a întrebat Raoul.

— La fix. Am încredere totală în doctor.

Am încercat să nu mă las şi eu cuprins de acea frenezie care-l făcea pe Raoul atât de nervos.

— Şi pe urmă? m-a întrebat el.

S-a uitat la mine cu o privire de copil naiv care se agaţă cu disperare de existenţa lui Moş Crăciun, a lui Moş Ene şi de posibilitatea de a câştiga toate numerele la loto.

M-am încurcat.

— Ei bine, ăăă…

— Nu-ţi face griji, doctore. Pe urmă o să improvizez.

Mi-a făcut, complice, cu ochiul.

Un tip de treabă. Voia chiar să mă scutească de culpabilitate. Ştia că se îndreaptă spre obstacole imposibil de depăşit şi voia să mă descarce de responsabilitatea necazurilor care s-ar fi putut produce. O clipă mi-a venit să-i spun „pleacă repede de-aici, până nu e prea târziu”. Dar Raoul, văzând încurcătura în care eram, a intervenit imediat.

— Bravo! Bravo, Marcellin, bine-ai spus!

Toată lumea a aplaudat, inclusiv eu.

Ce aplaudam? Nu ştiu… Poate că dispozitivul meu „propulsor către lumea cealaltă”, poate curajul lui Marcellin, poate frumuseţea tinerei Amandine care nu avea nici o treabă aici. Într-adevăr, o păpuşă ca ea ar fi trebuit să fie manechin. „Complice la asasinat”, asta chiar că nu e o meserie de viitor.

— Acum vom trece la lansarea unui suflet… a declamat Raoul.

Şi şi-a stins ţigara.

Marcellin era zâmbitor ca un alpinist începător, care pleacă la asaltul Everestului cu pantofi noi de oraş. Ne-a adresat un mic salut, care nu semăna deloc cu salutul unui condamnat. Toţi i-am răspuns zâmbind şi încurajându-l.

— Haide, călătorie plăcută!

Amandine l-a acoperit pe turistul nostru cu o cuvertură refrigerantă, în timp ce eu făceam ultimele corecţii la ordinatoare.

— Gata?

— Gata!

Amandine a pornit camera video care urma să filmeze scena. Marcellin s-a închinat, a închis ochii şi a început, lent, numărătoarea inversă:

— Şase… cinci… patru… trei… doi… unu… Decolare!

Apoi a apăsat foarte tare pe întrerupător.

49 – MITOLOGIE MAYA

La mayaşi, moartea însemna plecarea spre Infern, un infern numit Mitnal. Acolo demonii torturau sufletul prin frig, foame, sete şi mizerie.

Mayaşii se dotaseră cu nouă seniori ai nopţii, corespunzând cu siguranţă celor nouă popasuri subterane ale aztecilor.

Sufletul mortului trebuie să treacă cinci fluvii de sânge, de praf şi de spini. Ajuns la o răspântie, înfrunta încercarea caselor: casa de ambră, casa cuţitelor, casa frigului, casa jaguarilor şi casa vampirilor.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

50 – MARCELLIN COBAI UMAN, AMANDINE DAMĂ BINE

Toţi ne-am concentrat privirile asupra ecranelor de control. Poate că inima lui Marcellin bătea slab, dar bătea. Pulsul coborâse mult sub cel al unei persoane cufundată într-un somn profund. Temperatura îi scăzuse cu aproape patru grade.

— De cât timp a pornit? a întrebat un deţinut.

Amandine s-a uitat la ceas. Eu ştiam că trecuse mai mult de o jumătate de oră de când Marcellin făcuse marele salt. De mai mult de douăzeci de minute se afla într-o comă profundă.

Arăta la faţă ca un om care doarme.

— Numai să reuşească, numai să reuşească! psalmodiau Hugues şi Clement, ceilalţi doi viitori thanatonauţi.

Am vrut să-l palpez pe Marcellin pentru a-mi da mai bine seama de starea organismului său, dar Raoul m-a reţinut:

— Încă nu-l atinge. Nu trebuie să-l trezim prea devreme.

— Dar de unde vom şti dacă a reuşit?

— Dacă deschide ochii, înseamnă că a reuşit, a zis cu sobrietate şeful proiectului „Paradis”.

La fiecare zece secunde, *ping*-ul electrocardiogramei răsuna ca sonarul unui submarin atomic în drum spre adâncuri de nepătruns. Corpul lui Marcellin zăcea în continuare pe scaunul de dentist. Dar sufletul lui unde era?

51 – UNU LA MÂNĂ

De peste o oră mă înverşunam să practic un masaj cardiac. Când electrocardiograma tăcuse, toţi am intrat în panică.

Amandine îi fricţiona braţele şi picioarele lui Marcellin, în timp ce Raoul îi punea masca de oxigen. Am numărat împreună „unu, doi, trei” şi eu i-am apăsat cu amândouă mâinile, în zona inimii, cuşca toracică. Apoi Raoul i-a insuflat aer în nări pentru a repune în funcţiune aparatul respirator.

Şocurile electrice nu au reuşit decât să-i deschidă brusc ochii şi gura. Nişte ochi lipsiţi de viaţă şi o gură mută.

Eram lac de transpiraţie din cauza eforturilor de a-l reanima pe Marcellin.

Înăbuşeam în mine întrebarea „Ce caut eu aici?”. Dar cu cât mă uitam la ceea ce trebuia să recunosc că devenise un cadavru, cu atât mai obsedantă devenea întrebarea. „Ce caut eu aici?”

Da, ce căutam eu aici?

Aş fi vrut să fiu în altă parte, ocupat cu altceva. Să nu fi participat niciodată la această operaţiune.

Era prea târziu pentru a-l readuce pe Marcellin la viaţă. Era prea târziu şi toţi ştiam asta, dar refuzam să admitem. Mai ales eu. Era primul meu „asasinat” şi pot să vă jur că ţi se înnoadă ceva în tine când un tip cât se poate de viu îţi zice „salut” şi puţin mai târziu te uiţi la el că e ţeapăn ca un pom uscat!

Raoul a renunţat.

— S-a dus prea departe, a murmurat el furios. A plecat prea departe şi n-a ştiut să se mai întoarcă.

Amandine era epuizată de cât îl fricţionase pe Marcellin. De pe fruntea ei netedă cădeau picături de sudoare care se prelingeau de-a lungul obrajilor presăraţi cu pistrui şi în sfârşit îi alunecau pe sub bluza prea decentă. Treceam prin clipe dramatice şi totuşi poate că atunci am trăit momentul cel mai erotic din toată existenţa mea. Ce imagine! O femeie superbă luptând împotriva morţii doar cu mâinile ei catifelate! Eros, totdeauna apropiat de Thanatos! Atunci am înţeles de unde provenea acea impresie că o cunoşteam de multă vreme. Nu semăna doar cu Grace Kelly, ci şi cu infirmiera prezentă la căpătâiul meu când m-am trezit, după accidentul de maşină din copilărie. Aceeaşi alură de înger, aceeaşi fineţe a pielii, acelaşi parfum de caise.

Un tip tocmai murise şi eu trăgeam cu ochiul la o infirmieră. Eram dezgustător.

— Ce vom face cu cadavrul? am întrebat.

Raoul n-a răspuns imediat. A zăbovit mai întâi să-l contemple pe Marcellin, împins de o speranţă improbabilă.

Apoi mi-a explicat cu detaşare:

— Preşedintele ne acoperă. Fiecare închisoare are un procent de sinucideri de 4%. Marcellin va fi trecut în acest lot, asta e tot.

— Asta e nebunie criminală! am vociferat eu. Cum de m-am lăsat antrenat în aventura asta sinistră? M-ai înşelat, Raoul, m-ai înşelat, ai trădat prietenia noastră ca să te înfunzi în demenţa ta. Mă dezgustaţi cu toţii. Un tip a murit din cauza inconştienţei voastre. Tu ne-ai înşelat, şi pe mine şi pe el.

Raoul s-a ridicat foarte demn şi deodată m-a apucat de guler. Privirea lui arunca fulgere şi m-a stropit cu salivă când a început să vorbească.

— Nu, nu te-am înşelat. Dar miza e colosală şi e normal să avem eşecuri înainte de a reuşi. Roma nu a fost clădită într-o singură zi. Nu mai suntem copii, Michael. Asta nu e un joc. Trebuie să plătim scump. Totul are un preţ, altfel ar fi prea simplu. Dacă ar fi fost mai simplu, alţii ar fi reuşit înaintea noastră. Meritul reuşitei noastre va consta tocmai în enorma dificultate a întreprinderii.

M-am apărat anemic.

— Dacă va exista o reuşită. Dar asta mi se pare din ce în ce mai improbabil.

Raoul mi-a dat drumul. S-a uitat la Marcellin, a cărui gură rămăsese larg deschisă. Imaginea acelei guri căscate era insuportabilă. A luat un cleşte cu şurub şi a obligat maxilarele lui Marcellin să se apropie până când a reuşit să închidă acea gură acuzatoare, apoi s-a întors spre ceilalţi.

— Poate că şi voi gândiţi la fel ca Michael. Dacă vreţi să renunţaţi, mai aveţi încă timp.

Raoul îl înfruntă pe fiecare, aşteptând o reacţie. Noi ne uitam la cadavrul lui Marcellin şi asta ne impresiona căci din cauza cleştelui cu şurub, gura lui semăna acum cu un cioc de pasăre ieşind dintre obrajii scobiţi.

— Eu renunţ! a exclamat Clement. Credeam că o să fie mai sigur cu doctorul, dar nici el nu e destul de tare ca să lupte împotriva morţii. Dacă trebuie să omorâţi zece mii de amărâţi înainte de a reuşi, eu prefer să nu mă aflu printre ei. Nu e cazul să mi se reamintească acordul. Promit să nu vorbesc niciodată

cuiva de proiectul vostru „Paradis”. Mă sperie prea tare.

— Tu, Hugues? a întrebat Raoul cu o voce egală.

— Eu rămân, a răspuns cu mândrie voluntarul.

— Doreşti să fii următorul nostru thanatonaut?

— Da. Prefer să crăp decât să mă mai întorc în celula mea.

Apoi a arătat cu bărbia spre cadavrul lui Marcellin.

— El cel puţin nu mai e închis într-o nenorocită de celulă!

— Foarte bine, a zis Raoul. Tu, Amandine?

— Rămân, a anunţat ea fără să arate nici cea mai mică emoţie.

Nu-mi venea să cred.

— Pe cuvântul meu că toţi sunteţi ţicniţi! Clement are dreptate. S-ar putea să omorâm zece mii de persoane înainte de a obţine cel mai mic rezultat. În orice caz, pe mine să nu mai contaţi.

Mi-am scos bluza albă şi am aruncat-o pe masă, spărgând câteva fiole din care s-a împrăştiat imediat un miros de eter.

Apoi am plecat trântind uşa cu putere.

52 – NOTĂ ADMINISTRATIVĂ

De la: Benoît Mercassier

Pentru: Preşedintele Lucinder

Conform directivelor dumneavoastră, experienţele au început. Echipa de cercetare este formată din profesorul Raoul Razorbak, biolog specializat în provocarea hibernării rozătoarelor, şi doctorul Michael Pinson, medic anestezist, asistaţi de infirmiera Amandine Ballus.

Cinci deţinuţi au acceptat să fie cobai voluntari. Proiectul „Paradis” a fost lansat.

53 – TULBURĂRI SUFLETEŞTI

M-am întors în garsoniera mea destul de zdruncinat. Singur la mine în casă, am urlat aşa cum urlă coioţii în serile cu lună

plină, fără însă să reuşesc să mă eliberez de stresul provocat de moartea lui Marcellin. Ce să fac? Să continui era rău, să-l abandonez pe următorul thanatonaut era la fel de rău. Aşa că am urlat. Câţiva vecini mi-au bătut în pereţi. Au obţinut rezultatul scontat. Am tăcut, dar asta nu înseamnă că m-am calmat.

Sufeream cumplit. Nu eram în stare să n-o mai revăd pe Amandine. Dar nu mai aveam chef să expediez alţi oameni în comă. Ideile lui Raoul mă fascinau. Dar refuzam să am pe conştiinţă şi alte cadavre. Nu voiam să mai trăiesc într-o veşnică singurătate. Întoarcerea la rutina muncii mele de la spital mă descuraja. Raoul avea dreptate cel puţin într-o singură privinţă: poate că proiectul lui era cumplit, dar ce aventură grandioasă!

Era nebun şi obsedat de sinuciderea tatălui său. Dar Amandine? Ce putuse s-o împingă pe o creatură atât de încântătoare să se angajeze într-o astfel de treabă? Poate că era şi ea convinsă că e pioniera unei lumi noi. Raoul avea o vrăjeală!

Am tot băut porto alb până m-am îmbătat. Am încercat să adorm citind un roman. Iar eram singur în pat şi pe deasupra mai aveam şi un mort pe conştiinţă. Aşternutul era la fel de rece ca o cuvertură refrigerantă.

A doua zi dimineaţă, pe când îmi luam cafeaua la bistroul din colţ, mă gândeam că poate excesul de clorură de potasiu îi provocase decesul lui Marcellin. Produsul avea o mare toxicitate, doza trebuia redusă.

Doar dacă nu era o problemă de anestezic.

În mod normal, utilizam trei feluri de anestezice. Narcoticele, morfinele şi cele pe bază de curara. Preferasem narcoticele din obişnuinţă. Dar pentru o „moarte bună” era mai bine să folosesc curara.

Şi totuşi, nu. Voi continua cu un narcotic.

Puţin câte puţin, n-am mai fost obsedat decât de probleme tehnice. Reflexele mele profesionale s-au declanşat în mod automat. Mi-au venit în minte cursurile de chimie.

Poate că ar fi trebuit să folosesc propofol, mi-am zis. E un narcotic nou, iar trezirea e cu mult mai bună. Trezirea are loc în mod normal în cinci minute şi se dovedeşte foarte limpede… Nu, propofolul va reacţiona cu siguranţă în mod nedorit cu clorura. Deci mai bine să păstrăm tiopentalul. Dar în ce cantitate? În mod obişnuit trebuie să numeri cinci miligrame la un kilogram. Cinci miligrame constituie doza minimă, zece miligrame, doza

maximă. Îi dădusem lui Marcellin, care cântărea 85 de kilograme, 850 de miligrame. Poate că va trebui micşorată doza…

La orele paisprezece i-am telefonat lui Raoul. La şaisprezece eram cu toţii adunaţi la thanatodromul nostru de la Fleury-Merogis. Ca de obicei, deţinuţii pe lângă care treceam ne-au insultat copios. Pe ei era inutil să-i faci să creadă că Marcellin se sinucisese de bunăvoie. Directorul penitenciarului a trecut pe lângă noi fără să ne salute, evitând chiar să ne privească.

În schimb Hugues ne-a primit cu amabilitate.

— Nu vă îngrijoraţi, doctore, o să reuşim!

Nu pentru mine mă îngrijoram, ci pentru el…

Am diminuat dozele. 600 de miligrame pentru Hugues, care cântărea 80 kilograme. Ar fi trebuit să fie suficient.

Raoul îmi nota cele mai mici mişcări. Presupun că urmărea să le poată reproduce singur în cazul în care aş hotărî să-l părăsesc de-a binelea.

Amandine i-a întins lui Hugues un pahar cu apă proaspătă.

— Paharul condamnatului la moarte? a zis el ironic.

— Nu, a răspuns ea serioasă.

Thanatonautul s-a aşezat pe scaunul de dentist, iar noi am făcut toate pregătirile: plasarea senzorilor, luarea pulsului, a temperaturii, cuvertura refrigerantă.

— Gata?

— Gata.

— Gata! a confirmat şi Amandine pornind camera video.

Hugues a mormăit o rugăciune. Apoi s-a închinat şi, de parcă ar fi vrut să scape mai repede, a rostit în mare grabă:

— Şase, patru, cinci, trei, doi, unu, decolare!

După care a făcut o strâmbătură, de parcă ar fi înghiţit o pastilă amară, şi a apăsat pe întrerupător.

54 – MITOLOGIE NIPONĂ

Japonezii numesc ţara morţilor Yomi. Se spune că zeul Izanagi a plecat într-o zi în ţara Yomi în căutarea surorii sale, Izanami, care îi era şi soţie. După ce a găsit-o, a rugat-o să se reîntoarcă în lumea celor vii. „Oh, soţul meu, de ce vii atât de târziu? a răspuns zeiţa. Am gustat din bucatele gătite la

cuptorul zeilor din Yomi şi de acum înainte sunt a lor. Totuşi voi încerca să-i conving să mă elibereze. Între timp tu roagă-te şi mai ales nu mă privi.”

Dar Izanagi dorea să-şi revadă sora-soţie. Trecând peste ce-i ceruse ea, el şi-a luat pieptenele, s-a servit de el ca de un instrument pentru a-şi rupe un dinte, apoi a transformat acest dinte într-o torţă pe care a aprins-o. Atunci a putut s-o zărească pe Izanami. A descoperit un cadavru mâncat de viermi, pe care puseseră stăpânire cele opt divinităţi ale tunetului. Înspăimântat, a fugit strigând că nimerise din greşeală într-un loc al ororii şi putreziciunii. Furioasă că o ia la sănătoasa fără s-o aştepte, Izanami s-a considerat umilită. Ea a trimis harpiile hidoase din Yomi pe urmele lui Izanagi, dar el a reuşit să scape.

Izanami a pornit ea însăşi în urmărirea lui. Izanagi i-a întins o cursă într-o grotă. În momentul în care cele două divinităţi trebuiau să pronunţe fraza de divorţ, Izanami a declarat: „În fiecare zi voi sugruma o mie de persoane din ţara ta ca să te fac să plăteşti pentru crima făptuită.” „Iar eu voi face să se nască o mie cinci sute de persoane”, i-a răspuns el fără să se piardă.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de Francis Razorbak

55 – ZECE LA MÂNĂ

Hugues nu s-a mai întors niciodată. A rămas la jumătatea drumului dintre continentul morţilor şi continentul celor vii. N-a murit. Dar a ieşit din comă în stare de prostraţie, cu privirea fixă, encefalograma aproape plată şi electrocardiograma foarte spaţiată. Devenise o legumă. Inima şi creierul îi funcţionau, bineînţeles, dar nu mai era în stare să se mişte sau să vorbească.

Am făcut în aşa fel încât să fie primit la Serviciul de asistenţă a muribunzilor de la spitalul meu. I s-a amenajat o cameră specială. Mulţi ani mai târziu, Hugues a fost transportat cu toate precauţiile posibile la Smithsonian Institute din Washington, secţia Muzeul morţii. Toţi au putut să vadă ce se întâmpla cu cei care rămâneau blocaţi între două lumi.

Când mă gândesc la această a doua tentativă de decolare, consider că ar fi putut foarte bine să reuşească. Experienţa a fost în orice caz preţioasă, deoarece mi-a permis să dozez tiopentalul şi clorura de potasiu într-o proporţie rezonabilă.

Oricum, epuizasem cei cinci cobai. Trei morţi, un abandon, o fiinţă vegetală. Frumos bilanţ!

Raoul a întreprins imediat demersuri pe lângă ministrul Mercassier pentru a ne furniza noi subiecţi. Ministrul a primit o a doua aprobare de la preşedintele Lucinder. Am început o selecţie la sânge. Voiam deţinuţi pe viață, gata la orice pentru a scăpa de închisoare. Puteau să aibă şi impulsuri de sinucidere, dar nu cine ştie ce. Aveam nevoie de oameni cu mintea sănătoasă, nu drogaţi, nu alcoolici.

Şi mai ales era indispensabil să fie sănătoşi ca să poată suporta clorura de potasiu. Era evident că nu se murea ca lumea decât dacă erai sănătos.

Printr-o întâmplare extraordinară, s-a prezentat în faţa noastră malacul de Martinez, şeful bandei de derbedei care ne agresa pe vremuri la ieşirea de la liceu. Nu ne-a recunoscut. Iar eu m-am gândit la cuvintele lui Lao-ţî: „Dacă cineva te-a jignit, nu căuta să te răzbuni. Aşează-te pe malul râului şi în curând îi vei vedea cadavrul trecând."

Martinez ajunsese la închisoare în urma unui hold-up asupra unei bănci. Fiind aproape obez, nu putuse să fugă la fel de iute ca şi complicii săi. Era bun la box, dar zero la alergare. Poliţistul care l-a prins, în timp ce el gâfâia ca o focă, probabil că fusese mai bun decât el la gimnastică. Din păcate, în urma acestui fapt divers lamentabil fuseseră ucise două persoane. Juraţii nu i-au acordat nici o circumstanţă atenuantă. Închisoare pe viaţă pentru Martinez.

A trecut în mod strălucit testele de selecţie a thanatonauţilor. S-a arătat chiar foarte interesat să participe la o experienţă care i-ar fi putut aduce celebritatea. Credea în steaua lui care avea să-i permită să supravieţuiască manipulărilor noastre, oricât de periculoase ar fi fost ele.

— Să ştiţi, domnilor doctori, că lui Martinez nu-i e frică de nimic! a răcnit el.

Îmi aminteam că, într-adevăr, când se arunca asupra noastră cu acoliţii lui – cinci contra doi, nu părea deloc că se teme de pumnii mei mici.

Raoul mi-a spus că nu avea nici cea mai mică aversiune faţă

de Martinez şi că va fi un cobai foarte bun. Eu însă am preferat să-l tai de pe lista candidaţilor noştri. Nu uitasem definitiv chelfănelile luate de la el ca să nu-mi fie teamă că mă voi încurca în dozările mele delicate. Pentru că nu puteam să mă stăpânesc, am preferat să-l exclud.

Gangsterul picat la examen a făcut gură că nu-i acceptăm decât pe piloşi, că i se refuză şansa de a deveni bogat şi celebru. Ne-a insultat.

Noroc că nu ne recunoscuse! Ar fi fost în stare, în furia lui, să facă o plângere în care să ne acuze de favoritism şi tratament arbitrar.

Prin urmare Martinez n-a făcut parte dintre următorii cinci cobai. Sau poate că mai curând ar trebui să spun următorii cinci răposaţi. Decesele nu mă mai emoţionau. Îmi scăzuse sensibilitatea. Aveam impresia că trimiteam rachete în spaţiu. Dacă ele explodau la decolare, era de datoria noastră să procedăm la reglările necesare pentru ca următoarea lansare să fie încununată de succes.

A treia serie de cobai. Printre ei se afla şi un anume Marc.

Senzori, luarea pulsului, luarea temperaturii, cuvertura refrigerantă. Raoul întreabă:

— Gata?

Noi răspundem în cor.

— Gata!

— Gata!

Numai să nu moară de frică omul nostru. Transpira şi în acelaşi timp dârdâia. Şi se închina întruna.

— Şase… cinci… patru… trei… doi… unu şi jumătate… unu şi un sfert… unu… de… decolare? Bun, decola… re! s-a bâlbâit el nu prea convins.

Şi a trebuit să încerce de două ori pentru a apăsa pe întrerupător, din cauza degetului transpirat care-i alunecase.

56 – MITOLOGIE MESOPOTAMIANĂ

În mitologia mesopotamiană, ţara morţilor se numeşte „ţara ne-întoarcerii”. Cântec:

Cei care ajung acolo nu mai primesc lumină.

Praful şi pământul sunt singura lor hrană.
Sunt înveşmântaţi aidoma păsărilor.
Praful acoperă totul, uşi şi zăvoare.

Într-o zi, frumoasa Iştar, zeiţa dragostei, a coborât în Infern. Regina Ereshkigal a ordonat paznicului s-o trateze după vechile datini. De fiecare dată când zeiţa va trece printr-una din cele şapte porţi ale Infernului, i se vor lua mai întâi rochia şi coroana, apoi cerceii, colierele, pectoralul, centura, brăţările, inelele de la gleznă şi în sfârşit restul de haine de pe ea. Aşa că Iştar a ajuns goală în faţa reginei Ereshkigal, care i-a aplicat cele şaizeci de torturi pe diferite părţi ale corpului.

Totuşi, oamenii au fost cei care au suferit din cauza acestei captivităţi căci, fără Iştar, pământul îşi pierduse fertilitatea. Cântec:

De când Iştar a coborât în ţara ne-întoarcerii,
Taurul nu mai fecundează vaca, bărbatul nu se mai împerechează cu femeia.

Oamenii au trimis un eunuc la Ereshkigal. Când i-a cerut să-i dea voie să bea din burduful cu apa vieţii, ea l-a blestemat. Cântec:

Hrana ta va fi scursoarea din canalele Cetăţii,
Vei sta numai la umbra meterezelor
Vei locui pe pragul caselor
Iar beţivii şi însetaţii te vor lovi peste obraz.

S-ar părea că eunucul fusese trimis în Infern pentru a fi schimbat acolo cu Iştar. În acel loc, sterilitatea putea deci să fie schimbată cu fertilitatea. În fapt, după un anumit timp, Ereshkigal a poruncit ca Iştar să fie stropită cu apa vieţii, apoi condusă la porţile Infernului. Pe măsură ce trecea prin cele şapte porţi în sens invers, toate bunurile îi erau înapoiate. Şi în felul acesta lucrurile au revenit la normal pe Pământ.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de Francis Razorbak

57 – EROARE OPERAŢIONALĂ

Fricţionări. Încălzire. Şocuri electrice.

Mare a deschis ochii şi noi i-am holbat pe-ai noştri.

Oare reuşisem în sfârşit?

Eroul nostru ne-a trezit din stupoare ridicându-se brusc, agitându-se, spărgând totul în jurul lui şi urlând.

— I-am văzut! Sunt acolo! Sunt peste tot. Imposibil să le scapi, sunt peste tot!

— Cine? Dar cine? l-a întrebat Raoul cu tonul lui cel mai ferm.

— Diavolii! Sunt diavoli peste tot şi vor să mă arunce într-un cazan mare şi să mă pună pe foc. Nu vreau să mor. Nu vreau să-i mai văd niciodată. Sunt îngrozitori.

M-a fixat cu pupilele lui opace şi a vociferat:

— Şi tu eşti un diavol. Diavolii sunt peste tot.

Mi-a aruncat cu un flacon în faţă. S-a luat cu nişte seringi după Amandine şi i-a înfipt una în fund, iar mie mi-a crestat fruntea cu bisturiul când am încercat să-l opresc. Mai am şi acum cicatricea.

Acest comportament ne-a ştirbit într-o oarecare măsură entuziasmul. După o legumă, un dement! Chiar şi Raoul fusese impresionat de violenţa lui Mare. Dar în acelaşi timp ne întrebam: „Dar dacă reuşisem? Dacă Marc chiar ne aducea o mărturie de pe lumea cealaltă?” Nu era vina lui dacă reflecta numai oroare.

Cu toate astea, am distrus filmul video şi Marc a fost internat la un azil de alienaţi. Totuşi, el fusese primul nostru cobai care experimentase o NDE. Poate că nu se întorsese cu amintiri frumoase despre culoare luminoase, dar revenise, dacă nu cu mintea, cel puţin cu corpul sănătos.

În seara aceea am condus-o pe Amandine acasă cu maşina mea. Infirmiera stătea picior peste picior schimbându-le tot timpul poziţia. Rana ei de la fesă nu era gravă, dar eu fusesem nevoit să-mi fac douăzeci şi cinci de puncte de sutură.

Rochia neagră a Amandinei – totdeauna era îmbrăcată în negru – fâşâia senzual.

Nu avusese chef să ia metroul după această şedinţă agitată şi nici unul dintre noi nu ţinea ca după asta să-şi petreacă seara singur.

În timp ce conduceam, am murmurat:
— Poate că ar trebui să ne oprim?
Amandine şi veşnicul ei mutism. Totdeauna îmi spusesem: „Probabil că gândeşte lucruri minunate, după cât e de frumoasă şi de tăcută.” Dar azi mă săturasem de tăcerea ei. Nu era un obiect decorativ. I-a văzut şi ea la fel ca mine pe acei oameni care mureau sau îşi pierdeau minţile pentru nişte experienţe cât se poate de incerte.
Am insistat:
— Atâţia morţi degeaba! Pentru nişte rezultate amărâte… Care e părerea ta? De când ne cunoaştem, nu te-am auzit niciodată pronunţând o frază mai mare de trei cuvinte. Trebuie să stăm de vorbă. Trebuie să mă ajuţi să-l opresc pe Raoul. Povestea asta a durat destul. Fără tine n-am să-l pot convinge.
A consimţit în sfârşit să se uite la mine. M-a privit îndelung, intens. Gura i s-a deschis. În sfârşit avea să vorbească.
— Dimpotrivă.
— Ce, dimpotrivă?
— Dimpotrivă, avem datoria să continuăm. Tocmai pentru ca toţi aceşti oameni să nu fi murit degeaba. Toţi thanatonauţii noştri ştiau ce riscă. Ştiau că moartea lor va da următorului o şansă în plus de a reuşi.
— E ca o partidă de poker la care mizezi o sumă din ce în ce mai mare pentru a-ţi recupera pierderile! am izbucnit eu. Şi în felul ăsta te ruinezi. Cincisprezece victime! Ăsta nu mai e un proiect de cercetare, ci un adevărat masacru, da, da!
— Suntem nişte deschizători de drumuri, a ripostat ea cu răceală.
— Ştiu eu un proverb foarte potrivit în privinţa asta: „Adevăratul deschizător de drumuri se recunoaşte uşor. El zace în mijlocul câmpiei din Far West cu o săgeată în spate.”
S-a enervat şi mai mult:
— Credeţi că nu mă consumă şi pe mine toţi aceşti morţi? Thanatonauţii noştri erau nişte oameni formidabili, cu un mare curaj.
Vocea i s-a frânt. Dar era prima dată când înşira două fraze una după alta. Şi, ca să profit de bafta asta, am provocat-o:
— Ăsta nu e curaj, e comportament sinucigaş.
— Comportament sinucigaş! Dar Cristofor Columb nu era şi el tot un sinucigaş când pleca atât de departe pe o coajă de nucă? Dar Iuri Gagarin, cu cutia lui de tablă într-o rachetă, nu

era sinucigaş? Lumea n-ar avansa fără sinucigaşi…

Ca să vezi! Galileo, Columb, şi acum Gagarin, nu duceau lipsă de predecesori care să le justifice hecatomba!

Amandine se pornise, şi se încăpăţâna să nu mă tutuiască.

— Cred că nu înţelegeţi nimic, doctore Pinson. Nu vi se pare ciudat că găsim atât de uşor voluntari? Toţi deţinuţii cunosc nereuşitele noastre. Atunci de ce vin? Am să vă spun eu. Pentru că pe thanatodromul nostru, toate aceste scursori ale societăţii au sentimentul că se transformă brusc în eroi!

— Atunci pentru ce ceilalţi ne scuipă de câte ori trecem pe lângă ei?

— Paradox. Ne urăsc pentru moartea prietenilor lor, şi totuşi şi ei surit gata să moară. Într-o zi, unul dintre ei va reuşi, sunt sigură de asta.

Totul la Amandine mă fascina. Răceala, mutismul, misterul şi acum chiar şi fervoarea ei…

Blonda în negru era o prezenţă fierbinte în maşina mea, înnebunindu-mi complet simţurile. Poate contactul frecvent cu moartea îmi exacerbase impulsurile de viaţă! Eram pentru prima dată singur cu Amandine, o Amandine tulburătoare şi tulburată. Ocazia era unică, aşa că mi-am luat inima în dinţi. Mâna mea a părăsit maneta vitezelor şi a profitat de o zdruncinătură ca să aterizeze pe genunchiul ei. Pielea ei era incredibil de catifelată.

Mi-a respins mâna ca pe un obiect contaminat.

— Îmi pare rău, Michael, dar chiar nu eşti deloc genul meu.

Dar care era, mă rog, genul ei?

58 – TOT NIMIC

Joi 25 august, ministrul cercetării ne-a făcut o vizită incognito la thanatodromul nostru de la Fleury-Merogis. Benoît Mercassier voia neapărat să asiste personal la o „decolare”. Pe faţa lui se citea preocuparea omului care se întreba dacă nu cumva făcea cea mai mare prostie a secolului. În care caz, poate că încă mai era timp să salveze ce se mai putea salva înainte de o inevitabilă interpelare în Cameră.

Mi-a strâns mâna şi m-a felicitat, fără reală convingere, dar mai ales i-a încurajat pe cei cinci thanatonauţi din noua echipă.

L-a întrebat discret pe Raoul despre numărul eşecurilor şi a tresărit când acesta i-a şoptit cifra la ureche.

S-a întors atunci la mine şi m-a tras deoparte, într-un colţ al încăperii.

— Poate că *booster*-ele sunt prea toxice?

— Nu. La început şi eu am crezut la fel. Dar nu asta e problema.

— Atunci care e?

— Ei bine, după atâtea experienţe, am acum impresia că, o dată ajunşi în comă, se află, cum să spun, în faţa unei… alegeri! Să plece definitiv sau să se întoarcă. Şi toţi preferă să plece definitiv.

Mercassier se încruntă.

— În cazul ăsta nu-i puteţi recupera cu forţa, folosind, de exemplu, şocuri electrice mai puternice? Să ştiţi că n-au umblat cu mănuşi când a fost să-l readucă pe preşedintele Lucinder înapoi pe pământ. Pur şi simplu i-au vârât electrozi în inimă!

M-am gândit o clipă. Discutam ca doi oameni de ştiinţă care se stimează reciproc. Mi-am cântărit bine cuvintele.

— Nu e chiar atât de simplu. Ar trebui să determinăm momentul exact în care sunt „destul de plecaţi”, dar încă nu „prea plecaţi”. E şi o problemă de cronometrare. Tipii aceia probabil că au avut noroc cu Lucinder. Probabil că l-au adus înapoi exact în ultima secundă când totul mai era încă posibil, Cu siguranţă că a fost curată întâmplare.

Ministrul a încercat să se arate inteligent într-un domeniu în care, în fond, nu cunoştea mare lucru.

— Încercaţi totuşi să măriţi voltajul, să diminuaţi cantitatea de narcotic, să scădeţi doza de clorură de potasiu. Şi, poate, să-i treziţi mai devreme.

Încercasem deja toate astea, dar am clătinat din cap de parcă mi-ar fi dezvăluit reţeta miraculoasă. Nu voiam totuşi să-l înşel, de aceea am adăugat:

— Ar trebui ca ei singuri să se hotărască să revină cât mai au încă posibilitatea. Să ştiţi că m-am gândit mult la lucrul ăsta. Nu ştim nimic despre ce anume îi împinge să meargă mai departe pe drumul morţii. Ce li se oferă acolo sus? Dacă am cunoaşte momeala, am putea să le propunem una mai atrăgătoare!

— Thanatonauţii voştri îmi amintesc de acei marinari din secolul al XVI-lea, care preferau mai degrabă să rămână în

insulele paradisiace din Pacific, înconjuraţi de femei superbe şi fructe parfumate, decât să se întoarcă atât de greu în Europa lor natală!

Era adevărat că situaţia prezenta multe puncte comune cu revoltaţii de pe *Bounty,* de exemplu. Thanatonauţii noştri erau recidivişti ca şi marinarii din epoca aceea şi la fel de dornici ca şi ei să evadeze spre noi continente.

— Cum să reţii un mort? se întreba Mercassier. Ce-i împinge pe oameni să lupte, pe bolnavi să-şi dorească vindecarea?

— Gustul fericirii, am răspuns eu suspinând.

— Dar, dar ce te face fericit? Cum să vă influenţaţi oamenii atunci când vor fi confruntări cu dilema: „Să plece sau să se întoarcă?” Motivaţiile sunt atât de diverse!

Constatasem deja la spital că voinţa omului avea o mare importanţă în vindecările spontane. Unii refuzau pur şi simplu să moară şi reuşeau să rămână în viaţă. Într-un studiu despre comunitatea chineză din Los Angeles, citisem că procentul de mortalitate ajungea practic la zero în ziua când sărbătoreau Anul Nou. Bătrâni şi muribunzi se programau să rămână în viaţă şi să mai profite de acea zi. A doua zi numărul deceselor redevenea normal.

Capacităţile minţii omeneşti sunt infinite. Eu însumi mă distrasem dezvoltând puţin posibilităţile creierului meu, programându-l să-mi deschidă ochii la orele opt, fără să folosesc deşteptătorul. Încercarea a reuşit totdeauna. Mai ştiam şi faptul că în meandrele creierului meu aveam stocată o mare cantitate de informaţii şi că era destul să deschid nişte sertare ale minţii pentru a putea dispune de ele. Cu siguranţă că s-ar putea face nişte cercetări pasionate asupra autoprogramării propriului sistem nervos.

Aşa că de ce să nu-ţi revii din comă doar prin voinţă?

În orice caz, thanatonautul din ziua aceea nu a optat pentru întoarcere. Înspăimântaţi de mişcările lui convulsive în momentul decesului, ceilalţi patru tovarăşi ai lui au renunţat cu toţii. Am hotărât ca de acum înainte să nu mai contăm pe efectele de emulaţie a grupului. Pe viitor, pionierii vor decola unul câte unul şi numai în prezenţa noastră. Dar poate că deja era prea târziu. Chiar şi la Fleury-Merogis devenea din ce în ce mai greu de recrutat voluntari.

59 – MITOLOGIE TIBETANĂ

După spusele tibetanilor, panteonul budismului e populat cu nouă grupe de demoni:

1. God-sbyin: Paznicii templelor. Ei se află la originea marilor epidemii.
2. Bdud: Demonii din sferele înalte. Pot să ia formă de peşti, de păsări, de iarbă sau de pietre. Şeful lor sălăşluieşte într-un castel negru cu nouă etaje.
3. Srin-po: Căpcăuni gigantici.
4. Klu: Divinităţi ale Infernului având formă de şarpe.
5. Btsan: Zei care trăiesc în ceruri, în păduri, în munţi şi în gheţari.
6. Lha: Divinităţi cereşti de culoare albă. Binevoitoare şi care se consideră că stau pe umerii tuturor.
7. Dmu: Demoni răi.
8. Dre: Mesagerii morţii, consideraţi deseori drept răspunzători pentru bolile mortale. Toate relele care li se întâmplă oamenilor sunt provocate de aceşti Dre.
9. Gan-dre: Grup de divinităţi răufăcătoare.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

60 – FELIX KERBOZ

La drept vorbind, Felix Kerboz nu era cineva pe care ţi-ar fi plăcut să-l ai vecin. Dar i se puteau acorda câteva circumstanţe atenuante.

Mai întâi, nu fusese un copil dorit. Când revista de protecţie a consumatorilor *Testăm pentru voi* demonstrase că marca de prezervative folosite de tatăl lui nu avea decât o fiabilitate de 96%, Felix n-ar fi putut bănui că va face parte tocmai din cele 4 procente de rateuri. Şi nici tatăl lui. Faptul că plecase de treizeci şi cinci de ani să cumpere ţigări dovedea cât de mult îl descumpănise această trădare.

Suzette, mama, a încercat imediat să avorteze, dar Felix, abia în stare de fetus, se agăţa deja de viaţă ca un scai de blana unui câine. Eforturile repetate ale făcătorilor de îngeraşi n-au dus decât la distrugerea feţei fătului.

După aceea, mama lui a încercat de două ori să-l înece. Sub pretextul că-i spală şamponul de pe păr, îl vârâse cu capul sub apă în băiţă. Numai că n-a calculat prea bine şi l-a scos prea devreme de sub apă. Mai târziu, împinsese în fluviu copilaşul care abia se ţinea pe picioare. Dar Felix avea darul de a se descurca în cele mai grele situaţii. A evitat *în extremis* elicea şlepului, care nu i-a lăsat decât o cicatrice mare pe obraz, şi a reuşit să ajungă la mal ajutându-se de umbrela pe care mama lui i-o întindea cu stângăcie, pocnindu-l cu ea peste cap.

Felix Kerboz se întrebase toată tinereţea de ce-l urau toţi. Pentru că era urât? Pentru că erau invidioşi pe mama lui superbă?

A strâns multă vreme din dinţi, dar când Suzette a murit, Felix nu s-a mai putut reţine. A constatat că pierduse singura persoană pe care o iubea pe această planetă. Acum nu mai avea în el decât ură.

Ura s-a manifestat mai întâi printr-un atac în toată regula asupra cauciucurilor unei maşini nevinovate, pe care le-a ciuruit cu lovituri de cuţit. Prea puţin ca să-l calmeze! S-a înhăitat cu o bandă de derbedei şi-a început să stoarcă bani de la plozii celor bogaţi ale căror mame erau în viaţă, băftoşii! A omorât trei puşti care cârteau la plată şi a devenit astfel, în cadrul bandei, executantul celor mai josnice treburi. Dar atunci când, pe la vreo optsprezece ani, colegii lui au început să manifeste un oarecare interes pentru sexul opus, Felix a refuzat să participe la violuri.

Lui îi plăcea cel mai mult să intre în casele burghezilor şi să le înfigă şuriul în coaste. În felul ăsta îşi răzbuna el mama adorată care muncise totdeauna din greu ca să-l crească.

Şi când, la douăzeci şi cinci de ani, a apărut în faţa tribunalului, Felix n-a reuşit să-i convingă pe juraţi de plăcerea nespusă pe care o simţi înfigând un cuţit lung şi ascuţit în burta moale a aproapelui. Pasiunea lui pentru loviturile frumoase date cu arma albă nu era comunicabilă. Conform rechizitoriului pronunţat de procuror, Felix a fost condamnat la două sute optzeci şi patru de ani de muncă silnică şi, cu o reducere la două sute cincizeci şi şase de ani, în caz de comportare bună.

Avocatul i-a explicat că asta echivala cu o condamnare pe viaţă, „cu excepţia cazului în care progresul medicinii ar permite prelungirea duratei vieţii dincolo de media actuală de nouăzeci de ani”.

Munca de dimineaţa până seara pentru confecţionarea periilor din păr de mistreţ nu era suficientă pentru fericirea deţinutului. Îşi jurase că va ieşi legal din închisoare. Comportarea bună îi adusese deja reducerea la două sute cincizeci şi şase de ani. Cum să mai accelereze procesul?

Directorul penitenciarului nu ducea lipsă de idei. În zilele noastre totul era de vânzare. Asta era societatea modernă. Kerboz nu avea decât să-şi „cumpere” anii de eliberare.

— Dar cu ce bani? a întrebat nenorocitul.

— Cine vorbeşte de bani? Pentru un voinic ca tine, un corp sănătos reprezintă un capital formidabil!

A început atunci o contabilitate cumplită.

Ca să câştige ani, Felix testa produse farmaceutice care nu primiseră încă aprobarea şi cărora nu li se cunoşteau efectele secundare.

De când experienţele pe animale fuseseră interzise, industriaşii nu mai aveau la cine să recurgă decât la deţinuţi.

A obţinut astfel o reducere a pedepsei cu trei ani pentru încercarea unui defibrilator cardiac care i-a provocat aritmii şi l-a îmbolnăvit de insomnie. Paste de dinţi cu prea mult fluor i-au deteriorat ficatul (o reducere de cinci ani). Săpunuri prea caustice l-au făcut să-i cadă bucăţi de piele de la articulaţii (reducerea condamnării cu trei ani). O aspirină hiperactivă i-a provocat un ulcer (doi ani de reducere a pedepsei). O loţiune capilară deosebit de corozivă l-a lăsat pe jumătate chel (patru ani de reducere a pedepsei). Felix Kerboz îşi păstra moralul şi uneori chiar se minuna constatând că unele produse erau în realitate complet inofensive!

Cu ocazia revoltelor, Felix a sărit la bătaie de partea gardienilor (doi ani de reducere a pedepsei). I-a denunţat pe traficanţii de droguri care făceau ravagii în interiorul închisorii (trei ani de reducere a pedepsei, cu preţul furiei numeroşilor deţinuţi rămaşi fără doză).

— Ce-ai, Felix, de tot îi lingi întruna?

— Daţi-mi pace! Nu sunt nici lingău, nici sisi la cap. Eu am ambiţie, tipilor! Vreau să ies d’aci cu capu’ sus.

— Nu mai spune! Continuă tu cu porcăriile alea chimice şi-ai

să ieşi cu picioarele înainte.

În fiecare sâmbătă dona sânge (o săptămână de reducere a pedepsei pentru un sfert de litru). Joia fuma zece pachete de ţigări fără filtru pentru un studiu efectuat de ministerul sănătăţii cu privire la daunele provocate de fumat (o zi de reducere a pedepsei pentru fiecare pachet). Lunea şi marţea suporta teste de privaţiuni senzoriale. Îşi petrecea toată ziua într-o cameră albă, izolată sonor, fără să se mişte şi fără să mănânce. Seara, nişte oameni îmbrăcaţi în bluze albe verificau în ce măsură această încercare îl afectase.

Sacrificiu după sacrificiu, Felix reuşise să-şi reducă pedeapsa la o durată de o sută patruzeci şi opt de ani. Nu mai avea decât un singur rinichi sănătos. Un medicament antiinflamator cu efecte deosebit de perfide îl surzise de o ureche. Clipea tot timpul din cauza unor lentile de contact atât de suple şi de adezive încât după ce fuseseră fixate se dovediseră imposibil de scos. Totuşi era convins că într-o zi va fi eliberat.

Când directorul i-a vorbit despre proiectul „Paradis” şi de reducerea cu optzeci de ani a pedepsei dacă participa la el, Felix nu s-a gândit nici o clipă să ceară informaţii mai ample. Niciodată nu i se mai propusese un cadou atât de frumos.

Sigur, prin închisoare circula zvonul conform căruia sute de deţinuţi şi-ar fi dat duhul în încăperea subterană unde se desfăşura experienţa. Felix însă nu-i dădea nici o importanţă. Înghiţise tot felul de chestii fără să-şi dea duhul, aşa că avea încredere în steaua lui. Ceilalţi nu avuseseră noroc, asta era tot! În fond, nu-ţi dă nimeni nimic pe degeaba, şi era normal ca pentru o reducere cu optzeci de ani a pedepsei să ţi se ceară un efort considerabil.

S-a instalat de bunăvoie pe scaun. Şi-a dezvelit torsul pentru a i se fixa electrozii şi şi-a strâns bine pe el cuvertura refrigerantă.

— Gata?

— Păi, sunt la ordinele voastre, a răspuns Kerboz.

— Gata.

— Gata!

Fără rugăciuni. Fără semnul crucii. Fără degete încrucişate. Felix se mulţumise să-şi înţepenească bine în gură bucata de tutun de mestecat pe care o ţinea totdeauna în partea dreaptă. Oricum, tot nu ar fi înţeles nimic din calabalâcul acela ştiinţific

de care-l durea în cot, el concentrându-se doar asupra fantasticei recompense care avea să urmeze. Reducerea pedepsei cu optzeci de ani!

A numărat lent precum i se ceruse.

— Şase… cinci… patru… trei… doi… unu… decolare!

Apoi a apăsat cu nevinovăţie pe întrerupător.

61 – MITOLOGIA INDIENILOR CHIPPEWA

Indienii chippewa, care trăiesc în statul Wisconsin, foarte aproape de Lacul Superior, cred că după moarte viaţa continuă exact ca înainte, fără sfârşit şi fără nici un progres într-un sens sau altul. Mereu acelaşi film care se repetă, fără obiectiv, fără morală, fără sens.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de

Francis Razorbak

62 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Mesaj către serviciile interesate

Raoul Razorbak, ajutat de o echipă de oameni de ştiinţă, face actualmente experienţe asupra morţii. Numărul victimelor a depăşit deja o sută de persoane. Trebuie acţionat cât mai repede?

Răspunsul serviciilor interesate

Nu. Nu încă.

63 – NOUA TENTATIVĂ

Raoul, Amandine şi cu mine desfăşurasem panoplia obişnuită pentru trezirea din comă. Nu prea mai aveam vreo speranţă. Numai Raoul se uita ţintă la corpul devenit obiect şi repeta ca un fel de rugăciune: „Trezeşte-te, te rog, trezeşte-te."

Am executat toate manipulările de reanimare, privind vag la electrocardiogramă şi la electroencefalogramă.

— Trezeşte-te, trezeşte-te! psalmodia Raoul.

Am îndeplinit mecanic toate gesturile obişnuite.

A fost nevoie de un strigăt puternic ca să mă scoată din toropeală.

— A mişcat un deget! a strigat Raoul. Înapoi, daţi-vă toţi înapoi! A mişcat!

Nu voiam să-mi fac iluzii, dar m-am dat înapoi.

Deodată electrocardiograma a prins glas. Piuia. Un mic ping timid. Apoi, un ping, ping. În sfârşit un ping, ping, ping hotărât. A mişcat din nou degetul. Apoi toate degetele.

Întâi s-a mişcat mâna, apoi braţul şi la urmă umărul. De nu ne-am alege din nou cu un dement! Pentru a preveni o nouă păţanie de acest gen, purtam în permanenţă la mine o măciucă mică de cauciuc.

Genele au vibrat. Ochii s-au deschis. Gura s-a strâmbat într-o grimasă care s-a transformat într-un zâmbet. Ping, ping, ping, creierul şi inima îşi reluaseră ritmul normal.

Cobaiul nostru nu părea nici legumă, nici dement.

Şi era teafăr şi nevătămat. Thanatonautul se reîntorsese la thanatodrom teafăr şi nevătămat!

— *Uuuuuurrraaaaa! Am re-u-şit!* a răcnit Raoul.

Hangarul a răsunat de strigăte de bucurie. Amandine, Raoul şi cu mine ne strângeam în braţe cu frenezie.

Natural, Raoul s-a dezmeticit primul:

— Cum a fost? a întrebat el aplecându-se spre Felix.

Pândeam cu aviditate primul cuvânt pe care avea să-l pronunţe primul nostru călător extraordinar. Oricare ar fi fost acest cuvânt, probabil că avea să intre în manualele de istorie ca fiind al primului om care a reuşit o deplasare dus-întors până în ţara morţilor.

În încăpere s-a aşternut o tăcere desăvârşită. Cât aşteptasem clipa asta! Până atunci avusesem numai eşecuri, iar

acum, răspunsul pe care lumea îl visa dintotdeauna era deţinut de acel individ cu înfăţişare de pitecantrop.

A deschis gura. Avea să vorbească. Nu, şi-a strâns buzele. Apoi gura s-a deschis din nou încercând iar să vorbească. A clipit, apoi o voce răguşită a articulat cu greutate:

— Ah… drăcia dracului!

Ne uitam la el surprinşi. Individul şi-a masat fruntea.

— Uuau! Drăcia dracului, ce chestie!

Apoi s-a uitat la noi, de parcă s-ar fi mirat că-i acordam atâta atenţie.

— Ia ziceţi, mi-am câştigat cei optzeci de ani de reducere a pedepsei?

Ne venea să-l scuturăm pe pacientul nostru pentru a-l felicita, dar am înţeles că trebuia să-i lăsăm timp să-şi revină complet. Totuşi, Raoul a insistat:

— Cum a fost?

Omul şi-a frecat încheietura mâinilor şi a clipit.

— Păi, cum să vă spun? Am ieşit din cărnăraia mea. La început, asta m-a băgat în sperieţi. Eram ca o păsărică. Drăcia dracului! Am zburat afară din corpul meu… Am urcat acolo sus cu toate hoiturile proaspete de azi. Unele aveau nişte căpăţâni! Un moment am zburat aşa, şi pe urmă am ajuns într-un inel mare de lumină. Semăna cu cercurile alea de foc prin care sunt puşi să sară tigrii, ca la circul Pinder de la televizor.

Şi-a tras răsuflarea. Ascultam cu aviditate fiecare cuvânt care-i ieşea din gură. Încântat de marea atenţie care i se acorda, individul a continuat:

— Nu-ţi venea să crezi. În centru era ca un fel de lanternă. Un cerc de neon cu o lumină în mijloc, şi lumina aia era ca şi cum mi-ar fi vorbit. Îmi zicea să vin, să mă apropii. Atunci m-am dus, am intrat în cercul de foc ca un tigru de circ. M-am apropiat de lumina lanternei…

Raoul nu s-a putut reţine să nu-l întrerupă:

— Deci un cerc de foc şi o lumină în centru?

— Aşa, ca o ţintă. Nu ştiu dacă v-am spus, chestia aia vorbea direct creierului meu. Şi îmi zicea să înaintez şi mai mult. Că totul avea să fie bine.

— Şi ai înaintat? l-a întrebat Amandine entuziasmată.

— Păi da. Am văzut atunci ca un fel de con sau de pâlnie cu nişte lucruri care se învârteau.

— Ce lucruri?

— Păi, nişte chestii, acolo! Stele, aburi, nişte jerbe de şmecherii ciudate care se învârteau ca să formeze afurisita aia de pâlnie mare cât o sută de case îngrămădite.

Raoul se pocni cu pumnul drept peste palma stângă.

— Continentul morţilor! a exclamat el. A văzut continentul morţilor!

— Continuă, te rog, l-am implorat eu.

— Păi, am mai avansat şi, cu cât avansam mai mult, cu atât mai mult mă pisa la cap lumina aia, încât am avut impresia că n-am să mai pot face cale-ntoarsă niciodată. Frumos am mai fi arătat, eu şi reducerea mea de pedeapsă! Şi lumina mă tot bătea la cap cum că asta nu mai avea importanţă, că aici pe pământ totul e doar zădărnicie şi prostie… Vorbea al naibii de bine! Şi pe urmă ai fi zis că eşti în peştera lui Ali Baba, doldora de comori, mă rog, nu de aur şi argint, ci plină de senzaţii plăcute. Era bine, şi cald, şi dulce, şi plăcut. De parcă aş fi regăsit-o pe mama. N-aveţi un pahar cu apă? Mi s-a uscat gura.

Amandine i-a adus un pahar şi el l-a golit dintr-o răsuflare înainte de a continua:

— Nu puteam decât să merg înainte, drăcia dracului! Dar deodată am văzut ca un fel de zid transparent. Nu un zid de cărămizi, mai curând un zid din piele. Ca o gelatină. Chiar mi-am zis că sunt într-o găoază translucidă. Am înţeles că treaba se împuţea. Dacă aş fi traversat zidul, n-aş mai fi putut niciodată să mă întorc, şi adio ani de reducere! Am pus frână.

Tipul ăsta reuşise să rezolve problema mea cu „alegerea”. Găsise motive să rămână în viaţă. Nu-mi venea să cred.

El a suspinat:

— Să ştiţi că nu era deloc uşor. A trebuit să mă oblig al naibii de tare ca să fac cale-ntoarsă cu sufletul meu. Şi pe urmă, după un moment, un fel de frânghie lungă, alb argintată, m-a adus brusc aici şi mi-am venit în simţiri.

Raoul, Amandine şi cu mine ne simţeam de parcă noi am fi fost în al nouălea cer. Prin urmare, toate acele sacrificii nu fuseseră zadarnice. Eforturile noastre îşi arătau în sfârşit roadele. Un om trecuse dincolo de bariera morţii şi se întorsese ca să ne descrie lumea cealaltă. Dar oare ce se mai afla dincolo de acea lume luminoasă şi imaterială?

După apa rece, Felix a cerut o porţie de rom. Amandine s-a grăbit din nou să-i satisfacă dorinţa.

Mă înfierbântasem.

— Trebuie să organizăm o conferinţă de presă. Oamenii trebuie să ştie…

Raoul m-a liniştit imediat.

— Prea devreme, a zis el. Deocamdată proiectul nostru trebuie să rămână aşa cum este – strict secret.

64 – LUCINDER

Preşedintele Lucinder a mângâiat uşor gâtul lui Vercingetorix. Exulta.

— Aşadar, au reuşit, Mercassier?

— Da. Am văzut, am văzut cu ochii mei caseta video cu lansarea şi reaterizarea acestui… thanatonaut.

— Thanatonaut?

— Asta e denumirea pe care-au inventat-o pentru cobaii lor. Înseamnă „călătorul morţii” în greceşte, sau cam aşa ceva.

Preşedintele miji ochii şi zâmbi.

— Foarte frumos, foarte poetic. Îmi place mult acest nume. Puţin cam tehnic, sigur, dar puţină seriozitate nu strică deloc experienţei noastre.

În realitate, Lucinder jubila. Oricare denumire l-ar fi încântat: cadavrofili, mortopiloţi, vizitatori ai paradisului… La fel s-ar fi gudurat.

Mercassier voia să-i atragă atenţia asupra lui. În fond, el era organizatorul proiectului, şi era îndreptăţit să fie mândru de reuşită. Fidel liniei de conduită trasate de soţia lui, ministrul se încumetă la o apreciere:

— În fond, sunt ca nişte pionieri care explorează o Nouă Australie.

— Ei da, Mercassier. În sfârșit, m-ai înţeles.

Ministrul încerca să-şi asigure meritul acestei descoperiri, numai că el, preşedintele cu viziune grandioasă va intra în cărţile de istorie. Lucinder se gândi că dobândise nemurirea. Statuia lui va împodobi parcurile, străzile îi vor purta numele… Riscase. Plătise scump: zeci de morţi, o sută, parcă… Dar reuşise!

Mercassier îi întrerupse visul de glorie:

— Şi acum ce facem, domnule preşedinte?

65 – MANUAL DE ISTORIE

De la primele lansări de thanatonauţi, rezultatele au depăşit toate aşteptările. Primul voluntar, Felix Kerboz, a reuşit imediat să decoleze şi să aterizeze. Pionierii s-au mirat că au avut un succes atât de rapid.

Manual de istorie, anul II, curs elementar

66 – MITOLOGIE CELTICĂ

Conform mitologiei celtice, lumea cealaltă este un ţinut misterios care nu cunoaşte nici moarte, nici muncă, nici iarnă. E populat de zei, de spirite şi de oameni veşnic tineri. Galii numeau această ţară ANNWN. Acolo se afla cazanul învierii şi cazanul abundenţei. Cazanul învierii îi reînvie pe războinicii morţi, iar cel al abundenţei furnizează substanţa care-i va face veşnici pe cei care o consumă.

Pentru gali şi irlandezi, ANNWN, lumea cealaltă, e înzestrată cu aceeaşi realitate ca lumea materială. Câteva practici magice sunt deci de ajuns pentru a trece dintr-una în alta.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,* de Francis Razorbak

67 – DUPĂ SĂRBĂTORIRE

— Mi-ar plăcea să fiu Felix.

Amandine, de obicei atât de rezervată, nu-şi mai ascundea bucuria. O conduceam, aşa cum făceam după fiecare experienţă. În seara aceea eram puţin cam chercheliţi. Dar n-am putut sărbători triumful nostru secret la thanatodrom decât cu spumos. Paharele de plastic zburaseră şi ele în sus.

— Ce moment fantastic am trăit! Ce mult mi-ar plăcea să fiu acest prim om, acest prim thanatonaut care a pus piciorul pe continentul suprem şi s-a reîntors! Ah da, cât de mult mi-ar plăcea să fiu Felix!

M-am străduit să o aduc cu picioarele pe pământ.

— Nu e chiar atât de simplu. Trebuie să ai un motiv temeinic. L-ai auzit, el însuşi a fost atras spre lumină. A avut o ezitare înainte de a se întoarce. Şi n-a reuşit decât pentru că-şi programase ca mai înainte de orice să obţină reducerea pedepsei în lumea asta.

Am accelerat. Pe lângă noi, în penumbră, defila peisajul mohorât al periferiei. Am aruncat o privire spre Amandine care îşi pudra cu grijă nasul în ciuda zdruncinăturilor.

Începeam s-o cunosc mai bine. Raoul îmi vorbise despre ea. Femeia aceea drăguţă era o infirmieră foarte conştiincioasă. Prea conştiincioasă, chiar. Nu mai putuse să suporte să-şi vadă pacienţii murind la spitalul unde lucra. Încă de la şcoală nu era în stare să suporte notele proaste. La spital, fiecare deces însemna pentru ea o altă notă de zero. Se simţea vinovată de moartea bolnavului ei pe masa de operaţii.

Colegele îi repetau mereu că nu era vina ei, dar ea nici nu voia să audă. Rămânea convinsă că fiecare deces era o nouă dovadă a incompetenţei sale.

Amandine îşi închipuia că oamenii mureau din lipsa dragostei. Considera că şi cel aflat în ultima fază a unui cancer generalizat şi-a ales el singur să moară. Şi dacă a făcut această alegere, asta însemna că anturajul lui se dovedise incapabil să-l facă să aprecieze viaţa. În consecinţă, se străduia să iubească şi mai mult pe fiecare dintre pacienţii ei. Şi pentru că ei totuşi mureau, ea-şi reproşa că nu ştiuse să reverse asupra lor destulă afecţiune.

Inutil de subliniat că, în aceste condiţii, Amandine Ballus ar fi făcut mai bine să-şi schimbe meseria. Dar, ca şi pe Raoul, eşecurile o îndemnau s-o ia de la capăt, până la perfecţiune sau la autodistrugere. Văzuse din întâmplare un mic anunţ cu privire la un proiect legat de asistenţa muribunzilor, pentru care era nevoie de o infirmieră motivată, şi se grăbise să răspundă. Nu apucase bine Raoul Razorbak să-i vorbească despre proiectul „Paradis” că ea se şi hotărâse să se consacre trup şi suflet acestei acţiuni de readucere a morţilor în lumea celor vii.

Şi oricât de curios ar putea să pară asta, numărul mare al

victimelor n-a stingherit-o deloc. Amandine era înzestrată cu o logică stranie: era foarte dispusă să omoare câteva persoane la rând în speranţa de a salva multe altele într-un viitor nedeterminat.

— Mi-ar plăcea să fiu Felix, repeta ea. E atât de curajos şi chiar atât de frumos.

M-am strâmbat puţin. Nu trebuia să exagerăm. Curajos, poate, dar frumos, maimuţoiul ăla?

— Probabil că a trecut prin încercări îngrozitoare acolo sus. Ea era frumoasă când vorbea despre Felix.

— Şi acum ce facem? am întrebat eu ca să schimb subiectul.

— Vom mări numărul decolărilor. Raoul i-a şi anunţat vestea cea bună ministrului Mercassier. Preşedintele vrea neapărat să ne felicite personal. A şi luat legătura cu directorul penitenciarului pentru a selecţiona o sută de noi candidaţi thanatonauţi.

Era atât de veselă de parcă ar fi fost vorba de organizarea unor simpatice petreceri-surpriză.

— Am câştigat, a mormăit ea stăpânindu-şi fericirea.

68 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Cerere de informaţii descriptive de bază

Numele: Kerboz
Prenumele: Felix
Părul: blond şi rar
Înălţimea: 1,95 m
Semne particulare: statură înaltă, faţa plină de cicatrice
Observaţii: primul thanatonaut care s-a reîntors în lumea celor vii
Punct slab: capacitate intelectuală redusă

69 – CE SCRIE PRESA

SCANDAL: PREŞEDINTELE LUCINDER SACRIFICĂ

DEŢINUŢI DE DREPT COMUN PENTRU NIŞTE PRETINSE EXPERIENŢE ŞTIINŢIFICE

A fost nevoie de investigaţii lungi pentru a ne convinge că preşedintele Lucinder nu este altceva decât unul dintre cei mai mari criminali ai vremii noastre. Mai pervers decât un Ladru sau un Petiot, preşedintele Lucinder, şeful statului nostru, ales de majoritatea francezilor, a asasinat cu sânge rece oameni pe care nu-i cunoştea.

Victimele sale – deţinuţi de drept comun care nu doreau decât să-şi execute liniştiţi condamnările. Pretextul, sau mobilul, cum vreţi să-i spuneţi, era studierea morţii! Căci, într-adevăr, preşedintele republicii noastre dragi are un hobby deosebit. Nu golful, nu mâncărurile gătite cu unt sau numismatica, ci moartea!

Ajutat de câţiva complici aliaţi cauzei sale – ministrul cercetării Mercassier, profesorul Raoul Razorbak, un biolog nebun, doctorul Michael Pinson, un medic anestezist veros, Amandine Ballus, o infirmieră arivistă –, preşedintele omora cu toptanul.

Se estimează la o sută douăzeci şi trei numărul deţinuţilor decedaţi în urma îngrijirilor acestui „comando al morţii programate” şi asta doar pentru satisfacerea curiozităţii morbide a unui şef de stat despotic.

Ai zice că ne-am întors în vremurile barbare când împăraţii romani aveau drept de viaţă şi de moarte asupra sclavilor neputincioşi. Unii puneau să fie ucişi indivizi luaţi la întâmplare ca să vadă dacă reuşea să-i învie sau nu cămaşa lui Isus Cristos.

Totuşi în zilele noastre nu mai există împărat (chiar dacă Lucinder se consideră uneori Cezar!), nu mai există sclavi. Cel puţin aşa credeam până azi. Eram convinşi că suntem conduşi de un preşedinte democratic ales de concetăţenii lui. Un preşedinte a cărui primă datorie este să vegheze la sănătatea administraţilor lui, nu să-i căsăpească!

Imediat după ce directorul închisorii Fleury-Merogis, revoltat de toate aceste cadavre care se acumulau de la o zi la alta în subterane, a dezvăluit cumplitul adevăr în exclusivitate pentru ziarul nostru, opoziţia s-a grăbit să ceară ridicarea imunităţii prezidenţiale. Parlamentul a numit numaidecât o comisie de anchetă pentru cercetarea faptelor.

Cei mai mulţi miniştri cu care am stat de vorbă au refuzat să

recunoască veridicitatea faptelor, dar unii au anunţat că, în cazul în care comisia va aduce dovada acestor crime în serie, îşi vor înainta imediat demisia.

Ministrul Mercassier însă n-a aşteptat acest supliment de informaţii ca să fugă în Australia împreună cu nevasta şi să scape astfel oricărei urmăriri judiciare.

70 – ÎNTÂLNIRE CU GLOATA

Euforiei i-a urmat amărăciunea. Reuşita lui Kerboz ne făcuse să plutim de fericire, şi acum recădeam pe pământ împroşcaţi de un noian de injurii şi urmăriţi de oprobriul tuturor.

Declaraţia directorului de la Fleury îşi făcuse efectul. Cazul căpăta din zi în zi şi mai multă amploare. Ziarele se întreceau în atacuri. Editorialistii sugerau să fim supuşi propriilor noastre experienţe. Sondajele arătau că 78% din populaţie dorea să fim puşi după gratii.

Un judecător de instrucţie a deschis o anchetă. Ne-a convocat pe rând. Mi-a promis un tratament privilegiat dacă îmi acuzam complicii. Presupun că le-a făcut aceeaşi propunere şi celorlalţi. Îndoiala m-a îndemnat să-mi ţin gura.

Judecătorul a ordonat o percheziţie şi nişte poliţişti au venit să-mi scotocească apartamentul şi mi-au desfăcut podeaua scândură cu scândură, de parc-aş fi putut să ascund cadavre dedesubt!

Toţi coproprietarii m-au somat cu amabilitate să-mi iau valea până la sfârşitul trimestrului. Portarul mi-a explicat că prezenţa mea în imobil făcea să scadă preţul pe metru pătrat.

Abia dacă îndrăzneam să scot nasul din casă. Pe stradă copiii alergau după mine strigând: „Măcelarul de la Fleury-Merogis, măcelarul de la Fleury-Merogis!” Ca să ne încurajăm unii pe alţii, am luat obiceiul să ne întâlnim împreună cu Amandine acasă la Raoul. El părea că priveşte lucrurile cu nepăsare, considerând că această întrerupere trecătoare nu avea să oprească mersul istoriei.

Ar fi meritat totuşi felicitat pentru seninătatea lui. Fusese concediat din postul de cercetător la CNRS. Maşina îi explodase în urma unui atentat revendicat de un „Comitet al deţinuţilor supravieţuitori” necunoscut până atunci. Pe uşa imobilului în

care locuia fusese scris cu spray-ul, cu litere mari de culoare roşie: „Aici stă ucigaşul a 123 inocenţi.”

În timp ce ne remontam reciproc moralul amintindu-ne de zborul lui Kerboz, la uşă a sunat un bărbat cu o pălărie înfundată până la ochi. Preşedintele Lucinder în persoană. Era prima oară când îl vedeam. După prezentările rapide, preşedintele ne-a transmis ultimele informaţii despre cazul nostru. N-a fost foarte încurajator. S-a proţăpit în faţa mesei de parcă ar fi fost la miting, şi a declamat:

— Prieteni, să ne pregătim să înfruntăm furtuna. Tot ce-am suportat până acum nu e nimic faţă de ce ne aşteaptă de aici înainte. Prieteni şi inamici politici s-au unit ca să mă termine. Puţin le pasă lor de câţiva deţinuţi expediaţi pe lumea cealaltă, dar mulţi ar dori să devină califi în locul califului. Mai mult mi-e teamă de prieteni, pentru că ei ştiu cum să mă lovească. Îmi pare rău că v-am tras după mine în acest necaz, dar, în fond, ştiam la ce riscuri ne expunem. Măcar dacă nu ne-ar fi trădat intrigantul de Mercassier şi imbecilul de director de la Fleury-Merogis!

Preşedintele capitula. Eram la un pas de panică. Raoul, fidel lui însuşi, nici nu clipea, nici măcar atunci când un bolovan i-a spart fereastra din salon.

Ne-a servit pe rând cu whisky.

— Vă înşelaţi cu toţii. Niciodată împrejurările nu ne-au fost atât de favorabile, a declarat el. Dacă n-ar fi fost scurgerea neprevăzută de informaţii, am fi meşterit şi acum în subsolurile închisorii. De acum înainte vom lucra la lumina zilei. Lumea întreagă, domnule preşedinte, se va înclina în faţa îndrăznelii şi geniului dumneavoastră.

Lucinder părea sceptic.

— Lasă, nu mai sunt nimic. Nu mai e cazul să mă flatezi.

— Ba da, a insistat prietenul meu. Michael avea dreptate când spunea că trebuie să dezvăluim cât mai repede presei rezultatele noastre. Felix e un erou. Merită celebritatea şi recunoştinţa.

Preşedintele nu înţelegea unde voia să ajungă Razorbak. Eu pricepusem de la început. Am precizat în locul lui:

— Trebuie să abandonăm defensiva şi să atacăm. Toţi împotriva nătărăilor!

La început am avut impresia că suntem un grup de conspiratori pe punctul de a fi prinşi în cursă. Şi apoi, treptat,

ne-am uitat unii la alţii. Eram puţini, dar eram îndrăzneţi. Nu aveam însuşiri speciale, totuşi încercaserăm împreună să schimbăm lumea. Nu trebuia să renunţăm. Amandine, Raoul, Felix, Lucinder. Niciodată nu mă simţisem atât de apropiat de alţi oameni.

71 – MITOLOGIE GREACĂ

Rămas mort pe câmpul de luptă, Er pamfilianul s-a pomenit într-o încăpere cu patru deschizături: două spre cer, două spre Pământ. Sufletele virtuoase urcau spre cer. Umbrele coborau spre Pământ. Sufletele criminale coborau printr-o deschizătură şi pe cealaltă urcau sufletele acoperite de praf.

Er a văzut pedepsele aplicate celor răi. A ajuns în locul minunat unde se înalţă coloana care este axa lumii. Însoţit de alte suflete, el a mers la Cethe unde curge fluviul Ameles, ale cărui ape aduc uitarea.

S-a auzit un huruit mare şi Er a revenit la viaţă pe rugul funerar, spre marele regret al celor care-l înconjurau. A povestit că a fost în ţara morţilor şi s-a întors de acolo nevătămat. Nimeni nu i-a crezut spusele. Toţi i-au întors spatele cu ciudă.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

72 – CU TOATE PÂNZELE SUS

Scandalul căpăta proporţii absurde. Pe prima pagină a tuturor ziarelor apăreau fotografii a ceea ce ele numeau „laboratorul morţii programate”. La lumina puternică a flash-urilor încăperea părea o sală de tortură sinistră. Nişte ziarişti răuvoitori adăugaseră în prim-plan chiar şi nişte bisturie însângerate şi nişte pense pline de fire de păr lipite.

A urmat descoperirea „măcelului prezidenţial”. În realitate,

crematoriul închisorii Fleury-Merogis. Pentru că nu mai exista urmă din cadavrele thanatonauţilor noştri ghinionişti, ziariştii imaginaseră nişte montaje cu manechine înroşite.

Făcuseră fotografii puţin neclare pentru a le conferi un caracter şi mai dramatic şi mai realist. De parcă acele poze fuseseră luate de un spion în timpul activităţii noastre. Un reporter chiar a avut bafta să fotografieze la Fleury-Merogis un sinucigaş adevărat. Tipul se spânzurase cu mult după ce ni se interzisese accesul la thanatodrom. Asta nu a schimbat nimic. Fotografia lui, cu faţa umflată, limba scoasă şi ochii ieşiţi din orbite, a apărut imediat pe coperta tuturor revistelor ilustrate. „Au îndrăznit!” fusese scris cu sobrietate sub fotografia acelui nenorocit pe care nu-l văzuserăm niciodată. Iar imediat dedesubt apăreau pozele noastre: asasinii. Am făcut o plângere pentru defăimare, dar asta nu a servit la nimic.

Asemenea unor şobolani care părăsesc corabia, miniştrii demisionau unii după alţii. A fost format un guvern de criză. Preşedintele Lucinder a fost destituit din funcţiile sale de conducere a statului până la obţinerea unor informaţii mai detaliate.

Din Australia, Mercassier îl acuza pe Lucinder că-l obligase să acţioneze fără să ţină cont de refuzul său. Fără să facă, totuşi, nici o aluzie la experienţa noastră reuşită.

Lucinder a avut grijă să nu răspundă cu aceeaşi monedă. Se mulţumi să apară la televizor într-o emisiune foarte populară pentru a declara că toţi pionierii fuseseră defăimaţi la vremea lor. Vorbi de progrese inimaginabile, de cucerirea lumii celeilalte, de un continent neexplorat.

Ziarista care-i punea întrebări rămăsese neînduplecată. Ea aminti că şi deţinuţii de drept comun erau oameni, nu cobai, că dreptul fusese violat chiar de un preşedinte prin autorizarea unor experienţe mortale.

Jean Lucinder a ignorat aceste remarci. S-a întors cu faţa la ecran şi, în concluzie, a spus de-a dreptul:

— Dragi telespectatori, dragi concetăţeni, da, mărturisesc, am ucis în numele ştiinţei, pentru a ne depăşi condiţia noastră umană. Şi am reuşit! Unul din voluntarii noştri a ajuns în lumea cealaltă şi s-a întors nevătămat. Numele lui este Felix Kerboz. Într-un fel e un pilot, un călător al morţii. Noi îl numim thanatonaut. Suntem gata să repetăm cu el experienţa în direct. Dacă eşuează, sunt gata să mă supun judecăţii voastre şi-i voi

înţelege foarte bine asprimea. Mâine, chiar de mâine, vă propun să repetăm împreună cu echipa mea o tentativă de decolare spre lumea cealaltă. Toate televiziunile din Franţa şi din lume vor putea fi prezente, evenimentul va avea loc la Palatul Congreselor, la orele 16.

73 – MITOLOGIA INDIENILOR DIN AMAZONIA

Pe vremuri oamenii nu mureau.

Totuşi, într-o zi, o fată tânără s-a întâlnit cu zeul Bătrâneţii şi acesta şi-a schimbat pielea ridată cu a ei, care era suplă şi catifelată.

De atunci oamenii îmbătrânesc şi mor.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

74 – TOTUL PE ULTIMA CARTE

Orele 16. Palatul Congreselor din Paris mişuna de lume. Spectatorii schimbau între ei ziare şi comentau noi mărturii copleşitoare, provenite de la neobositul Mercassier şi de la implacabilul director al închisorii Fleury-Merogis, care se transformau într-o adevărată vendetă.

Doi deputaţi din primul rând nu-şi ascundeau impresiile:

— Bietul Lucinder e un om terminat. Voia să cunoască ţara morţilor, o să fie servit! Oricum, moartea lui politică e ireversibilă.

— Şi totuşi, i-a răspuns celălalt, dubitativ, toată această înscenare… Nu se poate să nu aibă el ceva în rezervă. E vulpe bătrână.

— Aiurea! E un cântec de lebădă. Nu mai are decât 0,5% opinii favorabile. Normal. Fără îndoială că în rândul populaţiei noastre există şi 0,5% ţicniţi care cred în supranatural şi în

NDE.

Au ridicat amândoi din umeri.

Luminată de două reflectoare puternice, o ziaristă roşcată, foarte drăguţă, vorbea cu faţa la camera de luat vederi:

— În sală sunt prezenţi opt experţi ştiinţifici pentru a supraveghea toate mişcările şi a evita orice trucaj. Unii specialişti îşi exprimă teama că preşedintele Lucinder foloseşte doi fraţi gemeni, omorându-l pe unul şi prefăcându-se că-l învie pe celălalt. E o veche figură de prestidigitaţie binecunoscută. Dar cu atâtea priviri şi obiective îndreptate spre scenă, o astfel de înşelătorie va fi imposibilă. E greu să crezi că un şef de stat, luat în tărbacă de opinia publică, ar fi dispus să încerce un astfel de truc!

În aşteptarea „spectacolului”, cei din sală formau grupuri, discutau, îşi puneau întrebări.

— Aţi citit articolul din *Le Matin*? Un om de ştiinţă a explicat foarte bine de ce este imposibil să supravieţuieşti morţii. „Când un creier nu mai este irigat, ţesuturile lui se deteriorează imediat. Când o celulă nervoasă moare, îşi pierde capacităţile fiziologice, deci capacităţile de reprezentare şi de memorare.”

— Credeţi în chestia asta cu supradoza naturală de lichid endocrin care ar provoca halucinaţiile călătoriei?

Rânjete.

— Nu văd de ce un corp în agonie şi-ar folosi ultima energie pentru a fabrica imagini! a exclamat cineva.

Cei doi deputaţi s-au aşezat bine în fotoliile lor din primul rând.

— Lucinder voia să intre în Istoria cu I mare, a spus unul. N-are de ce să-şi mai facă griji. Va intra. Şi încă pe poarta cea mare! O sută douăzeci şi trei de asasinate nu e de colea pentru un şef de stat!

— Ce proces frumos îl aşteaptă!

S-au aprins luminile rampei. Pe scenă nu se afla decât un simplu scaun de dentist. Şi mai erau şi o mulţime de fire electrice legate la nişte ecrane gigantice care pâlpâiau.

Evenimentul avea să fie difuzat în duplex în vreo şaizeci de ţări. Un preşedinte de republică se făcea ridicol în direct. Spectacolul era fa fel de pasionant ca un concert de rock’n roll sau un meci de fotbal.

Nişte maşinişti au instalat opt scaune în jurul scaunului de dentist. Pe ele vor lua loc cei opt experţi, numiţi de comisia

parlamentară. Patru medici, trei biologi şi chiar un prestidigitator.

Apariţia lor a stârnit aplauzele publicului. Sala era dezlănţuită. Îi aclama pe bătrâneii de la Academie ca pe nişte matadori coborâţi împreună în arenă pentru a-i veni de hac unui taur viclean. Toţi aveau puţin trac. Munca lor de până atunci nu le adusese niciodată o astfel de popularitate. Unii chiar şi-au întins mâinile spre mulţime. Dacă ar fi putut să promită urechile şi coada preşedintelui, n-ar fi ezitat s-o facă. Şi-au scos stilourile în chip de banderile şi-au început să noteze pe nişte carneţele rigide tot felul de observaţii despre aparatura prezentă.

Pe scenă a urcat apoi un celebru prezentator de televiziune, cu părul pomădat, însoţit de un cameraman şi un asistent de sunet. După câteva încercări de sunet şi imagine, s-a aprins lumina roşie a camerei de luat vederi.

— Doamnelor şi domnilor, vă spun „bună-seara” şi vă mulţumesc că urmăriţi RTV1, canalul care vă arată totdeauna mai mult decât celelalte. Aici, în această sală a Palatului Congreselor, atmosfera este de-a dreptul incendiară. Preşedintele Lucinder e gata să-şi joace cariera pe o singură carte: încercarea de a dovedi lumii întregi că e posibil să vizităm lumea cealaltă ca şi cum n-ar fi vorba decât de un continent îndepărtat. Emoţia publicului a atins cote maxime. Vom asista oare, neputincioşi, la un nou asasinat în direct? Sau, dimpotrivă, la experienţa secolului? Suspensul are o intensitate formidabilă…

75 – MITOLOGIE GROENLANDEZĂ

Pentru populaţia Groenlandei, paradisul se situează pe fundul oceanului. Acolo domneşte vara veşnică a soarelui de la miezul nopţii. Cei care au trudit din greu pe lumea aceasta pot în sfârşit să se odihnească şi să se bucure de rodul muncii lor. Acolo este un ţinut al abundenţei, de unde nu lipsesc nici câinii, nici renii, nici peştii, nici urşii. Focile sunt gata fierte şi bune de mâncat.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

76 – FAMILIA

Mai întâi mi-a telefonat mama:

— Fiule, nu te duce!

Apoi Conrad însuşi m-a sfătuit s-o şterg repejor în Argentina.

Toate aceste persoane binevoitoare care nu-mi doreau decât binele mă dezgustau şi nu făceau decât să-mi întărească voinţa de a mă cufunda şi mai mult în anticonformismul meu.

I-am asigurat pe toţi că nu putea fi vorba să-mi părăsesc prietenii aflaţi la greu. Aveam partea mea de responsabilitate în evenimentele prezente şi eram hotărât să mi-o asum.

— Bine, dacă te duci, atunci am să vin şi eu, a zis mama. Totdeauna îmi voi apăra fiii, cu dinţii şi cu ghearele, orice s-ar întâmpla!

Şi asta a şi făcut. Zărită de ziaristul de la RTV1, care încerca să umple timpul de emisie în aşteptarea marelui moment, mama şi-a răcorit inima în direct, în faţa a milioane de spectatori.

— Vedeţi, Michael a fost totdeauna prea amabil şi gata să facă servicii oricui. Sigur că are şi el micile lui defecte, dar nu e un criminal. Dacă preşedintele republicii s-a lăsat antrenat de aceşti iluminaţi, de ce nu s-ar fi lăsat şi fiul meu? Băiatul meu s-a pomenit amestecat în povestea asta datorită singurătăţii lui. Când trăieşti tot timpul singur, nu mai judeci aşa cum trebuie! Dacă m-ar fi ascultat, dacă s-ar fi însurat, n-ar fi ajuns aici! Micul meu Michael nu a avut niciodată multă voinţă. Totdeauna a fost la cheremul celor care vorbesc sus şi tare. Ca acest Razorbak. (Apoi, puţin mai încet): Ah, am o întrebare. Credeţi că-i voi putea trimite pachete la închisoare?

Ziaristul cu părul pomădat şi-a recunoscut ignoranţa în această privinţă şi i-a mulţumit politicos mamei mele.

77 – MITOLOGIE BIBLICĂ

Conform Bibliei, viaţa lui Adam a cunoscut douăsprezece etape:

În primul ceas, s-a adunat ţărâna.

În ceasul al doilea, ţărâna s-a transformat într-o masă informă.

În ceasul al treilea, i-au fost modelate membrele.

În ceasul al patrulea, i-a fost insuflat un suflet.

În ceasul al cincilea, s-a ridicat în picioare.

În ceasul al şaselea, a ştiut să distingă ce se afla în jurul lui.

În ceasul al şaptelea, a primit-o pe Eva drept tovarăşă.

În ceasul al optulea, au urcat doi într-un pat şi au coborât patru.

În ceasul al nouălea, a primit ordin să nu mănânce din pomul cunoaşterii.

În ceasul al zecelea, a comis greşeala.

În ceasul al unsprezecelea, a fost judecat.

În al doisprezecelea ceas, a fost izgonit din grădina Raiului.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

78 – A FI SAU A NU FI

Am intrat primul în arenă (adică am urcat pe scenă) şi nu mă simţeam deloc în largul meu. Experţii comitetului au refuzat să dea mâna cu mine, iar în spatele meu o ghiceam pe Amandine paralizată de frică.

Asistenta a izbucnit în huiduieli.

Un bărbat cu geacă şi şapcă mi-a strigat:

— Secătură! Mi-ai omorât fiul!

M-am cramponat de microfon cum am putut mai bine:

— N-am ucis pe nimeni! am strigat, gata să-mi sparg pieptul. Pe nimeni! Toţi deţinuţii care au participat la proiectul „Paradis” s-au oferit voluntari pentru experienţă. Cunoşteau riscurile şi de fiecare dată au apăsat ei înşişi pe butonul de declanşare a procesului de decolare.

— De decolare? Poate de moarte! Cine se poate oferi

voluntar să moară? E vreun voluntar pe-aici? a răcnit cineva.

— Moarte ucigaşilor în bluze albe! Moarte ucigaşilor în bluze albe! au scandat spectatorii dezlănţuiţi.

Fluierăturile s-au înmulţit când preşedintele Lucinder s-a apropiat şi el de microfon. Câteva roşii i-au aterizat la picioare. Cordonul de poliţişti plasat în faţa scenei a trebuit să primească întăriri.

Preşedintele a făcut cu amândouă mâinile gesturi de liniştire a asistentei. Obişnuinţa-i îndelungată cu mitingurile politice fierbinţi îl învăţase cum să capete ascendent asupra unei săli agitate.

— Doamnelor şi domnilor, prieteni, a zis el, liniştiţi-vă! Experienţa pe care o vom încerca în faţa voastră a reuşit deja, dar în absenţa oricărui expert oficial, susceptibil să depună mărturie. Acum mă supun judecăţii naţiunii, a planetei chiar. Dacă omul pe care-i vom trimite, în prezenta voastră, pe lumea cealaltă nu se întoarce, sunt gata să apar în faţa oricărui tribunal ca să răspund pentru eşecurile mele.

Au mai răsunat câteva insulte, dar foarte repede tumultului i-a luat locul o tăcere apăsătoare. Felix Kerboz îşi făcuse apariţia. Reflectoarele s-au îndreptat imediat spre el. Felix îmbrăcase un smoking impecabil, noua sa uniformă de thanatonaut. Capul său de bandit contrasta cu hainele-i de dandy.

Apăruse însoţit de doi jandarmi. După faţa lui chinuită, am înţeles că ceva nu era în regulă.

Animatorul televiziunii s-a repezit la el:

— Şi iată-l pe Felix Kerboz, singurul om, după spusele preşedintelui Lucinder, care a realizat imposibila călătorie dus-întors între lumea celor vii şi lumea celor morţi. El va încerca încă o dată această faptă de vitejie în faţa camerelor de luat vederi din lumea întreagă şi în Franţa în exclusivitate pentru RTV1, canalul care vă arată mai mult decât celelalte!

Cei din echipa noastră ne-am uitat unii la alţii îngrijoraţi. Îl cunoşteam destul de bine pe Felix ca să ne dăm seama de tulburarea lui. Să-l fi intimidat mulţimea?

Preşedintele l-a lovit uşor cu palma peste umăr.

— Eşti în formă, Felix?

O strâmbătură i-a desfigurat şi mai mult chipul. Telespectatorii care nu urmăriseră emisiunea de la început s-au întrebat dacă nu cumva nimeriseră din greşeală peste un film de

groază.

— Păi, s-ar fi putut şi mai bine, a murmurat thanatonautul nostru.

— Ai trac?

— Ah, nu e asta, s-a plâns Felix. Mă chinuie o unghie crescută în carne şi, drăcia dracului, n-am închis ochii toată noaptea.

Lucinder a tresărit.

— O unghie crescută în carne? De ce nu mi-ai spus mai din timp?

Lucinder era gata să-l ocărască, dar nu era momentul.

— O unghie crescută în carne? Mă pricep la asta. E foarte dureros, dar se rezolvă uşor.

— Am luat eu aspirină, dar tot mă doare. Ce porcărie!

Am sugerat amânarea. Durerea l-ar fi făcut pe Felix mai curând să se lase aspirat de lumină decât să se întoarcă în corpul lui cuprins de suferinţă.

Preşedintele l-a implorat:

— Promite-mi că ai să te întorci la viaţă, Felix! Ţi-am semnat decretul de amnistie. Dacă reuşeşti, vei fi liber, definitiv. Înţelegi, Felix? De acum înainte vei fi un cetăţean respectabil!

Felix nu părea deloc convins.

Asistenţa nu ştia dacă să izbucnească iarăşi insulte sau să aplaude; oricum, îşi ţinea răsuflarea.

Animatorul le explică telespectatorilor că preşedintele îşi încuraja protejatul ca un antrenor înaintea unui meci de box.

Noi, cu feţele întunecate, pregăteam instrumentele.

Acum Lucinder pur şi simplu îl scutura pe Felix:

— Vei fi liber! Ţi se va spune domnule Kerboz şi vei fi bogat şi celebru! Vei fi plimbat într-o maşină descoperită, oamenii te vor aplauda şi vor împrăştia confetti aşa cum s-a întâmplat cu Neil Armstrong după primii paşi pe lună!

— Mda, mi-ar plăcea foarte mult dacă n-ar fi afurisita asta de unghie crescută în carne.

— La dracu'! După toate poţiunile toxice pe care le-ai înghiţit, după ulcerul, băşicile şi căderea părului, doar n-ai să-ţi abandonezi speranţele într-o viaţă mai bună pentru o nenorocită de unghie dureroasă!

— Dar e atât de bine acolo sus, te simţi aşa de uşor, nu te mai necăjeşte nimic…

Lucinder se enervase:

— Felix, viaţa nu este totuşi o glumă!

— Mă-ntreb şi eu ce lucruri bune or fi pe lumea asta. Problema e că nu-mi mai amintesc.

— Banii, femeile, parfumurile, apusurile de soare pe mare, maşinile, marile hoteluri, a enumerat Lucinder.

Apoi, punându-se în pielea cobaiului său, ca un politician fin, a adăugat:

— Şi, dacă preferi, alcoolul, drogurile, violenţa, viteza... Haide, Felix! Avem nevoie de tine. Acum ai prieteni, un preşedinte, doi savanţi remarcabili, cea mai încântătoare dintre infirmiere! Nu ştiu câţi au norocul tău! Şi noi toţi contăm pe tine.

Felix a lăsat ochii în jos şi s-a înroşit ca un copil vinovat:

— Mda, ştiu toate astea. Dar şi cei de sus îmi vor binele. În lumea asta n-am prea avut mult noroc, şi pe urmă mai e şi unghia asta care mă doare, şi oamenii ăştia ostili din faţă... în lumea asta n-am avut multe satisfacţii. Dacă mă gândesc bine, n-am avut nici una.

Lucinder s-a uitat la el foarte mirat:

— Nici o satisfacţie, Felix? Vrei să spui că... Niciodată... Niciodată n-ai...

Măgădanul nostru era acum stacojiu la faţă.

— Păi da. Nimeni nu m-a iubit vreodată în afară de mama mea, şi mama mea e acolo sus.

Mulţimea îşi pierdea răbdarea.

— Moarte maimuţoiului! a strigat un glumeţ.

Animatorul umplea şi el timpul cum putea mai bine:

— Felix Kerboz are o înălţime de 1,95 în şi cântăreşte 100 kg, proporţii mai curând armonioase pentru vârsta lui. Conform dosarului de presă, greutatea şi înălţimea nu influenţează cu nimic calitatea trecerii de la viaţă la moarte, dar e preferabil totuşi ca subiectul să aibă o condiţie fizică bună.

Amandine auzise toată discuţia dintre Felix şi preşedinte. Se apropie de ei:

— Eşti virgin, Felix, nu-i aşa?

El s-a înroşit şi mai tare.

Infirmiera blondă a ezitat, s-a gândit un moment, apoi a şoptit ceva la urechea pacientului său. Deodată Felix a făcut feţe-feţe, apoi buzele i s-au întins, schiţând o caricatură de zâmbet. Unul lângă altul, semănau cu Quasimodo şi Esmeralda. Un Quasimodo care se pregătea să meargă la supliciu...

Nu-şi mai lua ochii de la Amandine. Apoi se dezmetici.

— Bine, să-i dăm drumul. Văd că putoarea asta de unghie îmi dă pace deocamdată.

Lucinder a sugerat să adaug un analgezic substanţelor obişnuite pentru ca Felix să nu-şi mai simtă degetul. Dar am refuzat. Nu era momentul să experimentăm amestecuri noi. 800 de miligrame de tiopental va fi doza mea şi nu va exista alt medicament în afară de poţiunile obişnuite.

Preşedintele Lucinder a desfăcut nodul papionului de la smokingul lui Kerboz. Şi-a suflecat mâneca şi a plasat electrozii. Ai fi jurat că asta făcuse toată viaţa.

— Las-o baltă, Lucinder, nu eşti decât un asasin!

I-am dat o mână de ajutor. În fond, acum toţi eram în aceeaşi oală.

Amandine îşi vedea cuminte de treaba ei.

Fiecare glumă proastă o simţea ca pe o adevărată lance. Dar prefera să mizeze totul pe o singură carte. A reglat electrocardiograma, electroencefalograma, apoi mi-a adresat un mic zâmbet complice în timp ce din sală ploua cu insulte.

— Asasinii! Asasinii!

Acest apelativ a fost reluat de întreaga sală şi scandat ritmic.

Felix Kerboz respira lent, din ce în ce mai rar, aşa cum îl învăţase Raoul. Inspira pe nas şi expira pe gură. Această metodă de respiraţie artificială fusese inventată, se pare, pentru a le ajuta pe femei să nască fără dureri.

— Eu sunt gata! a declarat preşedintele Lucinder, care terminase cu fixatul ultimului electrod pe pieptul păros al thanatonautului.

— Şi eu sunt gata, a zis Raoul strângând senzorii de puls.

— Gata! am zis eu.

— Gata! a confirmat Amandine.

Oamenii de ştiinţă din comitet s-au apropiat ca să examineze mai bine ansamblul dispozitivului. S-au convins că electrozii erau conform normelor în vigoare. I-au luat şi ei pulsul lui Felix. Prestidigitatorul a lovit de câteva ori cu tocul în podeaua scenei, în căutarea unei trape sau a vreunui dispozitiv basculant. A înfipt un ac în poliesterul scaunului, ceea ce a încântat publicul, care probabil se aştepta să descopere un culoar secret în scaunul de dentist. După ce şi-a terminat treaba, a făcut un semn celorlalţi. Toţi şi-au notat foarte grăbiţi tot felul de informaţii. Apoi s-au aşezat din nou la locurile lor, satisfăcuţi

deocamdată, şi ne-au făcut un gest care însemna că puteam să începem. Tăcere.

În imensitatea Palatului Congreselor ai fi putut să auzi zborul unui suflet.

— Să-i dăm drumul! a mormăit Raoul, agasat de acea mulţime ostilă.

— Păi, ciao, prieteni! a zis Felix agitându-şi degetele mari.

Amandine i-a mângâiat părul rar şi l-a sărutat uşor în colţul gurii, tocmai când urma să închidă ochii.

— Să te-ntorci! i-a şoptit ea.

Felix a suspinat şi a început să numere:

— Şase… cinci… patru… trei… doi… unu… Decolarea!

Şi imediat a apăsat pe întrerupător, propulsându-se afară din viaţă.

79 – MANUAL DE ISTORIE

Dicţionarele şi enciclopediile de pe la sfârşitul secolului XX explicau moartea în felul următor:

MOARTE: încetarea definitivă a vieţii.

Definiţie curentă: Se spune despre cineva că e mort când inima lui nu mai bate şi a încetat să mai respire.

Definiţie americană, adoptată în 1981: Un individ este declarat decedat după încetarea ireversibilă a tuturor funcţiilor creierului.

Definiţie medicală: Oprirea ireversibilă a contracţiilor cardiace. Caracterul artificial al respiraţiei menţinute de un plămân mecanic. Anularea tuturor reflexelor. Dispariţia oricărui semnal electroencefalografic. Distrugerea totală a structurilor cerebrale.

Formalităţi de îndeplinit în caz de moarte: Anunţaţi decesul la cea mai apropiată primărie. Medicul legist al cartierului va verifica decesul şi va întocmi un proces-verbal de constatare pe care-l va înmâna familiei defunctului sau unui reprezentant al pompelor funebre. Însoţit de certificatul de naştere al decedatului, acest proces-verbal de constatare va trebui să fie dus la serviciul stării civile de la primărie, care va elibera în schimb un permis de înhumare şi o autorizaţie de închidere a sicriului. În caz de moarte violentă sau suspectă, medicul legist

îl va anunţa pe procurorul republicii, care poate să ceară efectuarea autopsiei. Familia nu este obligată să anunţe cauza decesului. Este obligatoriu să se aştepte cel puţin douăzeci şi patru de ore înainte de funeralii.

Preţul unui loc de veci: variabil, depinzând de durata, notorietatea cimitirului şi preţul terenului. Metrul pătrat este evident mai scump la oraş decât la sat.

3000 F pentru un coşciug obişnuit din lemn alb. Preţul creşte dacă lemnul e de abanos, acaju, sau se cere capitonare interioară.

1800 F pentru pompele funebre, preţul crescând în funcţie de numărul cioclilor puşi la dispoziţie.

3000 pentru închirierea dricului.

3800 F pentru articole funerare, flori şi decoraţii diverse.

700 F pentru constructorul de monumente funerare.

1000 F pe an pentru curăţirea şi restaurarea mormântului.

200 F pentru ferpar. Plus taxele poştale.

1000 F TVA-ul.

1300 F taxe municipale.

200 F serviciu religios (sume suplimentare de prevăzut în funcţie de confesiuni şi de serviciile cerute: slujbă, cor etc.).

În total, cel puţin 17 000 F, exclusiv locul de veci.

Manual de istorie, anul II, curs elementar

80 – AŞTEPTAREA

De zece minute o linie continuă trecea pe electrocardiogramă şi nu se auzea nici cel mai slab *ping!*

Fidel obiceiurilor sale, Raoul Razorbak nota în carneţelul său toţi parametrii: durata, temperatura, activitatea cardiacă, activitatea cerebrală, activitatea electrică, impresii personale etc.

Raoul a venit spre mine cu un aer preocupat.

— Ce facem? am zis eu.

A dat din umeri.

Mulţimea păstra tăcerea, privind cu atenţie la omul care zăcea sub reflectoare. Învârtindu-se în jurul scaunului de dentist

ca muştele în jurul stârvului, experţii luau şi ei notiţe, scârţâindu-şi zgomotos stilourile pe hârtia cu pătrăţele. Aveau tot timpul un nou cadran de examinat. Făceau asta doar pentru a-şi dezmorţi picioarele, dar îşi luau nişte mutre de parcă ştiau ei ce ştiau, prevestind, fireşte, ceva cât se poate de rău.

Prestidigitatorul era cel mai bun actor, dedându-se la tot soiul de mimici dubitative.

Prezentatorul de la RTV1 nu mai ştia cum să umple timpul. Vorbea de starea vremii, propice acestui gen de experienţe, şi de istoria Palatului Congreselor, sub acoperişul căruia se derulaseră atâtea evenimente impresionante.

Cu mâinile împreunate şi cu o faţă de madonă, Amandine se ruga în tăcere.

Şi eu făceam la fel.

81 – MITOLOGIE SCANDINAVĂ

Balder era un zeu scandinav binevoitor. Fiu al lui Odin, el era binecunoscut pentru mila şi frumuseţea sa. Într-o noapte şi-a visat propria moarte. Zeii au fost cuprinşi de o mare îngrijorare, iar mama lui, zeiţa Frigg, i-a constrâns aproape pe toţi şi pe toate să nu-i dăuneze în veci fiului ei. Ea a pus pământul, fierul, pietrele, copacii, bolile, păsările, peştii, şerpii şi toate animalele să facă jurământ de bunăvoinţă.

Constatând că Balder era de-acum înainte invulnerabil, zeii s-au amuzat aruncând în el cu tot felul de obiecte periculoase, care însă nu l-au rănit.

S-a întâmplat totuşi ca, gelos pe puterea lui Balder, răutăciosul zeu Loki să se deghizeze în femeie şi să se ducă la Frigg pentru a-i smulge secretul. Astfel a aflat că zeiţa neglijase să ceară jurământul unei plante numite *Mistilteinn,* căci o considera prea şubredă şi fragilă ca să-i poată face fiului ei vreun rău. Loki l-a convins atunci pe Hodr, zeul orb, să ia această plantă şi să-l lovească pe Balder. Îndrumat de Loki, Hodr l-a rănit mortal pe Balder, căci planta se transformase în suliţă. Loki a anunţat apoi tuturor că nimeni nu scapă de moarte, chiar şi atunci când e binecuvântat de zei.

Extras din studiul *Moartea, această*

necunoscută,

de

Francis Razorbak

82 – LA PALATUL CONGRESELOR

Poliţiştii civili, strecuraţi în sală la solicitarea judecătorului care instruia acest caz, se apropiau treptat de scenă. Se temeau să nu fugim după eşecul reprezentaţiei.

Trecuseră deja cinci minute de când îl fricţionam pe Felix şi-i aplicam şocuri electrice.

Mulţimea tăcută devenea din ce în ce mai puţin tăcută.

Experţii ştiinţifici zâmbeau cu subînţeles după fiecare şoc electric, se apropiau doct ca să atingă uşor mâinile lui Felix şi să-i ia pulsul. Erau foarte satisfăcuţi, deoarece nu se percepea nimic.

Mi-am scos bluza albă şi, numai în maiou, lac de sudoare, am continuat masajul cardiac. Am numărat împreună „unu, doi, trei”, i-am apăsat cu amândouă palmele pe cuşca toracică în zona inimii, iar Raoul îi insufla aer în nări cu o pompă manuală pentru a-i relansa activitatea respiratorie.

Poliţiştii s-au apropiat şi mai mult.

— Unu, doi, trei! Haide, reuşim, reuşim, repeta prietenul meu.

Avea dreptate. Trebuia să credem în reuşită. Putem ţine mâna în foc, dacă ne credem invulnerabili. Văzusem asta la Raoul.

Pentru cea mai mică manevră a noastră îi îmbrânceam fără menajamente pe cei din jur. Şi cu cât deveneam mai pesimişti, cu atât îi îmbrânceam mai tare. Observatorii comisiei nu păreau să dea atenţie. E normal ca taurul să încerce să-i rănească pe matadori, înainte ca aceştia să-l omoare.

Flecărelilor şi rumorilor din sală le succedase un zgomot de fond uşor. Puteai să auzi chiar şi râsete înăbuşite.

Încă puţin şi urgia avea să izbucnească.

Alţi poliţişti au luat poziţie în spatele nostru, astfel încât să nu putem fugi prin culise.

Credinţa mişcă munţii din loc, aşa că de ce n-ar fi ea în stare să reproducă un amărât de miracol, ca acela de a reda viaţă

acestui sac mare de piele plin cu sânge şi măruntaie?

— Dacă în carnea asta există o celulă vie, trebuie să răspundă la apelul meu, a zis Raoul. Hei! Hei! suntem aici, aşteptăm. Unu, doi, trei; unu, doi, trei.

Şi apăsa pe cuşca toracică a lui Felix.

— La naiba, trezeşte-te, Felix! Nu te prosti, am strigat eu.

Un poliţist a urcat pe scenă. Pentru toţi telespectatorii care urmăreau isprăvile noastre, probabil că arătam ca nişte nebuni periculoşi care se defulau asupra unui cadavru.

— Unu, doi, trei! Trezeşte-te, Felix, fir-ar să fie!

Un poliţist a scos o pereche de cătuşe.

— Unu, doi, trei! Felix, Dumnezeule mare, nu ne lăsa baltă!

Cei opt experţi au venit să constate decesul, cu aerul lor plin de subînţelesuri. Nişte muşte pe un fruct strivit.

Un poliţist m-a prins de mână. Am auzit pocnetul sec al cătuşelor şi o voce care rostea: „În numele legii, te arestez pentru omucidere prin otrăvire.”

Raoul şi Amandine fuseseră şi ei încătuşaţi. De Lucinder încă nu îndrăzneau să se atingă, căci aureolat de statutul lui de preşedinte al Republicii franceze, el rămânea de neatins.

— La moarte! La moarte cu thanatonauţii! urla sala, mai mult decât fericită să-şi vadă şeful la ananghie.

Nimic nu e mai plăcut pentru popor decât să-şi vadă stăpânii târâţi în noroi.

— Pedeapsa cu moartea pentru thanatonauţi!

Fratele meu striga din primul rând: „Ţi-am spus eu!” Mama încerca singură să calmeze toată sala. A început cu vecinii ei apropiaţi. Apoi s-a pierdut printre rânduri.

— Fiul meu nu are nici o vină, opriţi-vă, vă înşelaţi, fiul meu nu are nici o vină, s-a lăsat antrenat.

Prevăzuse totul. Mai târziu, la proces, avea să arate carnetele mele cu note bune încă de la grădiniţă, ca să le dovedească tuturor că fusesem un băiat bun. De altfel, îşi cumpărase dinainte o rochie pentru ocazia audierii ei.

Poliţiştii ne-au apucat de braţe ca să ne ducă prin sala înfierbântată. Oamenii începuseră deja să se apropie ca să ne insulte şi să ne scuipe în faţă. Ce senzaţie oribilă să ai mâinile încătuşate în timp ce nişte oameni te scuipă! Cineva a aruncat cu un ou stricat care m-a lovit în frunte spărgându-se. Pe Amandine au lovit-o cu o roşie. Raoul şi-a primit şi el oul, mai stricat şi mai puturos decât al meu.

Preşedintele Lucinder se năruise pe un scaun. Nu se gândea să ne ajute sau să-l ajute pe Felix, îşi zicea doar că se înşelase, că avusese un delir şi acum regreta totul. El care voia să fie celebru, acum era un om sfârşit. Nu ştiuse să învingă Alesia, precum Cezar. În ultimul moment, moartea, bastionul suprem, se dovedise imposibil de cucerit.

Ziaristul de la RTV1 i-a făcut semn cameramanului să înmulţească prim-planurile cu faţa nepăsătoare a lui Felix. Îi aduceau proiectorul până la câţiva centimetri de faţă şi i se filmau cei mai mici pori imobili, cel mai mic firişor de păr încins de lumina prea puternică.

La revedere, Felix.

Poliţiştii mă trăgeau de cătuşe.

Atunci s-a petrecut ceva neprevăzut.

Am auzit un „Au” răsunător.

Toate răsuflările s-au oprit. Toţi am încremenit. Recunoscusem vocea care făcuse „Au”. Vocea aceea, vocea aceea…

Omul care răspundea de lumină se împiedicase şi scăpase din mână reflectorul peste ochiul lui Felix.

Prezentatorul exulta.

— Este incredibil, doamnelor şi domnilor, pur şi simplu incredibil, miraculos şi colosal. Omul, cel pe care începând de azi îl putem numi „primul om care a pus în mod oficial piciorul în lumea cealaltă şi s-a întors înapoi”, este… viu. Felix Kerboz e viu!

La ordinul experţilor, poliţiştii năuciţi ne-au scos imediat cătuşele. Sala amuţise din nou. Nu se mai auzea decât glasul inepuizabilului animator al televiziunii care-şi debita la metru comentariile, încântat la culme că avea ceva spectaculos în show-ul lui. Ştia că e în joc cariera sa şi nici nu-i trecea prin minte să scape această ocazie rară. Era sigur că-şi va vedea şi el numele în cărţile de istorie, sau, în cel mai rău caz, într-o istorie a jurnalismului.

— Pot să vă spun că emoţia e generală. După primul *ping* al encefalogramei, întreaga sală a rămas uimită, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, apoi s-au auzit strigăte. Strigăte de spaimă, doamnelor şi domnilor, căci toţi am fost conştienţi că un mort se întorcea printre cei vii. RTV1, canalul care vă arată mai mult decât celelalte, vă va prezenta din nou, cu încetinitorul, prima mişcare de pleoape a lui Felix Kerboz. O mişcare de pleoape

care s-a petrecut cu mult după oprirea inimii sale. Şi o mişcare de pleoape care s-a petrecut, trebuie s-o spunem, datorită nouă, datorită canalului RTV1, televiziunea care scoală şi morţii din somn. Voi încerca să obţin pe loc de la Felix un interviu în exclusivitate, şi imediat după aceea va urma un moment de publicitate. Vă reamintim că toată această seară este sponsorizată de crema de ghete Dragonul negru. Dragonul negru, care-ţi dă luciu integru!

Lucinder, Amandine, Raoul şi cu mine nu ştiam dacă să plângem sau să râdem. Alergam spre scenă. *The show must go on.* Medicii şi experţii ştiinţifici se dădeau înapoi năuciţi şi clătinau din cap de parcă n-ar fi fost în stare să-şi creadă ochilor, urechilor şi simţului lor tactil.

Au continuat să-l pipăie pe Felix şi să verifice aparatele de control. Ba unul dintre ei s-a uitat chiar sub scaun. Pentru cazul în care totuşi cadavrul ar fi fost înlocuit cu fratele lui geamăn.

I-am luat pulsul lui Felix, i-am ascultat inima, i-am examinat retina şi dinţii.

Dar toată lumea ştia, vedea, era obligată să recunoască ceva ce nu se putea tăgădui. Reuşisem. Raoul, Felix, Amandine, Lucinder şi cu mine împotriva nătărăilor.

Felix a bolborosit:

— Drăcia dracului, ce plimbare, drăcia dracului! Niciodată n-am mai trăit aşa ceva. A… asta înseamnă că mi-am câştigat sau nu amnistia?

Amandine s-a repezit şi i-a şoptit ceva la ureche. Imediat privirea i s-a luminat.

S-a aplecat spre microfonul ziaristului de la RTV1 şi a articulat perfect:

— *E un pas mic pentru sufletul meu, dar un pas mare pentru omenire.*

Tensiunea a dispărut brusc. Sala s-a ridicat în picioare să-l ovaţioneze pe erou. Niciodată nu se va sublinia îndeajuns importanţa unui slogan bun. Au izbucnit aplauze şi ovaţii.

— Dragi telespectatori, este un moment istoric şi o frază istorică pe care a pronunţat-o adineauri thanatonautul nostru naţional. Un pas mic pentru sufletul meu, dar un pas mare pentru omenire. Acest om a reuşit o *Near Death Experience* în direct în faţa noastră. Ce anume a călătorit? Felix a numit asta *suflet.* Imaginea e poetică. Rămâne de găsit explicaţia ştiinţifică. O mare…

Îl îmbrăţişam pe Felix Kerboz cu fervoare.

— Ăăă… şi cu amnistia mea cum rămâne, e totul OK?

— Ai obţinut-o. E a ta, de acum înainte eşti liber! l-a anunţat preşedintele Lucinder.

— Nu chiar atât de repede. În zilele noastre, drăcia dracului, trebuie să-ţi dai toată osteneala ca să fii burghez!

Amandine nu mai pleca de lângă el.

— Eşti aici! Eşti aici, viu.

— Păi… mda, vedeţi că m-am întors. M-am întors, prieteni. De data asta m-am uitat bine, m-am uitat bine la toate. Dacă vreţi, aş putea să vă fac o schiţă să vă arăt cum era. Pot să vă spun că e de necrezut, drăcia dracului!

Raoul Razorbak s-a apropiat nervos.

— O hartă! Vom face o hartă a continentului morţilor şi de fiecare dată când vom progresa, vom trece pe hartă noile detalii.

Sala se dezlănţuise.

Prezentatorul de la RTV1 ne urmărea strigând:

— Hei, domnule Kerboz, pentru RTV1! Spectatorii noştri au dreptul să ştie cum e acolo sus! Domnule Kerboz, sunteţi eroul secolului, domnule Kerboz!

Felix s-a oprit, şi-a căutat cuvintele, apoi a spus:

— Păi… Pot să vă spun că moartea, drăcia dracului, e ceva de necrezut, nu e deloc ce credem noi, e o grămadă de culori, o grămadă de decoruri… te termină la marele fix! Oh, şi pe urmă, nu ştiu cum să vă spun, e prea-prea!

Ziaristul de la RTV1 se ţinea de noi. Trebuia să umple un anumit timp pentru crema lui de ghete şi încă nu-l terminase de tot. Cerşea cel mai mic comentariu.

Raoul mi-a tras una în coaste.

— Hai, Michael, trage-le un discurs!

Am înaintat pe scenă, fără să mă gândesc ce fac, şi m-am pomenit luminat de toate flash-urile.

— Doamnelor şi domnilor, ne-am ales cu cea mai frumoasă recompensă. Am reuşit să trimitem şi să aducem înapoi un thanatonaut.

S-a făcut o tăcere mormântală. Un ziarist mi-a pus o întrebare:

— Doctore Pinson, sunteţi unul dintre cei mai mari artizani ai victoriei de azi. Acum ce-aveţi de gând să faceţi?

M-am mai apropiat încă puţin de microfon.

— Ziua asta e o zi mare.

Toată lumea mă asculta.

— Am învins moartea. Începând de azi totul se schimbă. Trebuie să ne modificăm complet punctele noastre de vedere. Am pătruns într-un univers nou. Ziua de azi va avea totdeauna un înainte şi un după. Chiar şi mie îmi vine greu să cred. Totuşi am dovedit că…

Şi în acel moment au apărut din nou cuvintele malefice.

(Dar, de fapt, ce căutam eu acolo?)

— Am dovedit că…

Deodată am devenit conştient că mă aflam acolo, chiar în acel moment, şi că săvârşisem ceva istoric. Gândul acesta ciudat mi-a trecut prin minte şi nimic nu a mai putut să mi-l scoată din cap.

Mulţimea continua să mă asculte, televiziunea îmi arăta faţa în prim-plan. Milioane de persoane mă observau în direct cum stăteam cu gura căscată şi nu ziceam nimic.

— Doctore Pinson?

Nu eram în stare să mai pronunţ nici măcar o silabă. Ziaristul, foarte stingherit, s-a străduit să continue.

— Ăăă… Şi dumneavoastră, domnule preşedinte… aţi reuşit să vă dovediţi buna-credinţă, asta vă va face să vă schimbaţi politica înainte de viitoarele alegeri?

Preşedintele Lucinder nici nu l-a băgat în seamă. Ne-a şoptit:

— Veniţi, prieteni, să nu ne ocupăm de această plebe. Am ieşit cu faţa curată, acum trebuie să ne continuăm efortul. Haideţi să desenăm primele planuri ale continentului morţilor.

— Unde?

— La thanatodromul de la Fleury-Merogis. Doar acolo vom fi liniştiţi.

Micul nostru grup devenea din ce în ce mai unit.

83 – MITOLOGIE PERSANĂ

„Peştele îi spunea raţei în tigaie:
«Crezi că într-o zi apa râului va curge invers?»
Şi raţa i-a răspuns: «Când vom fi friptură,
Ce importanţă mai are dacă lumea va fi o mare sau un miraj?»
De la Pământ până la Saturn,
Am rezolvat toate problemele,

Am evitat capcanele şi ambuscadele,
Am desfăcut fiecare nod, în afară de cel al morţii.”

Omar Khayyăm (1050-1123), *Rubai Yat*

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

84 – O HARTĂ

Dinspre celule au răsunat strigăte de felicitare. Deţinuţii urmăriseră în direct pe RTV1 „călătoria” lui Felix. Thanatonautul nostru saluta de jur împrejur şi ochii lui clipeau de parcă ar fi vrut să zică: „Ştiam eu, v-am spus eu.”

Când am ajuns la infirmeria transformată în thanatodrom, Raoul a luat o hârtie cartonată şi pixuri colorate. Am făcut cerc în jurul lui, în timp ce Felix încerca să-şi descrie cu precizie viziunile din lumea cealaltă.

Era impresionant s-o vezi pe bruta aceea mătăhăloasă căutându-şi cuvintele, scotocindu-şi mintea pentru a găsi expresii exacte, dorind din toată inima să ne satisfacă, pe noi, primii lui prieteni.

Şi-a scărpinat fruntea, s-a scărpinat pe spate, s-a scărpinat la subsuori. Apoi s-a încruntat. Cartograful îşi pierdea răbdarea:

— Deci, cum era?

— Păi, mai întâi era pâlnia care avea pe margine un fel de coroană de spumă sau de vată, ceva în genul ăsta.

Raoul a început să schiţeze.

— Nu, a zis Felix. Pâlnia mai largă.

A închis ochii ca să revadă mai bine imaginea magică.

— Ca o roată de neon care se împrăştie în reţele de dantelă. Ceva lichid... Cum să spun? Valuri mari de praf de stele albăstrui, jeturi de lumină acvatică. Ai într-adevăr impresia că atârni în aer în plin ocean, un ocean care s-ar învârti în jurai lui ca să formeze o coroană de lumină şi scântei.

Pitecantropul devenea poet. Amandine era înduioşată.

Raoul a şters şi a desenat altceva care semăna cu o lăptucă uşor destrămată.

— E mai bine, a aprobat Felix. Înţelegeţi? Pluteşti într-un fel de jeleu de foc, şi totuşi ai o senzaţie plăcută de aer marin. Chiar mi-a amintit de prima dată când am văzut marea.

— Ce culoare avea toată chestia asta?

— Păi, alb-albastru… Dar fluorescent pe deasupra şi învârtindu-se ca un manej. Chestia asta aspira o sumedenie de cadavre în jurul meu. Toate aveau nişte fire albe agăţate de buric, care se rupeau brusc când intrau mai departe în interiorul conului.

— Care se rupeau brusc? s-a mirat Lucinder.

— Păi, da. Dintr-o dată erau eliberaţi de jos şi puteau să-şi mai accelereze deplasarea.

— Cine erau aceşti oameni? a întrebat Amandine.

— Cadavre din toate ţările, de toate rasele, tineri, bătrâni, mari, mici…

Raoul ne-a îndemnat să tăcem. Întrebările noastre ar fi putut să-i slăbească exploratorului concentrarea. Ne va da mai târziu amănuntele pe care le doream.

— Continuă cu pâlnia ta alb-albastră.

— Păi, se îngustează puţin ca să se transforme într-un tub enorm. Acolo, culorile pereţilor se închid, apoi devin turcoaz. Nu m-am dus până la turcoaz, dar am văzut unde începea să capete această nuanţă.

— Pâlnia se învârteşte tot timpul?

— Mda, foarte încet pe margine şi din ce în ce mai repede pe măsură ce înaintezi. Pe urmă se îngustează şi devine mai luminoasă. Pe culoarul turcoaz e o grămadă de lume şi chiar şi eu mi-am schimbat forma.

— Cum erai?

Felix îşi îndreptă spatele cu mândrie.

— Aveam tot corpul meu de thanatonaut, dar devenise transparent, atât de transparent încât vedeam prin mine. Era foarte mişto. Uitasem complet de corpul meu. Nici măcar nu-mi mai simţeam unghia crescută în carne. Eram ca…

— … Un fulg? am sugerat eu gândindu-mă la *Cartea morţilor* din Egipt despre care îmi vorbise Raoul.

— Mda. Sau un curent de aer ceva mai consistent.

Raoul se străduia să pună totul pe hârtie. Desenul lui căpăta formă. Pâlnia, culoarul, oamenii transparenţi târându-şi lungile

lor cordoane ombilicale... Moartea îşi dezvăluia oare în sfârşit înfăţişarea? De departe semăna cu un cap mare şi chel.

— Era mare? am întrebat.

— Imens. Locul cel mai îngust pe care l-am văzut trebuie să fi avut un diametru de câţiva zeci de kilometri! Gândiţi-vă că toate cadavrele de pe planetă intrau înăuntru cu o sută la oră! Şi, ah da! Nu exista sus şi jos. Poate că ai fi putut să mergi pe pereţi, dar nu era cazul, că zburai.

— Erau şi animale? a vrut să ştie Amandine.

— Nu, animale nu. Numai oameni. Dar erau o adevărată turmă. Probabil că pe undeva e un război, că prea era mare alimentarea cu hoituri. Şi toţi alunecau pe culoar liniştiţi, fără să se ciocnească, în ciuda vitezei. Toţi erau atraşi de lumină ca nişte fluturi.

Raoul a ridicat creionul de pe hârtie.

— Toţi aceşti morţi transparenţi vor trebui la un moment dat să se ciocnească în mod obligatoriu, am remarcat eu.

— Unde te-ai oprit exact? l-a întrebat Lucinder.

Felix a arătat cu degetul pe hârtie un loc situat pe marginea evazată a pâlniei alb-albastre.

— Aici.

Precizia lui ne-a uluit.

— Nu puteam să merg mai departe, ne-a explicat Felix. Încă un centimetru şi cordonul meu argintiu s-ar fi rupt şi el şi atunci „ciao, băieţi”.

— Dar spuneai despre cordon că era elastic, se putea întinde la infinit, a remarcat preşedintele.

— Asta se întâmplă în cap. Cu cât eşti mai atras de lumină, cu atât cordonul devine mai uscat şi casant, cu atât mai mult se fragilizează. La dracu’, încă un centimetru şi n-aş mai fi avut nici un chef să mai revăd lumea asta. Punctul ăla era ultima mea limită.

A pus din nou degetul în acelaşi loc. Raoul Razorbak a luat o carioca neagră şi a trasat acolo o linie punctată: „Zid comatic”, a scris el dedesubt.

— Şi asta ce înseamnă? am întrebat eu.

— Cred că e la fel cum a fost la vremea respectivă zidul sonic. Este o limită care deocamdată nu poate fi depăşită fără pericol. Acum, când avem un început de hartă, avem şi un obiectiv: depăşirea acestei linii.

Atunci, în spatele liniei care marca zidul comatic, Raoul a

scris cu litere groase: *Terra incognita.*

Pământ necunoscut.

Ne uitam la hârtie cu respect. În felul ăsta începea explorarea unui nou continent. Un prim contact, mai întâi plaja, şi pe urmă, pe măsură ce pionierii înaintau, munţii, câmpiile, lacurile îşi ocupau locul pe hartă şi *Terra incognita* se restrângea din ce în ce mai mult spre marginea hârtiei. Aşa se întâmplase în Africa, în America, în Australia. Treptat, oamenii şterseseră cele două cuvinte, eticheta ignoranţei.

Terra incognita... Martorii experienţei de la Palatul Congreselor crezuseră că asistă la încheierea cu succes a unui proiect politico-ştiinţific. Noi patru însă, Lucinder, Amandine, Raoul şi cu mine, noi ştiam foarte bine că nu era un sfârşit, ci un început.

Trebuia să explorăm acel tunel mov care devenea turcoaz. Trebuia să completăm harta şi să împingem cât mai departe cele două cuvinte – *Terra incognita.*

Raoul şi-a împreunat mâinile.

— Tot înainte, mereu înainte spre necunoscut! a bolborosit el, fără să-şi reţină un zâmbet de conchistador glorios.

Era noul nostru slogan, menit să ne motiveze.

Ne priveam toţi cu aceeaşi strălucire în ochi.

Aventura abia începea.

Înainte spre Necunoscut.

A DOUA EPOCĂ

Vremea pionierilor

85 – REVISTA PRESEI

Ziar din Paris: SENZAŢIE LA PALATUL CONGRESELOR: UN FRANCEZ A PĂŞIT PE CONTINENTUL MORŢILOR

Primul om care a pus piciorul oficial în cealaltă lume este francez şi se numeşte Felix Kerboz. Noi ne afirmam de multă vreme, în editorialele noastre, încrederea în proiectele ambiţioase ale preşedintelui nostru Lucinder. Datorită eforturilor sale, echipa noastră a luat-o înaintea tuturor concurenţilor noştri din întreaga lume, păşind pe continentul morţilor. Ziarul nostru îl decretează încă de pe acum pe Felix Kerboz omul anului şi înaintează solicitarea de a i se conferi cât mai repede Legiunea de onoare.

Ziar din Londra: UN EUROPEAN ÎN LUMEA CEALALTĂ

Moartea poate fi vizitată. O echipă de cercetători europeni a reuşit să trimită un om în lumea cealaltă şi să-l aducă înapoi teafăr şi nevătămat. Aşa cum se întâmplă, din păcate, mult prea des, succesul se pare că a fost precedat de numeroase încercări eşuate. Se estimează cam la o sută numărul cobailor umani care au plătit oalele sparte pentru acest proiect ieşit din comun. Dar Felix Kerboz a supravieţuit glorios acestei hecatombe, în ciuda sarcasmelor opiniei publice franceze, unanimă în a condamna ceea ce numea „laboratorul morţii programate”. O echipă titanică este pe punctul de a se lansa şi ea în această aventură. Deci, un subiect pe care va trebui să-l urmăriţi în continuare în ziarul nostru.

Ziar din Tokyo: ÎN CĂUTAREA STRĂMOŞILOR

Un om a vrut cu orice preţ să plece în căutarea strămoşilor lui. Un occidental pe nume Felix Kerboz a încercat să ajungă la strămoşii lui sinucigându-se cu clorură de potasiu, produs deosebit de toxic. Şi s-a trezit după douăzeci de minute nevătămat. Nişte cercetători japonezi se străduiesc în prezent să răspundă la cea mai îndrăzneaţă dintre întrebări: poate fi vizitată ţara strămoşilor noştri (şi eventual fotografiată) ca oricare alt ţinut turistic de pe Pământ?

Ziar din New York: AI NAIBII FRANCEZI!

O mică echipă artizanală de cercetători francezi s-a lansat într-o experienţă ciudată: să se otrăvească pentru a vizita lumea cealaltă. De câteva săptămâni, francezii, informaţi de acest proiect, îl defăimau pe preşedintele republicii, Jean Lucinder, acuzându-l că e autorul unor crime în serie, căci proiectul pus în practică sub înaltul său patronaj provocase vreo sută de victime înainte de a reuşi. Iar inventivii cercetători erau ameninţaţi cu darea în judecată, deoarece în Franţa este un lucru obişnuit ca birocraţia chiţibuşară să taie aripile oamenilor de ştiinţă. (De altfel, acesta este şi motivul pentru care cei mai buni oameni de ştiinţă francezi au luat obiceiul să se expatrieze în Statele Unite, unde pot lucra în linişte pentru obţinerea unui premiu Nobel.) De data aceasta, patru cetăţeni curajoşi au reuşit să dovedească valoarea lucrărilor lor întregii naţiuni şi chiar unor experţi ostili, şi asta în faţa camerelor de luat vederi ale televiziunilor internaţionale, prezente pentru a atesta că Felix Kerboz a plecat spre continentul morţilor şi s-a întors de acolo teafăr. E vorba de un fost criminal, condamnat pe viaţă, apoi graţiat ca recompensă pentru această faptă extraordinară şi care acum începe o carieră de *self-made man.* Câteva societăţi americane i-au propus sume considerabile pentru a-şi interpreta propriul personaj în filme cu un buget enorm. El n-a dat încă nici un răspuns, dar producătorii îi au în vedere pe Carol Turkson, pentru rolul infirmierei Amandine, şi pe Fred O'Bannon, pentru cel al preşedintelui francez Lucinder. În curând pe ecrane.

Ziar din Roma: PAPA FURIOS

Francezii şi-au băgat în cap să cucerească continentul morţilor. Papa s-a arătat indignat că ştiinţa încearcă să-i încalce drepturile. „Moartea aparţine doar lui Dumnezeu, iar Dumnezeu se exprimă prin vocea Vaticanului”, a amintit Sfântul Părinte adăugând: „Noi n-am putea încuraja această trimitere de persoane în lumea cealaltă. Rugăm stăruitor autorităţile franceze să ia legătura cu arhiepiscopul Parisului înaintea oricărei noi expediţii de acest tip.” Dintr-un moment în altul se aşteaptă o bulă pontificală.

Ziar din Madrid: CAZUL LUCINDER

Preşedintele Republicii franceze, domnul Jean Lucinder, era considerat de câteva săptămâni în propria lui ţară un dement. Or, el s-a dovedit a fi un spirit deosebit de luminat, căruia poate ar trebui să-i urmăm exemplul. Sigur, Lucinder a fost lipsit deseori de umor şi n-a manifestat niciodată multă compasiune faţă de naţiunile aflate în dificultate. De altfel, noi am criticat în ziarul nostru politica-i protecţionistă şi cu bătaie mică. Asta nu înseamnă că nu avem cel mai mare respect pentru marele proiect pe care-l ţinea în mare secret: cucerirea continentului morţilor! Împotriva oricărei aşteptări, cobaiul francez Felix Kerboz a reuşit să ajungă pe Continentul Ultim şi să se întoarcă de acolo. Guvernul nostru are de gând să lanseze un program de studiu care va încerca să înţeleagă mai bine acest fenomen.

Ziar din Berlin: O MANEVRĂ DE DIVERSIUNE

Hotărât lucru, francezii sunt plini de idei. În timp ce economia lor merge târâş-grăpiş, grevelor succedându-le manifestaţii ostile, iar ei se străduiesc zadarnic să stăvilească amploarea pe care o ia consumul de droguri şi valurile imigraţiei clandestine, preşedintele lor, domnul Jean Lucinder, încearcă să abată atenţia de la criză dedându-se unor experienţe asupra morţii. Se spune că ar fi reuşit să trimită un om în lumea cealaltă. O echipă de experţi germani va verifica în curând această experienţă îndoielnică.

Ziar din Pekin: MOARTEA, ULTIMA COLONIE

Undă verde pentru cucerirea continentului morţilor! Ca pe

vremea politicii coloniale, marile puteri nu-şi ascund poftele pentru achiziţionarea de noi teritorii. De câteva zile şi în ciuda discreţiei şi a dezminţirilor care le-au mascat manevrele, nişte experţi americani, englezi, germani, italieni şi niponi au început să construiască thanatodromuri. Am aflat din surse sigure că francezul Felix Kerboz a atins deja un fel de punct zero, invizibil şi imposibil de depăşit. Această frontieră-limită s-ar situa la douăzeci de minute de comă.

86 – DUPĂ VICTORIE

Nu mai putea fi vorba de vreo îndoială. Comunitatea ştiinţifică, opinia publică şi presa salutau reuşita proiectului „Paradis”. Comitetul de experţi, venit la Palatul Congreselor ca să ne bage la apă, a remis Parlamentului un raport care, dimpotrivă, ne recunoştea meritul şi seriozitatea.

Nimeni nu mai îndrăznea să vorbească de „laboratorul morţii programate” sau de „măcelul prezidenţial”.

„Ce e moartea? Ce e moartea? Ce e moartea? Ce e moartea? Ce e moartea? Ce e moartea?...”

Aş putea să scriu această întrebare pe douăzeci de pagini. Asta ar putea să reflecte într-o oarecare măsură cât de mare era setea mea de cunoaştere.

Când nu ştii, nu-ţi pui prea multe întrebări, dar când ai găsit un început de explicaţie, atunci vrei cu orice preţ să ştii, să înţelegi totul.

Moartea devenise un mister la îndemâna neuronilor mei şi creierul meu cerea mai multe informaţii.

Faptul că mă apropiasem de ea, că aproape o controlasem, ar fi trebuit să mă liniştească. „Aşa deci arată moartea. O ţară în care se puteau face călătorii dus-întors!” Precursorul Hercule fusese în infern pentru a înfrunta Cerberul. Noi ce cusur aveam?

Raoul putea să fie mulţumit, îi reuşise figura. De acum înainte eram chinuit de dorinţa de a şti ce li se întâmpla oamenilor după deces. Ce mi se va întâmpla mie, când totul se va sfârşi? La urma urmelor, dacă viaţa era un serial, mai bine să ştiu când se va termina ultimul episod.

Mă aflam încă sub efectul şocului. În capul meu întrebările se înmulţeau întruna. Oare omul era în stare, prin imaginaţie şi

convingere, să cucerească toate dimensiunile? Care erau limitele lui? Şi, mai ales, ce era moartea, moartea, moartea?…

Preşedintele Lucinder ne-a chemat la Elysee. Ne-a primit în sala lui de lucru, un loc înţesat de computere şi ecrane de control, aproape auster, în orice caz foarte departe de splendidul birou protocolar unde-şi primea de obicei vizitatorii oficiali, înconjurat de un mobilier luxos stil Ludovic al XV-lea.

Şeful statului ne-a spus că acum trebuia să-i dăm bice. Terminasem cu scepticii. Acum avem de lucru cu alţi adversari: copiatorii. Într-adevăr, ca o recunoaştere a gloriei noastre, peste tot în lume se construiau thanatodromuri.

— Nici nu poate fi vorba să ne lăsăm depăşiţi de americani sau de japonezi. S-a mai întâmplat aşa în aviaţie, a bombănit el. Fraţii Wright au pretins că ei au fabricat primul avion, deşi cu toţii ştim că primul care a pus la punct un astfel de aparat a fost Clement Adler! Aţi reuşit o decolare, aveţi grijă, se vor găsi cu siguranţă unii care să pretindă că ei au ajuns primii în cealaltă lume.

După triumful nostru de la Palatul Congreselor, constatat de publicul larg, nu prea vedeam ce echipă necunoscută de străini s-ar fi putut prezenta ca să ne conteste dreptul de întâietate al cercetării.

Am protestat.

— Noi dispunem de formula chimică precisă a *booster*-ului, de un „campion” pe care-l putem prezenta în faţa lumii, ba chiar am inventat vocabularul călătoriilor între cele două lumi. Precedentul nostru istoric este incontestabil şi avansul nostru atât de mare încât ceilalţi vor avea nevoie de mult timp pentru a ne prinde din urmă.

Lucinder a ridicat braţul spre cer.

— Zău! În timp ce deputaţii noştri se târguiesc în privinţa creditelor pe care să ni le acorde, universităţile americane pun la dispoziţia cercetătorilor lor sume considerabile. Iar ei nu vor lucra în pivniţa unei închisori! Cu un scaun de dentist mai potrivit pentru o sală de muzeu decât pentru un loc de experimentare! Nu, ei vor înota în lux, cu aparatele cele mai moderne din lume! De altfel, şi noi vom mări viteza. Nu văd decât un singur mijloc de a face faţă nevoilor voastre. Profesore Razorbak, doctore Pinson, domnişoară Amandine şi domnule Felix Kerboz, de azi înainte lucraţi direct pentru Preşedinţie. Vă numesc înalţi funcţionari de stat.

Ce mutră va face Conrad când îi voi anunţa chestia asta!

— Perfect. Vom putea să ne ameliorăm laboratorul, s-a bucurat Raoul.

Lucinder l-a întrerupt:

— Ah nu, Razorbak, s-a terminat cu cârpelile! Acum e vorba de competiţie internaţională. Ţara noastră trebuie să-şi menţină rangul în lume. Şi pe urmă nu mai avem nici un motiv să ne ascundem. Dimpotrivă, trebuie să lucrăm la lumina zilei. Vom construi deci un nou thanatodrom, mai modern şi mai spaţios. Trebuie construit un loc „istoric”. Un nou arc de triumf. Arcul de triumf al cuceritorilor morţii.

Ca mulţi alţi oameni politici, Lucinder se îmbăta cu propriile lui cuvinte. În acelaşi timp îi făcea plăcere să galvanizeze o trupă pe care o considera a lui. Constituiam trupa lui de elită, un comando personal de exploratori, gata la orice pentru a-l ajuta să intre în Istorie.

Totuşi, noi nu aveam aceleaşi ambiţii. Dacă intenţia lui era să devină nemuritor, noi în schimb căutam aventura şi voiam să dezlegăm un mister vechi de când lumea.

Un uşier cu colan aurit la gât a deschis uşa cu mare zgomot. Audienţa se terminase. Preşedintele era acum solicitat de alte probleme. Era timpul s-o ştergem.

— Serviciile noastre specializate mă vor informa tot timpul despre progresele adversarilor noştri, a zis el, apoi a adăugat în loc de rămas-bun: Şi acum, domnişoară, domnilor, încredere şi la treabă!

87 – FILOZOFIE IUDAICĂ

„Viaţa ne obişnuieşte cu moartea prin somn,
Viaţa ne avertizează că există o altă viaţă prin vis.”

Elip has Levi

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

88 – PROBLEMĂ DE FAMILIE

După agitaţia de la Palatul Congreselor, am petrecut o săptămână singur în apartamentul meu. Am constatat că singurătatea e mai uşor de suportat când eşti victorios decât atunci când eşti înfrânt, dar asta nu a însemnat că m-am simţit mai bine. În fond, la ce mă aşteptam? La grupuri de fani pândindu-mi apariţiile la intrarea în imobil? Fusesem totdeauna Michael Pinson, omul singur şi, cu fotografie în ziare sau fără, rămăsesem tot Michael Pinson, omul singur.

Îmi închipuiam pe piatra mea funerară acest epitaf: „Aici zace Michael Pinson, simplu şi singur ca toată lumea."

M-am consolat cu porto alb şi mi-am consacrat timpul recitirii vechilor cărţi de mitologie.

Sătul de aceste texte uneori cam plicticoase, am răsfoit la întâmplare câteva reviste ilustrate. Toate erau pline cu articole despre fericirea actorilor atât de frumoşi şi zâmbitori care se căsătoresc şi se înşeală cât ai pocni din degete. Fiecare pagină înfăţişa imaginea obscenă a unui cuplu radiind de fericirea căsniciei sau a procreării. Reporteraşii ne asigurau că erau geniali, unici, primii, şi totuşi în permanenţă modeşti, relaxaţi şi politicoşi. Susţineau lupta împotriva poliomielitei, adoptau copii din lumea a treia, vorbeau despre dragoste ca de singura valoare de neînlocuit, îşi prezentau noii prieteni, şi ei geniali şi surâzători. Thanatonauţii erau acum toţi fericiţi. Felix ajunsese o vedetă, Raoul regăsise drumul spre tatăl său, Lucinder era celebru, Amandine credea că va putea să salveze oamenii. Dar eu?

Eu nu aveam nici o treabă. Nu aveam cui să-i vorbesc, cui să-i mărturisesc amestecul meu de suferinţă şi bucurie.

Din nou mi-a venit să urlu la lună precum coioţii din deşert. Auuuuuu! Mă opresc imediat ce se manifestă vecinii. Mă forţez să citesc furios articolele în care e vorba de fericirea actorilor, a artiştilor, a politicienilor.

Trebuia să-mi revin. Eram prea agitat.

La zece şi jumătate n-am putut să nu-mi pun în gând o dorinţă. Aceea de a avea în jurul meu oameni cu care să discut.

— Salut la toată lumea!

Nu aveam noroc, erau mama şi fratele meu. Pur şi simplu s-au aruncat asupra mea.

— Micuţule, micule, sunt atât de mândră de tine. Totdeauna am ştiut că vei reuşi! O mamă, totdeauna…

— Bravo, frăţioare, ai dat lovitura!

Au pus stăpânire pe canapeaua mea de parcă ar fi fost la ei acasă şi fratele meu mi-a luat cu japca ce mai rămăsese din vinul meu alb.

Conrad a început după aceea să-mi vorbească despre interesele mele financiare, de care trebuia să mă ocup de acum înainte cu ajutorul unui consilier priceput. Mama a ţinut să-mi spună că acum, cu reputaţia pe care o aveam, aş fi putut să mă însor cu o actriţă sau cu o moştenitoare foarte bogată. Decupase din reviste ilustrate nişte articole despre câteva tinere persoane încântătoare care ar fi putut să-mi convină.

— Toate femeile au să cadă la picioarele tale, a zis ea cu o privire strălucitoare.

— Numai că… am o iubită, am zis eu la un noroc, dorind să mă protejez împotriva acestei solicitudini stânjenitoare.

Mama s-a arătat indignată pe loc:

— Ce? Cum? a strigat ea. Ai o iubită şi nu-i spui mamei tale!

— Vezi că…

— Eu ghicesc cine e, a jubilat Conrad. Prietena lui Michael e infirmiera! Gagicuţa aceea superbă, blonda cu ochi ca marea, care stătea lângă tine pe scena de la Palatul Congreselor! Jos pălăria, frăţioare, seamănă cu Grace Kelly, dar e şi mai bine. E ciudat, totuşi. După felul în care s-a aruncat în braţele cobaiului vostru, aş fi jurat că e îndrăgostită de el!

Ca de obicei, afurisitul meu de frate îmi dibuise cea mai importantă slăbiciune şi-i făcea plăcere să răsucească cuţitul în rană. Mama l-a făcut să tacă:

— O infirmieră? De ce nu? Nu există meserii proaste. Când te însori cu ea? Aş fi tare mulţumită să te văd însurat. Ai neapărat nevoie de o femeie care să pună ordine în viaţa ta. Uită-te în ce hal eşti îmbrăcat! Ai să răceşti dacă nu pui ceva ca lumea pe tine. Şi cu siguranţă că mănânci tot timpul la restaurant. Restaurantele fac economie cât pot de mult pe seama clienţilor, nu servesc decât resturi şi produse de cea mai proastă calitate. Sper că nu mănânci niciodată carne tocată?

— Ştiu, mamă, ştiu, am admis făcând un efort pentru a stăvili avalanşa.

— Atunci cu atât mai bine. Infirmiera ta o să te înveţe cum să te hrăneşti şi cum să te îmbraci. Ascultă-mă, cel puţin. Nu începe să te dai mare pentru că te-au dat la televizor!

— Nu, mamă, am zis eu.

— Ce nu?

— Nu, nu mă dau mare.

— Ah, te previn, să nu începi să ne tratezi de sus pentru că ai devenit o vedetă internaţională! Fără chestii de-astea cu noi, ne-am înţeles?

Mai bine capitulam decât să intru într-o dezbatere zadarnică. Conrad a rânjit ironic, în faţa a ceea ce el a considerat drept o supunere.

A răsfoit cărţile de pe măsuţă şi a exclamat:

— Ia uite, acum ai dat-o pe literatură mistică!

— Citesc ce-mi place şi n-am de dat socoteală nimănui, m-am enervat eu.

Eram dispus să cedez în faţa mamei, dar ar fi însemnat să mi se ceară prea mult dacă era vorba să mă înclin în faţa lui Conrad.

A început să îngâne:

— *Popol Vuh* sau *Cartea Evenimentelor.* Asta e o carte de farmece pentru vrăjitori?

I-am smuls din mână lucrarea aceea preţioasă.

— Este biblia indienilor maya din Mexic, i-am aruncat în faţă.

— Aha! Şi asta? *Yi-king, Cartea transformărilor.* Dar asta? *Bardo Thodol, Cartea morţilor.* Iar asta? *Ramayana.* Văd că ai de toate aici. Nu-ţi mai lipseşte decât *Kamasutra!*

— Conrad, dacă ai venit să mă provoci, cară-te până când nu-ţi trag una! Du-te la tine să te lauzi cu lovelele, cu maşinile şi cu femeile tale şi lasă-mă în pace!

— Pacea cimitirelor! a fredonat Conrad.

Tocmai voiam să-i ard un pumn, când mama s-a vârât între noi.

— Nu-i vorbi fratelui tău pe tonul ăsta. El nu mi-a adus decât satisfacţii. El e însurat şi mi-a dăruit nepoţi. El n-are nimic să-şi reproşeze! El nu se dă mare pentru că a apărut la televizor.

Să-ţi smulgi părul din cap, nu alta! Am respirat lent pentru a-mi recăpăta calmul.

— Dacă aţi venit doar ca să mă scoateţi din sărite, prefer să nu vă mai reţin. Vă era teamă că sunt fericit? Voiaţi să-mi stricaţi plăcerea?

Mama remarcase că, aşa cum aveam obiceiul, îmi lăsasem descheiat nasturele de sus de la cămaşă ca să fiu mai în voia mea şi, după cum avea obiceiul, s-a grăbit să-l încheie, ciupindu-mă de gât cu această ocazie. A profitat că mă sufocam, ca să monopolizeze din nou conversaţia.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul ăsta? Noi te-am încurajat întotdeauna. Nu ţi-am făcut reproşuri nici atunci când băteai cimitirele cu Razorbak, deşi cunosc destule mame care nu le-ar fi permis copiilor lor să frecventeze nişte ţicniţi.

— Raoul nu e ţicnit!

— N-ai să pretinzi că nu e cam aparte şi…

— Vorbeaţi de mine?

În zilele următoare va trebui să-mi pun la uşă nişte broaşte solide. Se intra aici ca la moară. Zăvoare, vizor, sonerie şi bine-ai venit, intimitate!

Până atunci, cu atât mai rău dacă Raoul auzise cuvintele nepoliticoase ale mamei! Nici el nu trebuia să apară aşa, pe neanunţate.

— Bună, Raoul, am spus eu cu răceală.

— Sigur că da, profesore Razorbak, a admis fratele meu cu glasul plin de respect, tocmai vorbeam despre dumneata. Credem că, acum când aţi devenit bogaţi şi celebri, aveţi nevoie de un consilier financiar ca să vă servească interesele. În fond, voi doi şi fata formaţi un fel de grup rock. Aveţi nevoie de un impresar, de cineva care să aibă grijă de imaginea voastră, să se ocupe de contracte, să…

Mă aşteptam ca Raoul să-l pună imediat la punct pe tip. Dar el îl asculta cu atenţie.

— E fratele tău? a întrebat el.

— Da, am mărturisit eu.

— Şi eu sunt mama lui! a trâmbiţat cu mândrie numita persoană.

Raoul îşi lăsă una din mâini pe bărbie.

— Fratele tău are idei, a recunoscut el. E adevărat că va trebui să administrăm cât mai bine cu putinţă noul nostru thanatodrom.

Conrad se umfla în pene, precizându-şi proiectele:

— Tocmai, m-am gândit că ar fi interesant să deschideţi un magazinaş cu suveniruri lângă noul vostru thanatodrom. S-ar putea vinde tricouri ca ăsta.

Conrad a scos din buzunar un *tee-shirt* pe care se putea citi:

„Meseria noastră e să controlăm moartea.”

Eram la pământ. Nu însă şi Raoul. A examinat ţesătura.

— Bună idee! Intră la apă?

— Nu. Şi vopseaua nu iese la spălat, am verificat, a zis mama.

Raoul, dispus să vândă la solduri proiectele noastre sacre negustorilor Templului! Nu-mi venea să cred.

— Dar…

M-a făcut să tac.

— Fratele tău are dreptate, Michael. Un magazinaş ar putea să facă mai bine cunoscută munca noastră, să fixeze mai bine imaginea noastră de marcă în rândul publicului.

— Iar eu voi fi ataşatul vostru de presă! a exclamat tandra mea mamă. Şi în felul acesta îl voi putea vedea mai des pe Michael. Mă voi ocupa mai bine de el.

M-am frecat la ochi. Nu, nu visam. Începusem prin a dori să pătrundem misterul morţii, şi deci să schimbăm viaţa, lumea, să schimbăm omenirea… Şi iată-ne pe cale de a organiza deschiderea unui magazin de „suveniruri thanatonautice”. Zău că trăiam o epocă minunată! Poate că dacă Isus Cristos ar fi revenit pe Pământ, ar fi fost şi el nevoit să-şi popularizeze mesajul. „Iubiţi-vă unii pe alţii”, scris pe tricouri mov. Şi „Fericiţi cei săraci cu duhul căci a lor va fi împărăţia cerurilor”, pe pulovere albe 70% bumbac şi 30% poliester, se spală în apă călduţă. Asta i s-ar potrivi perfect lui Conrad.

Mi-l închipuiam chiar şi pe Lao-Zi popularizat într-o dugheană de *gadget*-uri. „Cel care ştie nu vorbeşte. Cel care vorbeşte nu ştie.” Un string trăsnet!

În sfârşit, dacă Raoul, prietenul meu profesorul Raoul Razorbak, nu avea nimic împotrivă, cine eram eu să mă opun?

Fratele meu va deschide magazinul, va comanda ţoale şi alte fleacuri en gros din Taiwan, iar mama va ţine prăvălia.

Am ridicat din umeri repetându-mi că ridicolul cel puţin nu omora pe nimeni.

— Şi pe infirmiera ta când mi-o prezinţi? a zis mama ca să mă dea gata de tot.

89 – MITOLOGIE AUSTRALIANĂ

Mitologia aborigenilor din Australia îl evocă pe Numbakulla, „Cel-ce-Există-Veşnic”, apărut din nimic. Numbakulla este o fiinţă venită de nicăieri care s-a ivit brusc pe pământul gol. S-a îndreptat spre nord şi la trecerea lui s-au născut munţii, fluviile şi apoi plantele şi animalele.

În timp ce mergea, răspândea copii-spirite care sunt suflete nemuritoare ieşite din corpul lui. Într-o grotă a gravat nişte semne sacre, numite Tjurunga, înzestrate cu puterea de a emite energie. Primul Strămoş s-a născut din unirea unui Tjurunga cu un copil-spirit.

Alţi strămoşi s-au născut după aceea în acelaşi fel şi şi-au luat sarcina să-i educe pe primii oameni.

Într-o zi, Numbakulla a înfipt un stâlp în mijlocul unui teren. L-a uns cu sânge, înainte de a se căţăra pe el, apoi i-a făcut semn Primului Strămoş să-l urmeze. Dar pentru că sângele făcuse stâlpul prea alunecos, Strămoşul a căzut la pământ.

Aşa că Numbakulla a ajuns singur la cer şi a tras stâlpul după el.

Nu a mai fost văzut niciodată.

Oamenii ştiu de atunci că au pierdut nemurirea pentru totdeauna. Stâlpul sacru rămâne axa în jurul căreia se roteşte ordinea de pe pământ, aşa cum a vrut Numbakulla.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

90 – THANATODROMUL DE LA BUTTES-CHAUMONT

Datorită creditelor speciale de la Preşedinţia Republicii, am construit un thanatodrom superb. Nu era un arc de triumf, ci o clădire joasă, cu aspect modern, situată într-un cartier liniştit. I-am ales cu grijă amplasamentul. Se afla pe rue Botzaris, sus de tot, pe Buttes-Chaumont.

Raoul găsise amuzant să studiem moartea lângă o zonă unde pe vremuri trona spânzurătoarea de tristă amintire de la

Montfaucon. Aici fuseseră spânzuraţi, în numele regelui, nevinovaţi şi tâlhari din Evul Mediu.

Totul a fost gata în două luni.

Dispuneam de şapte etaje care dădeau spre parcul Buttes-Chaumont. Primele patru etaje cuprindeau douăsprezece apartamente mici, câte trei de palier. La nivelurile superioare am spart zidurile. Am instalat astfel un laborator de două sute douăzeci de metri pătraţi la etajul cinci şi o sală de decolare, de aceleaşi dimensiuni, la etajul şase. Etajul şapte a fost transformat într-un apartament luxos, iarna închis în întregime numai în sticlă, vara fiind terasă în aer liber.

Amandine a instalat aici, aducând o mulţime de plante decorative, un salon de recepţie după gustul ei. Acestui decor colonial i-am adăugat un pian Steinway alb şi un bar negru. Locul era cum nu se poate mai şic!

La parter, pe o placă sobră scria „Thanatodromul din Paris” şi, cu litere mai mici, „Accesul rezervat numai personalului”. Raoul propusese să mai adăugăm şi „Atenţie, decolare de thanatonauţi”, aşa cum se indică „Atenţie, pistă de decolare” în apropierea aeroporturilor. Ideea ne-a amuzat foarte mult.

Preşedintele Lucinder a inaugurat în mod clasic clădirea spărgând o sticlă de şampanie de uşă. De data asta şampanie adevărată, nu spumos. Nu ne mai zgârceam.

O seară de prezentare fusese organizată în apartamentul de la ultimul etaj, special pentru presă. Şeful statului a ţinut un mic discurs în care ne-a felicitat pentru eforturile noastre şi ne-a încurajat să rămânem primii în cursa pentru cucerirea „Continentului Ultim”. Stând în picioare pe un podium împresurat de plante, preşedintele a enumerat cu tristeţe coloniile pierdute de Franţa, doar pentru că n-a ştiut să-şi păstreze avansul: Canada, India, Africa occidentală.

— De data asta vom rămâne primii, a conchis el cu fermitate.

Apoi, sub flash-urile reporterilor, Lucinder ne-a decorat pe toţi patru cu o distincţie pe care o imaginase special pentru noi: Legiunea de onoare thanatonautică. Medalia reprezenta un om cu aripi de înger zburând spre un cerc de foc.

Poate că, exact în acel moment când ne încălzeam la focul succesului şi al gloriei, moartea ne contempla de sus, aşa cum nişte peşti piranna se amuză privind din râul mocirlos cum copiii unui sat lacustru îşi fac o trambulină improvizată din scânduri cârpăcite.

Am alungat aceste gânduri şi-am revenit la ambianţa zgomotoasă a recepţiei noastre. Ziaristul de la RTV1 era şi acum prezent şi-i punea întrebări Amandinei care părea prea puţin dispusă să-i răspundă. Amandine cea mută. Trebuia s-o priveşti, atâta tot. Dar ziaristul nu mai ştia să privească. Punea întrebări şi nu asculta răspunsurile; filma fără să vadă. Tot folosind simţurile artificiale ale microfonului şi ale camerei de luat vederi, ziaristului i se atrofiaseră simţurile naturale. Totuşi Amandine era atât de frumoasă! În seara aceea purta o rochie strânsă din lame negru, dar îi evitam privirea, ochii ei de culoarea mării care mă atrăgeau ca două prăpăstii fără fund.

Mama a profitat de o clipă de răgaz a ziaristului ca să-l bombardeze cu răspunsuri la nişte întrebări pe care el nici nu se gândise să i le pună. „Da, urma să se deschidă un magazin thanatonautic”, „Da, în acest magazin, se vor vinde tricouri şi *gadget*-uri ce vor aminti de experienţele thanatonautice”, „Nu, până la vară nu vor exista solduri.”

Preşedintele îşi continua cuvântarea, delectându-se cu propriile lui găselniţe.

— Această distincţie, a zis Lucinder arătând medalia, e destinată să-i recompenseze pe toţi cei care vor contribui la progresul thanatonauticii, inclusiv pe colegii noştri străini care vor putea să vină aici şi să colaboreze cu noi. Mult noroc tuturor!

Afurisitul de Lucinder! Chiar era gata la orice numai să-şi vadă numele în manualele de istorie. Nu-i ajungea că era preşedintele care încurajase experienţele asupra morţii. Ca să fie sigur că numele lui va stărui în minţile oamenilor în timp şi spaţiu, preşedintele mai trebuise să-şi inventeze medalia, „medalia Lucinder” şi thanatodromul. Un loc care, puteai fi sigur de asta, va lua într-o zi numele de thanatodromul Lucinder, ca aeroporturile J.F. Kennedy sau Roissy-Charles de Gaulle.

Iar ideea de a-i aduce aici pe toţi thanatonauţii victorioşi ne-ar fi permis să nu fim niciodată depăşiţi de străini. Bine gândit!

I-am dedicat un toast.

91 – MITOLOGIE TIBETANĂ

„Şi mai află că:
În afara halucinaţiilor tale
Nu există nici Stăpân judecător al morţilor
Nici demoni,
Nici învingători ai morţii, Majusri.
Înţelege asta şi eliberează-te.”

Bardo Thodol *Cartea tibetană a morţilor*

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

92 – LA MUNCĂ

Chiar de a doua zi după inaugurarea oficială ne-am instalat cu arme şi bagaje în palatul morţii.

Preşedintele prevăzuse apartamente private pentru fiecare dintre noi. Plus un laborator cu multiple căi de acces, ca să putem lucra şi noaptea. De fapt, cum toţi avuseserăm probleme cu vecinii în timpul campaniei de calomnie dinaintea demonstraţiei de la Palatul Congreselor, echipa noastră s-a mutat cu bucurie în acest spaţiu nou.

Mi-am ales un apartament la etajul trei.

L-am găsit în laborator pe Raoul, foarte preocupat de dorinţa preşedintelui Lucinder de a ne grăbi.

— Americanii, japonezii, englezii… Numai asta ştie să zică. Nu înţelege nimic. E vorba de o activitate de lungă durată. Nu putem înainta decât pas cu pas şi cu cele mai mari precauţii.

M-a mirat această atitudine moderată a prietenului meu, el, care ne încurajase totdeauna să mergem înainte, în ciuda atâtor necunoscute.

— Nu trebuie confundată viteza cu repezeala.

Mai întâi trebuia calmat avântul lui Felix, care dorea să-şi înmulţească decolările.

Thanatonautul nostru se schimbase mult de la victoria repurtată la Palatul Congreselor. Dădea interviu după interviu.

Era mereu invitat la televiziune pentru jocuri sau dezbateri şi, indiferent de emisiune, îi plăcea asta la nebunie.

După treizeci de ani în care fusese tratat ca un zero, îi înţelegeam această poftă de revanşă. Un specialist în chirurgie estetică îi remodelase faţa plină de cicatrice. Un oftalmolog de renume reuşise să-l scape de acele lentile de contact care-l obligau să clipească mereu. În ceea ce priveşte părul de pe cap, fusese nevoit să apeleze la implanturi. Cei mai mari croitori îşi făceau reclamă îmbrăcându-l pe prietenul nostru. Frumos şi elegant, Felix Kerboz îl întruchipa perfect pe eroul morţii.

Era văzut peste tot. Lua parte la toate premierele, la toate vernisajele, la toate marile serate din localurile de noapte la modă. A-l avea la masă pe singurul thanatonaut din lume era un privilegiu pe care si-l disputau cele mai de vază amfitrioane. Felix figura şi în Cartea recordurilor, ca fiind primul om care a ajuns cel mai departe în lumea de apoi. Felix apărea – între cel mai puternic scuipător de sâmburi de cireşe şi cel mai mare băutor de bere – îmbrăcat ca Superman, alături de o femeie splendidă care ţinea în mână o coasă.

Felix devenise într-adevăr foarte monden.

Pe de o parte, eram încântaţi, pentru că asta-l va îndemna să se întoarcă aici, în loc să se lase atras acolo de nu ştiu ce tentaţie. Pe de altă parte, eram agasaţi de veşnicele întârzieri provocate inevitabil de nopţile lui albe. Uneori petrecea zile întregi în pat ca să se refacă în loc să vină la thanatodrom, un fel de birou al lui. Pe lângă toate astea, se obişnuise atât de mult ca toţi să-l admire, încât începuse să urmărească distrat sfaturile şi lucrările noastre.

Totuşi Felix Kerboz îşi păstra un rest de conştiinţă profesională. În prima săptămână a instalării la Buttes-Chaumont, thanatonautul nostru a reuşit două călătorii dus-întors.

Ne-a confirmat existenţa unui zid la „douăzeci şi unu de minute de comă”. Un fel de membrană vaporoasă pe care a comparat-o cu o gură fină şi transparentă.

„După acest zid, cordonul argintiu care te ţine legat de lume se rupe şi voinţa refuză a face cale-ntoarsă”, aprecia el. Toate ziarele au preluat expresia „zid comatic”. Unele l-au numit şi „zidul morţii”, sau chiar „Moloch 1”, sau „Moch 1”, în comparaţie cu zidul sonic, Mach 1.

Moloch mă făcea să mă gândesc la Baal, zeul feniciano-

cartaginez. Cu ocazia unei călătorii la Sidi-Bou-Said, în Tunisia, am văzut cum era reprezentat. O statuie mare de metal goală pe dinăuntru. În burta lui se aprindea un foc. Copii şi fecioare erau aruncate drept sacrificiu în gura lui căscată.

Jos, la parter, mama deschisese un magazinaş şi vindea tricouri, port-chei şi şepci. Îşi botezase magazinul cu sobrietate: „La cuceritorii morţii".

Găseai acolo tot felul de obiecte heteroclite. Pe halbele de bere se putea citi: „Meseria noastră e să controlăm moartea." Pe fiecare obiect fusese înscris un text cu litere groase: „Cenuşă, în cenuşă te vei întoarce" pe scrumiere; „Ultimul omoară" pe ceasuri; „Nimic nu se pierde, nimic nu se câştigă, totul se transformă" pe hârtia igienică; „Mor şi asta-mi place" pe lumânări; „Cerul nu aşteaptă" pe zmee. Mai puteai găsi acolo echipamentul Micului Felix, casete video cu decolarea de la Palatul Congreselor şi trusa micului anestezist-thanatonaut cu o fotografie de-a mea.

Totul de un gust deplorabil.

În fine... îţi alegi prietenii, nu şi familia.

93 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Mesaj către serviciile interesate

Mişcarea thanatonautică e pe cale să ia proporţii imposibil de reprimat pe căile normale de intervenţie. Thanatonautica a devenit ceva de neevitat. În lipsa posibilităţilor de acţiune asupra mişcării înseşi, am putea în schimb să-i scoatem din joc pe principalii ei actori (vezi fişele de identificare) şi în special pe Raoul Razorbak, Michael Pinson şi Amandine Ballus. Considerăm că e periculos să fie lăsaţi să mai acţioneze multă vreme. Ar putea să producă tulburări grave. Cerem autorizaţia de a acţiona.

Răspunsul serviciilor interesate

Vă sfătuim să aşteptaţi să mai vedem. Prea devreme pentru a interveni.

94 – PROBLEMĂ TEOLOGICĂ

— Simpatică chestia cu „zidul comatic”, dar dacă nu propuneţi nişte explicaţii logice opiniei publice, atunci aceasta nu va întârzia să vă considere nişte şarlatani, iar pe mine la fel!

În biroul lui plin de computere şi ecrane de control, preşedintele Lucinder era foarte agitat. Avea dreptate. Discursul care descrie o experienţă e uneori mai important decât experienţa însăşi. Pasteur se grăbise pe vremea lui să-şi interpreteze rezultatele mai înainte de a le fi verificat cu adevărat. Noi făcuserăm o descoperire fantastică. Era de datoria noastră să-i explicăm conceptul în faţa marelui public.

Cu mâinile sale lungi, Raoul şi-a aprins una din ţigările sale fine. A suflat gânditor fumul înainte de a răspunde:

— Poate că am o interpretare de propus publicului dumitale.

Preşedintele s-a instalat confortabil în fotoliul lui cu rotile. A declanşat apoi micul sistem de masare automată a spatelui.

— Te ascult, a spus el cu bunăvoinţă.

Raoul a tras în piept şi a dat afară cu voluptate un rotocol de fum din ţigara lui cu eucalipt.

— Există o primă explicaţie care-ar fi următoarea: moartea este o regresie biologică. În cazul unei „morţi clasice”, după ce neocortexul este scos din uz, conştiinţa cade în grija rinencefalului şi în acel moment se poate observa o NDE. Mai există încă relaţii chimice între neocortex şi rinencefal, ceea ce face ca oamenii să-şi amintească de acel tunel. După aceea conştiinţa rămâne pe seama creierului reptilian. Există relaţii între neocortex şi rinencefal, dar între neocortex şi creierul reptilian nu mai există deloc. Prin urmare nu se mai memorează nimic. Nimeni nu a relatat această fază. Dimpotrivă, a fost stimulat acest creier reptilian, ceea ce a provocat vise, halucinaţii, spectacole exterioare sinelui cu personaje liliputane. Conştiinţa se deplasează apoi de la creierul reptilian la celule şi de la celule spre nucleul de ADN. ADN-ul e format de la începutul lumii, deci în momentul acela, într-un fel de stare de conştiinţă secundă, se percepe lumea iniţială.

Lucinder a ridicat mâna şi s-a întors spre mine.

— N-am înţeles nimic. Tu ai vreo interpretare, Michael?

— O teorie recentă vorbeşte despre „tahioni”. Sunt nişte particule descoperite recent în acceleratorul atomic de la Saclay. Tahionii au o proprietate extraordinară: sunt mai rapizi

decât lumina. S-ar putea să fie ceea ce se află în câmpul conştiinţei. Dimineaţa, când eşti puţin confuz, se pare că de vină sunt tahionii conştiinţei care încă nu şi-au venit în fire. Teoreticienii tahionului cred că e o particulă care nu are nici trecut, nici viitor. „Materia” sufletului ar putea fi formată din tahioni.

Lucinder îşi mângâie căţelul.

— Povestea voastră cu particulele de conştiinţă e seducătoare, dar cuvântul „tahion” nu mi se pare potrivit pentru mediatizare. Şi apoi, destul cu păsăreasca asta ştiinţifică! O să plictisească pe toată lumea. Tu, Raoul, mi se pare că erai interesat de mistici. Ce mistică oferă cea mai „credibilă” versiune?

— Ei bine, după *Bardo Thodol, Cartea tibetană a morţilor,* am fi formaţi în realitate din trei corpuri.

— Glumeşti? Vrei să spun una ca asta electoratului meu? a zis şeful statului tresărind.

— Eu vă repet ce susţine *Bardo.* Deci, dispunem de trei corpuri. Primul este aşa-zisul „corp fizic”. El este format din materie solidă, lichidă şi gazoasă, totul compunând organismul nostru. Aflat în legătură cu cele cinci simţuri, el ne furnizează toate percepţiile noastre vizuale, auditive, senzoriale etc. Când murim, materia putrezeşte şi se dezagregă. Al doilea corp ar fi „corpul vital”. El este un înveliş magnetic pe care-l creează corpul fizic şi care-i determină liniile de forţă şi de slăbiciune. La acest nivel se situează meridianele energetice despre care vorbesc chinezii şi acele chakras de care amintesc yoghinii indieni. La acest nivel circulă energia noastră naturală, cea pe care o emitem şi cea pe care o primim din exterior. Indienii numesc această energie Prana, iar chinezii o numesc Ki.

Vercingetorix a căscat lingându-şi un firişor de bale. Abia atunci am remarcat că era cel puţin curios ca un preşedinte care se considera Cezar să-şi boteze câinele Vercingetorix. Slabă victorie să domini un labrador!

În faţa discursului mistico-ştiinţific al prietenului meu, pragmaticul ales al poporului părea cam stingherit.

— Continuă! l-a îndemnat totuşi el.

— De corpul nostru vital depind radierea noastră, vibraţiile noastre, harisma noastră. Tot ceea ce face ca oamenilor să le placem sau să le displacem fără un motiv aparent. Mai mult decât atât. Bolile n-ar fi până la urmă decât un dezechilibru

între corpul nostru fizic şi corpul nostru vital. De aici, acupunctura chineză, care deblochează energia din anumite puncte şi o face să circule în altele...

Corp fizic, corp vital... Ghiceam gândurile lui Lucinder. Trebuia să se debaraseze cât mai repede de acest savant nebun, acum când se terminase cu treaba murdară, şi să aducă în locul lui o somitate ştiinţifică mai „prezentabilă”.

Privirea preşedintelui a alunecat o clipă spre mine ca spre un posibil succesor. În fond, eram amestecat de la început în povestea asta şi mintea mea părea încă sănătoasă.

Concentrat asupra explicaţiilor, Raoul nu şi-a dat seama de gândul care-l preocupa pe interlocutorul său. Continua netulburat:

— De fapt, nici Descartes nu gândea altceva când spunea: „Diferenţa dintre trup şi suflet este că trupul e divizibil, pe când sufletul e indivizibil.” S-ar zice că lucrurile se confirmă... Bun, corpul vital şi corpul fizic se poate întâmpla să se desolidarizeze.

— În ce împrejurări?

— Hmm, sub influenţa drogului, de exemplu, sau când leşini, când ai un orgasm, sau când suferi un traumatism psihologic foarte puternic.

— Sau când cazi în comă?

— Exact. Tatăl meu, care s-a ocupat de această problemă, considera că unii mistici, ca şi orice medium, ar fi perfect capabili să-şi despartă corpul vital de corpul fizic. Era profesor de filozofie, dar privea ştiinţific fenomenele. După părerea lui, ar fi ca şi cum te-ai debarasa de o mănuşă transparentă lipită de piele.

Preşedintele şi-a mângâiat câinele.

— Am găsit şi nişte texte scrise de un anume profesor Rupert Sheldrake la sfârşitul secolului XX. Acest fizician afirmă că obiectele posedă forme independente de materia lor. Copacul care urmează să răsară era deja înscris în sământă, bătrânul este ascuns în foetus şi formele circulă asemenea unor bănci de date mobile. Sheldrake a furnizat dovada existenţei acestor forme nemateriale, fără a da totuşi o explicaţie convingătoare. Poate un fenomen electromagnetic? În fond, toţi avem amprenta noastră electromagnetică. Această energie abia o simţim dacă apropiem palmele. Şi totuşi ea există, un înveliş pe care îl percepem ca pe un soare mic apucându-ne mâinile din fată, sau atingând uşor pielea unei persoane străine şi simţind brusc ca

un fel de descărcare electrică. Am mângâiat un înveliş invizibil. De fapt, poate că am atins uşor un suflet!

Lucinder îşi pierdea răbdarea.

— Şi al treilea corp? a întrebat el.

95 – INTERVIU

Apărut în *Magazine feminin.*

M.F.: Sufletul, spuneţi?

KERBOZ: Da. E ca o mănuşă invizibilă care ne acoperă şi care poate fi scoasă.

M.F.: Fiţi mai precis.

KERBOZ: Acolo corpul meu semăna cu un nor transparent, plin de reflexe de diferite culori. Se suprapune conturului pe care-l are corpul meu normal, dar nu are nici consistenţă, nici greutate şi se deplasează cât de repede vrea. Poate să treacă prin obiecte aşa cum şi obiectele pot să treacă prin el.

M.F.: E o ectoplasmă?

KERBOZ: Nu ştiu ce e o ectoplasmă. Vă vorbesc de corpul meu devenit transparent. Oamenii nu pot să-l mai vadă, nu mai pot să comunice cu el. În schimb, el poate să înţeleagă gândurile celor vii. Ce senzaţie ciudată!

M.F.: Şi de călătorit?

KERBOZ: Se călătoreşte cu viteza gândului. Când sunt transparent (mimează o mişcare de înot), pot să trec prin dumneata aşa. Rămân totuşi legat de corpul meu fizic printr-un cordon ombilical argintiu, un fel de frânghie de siguranţă luminoasă şi elastică.

M.F.: Şi e plăcut că zbori cu „corpul transparent”?

KERBOZ: Da. Ai impresia că nu mai ai limite. Nu-ţi mai e teamă că te răneşti sau că oboseşti. Nu mai eşti decât un gând suspendat, capabil să se deplaseze cu viteza ideilor.

M.F.: Îţi trebuie totuşi mult curaj ca să te întorci după aceea în corpul unde te aşteaptă durerea!

KERBOZ: Exact. Mai ales când ai o unghie crescută în carne!

96 – FILOZOFIE JAPONEZĂ

„Moartea este calea samuraiului. Dacă trebuie să alegi între viaţă şi moarte, alege fără ezitare moartea. Nimic nu e mai simplu. Adună-ţi curajul şi acţionează. După unii, a muri fără a-ţi fi îndeplinit misiunea ar fi zadarnic. Asta e o falsificare a eticii samurailor, care trădează caracterul interesat al negustorilor aroganţi din Osaka.

Într-o astfel de situaţie, devine aproape imposibil să faci alegerea cea bună. Cu toţii preferăm să trăim.

Nimic mai natural atunci decât să cauţi un motiv pentru a supravieţui. Dar cel care va alege să trăiască în continuare, deşi şi-a ratat misiunea, acela îşi va atrage dispreţul pe care-l merită laşii şi mizerabilii."

Hagakure, *Codul de onoare al samuraiului,* secolul al XVII-lea

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

97 – CORPUL MENTAL

Preşedintele Lucinder se concentra asupra cuvintelor profesorului Razorbak. Chiar şi eu eram impresionat de prietenul meu. Raoul ştia atâtea lucruri! Câte volume înmagazinase în mintea lui?

Când îl asculţi pe Raoul, îţi zici că o bibliotecă bună face cât toţi guru şi toţi înţelepţii din lume!

— Trei corpuri, ziceai, a reluat Lucinder. Corpul fizic, corpul vital şi al treilea?

— Corpul mental. El ne furnizează gândurile, ideile, conştiinţa. Corpul mental somatizează şi dezechilibrează, când e cazul, energiile corpului vital. El mă face să vă vorbesc în acest moment. Analizează şi sintetizează toate informaţiile venite de la simţuri şi le conferă o semnificaţie intelectuală. Corpul

mental este cel care se îndrăgosteşte, râde şi plânge.

Şeful statului era fascinat.

— Corp fizic, corp vital, corp mental. Sigur că nu e simplu, dar asta ar explica cum ajungem în lumea cealaltă în timp ce pare că dormim!

98 – CINĂ LA LUMINA LUMÂNĂRILOR

Am descoperit în faţa thanatodromului un mic restaurant thailandez care a devenit treptat cantina noastră. Localul era ţinut de domnul Lambert, un thailandez din Chiang Mai, specialist în tăiţei sote, cu busuioc. În timp ce discutam cu Amandine şi Felix despre convorbirea particulară avută cu preşedintele şi despre noile obiective ale thanatonauţilor, un băieţel s-a lipit de masa noastră.

— Sunteţi domnul Felix Kerboz? l-a întrebat el pe Felix.

Eroul nostru a încuviinţat, transpus, fericit totdeauna când era recunoscut.

Băiatul a cerut un autograf şi imediat am fost împresuraţi de o mulţime de admiratori, toţi jurând că Felix era şi mai frumos în realitate decât la televizor.

Am plătit cu grabă nota de plată şi-am bătut în retragere.

Felix ar mai fi zăbovit bucuros. Radia de atâtea complimente. Şi-a semnat numele pe liste de bucate, pe şerveţele de hârtie, pe bonuri de masă şi ochii îi străluceau de bucurie. Se simţea în sfârşit iubit.

99 – MITOLOGIE KENYANĂ

Pentru indigenii bantu, la început omul a fost nemuritor. Pentru a-i confirma acest lucru, Dumnezeu a trimis la el un cameleon. Apoi, gândindu-se mai bine, Dumnezeu s-a răzgândit şi a trimis un al doilea mesager, de data asta o pasăre, pentru a-l informa că, nici vorbă, omul trebuia să moară.

Cameleonul sosise cu mult înaintea păsării. Din nefericire, el se bâlbâia şi încă nu-şi terminase de transmis mesajul către

oameni. Pasărea n-a avut deci nici o dificultate de a-l transmite pe-al ei: oamenii vor muri şi niciodată nu se vor mai întoarce pe pământ într-o formă asemănătoare cu cea pe care au avut-o în cursul unei vieţi precedente.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

100 – FELIX MERGE PREA DEPARTE

La o lună după inaugurarea thanatodromului de la Buttes-Chaumont, Amandine şi-a anunţat solemn logodna cu Felix. Eu, sărman imbecil ce eram, nu văzusem nimic sau nu voisem să văd nimic.

Totuşi vorbisem cu Raoul despre Amandine. Amândoi am fost de acord că, pentru a-i plăcea acestei fete, singura soluţie era să mori. Pe ea n-o interesa decât un thanatonaut. Totuşi ce putea să găsească la bruta aceea mătăhăloasă de Felix? De acord, era celebru, ei şi? În orice caz, misterioasa noastră Amandine îmi scăpa încă o dată.

Mărturisesc că am simţit o mică strângere de inimă când cei doi s-au mutat împreună. M-am străduit să nu las gelozia să domine prietenia.

În privinţa muncii lui, Felix declarase sus şi tare, în toată presa, că în curând va depăşi Moch 1, numai că nu reuşea deloc. Mai rău, ezita din ce în ce mai mult să decoleze. Acum când o avea pe Amandine şi devenise vedeta lumii bune din Paris, nu prea mai avea chef să se cufunde iar şi iar în periculoasele come artificiale.

Nu ne mai puteam întemeia multă vreme speranţele pe acest unic şi capricios thanatonaut. Trebuia să avem mai mulţi. Felix era primul convins de asta. Am dat la un noroc un mic anunţ în ziare: „Thanatodromul din Paris caută voluntari.”

Eram convinşi că eventualii candidaţi la marea decolare se vor număra pe degetele de la o singură mână. Surpriză! S-au prezentat peste o mie de necugetaţi. Selecţia a fost draconică. Dintre noi toţi, Felix era examinatorul cel mai feroce. Evident, el

cunoştea bine riscurile şi prefera mai curând să le tragă câte un duş rece acestor entuziaşti decât să le spună: „Haideţi! Aruncaţi-vă! O să vedeţi voi cum o să vă vină pe urmă mintea la cap!”

Sportivii de mare performanţă şi cascadorii s-au dovedit mai bine înzestraţi pentru trecerea testelor selecţiei. Aceşti băieţi îşi cunoşteau perfect corpul şi, în plus, ştiau ce înseamnă să rişti până la un pas de moarte. Temerari, dar fără exagerare!

Al doilea thanatonaut oficial ales de noi a fost Jean Bresson. Acest cascador experimentat a decolat şi a aterizat cu uşurinţă. A rămas încă departe de Moch 1, dar, după descrierea pe care i-a făcut-o, Felix însuşi a admis că reuşise.

Bresson a ajuns la „optsprezece minute de comă”. După aceea, alţi trei thanatonauţi s-au oprit la „şaptesprezece minute de comă”. Nu reuşeam deloc să trecem dincolo de limitele acelei *Terra incognita* plasate la „douăzeci şi unu de minute de comă”, dar acum ştiam perfect ce era în jur: un mare culoar gazos, multicolor şi învolburat.

Am obţinut aceste patru succese relative cu preţul a douăzeci şi trei de eşecuri. Înmulţisem precauţiile şi totuşi nişte tineri prea înflăcăraţi şi nerăbdători trecuseră prin ochiurile plasei noastre. Ne-am perfecţionat şi mai mult testele de selecţie. Era important să nu reţinem decât oamenii destul de maturi şi cu o forţă de caracter destul de mare pentru a putea rezista atracţiei luminii mortale.

Afară cu fanfaronii care nu urmăreau decât să-şi impresioneze amicii sau iubitele intrând în nobila noastră confrerie! Afară cu disperaţii care considerau thanatonautica un ultim strigăt în materie de sinucidere! Afară cu nemulţumiţii care voiau să ştie dacă acolo era mai bine decât aici! Un thanatonaut bun este un om fericit, cu corpul şi mintea sănătoase şi care ar pierde totul dacă ar muri.

Până la urmă am selecţionat de preferinţă părinţi cu o familie numeroasă!

Totuşi, în urma numeroaselor experienţe, dispuneam acum de câteva certitudini:

1. Corpul rămânea pe loc. Numai sufletul călătorea.

2. Ieşind din corp, sufletul lua forma unei ectoplasme albicioase capabile să treacă prin orice material şi să zboare cel puţin cu viteza luminii.

3. În momentul morţii, ectoplasma se ridica în aer până când

ajungea la o pâlnie albastră care se termina cu o lumină.

4. Ectoplasma era legată de învelişul carnal printr-un cordon ombilical argintiu.

5. Dacă era tăiat cordonul, orice întoarcere la viaţă devenea imposibilă.

6. La „douăzeci şi unu de minute de comă” exista un zid.

Nişte ziarişti cu formaţie ştiinţifică au divulgat aceste informaţii şi mii de profani s-au apucat să încerce decolări, folosindu-se de câte un *booster* mai mult sau mai puţin artizanal. Unii foloseau tiopentalul, alţii clorura. Dar nu cunoşteau dozele exacte. Thanatonautica înregistra săptămânal un lot de accidentaţi. Unii decolau în lumea cealaltă cu barbiturice şi chiar cu ierbicide. Erotomanii foloseau orgasmul.

Orice era bun drept carburant: vinul roşu, ciupercile cu efecte halucinogene, cocaina, vodca, săritura cu cordonul elastic, fructele de mare alterate, şocurile electrice… în fond, tot ce putea deconecta o fiinţă omenească de la realitate! Nimic nu era mai la modă decât să „thanatonautizezi”. „Nici măcar nu eşti în stare să te decorporezi” devenise una din insultele cele mai banale. Aceasta voia să spună că individul nu era decât un corp fizic. Că nici măcar nu era în stare să-şi lase să se exprime corpul vital sau corpul mental.

Pentru a pune capăt hecatombei, preşedintele Lucinder a promulgat o lege care pedepsea cu ani grei de închisoare pe oricine ar fi încercat să practice thanatonautica în afara incintei speciale a Thanatodromului din Paris.

După o perioadă de odihnă, Felix s-a hotărât să decoleze din nou pentru a-şi depăşi propriul record. De câteva ori a chemat ziarişti şi reporteri, dar, în ciuda tentativelor repetate, nu a reuşit să treacă de Moch 1. Până la urmă presa a început să se sature. La fiecare reîntoarcere printre cei vii, Felix vedea micşorându-se mulţimea admiratorilor. Ca să nu se descurajeze de tot, Amandine, Raoul şi cu mine am mers până acolo încât am plătit nişte figuranţi pentru a umple tribuna presei. Felix nu s-a lăsat păcălit. Învăţase să-i recunoască pe cei din mediile de informare.

Văzându-l că devine din ce în ce mai trist şi melancolic, l-am sfătuit să se retragă definitiv. În fond, făcuse destul pentru dezvoltarea thanatonauticii. Dar el nu voia să renunţe, nu voia să se retragă decât după ce depăşea Moch 1. Asta devenise ideea lui fixă.

101 – MITOLOGIE VEDICĂ

Păşeşte, păşeşte înainte pe căile străvechi, pe care au apucat primii mei părinţi! Îi vei vedea pe cei doi regi, Yoma şi zeul Varuna, cărora le place ritualul funebru.

Rig-Veda X, 14

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

102 – PUŢIN RĂGAZ

Deodată totul a început să meargă alandala. Felix devenea din ce în ce mai irascibil. Şi-a amânat căsătoria cu Amandine la calendele greceşti. Nişte vânătăi suspecte ne-au adus la cunoştinţă că o bătea. De altfel, seara, scenele lor de menaj se auzeau până în apartamentele vecine.

Împrumutându-i propria lui sete de câştig, Felix o acuza pe Amandine că nu-i voia decât banii. Era adevărat că se bucura de venituri frumoase, mai ales după ce preşedintele Lucinder îi alocase o bursă în thanatologie. Interviurile lui se negociau încă la un preţ foarte bun. Îşi angajase un agent literar pentru a-şi vinde amintirile editurii care oferea cel mai mult, care ducea până la urmă la un contract gras. Fratele meu îi ceda un procentaj din vânzarea tricourilor cu efigia lui. Toate astea puteau, într-adevăr, să alimenteze un cont solid în bancă.

Amandine încasa loviturile şi insultele, dar strângea din dinţi. Admiraţia ei pentru thanatonaut era mai tare. Pojghiţa ei de stoicism s-a fisurat abia atunci când Felix a început să se afişeze cu femei de moravuri uşoare. A venit să-mi plângă pe umăr.

Am consolat-o cum am putut mai bine. Din prima clipă mă

îndrăgostisem nebuneşte de ea, dar am evitat să fac vreo apreciere îndoielnică la adresa logodnicului ei. Nu mi-ar fi iertat remarcile nepoliticoase pe care ea le făcea însă cu toptanul în restaurantul thailandez al domnului Lambert.

Între două pahare de rachiu de orez, apa minerală ţâşnea din adâncul ochilor ei albaştri ca marea.

— Linişteşte-te.

— E atât de nedrept. S-ar zice că-mi reproşează mie că nu e în stare să treacă primul zidul morţii. Eu vreau să-l ajut, dar ar trebui să-mi spună şi cum.

— Trebuie să-l înţelegi, am zis eu.

Nu voia să mai vorbească. Amandine era o adevărată lume de lucruri reţinute, de lucruri ascunse. În ziua în care fata asta îşi va deschide dulapurile creierului, se vor descoperi acolo o sumedenie de lucruri. Deocamdată prefera să le strângă şi să nu arate nimic. Numai criza şi lacrimile dovedeau clipa ei de slăbiciune.

I-am propus să mergem puţin pe jos. După o oră, ne-am trezit în cimitirul Pere-Lachaise.

— Aici l-am întâlnit pe Raoul.

— Sunteţi nişte prieteni adevăraţi, ce frumos! a suspinat Amandine.

— Când eram mici, luam bătaie de la cei mai solizi din clasă.

S-a apropiat imperceptibil de mine.

— Cred că nu mai vreau să mă mărit cu Felix, a zis ea.

— Glumeşti! Lovitura asta o să-l dea gata.

— Nu-ţi face griji. Are o adevărată curte de femele care se învârtesc în jurul lui. Felix era virgin şi eu l-am învăţat ce este o femeie. A vizitat dragostea şi moartea în acelaşi timp. Acum poate să zboare cu propriile lui aripi. Eu n-am făcut decât să-l iniţiez.

— Regreţi?

— Nu. Dar ştiu că nu suntem făcuţi ca să trăim împreună.

— Te înşeli. Chiar dacă Felix aleargă încoace şi încolo, el numai pe tine te iubeşte cu adevărat. Eşti atât de sus faţă de celelalte! Ai o clasă care…

Râsul ei scurt a răsunat plin de amărăciune.

— Auzi, nu cumva vrei să mă agăţi?

Era rândul meu să-mi feresc bine secretele.

S-a lipit de mine, încrezătoare, şi am rămas acolo, în acea grădină rece plină de morminte, nu departe de locul unde

odihnea Nerval, să contemplăm stelele. Inimioara ei călduţă bătea lângă pieptul meu. O boare blândă îmi susura la urechi. Mi-aş fi petrecut bucuros viaţa aşa, cu nasul în părul ei auriu.

Lanterna unui paznic în căutare de vandali m-a trezit cu brutalitate din încântare şi pe ea din toropeală. S-a scuturat.

— Ai dreptate, Michael. Nu trebuie să mă las impresionată de câteva certuri fără noimă sau de nişte aventuri trecătoare. Sunt nedreaptă faţă de Felix şi am să mă căsătoresc cu el atunci când o să vrea.

La întoarcere, în taxi, nici unul dintre noi nu mai avea chef de vorbă.

103 – GÂLCEAVA

A doua zi, la thanatodromul de la Buttes-Chaumont, atmosfera era foarte încărcată. Felix se întorsese beat mort ca de obicei şi mai adusese cu el şi o prostituată. Dormiseră direct pe mochetă după ce Felix vomase pe tronul de lansare.

Raoul venise dis-de-dimineaţă, o alungase pe fată mai înainte de a o surprinde Amandine şi curăţase ce se putea curăţa cu ajutorul lui Jean Bresson.

Chiar şi după câteva pahare de cafea caldă, Felix era tot mahmur.

— La dracu’, să nu-mi faceţi morală! Ştiţi cine sunt? Primul thanatonaut din lume. Din lu-me! Băgaţi-vă bine asta în căpăţână. Ceilalţi nu sunt decât nişte asistenţi, nişte subpiloţi fără valoare.

Din întâmplare, mi-am făcut apariţia în acelaşi timp cu Amandine. Felix şi-a îndreptat imediat spre noi un deget acuzator.

— Iată-i şi pe porumbeii noştri! Dacă vă închipuiţi că nu v-am priceput jocul, înseamnă că mă consideraţi regele idioţilor!

Raoul a suspinat exasperat.

— Lasă gura, Felix! Am veşti proaste pentru noi toţi. În faxul care a sosit azi dimineaţă suntem anunţaţi că englezii au reuşit să ajungă la Moch 1. Sunt la „nouăsprezece minute de coma”. Aşa că, Felix, termini cu prostiile şi ne punem din nou pe treabă cu rigoarea de la început. Scularea la şapte. Dejun numai cu fructe şi cereale. Controlul complet al sănătăţii înainte de

fiecare decolare. Disciplină şi iar disciplină, numai aşa vom reuşi să nu fim depăşiţi de aceşti tipi.

— Asta m-ar mira din partea englezilor, a bâiguit Felix. Mâine o să vă fac o „comă de douăştrei” la marele fix.

— Zău? Până atunci, primule thanatonaut din lume, du-te la tine să te trezeşti, i-a ordonat tăios Raoul.

Când lua tonul ăsta de comandă, chiar şi Felix înceta de a mai face pe vedeta şi asculta de şeful incontestabil al echipei. A lăsat capul în jos şi s-a cărăbănit cu un ultim sughiţ.

Chiar în aceeaşi seară, Raoul ne-a convocat pe mine şi pe Amandine la ultimul etaj. În decorul acela, printre plante tropicale, problemele noastre păreau deseori chiar anodine. Dar de data asta Raoul era foarte serios.

— Cu Felix nu mai e în regulă, a zis el direct. Fiţi atenţi amândoi. Ştiu perfect că între voi nu există nimic, dar el şi-a băgat în cap nişte idei şi asta îl perturbă!

Nu voiam să intrăm într-o dezbatere penibilă pentru Amandine, de aceea m-am grăbit să schimb vorba.

— E adevărat ce ne-ai spus dimineaţă? Nişte englezi chiar au ajuns la Moch 1?

— E cât se poate de oficial. Un anume Bill Graham îl talonează pe Felix cu recordul lui de „nouăsprezece minute de comă”. Înţelegeţi că momentul e foarte grav.

Şi-a aprins una din ţigările lui fine şi a reluat:

— Miza e prea importantă. Ne aflăm într-o întrecere mondială. Nu mai este loc pentru greşeli. Aşa că, Amandine, ai să-mi faci plăcerea să ai o explicaţie sinceră cu Felix. Arată-i că-l susţii şi, chiar dacă este beat, nu te dezgustă.

Interesata a început prin a se apăra:

— Dar… dar…

— Fă asta pentru thanatonautică, dacă n-o faci din pasiune amoroasă.

Tânăra infirmieră a acceptat cu resemnare. A doua zi dimineaţă, în zori, între cei doi a avut loc o explicaţie. Felix şi-a cerut scuze pentru comportarea din ajun. Au hotărât să-şi menţină intenţia de căsătorie şi am reluat procedurile de zbor.

Pe când se afla pe tronul de lansare, Raoul l-a rugat stăruitor să fie prudent.

— Nu te îngrijora, frăţioare. Cum zici tu: „Tot înainte, mereu înainte spre necunoscut!”

Şi-a instalat el însuşi acele în vene, apoi a început să

numere:

— Şase… cinci… patru… trei… doi… unu. Decolare!

Apoi, înainte de a închide ochii, i-a spus Amandinei:

— Iartă-mă.

104 – MITOLOGIE CHINEZĂ

„În îndepărtata insulă Ku-chee, trăiesc nişte oameni transparenţi, albi ca zăpada, proaspeţi ca nişte copii. Nu consumă nici un fel de aliment, dar aspiră vânt şi beau rouă. Se plimbă prin spaţiu, norii le servesc drept care şi nişte dragoni drept bidivii. Nu le pasă de boli sau de musoni. Sunt indiferenţi la toate. Un potop universal nu i-ar îneca. Un incendiu mondial i-ar cruţa. S-au ridicat deasupra a toate. Se înalţă în aer de parcă ar urca nişte trepte şi se întind în gol ca pe un pat. Zborul sufletului lor îi poartă peste tot.”

Z
huang Zi

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis
Razorbak

105 – PUNCT FINAL

Felix nu s-a mai întors niciodată în această lume. Nu s-a căsătorit şi n-a povestit niciodată ce văzuse după Moch 1. Doamna cu Coasa nu-l mai lăsase să înfigă alte banderile. Cerberul îl devorase. Baal îl înghiţise. Moartea… îl omorâse.

Acolo sus el îi scosese masca Gorgonei. Poate că văzuse chipul ascuns în spatele feţei cu un cap de mort al femeii îmbrăcate în satin alb. O văzuse şi nu se mai întorsese să ne spună ce văzuse. Nu-i fusese posibil, sau poate că n-o dorise destul. Lumina atrăgătoare din adâncul culoarului albastru

fusese mai puternică decât prietenia noastră. Fusese mai tare decât celebritatea, mai puternică decât dragostea Amandinei, mai puternică decât alcoolul, prostituatele, aventura thanatonautică. Moartea îşi păstra misterul.

Au existat câteva fiţuici de scandal care au lăsat să se subînţeleagă că modificasem dozele ca să mă debarasez de un rival stingheritor. Chiar dacă eram îndrăgostit la nebunie de infirmiera noastră, niciodată n-aş fi fost în sfere ca pentru asta să ucid pe cineva în mod voit, şi cu atât mai puţin pe Felix.

În schimb, mă întrebam dacă nu cumva Felix dispăruse de bunăvoie. Ştia că nu se putuse feri de capcanele celebrităţii şi că se distrugea puţin câte puţin. Eu cred că mai mult decât orice se temea să nu o piardă pe Amandine. În ciuda legăturilor cu alte femei, Felix o iubise cu adevărat pe prima şi unica lui femeie.

În cele din urmă se simţise nedemn de ea. Cu prostituatele se simţea în largul lui. Îşi regăsea mediocritatea mediului său de origine. Frumoasa şi cultivata Amandine îl impresiona. Felix îşi zicea că nu merită o soţie atât de blândă şi de prevenitoare.

„Iartă-mă.” Acestea fuseseră ultimele lui cuvinte pentru Amandine.

Omul anului şi chiar al deceniului a avut funeralii naţionale. Învelişul lui carnal a fost îngropat în cimitirul Pere-Lachaise într-un mausoleu de marmură somptuos. Pe o stelă a fost gravat: „Aici zace primul thanatonaut din lume.”

106 – MITOLOGIE AMERINDIANĂ

Tricksterul, sau zeul Coiot, este unul dintre personajele cele mai ciudate din mitologia indienilor din America de Nord. Clovn cinic şi totodată zeu desfrânat şi ucigaş, este reprezentat deseori cu un penis enorm şi intestinele înfăşurate în jurul corpului.

În glumele indiene, zeul Coiot joacă uneori un rol comic. Marele Spirit îi permite în general să comită toate prostiile şi tot răul pe care-l doreşte, apoi intervine şi aranjează lucrurile. De cele mai multe ori, Tricksterul îşi închipuie că face rău, dar, în realitate, faptele lui stârnesc efecte exact contrare celor pe care le prevăzuse. De aceea, Tricksterul, micul diavol rival al Marelui

Spirit, se dovedeşte a fi mai puţin malefic decât s-ar fi crezut.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

107 – BILL GRAHAM

Jean Bresson a fost al doilea mare thanatonaut francez. După dispariţia lui Felix Kerboz, el s-a inspirat din procedurile de siguranţă pe care le pusese la punct pentru cascadoriile lui cinematografice înainte de a încerca o nouă decolare.

Astfel, el a avut ideea de a înzestra fotoliul de decolare cu un dispozitiv electronic de măsurare a timpului care să permită o întoarcere instantanee. Acesta funcţiona în genul centurii de siguranţă. Înainte de decolare, thanatonautul programa de exemplu ceasul dispozitivului la „douăzeci de minute de comă”. Dispozitivul declanşa după aceea, la ora stabilită, un mic şoc electric care constrângea cordonul să se tragă brusc înapoi şi deci să-l readucă pe thanatonaut pe pământ.

Jean Bresson era un adevărat profesionist. Indica pe hartă foarte precis zona pe care o viza, apoi venea cu schiţe foarte precise ale observaţiilor sale.

Am profitat de acest pilot fiabil pentru a încerca ameliorarea formulei amestecului de substanţe. Ara testat un nou procedeu.

În loc să las să curgă deodată tot narcoticul, acesta era trimis în doze mai mici şi continuu. Am folosit propofol (100 de mg/kg şi pe minut) asociat cu morfină şi cu un gaz (desfluran, între 5 şi 10% la început, dar am obţinut rezultate mai bune cu insofluran între 5 şi 15%). În sfârşit, pentru a stabiliza activitatea organică, am folosit un derivat al valiumului: hypnovel (0,01 mg/kg). Aceste ameliorări au făcut decolările mai sigure.

Acum eram convinşi că oricine putea să iasă din corpul lui şi să execute o decorporare. Simplă problemă de dozare. Jean Bresson suportă foarte bine toate combinaţiile mele.

Avansa în ritmul lui. A explorat „coma de optsprezece minute şi douăzeci de secunde”, „coma de optsprezece minute şi

treizeci şi opt de secunde”, „coma de nouăsprezece minute şi zece secunde”. Îşi îngrijea musculatura, îşi supraveghea alimentaţia şi îşi studia ritmurile biologice. Ţinea cont de toţi factorii susceptibili să influenţeze o decorporare, inclusiv temperatura ambiantă. (Cele mai bune decolări s-au efectuat la 21°C, cu un procent de umiditate sub medie.)

Decolările erau impecabile. El verifica minuţios substanţele şi se concentra minute în şir asupra obiectivului propus, conform hărţilor noastre.

— Şase… cinci… patru… trei… doi… unu. Decolare!

Îi aşteptam întoarcerea, cu ochii ţintă la cadranele electrocardiogramei şi electroencefalogramei. Apoi dispozitivul electronic se punea în mişcare şi aparatele de control ne anunţau sosirea lui iminentă.

— Şase, cinci, patru, trei, doi, unu. Aterizare!

Jean Bresson era meticulos şi metodic. Înainta pe continentul morţilor pas cu pas, cu rigoare şi disciplină. Refuza să dea interviuri în presă. Renunţase la viaţa sentimentală pentru a se consacra în exclusivitate activităţilor sale profesionale. Îşi consemna zilnic progresele într-un caiet şi, cu ajutorul unui mic calculator, stabilea obiectivul abordabil pentru a doua zi.

Dincolo de Marea Mânecii, Bill Graham părea asemănător cu thanatonautul nostru. Atinsese deja „nouăsprezece minute şi douăzeci şi trei de secunde de comă”.

Cei doi thanatonauţi intraseră într-o cursă cumplită şi periculoasă. Orice pas greşit ar fi putut să le fie fatal şi erau conştienţi de lucrul acesta. O revistă satirică londoneză îi reprezenta pe Graham şi pe Bresson ca pe două păsărele curăţind dinţii unui crocodil. „Auzi, Bill, crezi că o să mai ţină multă vreme gura deschisă?”, întreba francezul. Iar englezul îi răspundea: „Nu. Eu în locul tău aş lăsa-o baltă.”

Dar zilnic, centimetru cu centimetru, cele două păsărele pătrundeau tot mai adânc pe gâtul redutabilei reptile.

„Nouăsprezece minute şi douăzeci şi trei de secunde de comă” pentru Graham.

„Nouăsprezece minute şi treizeci şi cinci de secunde de comă” pentru Bresson.

„Douăzeci de minute şi o secundă de comă” pentru Graham.

Britanicul atinsese acum acelaşi nivel ca Felix. Era în faţa zidului. Moch 1. Şi îndârjit cum era, fără îndoială că la prima

decolare avea să depăşească această primă poartă.

Raoul era furios.

— Vom fi depăşiţi de englezoi pe linia de sosire, noi, pionierii! E prea de tot.

Temerile lui erau îndreptăţite. Bill Graham nu era un oarecare. Şcoala circului îl pregătise pentru thanatonautică. Fost trapezist Bill ştia să se programeze pentru a se arunca în aer fără plasă. Dintr-un interviu apărut în *The Sun* am aflat că-şi atribuia talentul unui bun control al dozelor de stupefiante. Ca fost toxicoman, Bill considera că drogurile nu erau nici bune, nici rele, dar generau o energie pe care era suficient să o controlezi.

Graham explica într-un articol: „De ce să nu înscriem în programul facultăţilor folosirea corectă a marijuanei, haşişului şi heroinei? În societăţile numite primitive, fiecare se droga cu plante în cursul unor ceremonii care aveau drept scop să confere un caracter sacru absorbirii de stupefiante. În Occident toxicomanii sunt distruşi de droguri pentru că le folosesc alandala. Or, există nişte reguli care trebuie respectate: să nu consumi niciodată droguri ca să depăşeşti o depresiune, din lipsă de altă preocupare sau ca să fugi de real. Totdeauna să pretinzi o ceremonie! Pe urmă să studiezi efectele fiecărui produs asupra corpului tău şi să-l dozezi în funcţie de ce urmăreşti. La nevoie, ne-am putea gândi chiar la un permis de drogare rezervat celor iniţiaţi."

De aici am dedus că fostul trapezist probabil că-şi pregătea un decoct pe măsura lui înainte de fiecare decolare. Această ipoteză l-a exasperat pe Jean Bresson, care regreta că thanatonautica nu a fost decretată sport olimpic, caz în care Graham ar fi putut fi exclus din cauza dopajului.

Amandine îşi trecu, tandră, braţul pe după umerii lui Jean.

— Dacă e vorba de dopaj, cel mai dotat eşti tu. Eşti numai la douăzeci şi şase de secunde de Bill şi asta fără vreo substanţă interzisă!

— Douăzeci şi şase de secunde… Ştii tu ce înseamnă douăzeci şi şase de secunde! a răspuns cascadorul nemulţumit.

Raoul a desfăcut harta pe care apărea în continuare linia *Terra incognita* după marea pâlnie.

— Douăzeci şi şase de secunde acolo sus, probabil că înseamnă un teritoriu mare cât Franţa. Presupun că harta lor e mult mai avansată decât a noastră!

Amandine s-a lipit de Bresson. Deodată mi s-au deschis ochii. Amandine iubea thanatonauţii, pe toţi thanatonauţii şi numai thanatonauţii. Personalităţile specifice – a lui Felix Kerboz şi a lui Jean Bresson – nu o interesau. Numai calitatea lor de pionieri ai morţii o pasiona. Amandine nu se va uita la mine atâta vreme cât nu voi deveni şi eu însumi thanatonaut. Avea un dinte împotriva morţii şi-şi rezerva dragostea pentru cei care o înfruntau.

Stimulat de contactul plăcut cu Amandine, cascadorul ne-a anunţat:

— Mâine voi merge până la „douăzeci de minute de comă”.

— Numai dacă eşti destul de sigur pe tine… l-a corectat Raoul.

Revista britanică publicase o nouă caricatură. Cele două păsărele se agitau tot între dinţii crocodilului. „Ce-o să mi se întâmple dacă-i intru prea adânc pe gât?” întreba pasărea Jean. „Te vei reîncarna”, răspundea pasărea Bill. „Ba nu, o să mă înghită şi o să mă transforme într-o baligă mare.” „Exact, Jean. Asta înseamnă o… reîncarnare!”

Desenul mi-a dat o idee. Rezultatul duelului nu era neapărat fatal.

— De ce să ne angajăm cu orice preţ într-o competiţie mortală? Dacă acest Graham este atât de tare, oricare-ar fi mijloacele pe care le foloseşte, n-avem decât să-l invităm aici. N-a spus preşedintele Lucinder să primim thanatonauţi străini pentru a ne împărtăşi reciproc cunoştinţele?

Faţa lui Raoul s-a luminat.

— Excelentă idee, Michael!

În seara aceea Jean a condus-o pe Amandine în locul meu. Singur în apartamentul meu, lucram cu înverşunare pe computerul meu la elaborarea unei noi formule chimice a *booster*-ului.

Ghicisem cu toţii că englezul era pe punctul să ne „ia” pe linia de sosire. Şi, într-adevăr, a doua zi am aflat că Bill Graham trecuse de Moch 1.

După cum scriau ziarele de dimineaţă, thanatonautul englez săvârşise această ispravă în timpul nopţii, chiar în momentul când ne hotărâm să-l invităm la thanatodromul nostru. Problema era că Bill Graham nu reuşise să frâneze la timp. Moch 1 îl înghiţise.

108 – MITOLOGIE SUD-AFRICANĂ

Pe vremea când toate animalele erau încă nişte fiinţe omeneşti, a fost odată un iepuraş care plângea moartea mamei sale.

Luna a coborât să-l consoleze: „Nu te mai necăji, mama ta se va întoarce. Vezi, chiar şi eu apar, dispar, se crede că am murit, dar totdeauna reapar. Tot aşa se va întâmpla şi cu mama ta."

Iepuraşul n-a crezut-o. Ba chiar s-a bătut cu luna ca să fie lăsat să plângă în pace. A zgâriat-o atât de tare încât şi acum i se mai vede urma. Atunci luna s-a supărat şi i-a spart buza: „Dacă-i aşa şi iepurele nu mă crede, nu va renaşte ca mine, luna, ci va rămâne mort."

Iar pe iepure, care în realitate era o fiinţă omenească, ea l-a transformat într-un animal fricos numai bun de vânat. Dar o anumită parte a iepurelui nu trebuie mâncată, căci acea parte aminteşte că el a fost cândva o fiinţă omenească.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

109 – MOCH 1

După dispariţia lui Bill Graham, am rămas în continuare în fruntea thanatonauticii mondiale. Dar în urma noastră se grupa un întreg pluton pentru a ne ajunge din urmă şi chiar pentru a ne depăşi.

Jean Bresson se lupta din răsputeri cu primul zid. Dacă ceea ce se afla dincolo de *Terra* rămânea *incognita,* corola pâlniei devenea în schimb din ce în ce mai bine cunoscută. Thanatonauţii din lumea întreagă îi ciuguleau pereţii centimetru cu centimetru ca nişte spermatozoizi grăbiţi.

Revista londoneză continua să-i înfăţişeze pe pionierii morţii ca pe nişte păsărele care curăţau dinţii unui crocodil cu gura căscată. „Apropiaţi-vă, micuţilor, că nu m-am săturat", scria sub cea de a treia caricatură, unde reptila apărea cu gura căscată şi

câţiva colţi plini de sânge şi pene care voiau să-l reprezinte pe sărmanul Bill.

Totuşi Jean Bresson nu şi-a pierdut calmul. Ca şi Raoul, thanatonautul nostru era convins că numai puţin câte puţin vom reuşi să-i venim de hac zidului comatic.

Urmărind publicitatea sau din dorinţa de a încuraja ştiinţa, preşedintele Lucinder a creat un trofeu însoţit de un premiu important: cupa „Moch 1” şi 500 000 de franci pentru campionul care-l va traversa primul şi se va întoarce nevătămat să-şi relateze călătoria.

S-au trezit peste noapte vocaţii.

Venise ora „sportivilor”. Era vorba de tineri convinşi de neputinţa şi inutilitatea thanatodromurilor oficiale ca fiind prea timorante. Ei îşi propuneau să plece şi să se întoarcă după cum credeau ei de cuviinţă. La urma urmelor, recompensată cu o cupă, thanatonautica se înrudea acum cu săritura cu prăjina sau cursa de o mie de metri garduri. Am intrat deci în ceea ce eu am numit faza „gimnastică”.

Anumite cluburi şi societăţi private şi-au fabricat propriile lor piste de decolare, înzestrându-se cu *boosters* copiate după ale noastre. O minte ingenioasă a avut ideea unui ziar, *Micul Thanatonaut ilustrat,* care furniza sfaturi practice şi propunea ultimele planuri ale continentului morţilor. Fanii schimbau la mica publicitate reţete pentru o decolare mai bună, vindeau flacoane de propofol sau de clorură de potasiu furate din spitale, şi chiar scaune de dentist.

Evident că erau incluse şi posterele celor mai celebri thanatonauţi: Felix Kerboz, Bill Graham şi Jean Bresson.

Şi în fiecare zi monstrul îşi hăpăia doza de „sportivi” imprudenţi. Thanatonautica nu era o activitate ca toate celelalte. Nu eşuai decât o dată. O repetam întruna în interviurile noastre, dar tocmai riscul îi incita pe tineri.

Pentru ei asta era culmea plăcerii. Într-un fel, era ca în arta marţială japoneză, numită *yai,* unde doi luptători se aşează faţă în faţă cu picioarele încrucişate, câştigător fiind primul care reuşeşte să scoată sabia şi să-i despice în două capul adversarului.

Accidentele nu i-au descurajat pe pionierii începători. Iar prima a atras numeroşi escroci.

Primeam o mulţime de telefoane.

Un om pretindea că a trecut de Moch 1 şi că a văzut un

culoar albastru care se continua în direcţia unei lumini albe. Dar când l-am convocat şi l-am interogat după ce-i injectasem serul adevărului, respectivul a recunoscut că toată povestea fusese inventată ca să pună mâna pe recompensă. Mulţi alţi glumeţi au încercat să simuleze o decolare reuşită. Printre relatările cele mai delirante de care am avut parte, a existat şi cazul celui care după Moch 1 şi-a văzut soacra, sau al celui care a dat peste Isus Cristos fără barbă, sau alţii care văzuseră racheta Apollo 13, o joncţiune cu triunghiul Bermudelor, extratereştri şi chiar… nimic. Acesta din urmă ne-a distrat grozav. „După moarte e… nimic!” afirmase el. Şi cum arăta acest nimic? „Păi, nimicul e nimic”, răspunsese el cu tupeu.

În aceste încercări şi-au pierdut viaţa şi mulţi oameni cinstiţi.

La rândul lui, Jean Bresson, fără să facă valuri, înainta secundă cu secundă, milimetru cu milimetru. Acum ajunsese la „douăzeci de minute şi o secundă de comă”.

Plecările lui erau din ce în ce mai reuşite. Inima îşi încetinea progresiv ritmul, iar eu pusesem la punct o formulă de *booster* mult mai lină, care permitea o mai bună acţiune a voinţei (datorită unui nou produs: vecuronium; fără să vă plictisesc cu formule chimice, trebuie să ştiţi totuşi că vecuronium 0,01 mg/kg nu e rău deloc).

— Astăzi voi încerca să trec dincolo de Moch 1, ne-a anunţat cu gravitate Jean Bresson, în timp ce se instala pentru a nu ştiu câta oară în fotoliul de decolare.

— Nu, nu, nu face asta! a răspuns Amandine, care nu-şi mai ascundea afecţiunea pentru tânărul cascador.

Ea l-a luat de mână şi s-au sărutat îndelung. Apoi el a prins-o de umeri.

— Nu-ţi fie teamă. M-am pregătit bine, îmi cunosc treaba şi ştiu că acum pot să reuşesc.

Vocea lui era calmă şi sigură. În comportamentul lui nu putea fi sesizată nici o ezitare.

În noaptea aceea a făcut multă gălăgie în timp ce se iubea cu Amandine, iar a doua zi dimineaţă părea în plină formă.

Şi-a înfipt el însuşi acele în vene şi a controlat ecranele ca un pilot care îşi verifică aparatele din cabina de zbor înainte de decolare.

— Aşteaptă, i-am zis, dacă reuşeşti, şi cred că vei reuşi, trebuie ca presa să fie prezentă.

Jean Bresson a reflectat un moment. Îl durea în cot de glorie. Văzuse prea bine unde-l duseseră pe bietul Felix mirajele ei. Era totuşi conştient că fără publicitate creditul nostru se va micşora şi că, oricum, pentru viitorul thanatonauticii, era important să existe cât mai mulţi martori.

Şi-a scos deci acele şi a avut răbdare.

La orele opt seara toată presa internaţională se înghesuia pe pista de decolare de la etajul şase. Instalaserăm bariere între fotoliul de lansare şi zona „vizitatori”, înzestrată cu scaune confortabile pentru invitaţi. Unii nu veniseră decât ca să asiste cu ochii lor la moartea unui thanatonaut.

Într-o clipă, aici, cineva avea să-şi părăsească învelişul carnal, ca să nu şi-l mai regăsească poate niciodată.

Invitaţii erau foarte excitaţi. Moartea i-a fascinat dintotdeauna pe oameni.

Animatorul de la RTV1, cel care transmisese în direct de la Palatul Congreselor, era foarte agitat, în timp ce Villain, ziaristul care reprezenta *Micul Thanatonaut ilustrat* era mult mai calm.

Raoul, Jean şi eu eram în smoking ca pentru marile ocazii. Făcusem curăţenie împreună cu Amandine în tot thanatodromul, care începuse să arate ca un garaj neglijat.

Aşezat în fotoliul său, Jean Bresson părea foarte concentrat. Totul în el respira forţă, siguranţă şi hotărâre. Deasupra lui atârnasem o hartă a Continentului Ultim la care s-a uitat îndelung de parc-ar fi vrut să-şi memoreze mai bine obiectivul: Moch 1. Trecerea dincolo de Moch 1.

— Moch 1, am să te străpung, a mormăit el printre dinţii strânşi.

A mai răsuflat de câteva ori.

A reglat dispozitivul electronic de măsurare a timpului la „douăzeci şi cinci de minute de comă”, apoi s-a instalat confortabil şi, cu acelaşi calm de până atunci, şi-a înfipt acele în vene.

Toate camerele de luat vederi au pornit, în timp ce reporterii îşi şopteau comentariul pentru a nu-l deranja pe thanatonaut.

„… ei da, doamnelor şi domnilor, Jean Bresson va încerca imposibilul, va încerca să treacă primul zidul comatic. Dacă reuşeşte, va câştiga cupa şi prima de 500 000 de franci. Atletul se pregăteşte de mai multe zile pentru această încercare şi concentrarea lui e intensă…”

— O.K., *ready,* a anunţat Jean.

Am mai verificat o dată toate ecranele de control.

— *Ready,* am spus şi eu.

— Gata, a continuat Amandine.

— Gata, a confirmat şi Raoul.

A ridicat în sus degetul mare de la mână ca un aviator gata de decolare.

— Tot înainte, mereu înainte spre necunoscut! a murmurat Raoul.

Jean Bresson a început să îngâne lent.

— Şase… cinci (închiderea pleoapelor)… patru… trei (răsturnarea capului pe spate)… doi (strângerea pumnilor)… unu. Decolare!

Ne-am încrucişat degetele. „Noroc, Jean!” „La naiba!” mi-am zis. „Băftosul ăsta va descoperi în sfârşit ce se află în spatele morţii. Va cunoaşte răspunsul la cel mai mare secret. Marele mister, acela cu care vom avea cu toţii de-a face. Îl va afla şi ne va spune: «Asta e moartea» sau mai curând: «Moartea nu e decât asta.» Băftosul. Amandine îl mănâncă din ochi. Băftosul. Poate că ar fi trebuit să plec eu în locul lui. Da. Aşa ar fi trebuit”, mi-am zis eu, în timp ce camerele de luat vederi filmau întruna pentru a nu pierde nici cea mai mică fracţiune de secundă din acel spectacol.

110 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Numele: Bresson
Prenumele: Jean
Părul: şaten
Înălţimea: 1,78 m
Semne particulare: fără
Observaţii: pionier al thanatonauticii
Punct slab: nu are

111 – MANUAL DE ISTORIE

După ce calea a fost deschisă de Felix Kerboz, decolările spre ţara morţilor s-au succedat fără încetare. Procentul eşecurilor ajunsese la un nivel neînsemnat, căci drumul spre lumea cealaltă era acum direct şi sigur.

Manual de istorie, anul II, curs elementar

112 – DINCOLO DE MOCH 1

Aşteptare.

M-am uitat la ceas: Jean decolase de douăzeci de minute şi patruzeci şi cinci de secunde. Probabil că acum era acolo şi vedea ce se întâmplă dincolo de Moch 1. Reuşise, trecuse de obstacol şi acumula o cunoaştere complet nouă. Vedea, ştia, descoperea. Toţi eram nerăbdători să-l vedem înapoi pentru a ne povesti. Ce putea să existe după zidul comatic? Cine sau ce e moartea?

Douăzeci şi unu de minute de comă. Era tot acolo, cordonul lui nu fusese tăiat şi era în continuare recuperabil. Formidabil!

Douăzeci şi unu de minute şi cincisprezece secunde de comă. Probabil că se ghiftuia cu informaţii splendide. Fericit tip!

Douăzeci şi unu de minute şi şaisprezece secunde de comă.

Corpul terestru a fost agitat de o tresărire. Cu siguranţă un reflex nervos.

Douăzeci şi patru de minute şi treizeci şi şase de secunde de comă. Tresăririle se înmulţeau. De parcă tot corpul era scuturat de şocuri electrice. Strâmbăturile feţei s-au transformat într-un rictus cumplit de durere.

— Se trezeşte? a întrebat un ziarist.

Electrocardiograma mi-a indicat că thanatonautul era tot acolo. Traversase primul zid al morţii. Activitatea creierului său crescuse, în timp ce activitatea inimii se menţinea în continuare la valoarea minimă.

Probabil că era surpriza în faţa măreţiei misterului dezvăluit. Întrucât era sigur că trecuse în partea cealaltă. Era sigur că înţelesese totul. Poate că în clipa aceea murea de plăcerea de a şti cine era Doamna cu Coasa. Era sigur că ştia totul despre moarte. Fusese oare surprins de revelaţia misterului?

Douăzeci şi patru de minute şi patruzeci şi două de secunde de comă. Tresărea şi se strâmba de parcă s-ar fi aflat în plin coşmar. Mâinile i se crispau pe braţele fotoliului. Mânecile cămăşii suflecate scoteau la iveală o piele ca de găină.

A făcut câteva gesturi scurte. De parcă ar fi mimat o luptă cu un monstru feroce. Gemea şi din gură îi curgeau bale. Încerca să lovească cu pumnii şi cu şoldurile. Din fericire, o centură de siguranţă îl ţinea blocat în fotoliul de decolare, altfel gesticulările l-ar fi făcut să cadă desprinzându-se de tuburile şi firele electrice care-l ţineau legat de Pământ.

Ziariştii urmăreau scena stupefiaţi. Nici unul nu se îndoia că pătrunderea pe continentul morţilor prezenta anumite riscuri, dar thanatonautul părea că înfruntă nişte fenomene înspăimântătoare. Fizionomia lui oglindea o oroare totală.

Douăzeci şi patru de minute şi cincizeci şi două de secunde de comă. Se zbătea mai puţin. Ne trăsesem toţi înapoi ca să nu ne lovească cu mâinile. Agitaţia lui nu mi se părea prea în regulă. Raoul îşi muşca buza de jos. Amandine strângea din gură şi din ochi.

M-am repezit la aparatele de control.

Douăzeci şi patru de minute şi cincizeci şi şase de secunde de comă. Electrocardiograful se transformase într-un adevărat seismograf în plină erupţie vulcanică. Imediat am înţeles că Jean Bresson va muri în curând dacă nu făceam ceva. Lămpile de control clipeau. Aparatele gemeau. Dar dispozitivul electronic de măsurare a minutelor se activase deja şi un şoc puternic îl făcu să revină brusc în corpul lui. A mai tresărit o dată, apoi totul a redevenit normal. Electroencefalograma s-a domolit. Lămpile de control s-au stins. Maşinile s-au potolit.

Bresson era salvat. Îl adusesem înapoi printre cei vii. Fusese ca un om suspendat în gol pe care reuşisem să-l căţărăm brusc pe faleza solidă. Din fericire, coarda lui de siguranţă, de fapt cordonul ectoplasmatic, rezistase.

Trecuse de zidul soartei.

Ne-am apropiat încetişor.

— A reuşit! răcnea în spatele nostru omul de la RTV1 care probabil că profitase de răgazul aşteptării ca să-şi redacteze reportajul. În exclusivitate, canalul care vă arată mai mult decât celelalte v-a oferit prilejul să asistaţi în premieră absolută la decolarea şi aterizarea primului thanatonaut care a depăşit Moch 1. Aţi asistat în direct la un moment istoric, a cărui

relatare senzaţională Jean Bresson ne-o va face de îndată ce se va trezi.

Puls normal. Activitatea nervoasă aproape normală. Temperatura normală. Activitatea electrică normală.

Jean Bresson a deschis un ochi, apoi şi pe celălalt.

Nimic pe faţa lui nu reflecta normalitatea care apărea pe ecrane. Unde era calmul legendar al cascadorului? Nările îi palpitau, avea fruntea acoperită de sudoare şi pe faţa lui se zugrăvea o expresie îngrozită. Şi-a desfăcut cu o lovitură bruscă centura de siguranţă şi s-a uitat pe rând la noi ca la nişte străini.

Raoul şi-a revenit primul.

— E în regulă?

Bresson tremura din toate încheieturile. Nu era deloc în regulă.

— Am trecut de Moch 1…

Sala s-a umplut de aplauze, care însă s-au potolit destul de repede în faţa omului ce se învârtea în jurul lui îngrozit.

— Am trecut de Moch 1… a continuat el. Dar ce am văzut după aceea este… înspăimântător!

Nici o ovaţie. Tăcere. Jean ne-a împins într-o parte şi s-a repezit spre microfon. L-a luat în mână şi a gemut:

— Nu… nu… nu trebuie să muriţi. Acolo sus, după primul zid, e ceva josnic. Josnic. Nu vă puteţi închipui în ce măsură. Vă rog, vă rog pe toţi: nu mai muriţi!

113 – POEZIE ITALIANĂ

„Iar Cerber, fiară hâdă, sub puhoi, din trei gâtlejuri latră cu mânie pe cei ce zac în ploaie şi noroi.

Un pântec larg, o coamă cenuşie şi ochi aprinşi el are, ca tăciunii şi gheare lungi cu care morţii sfâşie.

Toţi urlă-n ploaie precum urlă câinii şi se sucesc de parc-ar fi-n frigare ferind o rană la-adăpostul rănii.

Când Cerber, râma, ne zări-n ninsoare căscă trei guri şi colţi de fiară scoase, cutremurat din cap până-n picioare.

Dante, *Divina Comedie,* cântul şase[1]

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

114 – UN PAS MAI MULT DECÂT TREBUIA

Inutil să mai subliniez că această „reuşită” ciudată a însemnat un adevărat duş rece asupra activităţilor noastre thanatonautice.

Jean, halucinat de groază, le-a explicat ziariştilor că în spatele primului zid se afla un ţinut de spaimă. Groaza totală.

— Infernul? a întrebat un ziarist.

— Nu, probabil că infernul e mai simpatic, a răspuns el cu un cinism disperat.

Preşedintele Lucinder a organizat, aşa cum fusese prevăzut, o mică festivitate, pentru a-i înmâna lui Jean premiul de 500 000 de franci şi cupa, dar acesta nu a venit să şi le ridice.

Dădea interviu după interviu ponegrindu-ne. Ne botezase „păsările nenorocirii”. Spunea că trebuie să încetăm explorarea continentului morţilor, că făcusem un pas mai mult decât trebuia. Şi-i sfătuia pe toţi să nu moară niciodată.

El însuşi mărturisea că e terorizat la gândul că într-o zi va trebui să se întoarcă acolo.

— Ştiu ce e moartea şi nimic nu mă sperie mai tare ca ea. Ah! Dacă aş putea s-o ocolesc!

S-a închis într-o căsuţă pe care a transformat-o în buncăr. Nu dorea să mai vadă pe nimeni.

Purta în permanenţă o vestă antiglonţ. De două ori pe săptămână se ducea la doctor. A renunţat la femei pentru a evita orice boală transmisibilă pe cale sexuală. Pentru că decesele în urma accidentelor rutiere erau atât de numeroase, Jean şi-a părăsit maşina pe un teren viran. Apoi a renunţat la orice conferinţă în străinătate de teama unei catastrofe aeriene.

1 Dante Alighieri, *Divina Comedie, Infernul,* traducere de Eta Boeriu, B.P.T., 1982.

Amandine bătea zadarnic la uşa lui blindată. Când Raoul îl imploră la telefon să-i furnizeze cel puţin câteva indicaţii pentru harta lui, campionul nostru îi răspunse: „E întuneric, foarte întuneric şi suferi cumplit acolo”, apoi închise brusc.

Peripeţia asta a avut consecinţe supărătoare. Până atunci publicul se pasionase destul de mult pentru încercarea noastră de cucerire a lumii de apoi, deoarece fiecare spera că vom descoperi ţinutul eternei fericiri. Nu degeaba botezaseră Lucinder şi Razorbak chiar de la început misiunea noastră proiectul „Paradis”. Oamenii erau convinşi că după culoarul albastru al extazului vom găsi lumina înţelepciunii. Dar coridorul minunat nu ducea decât la durere…

Cuvintele disperate ale lui Bresson şi-au făcut repede efectul. Angoasa s-a generalizat. Medicii vaccinau într-o veselie. Vânzările de arme au crescut fulgerător. Thanatodromurile au fost părăsite.

Înainte, moartea era pentru unii o simplă terminaţie a vieţii, o stingere a focurilor, în fond. Pentru alţii, ea fusese o promisiune plină de speranţe. Acum ştiau cu toţii că era pedeapsa ultimă. Existenţa devenise un paradis efemer pentru care aveam să plătim cu toţii într-o zi din greu.

Viața era o sărbătoare. Dincolo de ea nu era decât întuneric! Frumos succes mai avusese şi isprava lui Bresson! Experienţele noastre confirmau cele două adevăruri teribile cu care mă bătuse tata la cap: „Moartea e lucrul cel mai îngrozitor” şi „Cu lucrurile astea nu se glumeşte”…

115 – MITOLOGIE MESOPOTAMIANĂ

„Am cutreierat toate ţările
Am trecut toţi munţii abrupţi.
Am traversat toate mările
Şi n-am găsit nicăieri fericirea.
M-am condamnat la o viaţă de mizerie
Şi toată fiinţa mea s-a umplut de durere.”

Epopeea lui Ghilgameş

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

116 – THANATOFOBIE

După întâmplarea cu Bresson am trecut printr-o lungă perioadă de marasm. Toată lumea se temea de moarte şi de coşmarurile indescriptibile despre care vorbise Jean.

Au existat totuşi şi alţi thanatonauţi care au trecut zidul. Dar mărturisirile lor n-au fost mai liniştitoare. Mulţi dintre ei vorbeau de întâlnirea cu Doamna cu Coasa, un schelet înarmat cu o coasă, care lovea şuierător cu această armă pentru a tăia cordoanele ombilicale ale imprudenţilor ce se aventuraseră prea departe.

Un thanatonaut-vraci din Africa a relatat că se ferise de un şarpe gigantic care scuipa foc. Un şaman islandez pretindea că se lovise de un balaur glumeţ cu dinţii mânjiţi de sânge.

— Ceea ce mi se pare foarte ciudat, este că viziunea morţii variază după culturi, s-a mulţumit să mormăie Raoul, după care s-a prefăcut că face calcule cu compasul.

Dar ştiam că remarca nici măcar nu-l liniştea.

Mărturiile noilor thanatonauţi deveneau din ce în ce mai înspăimântătoare. Vorbeau de sute de păianjeni enormi care scuipau venin clocit, de şobolani zburători cu incisivi lungi şi ascuţiţi. Te-ai fi crezut într-o povestire de Lovecraft. Descrierile de monştri se adunau una după alta, care mai de care mai aiuritoare.

Un thanatonaut portughez, încă năucit de aterizare, a povestit că întâlnise un liliac al cărui cap era împodobit cu un colier de cranii omeneşti. Relatările deveneau pe zi ce trece mai oribile.

Eu însumi am început să mă tem de moarte. Eram cuprins de ceea ce trebuia să numesc „thanatofobia” ambiantă. *Micul Thanatonaut ilustrat,* cu imaginile lui hiperrealiste, supralicita ceea ce era deja sângeros şi respingător. Moartea se dovedea cu adevărat în stare să te facă să mori încă o dată de frică, imediat după ce mureai! Unde era odihna veşnică agonisită în ani de

trudă, dacă trebuia să înfrunţi, imediat ce mureai, toţi acei monştri tupilaţi după Moch 1? Căci, după spusele thanatonauţilor internaţionali, părea că toţi ne aşteaptă acolo, ascunşi după Moch 1, indiferent că se numeau Diavol cu copite, Chtulu vaporos, Balaur năclăit, Grifon scuipând flăcări, Himeră rânjitoare, Incub, Sucub, Minotaur, Devorator de suflete.

Moartea e o capcană. Lumina ne atrage şi demonii ţâşnesc de după prima perdea.

Inutil să mai spun că numărul sinuciderilor s-a redus brusc. Toate sporturile periculoase – cursele de automobile, boxul, paraşutismul, motociclismul, săritura cu calul, cu schiurile sau cu elasticul – au fost treptat abandonate de amatorii de senzaţii tari, deveniţi din ce în ce mai puţin numeroşi. Vânzătorii de droguri nu mai reuşeau să-şi plaseze marfa. Comercianţii de tutun începeau să dea faliment. Farmaciile prosperau.

Pentru mai multă siguranţă, a fost redusă puterea curentului electric.

Multe balcoane au fost închise cu grilaje. Acoperişurile erau împânzite de o mulţime de paratrăsnete. Au ajuns la mare vogă hainele umplute cu câlţi ce dădeau celui care le purta o înfăţişare de marionetă, dar se dovedeau protectoare în cazul în care ai fi căzut. De-a lungul falezelor bretone s-au construit balustrade.

La laborator, Raoul, care se străduia să rămână calm în mijlocul acestei furtuni, a desenat pe hartă, în spatele primului zid, un culoar negru împodobit cu semne de întrebare.

— Ce poate să fie în spatele lui, de i-a băgat atât de rău în sperieţi pe Bresson şi pe ceilalţi?

Experienţele noastre fuseseră deocamdată suspendate, din lipsa voluntarilor. Ne întâlneam în mod regulat la Pere-Lachaise, ca să luăm aer şi să reflectăm împreună.

— Lucinder ce crede? a întrebat Amandine.

— Repetă întruna „şi dacă Bresson are dreptate?”, a răspuns Raoul. El a fost încântat de cealaltă lume văzută de departe. Acum îşi spune însă că de aproape ar putea să fie mai puţin interesantă.

— Dar toţi cei care zburau în jurul lui păreau nerăbdători să se repeadă într-acolo, am insistat eu.

— Momeală pentru păsărele! Abia când ajungi foarte aproape înţelegi că n-ar fi trebuit niciodată să te duci acolo. Lucinder nu mai e deloc convins că moartea e o distracţie.

Amandine, Raoul şi cu mine eram total dezorientaţi. Ne dădusem atâta osteneală ca să dezvăluim o oroare care-ar fi trebuit să rămână veşnic cea din urmă surpriză.

Toate faptele noastre, bune sau rele, nu ne duceau decât la această grozăvie finală. Poate că asta încercaseră să ascundă toate religiile din lume, acest infern ineluctabil, acest parc zoologic mişunând de şerpi încolăcitori şi de vampiri rânjind.

Ce cutie a Pandorei deschiseserăm? Ce forţe nefaste eliberasem prin curiozitatea noastră nesănătoasă? Voiam să cunoaştem misterul morţii… iar ea ne dădea o lecţie pe cinste!

— Lucinder vrea să abandoneze totul, a zis Raoul. Chiar se gândeşte să demisioneze. Ar prefera ca în cărţile de istorie să nu se menţioneze micile lui incursiuni lugubre.

— Şi tu?

Raoul se simţea în largul lui pe o piatră tombală la fel ca pe un divan. S-a sprijinit cu spatele de o stelă.

— Ar fi prea simplu să renunţăm la primul necaz. Debarcând în Africa, în Australia sau în Indonezia, primii exploratori au fost nevoiţi să facă faţă triburilor canibale, pădurilor ostile şi pline de scorpioni mortali şi alte animale sălbatice şi necunoscute. Asta n-a însemnat că au dat înapoi. Orice explorare include partea ei de primejdie. Nu te duci la plimbare într-o grădină plină cu trandafiri şi balansoare pentru copii. Aventură e sinonim cu primejdie!

Mintea fertilă a lui Raoul îşi construise motive de perseverare. El nu ţinea deloc să abandoneze thanatonautica. Şi-a agitat mâinile lui ca două păsări.

— Relatările despre ceea ce există dincolo de Moch 1 nu concordă între ele, şi chiar dacă toate mărturiile sunt negative asta nu înseamnă mare lucru. Jean Bresson e confuz. El, care ne obişnuise cu seriozitatea şi metoda, acum nu ştie să zică decât oribil, îngrozitor, josnic… Singura precizare fiind că totul e întuneric!

— Concluzia?

Şi-a aprins una din ţigările lui cu eucalipt, s-a ridicat, şi-a întins picioarele lungi şi a dat afară un rotocol de fum.

— Concluzia – nu le putem permite unor fricoşi să ne întrerupă lucrările.

— Jean nu e un fricos şi nu e în stare să mintă, a declarat loiala Amandine.

— Se poate ca simţurile să-l fi înşelat, a presupus Raoul. Sau

poate că unei faze de seducţie să-i succeadă una de repulsie…

— Şi eu îl cred sincer, dar mă pun pe gânduri toate aceste viziuni diferite. Ar părea că, după primul zid, lumea cealaltă se personalizează. Îţi aduci aminte de *Cartea morţilor* rămasă de la egipteni, Michael? Se povestea acolo că mortul trebuia să înfrunte nişte monştri, după care, învingându-i, îşi putea continua liniştit drumul mai departe. În fond, o încercare iniţiatică, pe care Jean n-a fost în stare s-o treacă! De unde şi deducţiile-i puţin cam simpliste că totul era numai oroare după Moch 1.

M-am uitat la Amandine. Imaginea ei era paradisul meu, ochii ei albaştri – marea mea călătorie. De ce să caut mai departe? Îşi ascundea privirea, care mă împietrea, în spatele unor ochelari opaci.

— Atunci ce facem?

— Ne oprim deocamdată şi lăsăm să treacă timpul. Cui pe cui se scoate. Oamenii vor uita de thanatofobie. Şi noi vom putea continua de dragul ştiinţei.

Între timp, Lucinder a abolit legea care interzicea folosirea tuturor mijloacelor posibile pentru reanimare. Nimeni nu voia să mai rişte debranşarea unui pacient pentru a-l expedia spre nu se ştie unde. Înainte de a pătrunde în sala de operaţii, bolnavii completau cecuri cu sume importante care le garantau cea mai lungă menţinere în stare de legumă în caz de eşec.

Amandine nu l-a revăzut niciodată pe Jean Bresson. De altfel, nimeni nu l-a mai văzut. Până la urmă încasase prima lui Lucinder şi o folosise la construirea unui adăpost antiatomic. Se refugiase acolo înconjurat de etajere pline cu cutii de conserve şi rezerve cu apă minerală şi nimeni n-a mai auzit de el.

117 – ÎNVĂŢĂTURĂ YOGA

Patru comportamente interioare definesc ignoranţa şi suferinţele oamenilor:

— Sentimentul de individualitate. În faţa succesului: „Sunt inteligent.” În faţa eşecului: „N-am să reuşesc niciodată.”

— Ataşamentul faţă de plăcere: singurul scop fiind căutarea mulţumirii permanente.

— Complacerea în deprimare: obsesia unor amintiri

nefericite care îndeamnă la răzbunare şi la opoziţie faţă de anturaj.

— Teama de moarte: nevoia bolnăvicioasă de a se crampona de propria existenţă, dovadă a individualităţii. În loc să accepte să trăiască până la moarte profitând de această viaţă pentru a-şi dezvolta mai armonios fiinţa.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

118 – STEFANIA

Thanatofobia a durat aproape şase luni. Şase luni de trândăvie forţată, de discuţii şi întrebări repetate, iar şi iar, în restaurantul thailandez al domnului Lambert, de rătăciri pe aleile cimitirului Pere-Lachaise şi de praf acumulat pe thanatodromul nostru. La ultimul etaj plantele invadaseră pianul. Nu-l mai vedeam aproape deloc pe Lucinder. Chiar şi câinele lui, Vercingetorix, era morocănos. Amandine luase bucătăria în primire şi avea ambiţia să ne consoleze pregătindu-ne mâncăruri condimentate. Jucam cărţi. Nu bridge, pentru că nimeni nu voia să facă pe... mortul.

Raza de speranţă pe care Raoul o aştepta cu atâta nerăbdare s-a ivit de unde ne aşteptam mai puţin. Nu din Statele Unite, unde ştiam că NASA făcea cercetări ultrasecrete, nici din Anglia, unde Bill Graham lăsase totuşi în urma lui emuli doritori să-i calce pe urme. Salvarea noastră a venit din Italia.

Ştiam că la Padova exista un thanatodrom performant, dar credeam că, la fel ca al nostru, intrase şi el în hibernare. Numai că, deşi o lăsaseră mai moale cu programul lor, italienii nu renunţaseră complet la decolări. La 27 aprilie, au anunţat că şi ei au reuşit să trimită pe cineva dincolo de primul zid comatic şi că thanatonautul lor se reintegrase în învelişul lui carnal aducând o mărturie categoric mai liniştitoare decât cea a lui Jean Bresson.

În mod paradoxal, ziariştii, care crezuseră cu uşurinţă în ororile povestite de Jean Bresson, se arătau sceptici în faţa

exuberanţei şi optimismului italienilor.

Thanatonautul italian era în realitate o thanatonaută, pe nume Stefania Chichelli.

Raoul i-a examinat îndelung fotografia apărută pe prima pagină a ziarului *Corriere della Sera.* Acea tânără femeie zâmbitoare explica în articolul care-i era consacrat că după Moch 1 descoperise un şes întins, întunecat şi negricios, unde fusese nevoită să lupte împotriva unor secvenţe de amintiri deosebit de agresive. Uimiţi, colegii folosiseră serul adevărului, dar relatarea ei rămăsese identică.

— Prin urmare, nu minte, am spus eu.

— Evident că nu! s-a repezit Raoul. Ceea ce spune e cât se poate de coerent.

Am rămas pe gânduri.

— Aşadar, Bresson şi-a înfruntat pur şi simplu trecutul şi l-a găsit atât de cumplit încât n-a putut să-l suporte.

Amandine ştia că Jean, cascadorul nostru, nu fusese supus psihanalizei. Bresson se arăta atât de discret în privinţa trecutului său, încât erau momente în care Amandine îşi zicea că ar fi avut nevoie de un astfel de tratament. Am hotărât să facem o anchetă şi am descoperit că, într-adevăr, Jean avusese o copilărie deosebit de traumatizantă. O ascunsese sub o mască de tăcere, dar toate sistemele lui de protecţie cedaseră după ce trecuse de Moch 1. Îi veniseră în minte atâtea amintiri îngrozitoare, încât nu fusese în stare să reziste şocului.

Amandine ar fi vrut să-l consoleze. Dar Bresson renunţase la lume o dată pentru totdeauna. Nu răspundea la bătăile repetate în uşa lui de fortăreaţă şi-şi deconectase definitiv telefonul.

Curioşi, am invitat-o pe italiancă la Paris ca să primească Legiunea de onoare thanatonautică, medalia creată de Lucinder. Ceremonia s-a desfăşurat fără surle şi trâmbiţe. Preferam ca deocamdată să evităm orice tămbălău în presa scrisă şi vorbită.

Stefania Chichelli era o femeie micuţă şi grăsuţă, rumenă la obraz. Faţa ei frumoasă era încadrată de un păr negru şi ondulat care-i cădea până jos pe spate. Blugii şi bluza păreau tot timpul gata să-i plesnească, dar nu era lipsită de farmec cu obrajii ei rotunzi şi zâmbetul copilăresc.

Încă de la aeroport ne-a îmbrăţişat, de parcă ar fi vrut să ne dea de înţeles că facem parte cu toţii din aceeaşi mare familie, cea a „thanatonauţilor care nu se tem de moarte”. Apoi a izbucnit într-un râs puternic, neaşteptat şi tulburător.

Am dus-o la restaurantul thailandez. Rămas în expectativă, Lucinder preferase să-şi transmită scuzele de rigoare.

Stefania trăise câţiva ani la Montpellier, aşa că vorbea o franceză impecabilă, cu un accent transalpin abia sesizabil, foarte plăcut. A început să înghită farfurii întregi de spaghetti cu ciuperci. Cu gura plină, italianca îşi însoţea frazele cu râsul ei răsunător. Niciodată nu-l văzusem pe Raoul atât de atent.

Îşi neglija propria farfurie şi o asculta pe invitata noastră aproape mâncând-o din ochi.

Stefania a făcut o recapitulare. În spatele primului zid, se afla o zonă întunecată şi pestilenţială unde nu era bine să zăboveşti. Secvenţe de amintiri te asaltau ca nişte diavoli şi încercau să te abată de la lumina aceea frumoasă. Totuşi, pentru că decolase cu intenţia fermă de a se întoarce, Stefania nu se lăsase captivată nici de lumina minunată, nici de demonii trecutului.

Interesat de tehnicile de decolare – în fond era specialitatea mea – am întrebat-o ce folosea.

— Meditaţie tibetană şi un *booster* cu o concentraţie uşoară de clorură de potasiu. Nu vreau să-mi nenorocesc ficatul!

— Meditaţie tibetană! a exclamat Raoul.

Puţin mai lipsise să nu se sufoce. Scuipă politicos, cu mâna la gură, trei muguri galbeni de soia şi întrebă:

— Eşti… mistică?

— Evident, a pufnit thanatonauta. Să pleci spre moarte e un act esenţialmente religios, cel puţin spiritual. Un produs toxic îţi permite să decolezi, dar cum să mergi mai departe, fără o disciplină a sufletului? Cum să decolezi în mod cinstit fără credinţă în Dumnezeu?

Am rămas cu gura căscată. Până atunci reuşisem să nu amestecăm religia cu experienţele ştiinţifice. Eu şi Raoul eram interesaţi, natural, de toate mitologiile antice şi de diferite credinţe din lume, dar în practică nu voiam să ne împovărăm cu superstiţii, oricare-ar fi fost provenienţa lor.

De altfel, fundamental, Raoul era ateu. Se lăuda cu asta, considerând că ateismul este singura atitudine posibilă pentru un om modern care dorea să-şi păstreze în toate privinţele o atitudine ştiinţifică. Pentru el, scepticismul constituia un progres faţă de misticism. Dumnezeu nu fusese demonstrat, prin urmare nu exista.

Iar eu eram mai curând agnostic. În realitate, îmi

recunoşteam ignoranţa. Chiar şi ateismul îmi părea un comportament religios. A afirma inexistenţa lui Dumnezeu, asta înseamnă să profesezi o opinie în această privinţă. Eu n-am avut niciodată atâta trufie. Dacă o divinitate va catadicsi să se manifeste faţă de noi, amărâte creaturi terestre, cu siguranţă că-mi voi schimba atitudinea. Până atunci rămâneam în expectativă.

Agnosticismul meu se potrivea cu viziunea mea despre lume, care nu era decât un imens semn de întrebare. Căci, dacă nu aveam nici o părere despre Dumnezeu, nu pretindeam nici atât că am vreuna despre lume sau despre oameni. Nu le-am înţeles niciodată bine pe fiinţele din anturajul meu, tot ce mi se întâmpla mi se părea totdeauna că survine accidental. Totuşi aveam uneori impresia că natura era înzestrată cu o inteligenţă proprie care mă depăşea.

Raoul o presa pe Stefania cu întrebări.

— Şi ce eşti de fapt?

— Budistă tibetană!

— Budistă?

— Şi ce, nu-ţi convine?

— Nu, nu, nu asta! s-a scuzat el, grijuliu să n-o irite pe opulenta noastră colegă. Ba dimpotrivă, mitologia tibetană mă pasionează. Numai că nu-mi imaginam budiştii tibetani ca... tine!

— Eu n-am habar de budiştii tibetani. Eşti primul pe care-l întâlnesc, a zis încetişor Amandine.

Stefania îşi vârî în gură, una după alta, trei furculiţe cu friptură de pui pregătită cu lapte de cocos şi coriandru.

— Noi, budiştii tibetani, nu v-am aşteptat pe voi ca să ne interesăm de moarte. Subiectul ăsta e studiat de peste cinci mii de ani. *Bardo Thodol,* cartea noastră care vorbeşte despre morţi, constituie un mic manual perfect pentru a încerca o *Near Death Experience.* Eu mă decorporam spre lumea cealaltă pe când nimeni nu auzise încă de Felix Kerboz al vostru!

Am simţit o oarecare iritare sub masca suavă a colegei noastre Amandine. Se întâmpla pentru prima dată ca în micul nostru cerc tânăra infirmieră să nu fie în centrul atenţiei. Nu mai era singura femeie dintre noi şi era geloasă văzându-l pe Raoul subjugat de farmecul şi spusele insolite ale acelei italo-tibetane.

Masa a continuat totuşi într-o atmosferă de voie bună. Raoul

Razorbak afişa o veselie pe care n-o mai văzusem la el. Descoperise în sfârşit o femeie pe care, ca şi pe el, n-o interesa cu adevărat decât un singur subiect: moartea.

119 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Numele: Chichelli
Prenumele: Stefania
Părul: negru
Ochii: negri
Înălţimea: 1,63 m
Semne particulare: fără
Observaţii: prima femeie thanatonaut
Punct slab: greutatea depăşită

120 – FILOZOFIE JAPONEZĂ

Naoshige a zis:

„Calea samuraiului e formată din pasiunea pentru moarte.

Dacă un om e stăpânit de o astfel de pasiune, zece oameni nu vor fi în stare să-i vină de hac.

Trebuie să fii cuprins de fanatism şi de pasiune pentru moarte ca să săvârşeşti fapte de vitejie. Dacă te laşi câştigat de discernământ, e prea târziu ca să mai foloseşti această forţă. Conform căii samuraiului, loialitatea şi mila filială sunt de prisos, singura care contează e pasiunea morţii. Loialitatea şi mila filială vor veni ele singure după aceea în sufletul lui.”

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

121 – STEFANIA ŞI POVESTEA EI

Stefaniei îi plăcea la nebunie să stea la taclale. Aşa că ne-a spus cu dragă inimă povestea ei. Când era mică, arăta mai grasă decât era acum, respectând proporţiile. Părinţii ei ţineau un restaurant şi nu se zgârceau la mâncare. Seara trebuia terminat tot ce mai rămăsese şi nu se putea păstra până a doua zi. Simplă chestiune de economie. A şaptea din paisprezece copii, ea era cea mai grasă şi bătaia de joc a fraţilor şi surorilor ei.

O porecliseră „Pară coaptă". Nici măcar mama ei nu făcea nimic ca s-o scape de acest complex. Îi cumpăra dinainte haine mai largi. „Ca să avem când o fi nevoie", zicea ea, fatalistă.

Nu plutea niciodată multă vreme în aceste haine mari şi largi. Corpul ei le cucerea cu rapiditate volumul.

La şcoală, toată lumea îşi bătea joc de „Pară coaptă" şi, cu cât râdeau mai mult de ea, cu atât mai tare îi era foame. Totuşi ea avea impresia că se hrăneşte normal, mulţumindu-se cu paste făinoase cu pâine, unt cu pâine şi sos bolognez cu unt. Dar când a cuprins-o brusc spaima că va rămâne pentru totdeauna urâtă şi obeză, nici măcar n-a mai avut timp să-şi încălzească mâncarea. Hăpăia spaghetele crude şi deschidea în mare viteză cutii de varză cu cârnaţi sau de fasole cu afumătură pe care le înghiţea imediat.

Îşi imagina propriul ei corp ca o pubelă imensă, pe care nu reuşea niciodată s-o umple până sus. În faza-i de cea mai mare anxietate, a ajuns să cântărească peste o sută treizeci de kilograme.

Fireşte, începuse de cel puţin o sută de ori un regim, dar nevoia de a mânca era mai puternică decât aceea de a-şi face plăcere slăbind.

Perioadei „ingerare de hrană crudă" i-a urmat o fază tulbure în privinţa mâncării. Mânca, mânca, şi apoi se forţa să vomeze pentru a-şi goli stomacul. Şi în acelaşi timp se îndopa cu laxative. Înţelegând că-şi punea sănătatea în pericol, părinţii ei au încercat să o facă să-i vină mintea la cap. Bieţii de ei, erau tare mâhniţi din cauza greutăţii anormale a copilului lor, în schimb o admirau tare mult pentru mintea ei ageră. Căci mica Stefania dăduse dovadă încă de la grădiniţă de adevărate însuşiri intelectuale. Sărea din două în două clase şi obţinea cele mai bune note la toate materiile, de la matematică până la filozofie, trecând prin geografie şi istorie.

Părinţii au renunţat de-a mai face să-i vină mintea la cap unei fete de bunăseamă mai inteligente decât ei. „Dacă se comportă astfel, probabil că are nişte motivaţii care nouă ne scapă”, a suspinat tatăl, după ce-a surprins-o scuipând *cous-cous* crud îndulcit cu sirop din zeamă de rodie.

Evident că obezitatea o împiedica pe Stefania să se mişte liber în spaţiu. La pubertate, preocupată să seducă sexul opus, în ciuda greutăţii sale, a încercat să capete un mers senzual. Până atunci mergea cu picioarele depărtate, ca o raţă, pentru a se putea sprijini bine pe sol, întrucât ar fi putut să cadă din cauza kilogramelor în plus. S-a forţat deci să meargă cu picioarele cât mai apropiate, până când a reuşit să poarte pantofi cu toc înalt, fără teamă că şi-ar putea pierde echilibrul sau să-şi sucească gleznele. În felul acesta a dobândit un mers sigur.

Bărbaţii au început s-o privească pofticioşi. Totul consta în arta de a-ţi mişca trupul. După mers, Stefania a învăţat să se aşeze cu graţie, să se lungească pe jumătate, cu voluptate, pe o canapea, să-şi ţină gâtul drept în loc să-şi lase capul între umeri. Nici o mişcare nu era lipsită de importanţă.

Pentru a-şi stăpâni mai bine gesturile, Stefania şi-a luat un pisoiaş căruia-i imita toate mişcările. Înţelesese că o tehnică bună îi va permite să-şi domine mai bine handicapul.

Felina nu numai că ştia să se mişte admirabil, dar adopta, în repaus, cât se poate de natural, poziţii de o mare eleganţă.

Stefania a început să practice după aceea yoga şi sporturi care cereau mare forţă fizică precum alpinismul. Fireşte, oasele îi suportau în continuare cele o sută de kilograme de grăsime, dar acum avea să dobândească nişte muşchi puternici şi un schelet înzestrat cu multă supleţe.

Compensa. Începuse să compenseze.

Yoga nu mai era suficientă. Un budist tibetan s-a ivit tocmai la timp şi ea ştiuse să-şi facă din el un prieten. N-a fost prea greu. Individului îi plăceau grasele. În numeroase ţări din lumea a treia, graşii sunt invidiaţi pentru bogăţia care le permite să se hrănească din abundentă şi sunt priviţi ca nişte semizei. Dar pentru că-i aprecia şi spiritul şi vedea că formele pe care le avea o făceau nefericită tibetanul a învăţat-o că trupul nu este o închisoare închisă ermetic şi că era uşor să evadezi din el. Prin meditaţie, puteai să părăseşti acel „înveliş” efemer şi să te întorci în el după dorinţă.

A învăţat-o pe tânăra fată câteva tehnici de decorporare, pe care ea le-a asimilat foarte uşor, întrucât era obişnuită să-şi impună o mare disciplină fizică.

În sfârşit, Stefania era eliberată de grăsimea ei! Permiţându-i să se decorporeze, meditaţia o salvase.

Pentru a evita orice manifestare de scepticism din partea noastră, tânăra italiancă a declarat că nu-i păsa dacă o credem sau nu. Noi însă am liniştit-o imediat, dar i-am spus că cel mai mult ne interesa să înţelegem cum proceda.

A râs din toată inima şi a fost de acord să ne lămurească.

La ceasul când locuitorii peninsulei se dedau în general siestei, Stefania se aşeza în poziţia lotus şi se concentra asupra decolării sale. O vijelie mare îi invada atunci camera, smulgându-i ectoplasma şi ducând-o în afara corpului. În general, ieşea pe fereastră, mai rar prin tavan şi niciodată pe uşă.

— Uşile sunt destinate intrărilor şi ieşirilor corpurilor fizice, ne-a explicat ea. Nu trebuie să le amestecăm aşa pe toate.

La început a avut oarecare temeri. Îndată ce ieşea pe fereastră, intra în contact cu tot felul de spirite, care şi ele zburau. Unele erau bune, iar altele rele. Era important să le deosebeşti.

— În general, cele rele zboară la nivelul solului, dar dacă nu reuşeşti să te menţii suficient de sus deasupra acoperişului, pot să devină ameninţătoare şi să te atace. Când începi să pierzi altitudine, trebuie sa te întorci foarte repede în corpul tău ca să scapi de ele.

Ce putea să ne spună mai precis despre acele spirite rele? Stefania a recunoscut că nu era în stare să le definească. Trebuia s-o credem pe cuvânt. Totuşi, datorită meditaţiei, ne-a spus că era în stare să parcurgă toată planeta cu o viteză fantastică.

Bun, sufletul îi devenise uşor, dar corpul îi rămânea în continuare la fel de greu. Fugea de problema ei fără s-o înfrunte. Cu toate astea a fost forţată s-o facă într-o zi de februarie. Elevă la pension, Stefania se pomenise, la liceu, blocată într-o cadă de o bulă mare de aer prizonieră a perniţelor ei de grăsime. Se zbătea ca o broască ţestoasă întoarsă cu burta-n sus.

Încurajate de jignirile profesoarei ei de gimnastică, colegele de pension profitaseră de neputinţa ei ca să-i arunce tot felul de

mizerii.

După ce s-au săturat, au plecat toate lăsând-o acolo pe nefericita care dârdâia toată în apa rece. Meditaţia nu i-a fost de nici un folos. Zadarnic se zbătuse, corpul era prizonierul unei carapace de tinichea, iar sufletul se dovedea prea cuprins de panică pentru a evada.

Fusese eliberată câteva ore mai târziu de o femeie de serviciu. Ajutată de câteva colege, femeia de serviciu se servise de o mătură cu coadă ca de un levier ca s-o desfacă pe Stefania din cadă.

Această umilinţă a marcat-o pentru întreaga viaţă. S-a hotărât să se răzbune folosindu-se de arma ei secretă: ectoplasma.

Dacă trecea prin ziduri, putea la fel de bine să treacă şi prin corpuri! În fiecare seară pleca la vânătoare, hotărâtă să se răzbune pe toate colegele care o umiliseră. Profita de somnul lor pentru a-şi invada victimele, începând cu degetele mari de la picioare şi urcând până la cap. Victimele se trezeau cu migrene cumplite, după ce trăiseră nişte coşmaruri îngrozitoare.

O lăsase la urmă pe profesoara de gimnastică, singura persoană adultă care participase la calvarul ei şi care se alăturase torţionarelor în loc să le alunge. Stefania i-a pătruns adânc în inimă şi i-a provocat aritmii. Din când în când, muşchiul cardiac se contracta foarte repede, pentru ca apoi să nu mai bată aproape deloc.

Femeia s-a trezit lac de năduşeală. A făcut zadarnic câteva exerciţii potrivite pentru calmarea acestor palpitaţii. Înţelegând că se petrecea un fenomen ciudat, profesoara a îngenuncheat repede şi s-a rugat cu fervoare ca să fie eliberată de fantoma care o poseda.

Stefania plecă mai înainte ca o criză cardiacă s-o doboare definitiv pe nefericită. Cu toate astea a continuat s-o persecute în mod regulat.

Era îmbătată de puterea pe care i-o oferea controlul ectoplasmei sale. Se servea de ea pentru a se răzbuna, deci pentru a face rău. Multe religii numeau asta magie neagră.

S-a lăudat în faţa prietenului ei tibetan, care a implorat-o să renunţe. Magia neagră, i-a spus el, reuşeşte totdeauna până la urmă să pună gheara pe tine şi să te domine în aşa măsură încât să n-o mai poţi stăpâni.

Stefania trebuia să renunţe definitiv la răzbunare.

Răzbunare împotriva duşmanilor, răzbunare împotriva propriului ei corp.

Ea însă continuase. Toate colegele ei de clasă înghiţeau întruna la aspirine. Profesoara de gimnastică avortase. Iar privirea Stefaniei era din ce în ce mai întunecată! Nimeni nu mai îndrăznea s-o privească în faţă. Toţi intuiau că ea se afla la originea acelor fapte misterioase. În alte timpuri ar fi fost acuzată de vrăjitorie. Dar în secolul al XXI-lea această afirmaţie i-ar fi făcut ridicoli pe autorii ei.

Câteva fete i-au prezentat scuze. Stefania le-a respins dând nepăsătoare din umeri. Şi a continuat să le chinuiască. Ataca sistemele digestive şi provoca ulcere stomacurilor detestate.

În ultimă instanţă, înţelegând că Stefania risca să treacă definitiv de partea „mâniei celei mari”, prietenul ei budist i-a destăinuit secretul reîncarnărilor. Religia lui afirma că fiecare, în vieţile lui viitoare, plătea pentru acţiunile bune sau rele pe care le săvârşea în timpul existenţei prezente. Fiecare viaţă trebuia să ne servească la a învăţa ceva. Dragoste. Pasiune. Artă. Acestor scopuri trebuia să-ţi consacri energia, să devii mai bun, nu să distrugi. A le face rău celorlalţi însemna să le acorzi prea mare importanţă!

Stefania şi-a astupat urechile. S-a întâmplat atunci un eveniment care a tulburat-o profund şi a obligat-o să asculte. Colegele ei au atacat-o, toate împreună, pe femeia de serviciu care o salvase. Ştiau că ea era singura prietenă a lui „Pară coaptă”. Fireşte, intenţia lor nu fusese decât să o zgâlţâie puţin, dar nenorocita s-a lovit cu ceafa de un colţ de zid. Moartea a fost instantanee.

— Din cauza ta a murit, i-a spus prietenul ei tibetan. Din cauza ta copiii ei sunt acum orfani. Ţi-ai distrus karma. Dacă nu te hotărăşti pe loc să renunţi la răzbunare, vei plăti pentru asta înmiit!

Şi, cu acest ultim avertisment exasperat, prietenul ei o părăsise. Înmărmurită, Stefania înţelesese că era timpul să-şi spele sufletul de toată necurăţenia care o invadase. După bulimie urmase anorexia. Îşi detesta în continuare corpul, chiar şi acum când suferea de foame.

Pentru a-şi regăsi pacea sufletească, Stefania a hotărât să aprofundeze înţelepciunea budistă tibetană. A fost primită de o lamaserie din Padova. Spera ca o dată cu regăsirea seninătăţii să reapară şi prietenul ei. Dar nu l-a mai văzut niciodată. Se

îngrăşă din nou.

S-a măritat pentru a face pe plac familiei şi a-şi îndeplini destinul de femeie italiană. Dar niciodată nu avea să mai fie o femeie ca toate celelalte. Mersese prea departe pe calea meditaţiei.

Au trecut câţiva ani până când a aflat de francezii care descoperiseră thanatonautica. A vrut şi ea să plece la descoperirea continentului morţilor. Măcar pentru a o regăsi pe femeia de serviciu care o salvase.

Prietenii ei lamaişti îi cunoşteau povestea, ştiau cum mai întâi căzuse pradă Răului, pentru ca apoi să se întoarcă la Bine. Au îndopat-o cu paste făinoase şi mămăligă ca să dobândească energie suficientă pentru călătoria ei.

Şi astfel a reuşit să treacă de Moch 1!

Am privit-o cu admiraţie. S-a uitat pe rând la fiecare, apoi a spus:

— Percep perfect karma fiecăruia dintre voi. Sunteţi pentru mine ca nişte cărţi deschise. Tu, Raoul, eşti un luptător. Te afli la mijlocul ciclului tău de reîncarnări. Eşti furios pentru că, în viaţa ta precedentă, ai început ceva ce n-ai avut timp să termini. De aici nerăbdarea de a reuşi în această existenţă.

— Ai dreptate, a recunoscut Raoul. Dar în această viaţă am ceva de tranşat.

Eu eram, după spusele Stefaniei, un suflet tânăr şi curat, incapabil să fac rău pentru că nu aveam nici un interes. Eram doar la începutul ciclului meu de reîncarnări şi prin urmare foarte ignorant.

— Eşti destul de inteligent pentru a fi înţeles asta, a subliniat ea. Asta înseamnă mult. De aceea ai şi ales drumul cunoaşterii şi ăsta e un drum bun.

— Posibil, am răspuns eu, agasat că toată personalitatea mea fusese rezumată în trei fraze, fără nuanţe.

Stefania judeca totuşi oamenii puţin cam repezit.

— Iar ţie, a zis ea întorcându-se spre Amandine, nu-i aşa că cel mai mult îţi place să faci dragoste?

— Ei şi? a zis ea. Ce-ţi pasă?

— Ştiu, a calmat-o Stefania. Asta nu te priveşte decât pe tine. Dar vezi, dai prea mult celorlalţi. Îţi închipui că nu te poţi realiza deplin decât prin dragoste fizică. Ce greşeală! Energia sexuală e cea mai puternică energie. Dacă n-o foloseşti decât pentru orgasm, o vei epuiza zadarnic. Va trebui să înveţi să-ţi

administrezi acest capital şi să canalizezi această energie.

122 – MANUAL DE ISTORIE

Thanatonauţii erau nişte oameni solizi, cu sânge rece, cu privirea fixă. Ştiau perfect încotro merg. Toţi purtau la gât o medalie pe care era gravată deviza: „Tot înainte, mereu înainte spre necunoscut!”

Manual de istorie, anul II, curs elementar

123 – ÎNVĂŢĂTURĂ YOGA

Cum să înveţi să meditezi:

— Disciplinându-ţi corpul şi antrenându-l să stea nemişcat;

— Disciplinându-ţi respiraţia;

— Disciplinându-ţi mintea.

Este destul să te izolezi într-o încăpere, să te aşezi într-o poziţie confortabilă şi să-ţi fixezi gândirea asupra unui punct situat între sprâncene.

Atunci se vor şterge toate gândurile parazite. Mintea îţi va deveni liberă, gata să asculte lumea din jur. Vei putea să faci deosebirea între ce eşti tu şi ce aparţine lumii. Eul tău va fi pregătit să iasă din corp şi să viziteze universul.

Tehnică de meditaţie Raja yoga

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,* de Francis Razorbak

124 – IAR STEFANIA

Aşa era Stefania.

Raoul nu scotea un cuvânt, contemplându-o, sensibil doar la prezenţa ei. Pentru prima dată îmi vedeam prietenul îndrăgostit. Şi magia părea că acţionează în ambele sensuri. Privirile lor se căutau şi se fereau ca două turturele la sosirea primăverii. În schimb, mâinile lui Raoul stăteau bine înfipte în buzunarele pantalonilor.

Era cât se poate de clar că Amandine nu împărtăşea admiraţia noastră pentru italiancă. Nu-i căzuseră deloc bine aluziile la sexualitatea ei. O necunoscută nu avea dreptul să-ţi arunce în fată o astfel de remarcă, mai ales în prezenţa altora. În ochii ei mijiţi, oceanul albastru înghiţise hăurile negre.

Pe lângă asta, Amandine fusese singura reprezentantă a sexului feminin în grupul nostru. Se obişnuise cu această exclusivitate. Stefania reprezenta acum o concurentă cu atât mai periculoasă, cu cât ea fusese prima femeie care trecuse de zidul morţii. Şi, colac peste pupăză, Raoul, recele Raoul, se lăsa sedus!

Am plecat, sătui, de la restaurantul thailandez al domnului Lambert şi am urcat la ultimul etaj al reşedinţei noastre unde puteam vorbi mai în voie. I-am cerut Stefaniei să ne arate cum proceda pentru a medita.

S-a aşezat turceşte, cu coloana vertebrală foarte dreaptă. A închis ochii şi, timp de zece minute, a rămas aşa, nemişcată. Apoi a redeschis pleoapele.

— Asta a fost! a zis ea râzând. Mi-am întrerupt valul tumultuos al gândurilor şi m-am lăsat aspirată de o coloană de gol. Nu trebuia decât să mă las dusă ca să decolez pe fereastră.

— Ce ai simţit?

— Asta nu se poate reda în cuvinte, se simte. E ca şi când m-aţi întreba care e gustul sării. Mi-ar fi destul de greu să-i explic unuia care nu cunoaşte decât dulcele. Ce cuvânt să foloseşti? Trebuie să guşti din sare ca să vezi despre ce e vorba. Trebuie să meditezi ca sa afli ce este meditaţia.

Răspunsul era cel puţin vag.

— Dar practic? am insistat eu.

— M-ai văzut cum fac. Mă menţin într-o anumită poziţie. Mă concentrez asupra unei imagini şi nimic altceva. Poţi să începi

să te antrenezi gândindu-te doar la flacăra unei lumânări. Se va legăna în dosul pleoapelor închise până când vei sufla ca s-o stingi şi să pleci.

— Unde să plec?

— În cer. Pe continentul morţilor. Fireşte, problema este să accepţi ideea de a muri. Eziţi să-ţi părăseşti nevasta, copiii, prietenii. Te crezi indispensabil. Ce greşeală şi ce trufie! O astfel de stare de spirit este improprie meditaţiei, pentru că a medita înseamnă să faci un pas spre moarte. Or, trebuie să accepţi în mod natural moartea, deoarece s-ar putea să fie lucrul cel mai interesant din viaţă.

Ochii lui Raoul străluceau.

— Nu înţeleg nici o vorbă din tot ce spui, a bombănit Amandine posacă.

Din nou a răsunat râsul comunicativ al italiencei.

— De fapt, mai bine ar fi să vă arăt cum am învăţat noi, budiştii tibetani, să murim. Pentru noi, şi asta de milenii, moartea e o ştiinţă, nu o fatalitate. Mâine am să vă duc la templul tibetan din Paris la o şedinţă de activităţi practice. Noroc că avem aproape peste tot sucursala noastră locală!

125 – FILOZOFIE CREŞTINĂ

„Şi aşa cum spiritul, căzut în sclavia trupului, merită să fie numit carnal, tot aşa şi corpul merită pe bună dreptate să i se spună spiritual când se supune perfect spiritului.”

Ieronim, *Comentariu la Cartea lui Isaia*

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de Francis Razorbak

126 – TOT STEFANIA

La templul tibetan din Paris avea loc un priveghi funebru. Printre rotocoalele fumului de tămâie, se uitau la noi nişte statui mari şi obeze cu privirea maliţioasă. Am înţeles cum o atrăsese această credinţă pe italianca noastră. Religia budistă hărăzea un adevărat cult celor care ştiau să râdă în hohote.

Mai târziu am aflat că raţionamentul meu fusese cam simplist. Acei Buddhas erau nişte Buddhas chinezi, nu tibetani. Cei tibetani erau mai slabi şi mai serioşi. Probabil că fusese o greşeală a Ministerului Cultelor dar, cum tibetanii nu erau la ei acasă, nu îndrăzniseră să conteste şi se obişnuiseră cu timpul să trăiască printre acei Buddhas chinezi. Înspăimântătorii Buddhas ai celor care îi invadaseră, care îi persecutaseră, care le nimiciseră poporul.

Nişte bărbaţi cheli, cu craniul parcă frecat cu glaspapir, ne-au salutat fără să ne cunoască. Erau înveşmântaţi în togile lor galbene ca şofranul şi învârteau nişte cilindri de lemn gravat. Psalmodiau nişte texte cărora nu le înţelegeam sensul.

Apoi s-au adunat în jurul unui trup care zăcea culcat. Stefania ne-a sugerat să ne ducem lângă ei.

Un lama a început să declame o poezie pe care italianca, poliglotă, ne-o traducea simultan:

„O, fiule, fiu nobil, ceea ce numim moarte, acum a venit.

Părăseşti această lume, dar nu eşti singurul, moartea vine pentru toţi.

Nu rămâne legat de această viaţă, din slăbiciune.

Şi chiar dacă, din slăbiciune, ai rămâne legat, tot nu ai avea destulă putere pentru a rămâne în această viaţă. Nu vei obţine altceva decât rătăcirea prin Samsara. Nu fi deci legat, nu te arăta slab. Aminteşte-ţi de preţioasa Trinitate.

O, nobile fiu! Indiferent de frica sau teroarea care te-ar putea asalta în Chonyid Bardo (zona de după Moch 1 unde erai agresat de secvenţele de amintiri?), locul în care vei întâlni realitatea, nu uita aceste cuvinte şi păstrează-le semnificaţia în inima ta: mergi înainte. În ele se află secretul vital al Cunoaşterii.

Vai! Când experienţa realităţii va apăsa asupra mea, orice gând de frică, de teroare, de teamă de aparente fiind înlăturat, fie să pot recunoaşte orice apariţie ca fiind reflexul propriei

mele conştiinţe, fie să le pot recunoaşte ca fiind apariţii din Bardo.

În momentul atât de important al împlinirii unei mari finalităţi, fie să nu mă tem de hoardele de divinităţi liniştite şi enervate care constituie proiecţia propriilor mele gânduri.

O, fiu nobil! Dacă nu-ţi recunoşti propriile tale gânduri, cu toate meditaţiile şi rugăciunile făcute în această lume, dacă n-ai auzit prezenta învăţătură, strălucirile te vor înrobi, sunetele te vor umple de teamă, luminile şi razele te vor îngrozi.

Dacă nu cunoşti această cheie absolută a tuturor învăţăturilor, nefiind în stare să recunoşti sunete, lumini şi raze, vei rătăci prin Samsara!"

Vorbele rostite de acel lama furnizau o explicaţie perfectă pentru ceea ce li se întâmplase lui Jean Bresson şi Stefaniei, după trecerea primului zid comatic. El căzuse în Chonyid Bardo. Ea învăţase cum să scape.

Un călugăr s-a apropiat de muribund, aplicându-i prin lovituri uşoare un masaj ciudat.

— Îi comprimă carotidele până când ele nu mai pulsează şi survine somnul, ne-a explicat Stefania. Când suflul se retrage din canalul central al circulaţiei şi nu poate să mai treacă nici prin canalele laterale, atunci e constrâns să se ridice şi să iasă prin orificiul lui Brahma.

— Cu alte cuvinte, individul e asasinat sub ochii noştri! am exclamat eu îngrozit.

Amandine a făcut o strâmbătură plină de dezgust.

Stefania s-a uitat la mine cu blândeţe. Am gândit brusc că şi eu procedasem ca acel lama. În numele thanatonauticii omorâsem oamenii pentru a-i expedia pe continentul morţilor. O sută douăzeci şi trei de cobai umani decedaţi prin grija mea îmi închideau gura.

— Ce e orificiul lui Brahma? a întrebat Raoul.

— Orificiul lui Brahma este poarta prin care sufletul iese din corp. În realitate, este un punct situat în creştetul capului, la opt degete de rădăcina părului, a continuat ghidul nostru.

Raoul şi-a notat pe carneţel coordonatele acelui punct numit „orificiul lui Brahma". În fond, era vorba de un port de unde se pleca spre Continentul Ultim.

Cu fata spre muribund, lama evoca prima Bardo, prima lume a morţii în care avea să ajungă în curând. I-a descris-o ca fiind „lumea adevărului în sine".

— Acum, în intervalul dintre încetarea respiraţiei exterioare şi oprirea curentului intern, suflul năvăleşte în canalul central, ne-a şoptit Stefania. În acest corp nu mai există conştiinţă. Cu cât subiectul e mai sănătos, cu atât faza e mai lungă. Leşinul poate dura până la trei zile şi jumătate la un om foarte sănătos. De aceea nu îngropăm şi nici nu disecăm vreun cadavru mai înainte de a fi trecut patru zile de la deces. În schimb, dacă mortul e copleşit de păcate şi aceste canale subtile sunt impure, totul durează o secundă.

— La ce servesc aceste patru zile? am întrebat.

— La recunoaşterea progresivă a luminii.

Hotărât lucru, budismul tibetan avea răspuns la toate. Eu îmi aminteam cu spaimă de acele poveşti cu oameni care se trezeau închişi în sicriul băgat adânc sub pământ. Fuseseră îngropaţi prea devreme! Unii loveau multă vreme în pereţii cosciugului, disperaţi, înainte de a sucomba din lipsă de aer. Alţii aveau norocul ca un trecător sau un paznic să le audă strigătele şi se considera că asupra lor se săvârşise un miracol. Unii cereau chiar să fie îngropaţi cu un clopoţel pentru a-şi semnala eventuala trezire. Şi dacă se trezeau în cuptorul unui crematoriu? Zău că era mai bine să se aştepte patru zile…

Pe vremuri nu se prea făcea deosebire între moarte şi comă profundă. De aceea mulţi erau îngropaţi de vii. Dar azi? Eram destul de bine plasat ca să ştiu că încă mai existau îndoieli. Oprirea inimii, oprirea creierului, oprirea simţurilor. Care era semnul adevărat al trecerii în nefiinţă?

După ce-am ieşit din templul tibetan, ne-am dus să ne plimbăm prin cimitirul Pere-Lachaise pentru a ne destinde. Raoul şi Stefania mergeau înainte glumind. Eu şi Amandine veneam încet în urma lor.

— Acest mod de a-l seduce pe Raoul e obscen! tuna şi fulgera frumoasa mea blondă. Şi mai e şi măritată! Nu ştiu cu ce se ocupă soţul ei acolo în Italia, dar ar face mai bine să-şi supravegheze nevasta.

Nu o mai văzusem niciodată pe Amandine atât de nemulţumită. Era ca şi cum cucerirea lumii celeilalte îşi pierduse pentru ea orice importanţă, ca şi cum numai gelozia ei conta!

Trăise cu Felix, trăise cu Jean. Şi acum îl dorea pe Raoul şi îmi mărturisea asta cu cruzime tocmai mie, care numai pe ea o visam. Dar ea nu mă vedea.

Dragostea mea era însă atât de puternică încât m-am străduit s-o liniştesc.

— Nu te nelinişti, i-am spus. Raoul are capul pe umeri.

Şi-a petrecut braţul pe după al meu.

— Crezi că simte ceva pentru mine sau mă consideră doar o simplă asistentă?

De ce mă alegeau totdeauna femeile drept confidentul lor? Şi pe deasupra femeile pe care le doresc eu!

Evident, am pronunţat cele mai proaste cuvinte.

— Cred că, în sinea lui, Raoul… te iubeşte.

Trebuie să fie cineva prost ca mine ca să spună astfel de nerozii.

— Chiar crezi? mi-a spus ea cu un aer înveselit.

I-am tras înainte. Era greu s-o faci mai de oaie decât o făcusem eu. Şi totuşi am reuşit să mă depăşesc.

— Chiar sunt convins de asta. Dar… nu îndrăzneşte să-ţi mărturisească.

127 – PUBLICITATE

„Viaţa este uneori o vale a plângerii. Dar o iubesc. Şi ieri am găsit în cutia de scrisori doar facturi de plată. La televizor nu era nimic interesant. Nevasta îmi caută tot timpul râcă. Agenţii de circulaţie mi-au umplut maşina cu procese verbale şi un vandal i-a zgâriat caroseria cu cheile. Am fost gata să fac o criză de nervi, şi pe urmă mi-a trecut. Fiindcă viaţa nu este grămada asta de porcării. Viaţa este plăcerea de a respira un aer uşor, de a descoperi peisaje de o diversitate infinită, de a întâlni tot felul de oameni simpatici şi inteligenţi. Aşa că sunt înţelegător. Viaţa e totuşi un produs de calitate. Eu mă servesc din ea în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară mai cer o porţie! Faceţi ca mine! Iubiţi viaţa şi n-o să vă pară rău!”

Acesta este un mesaj transmis de ANPV,

Agenţia Naţională pentru Promovarea Vieţii

128 – POVESTE SENTIMENTALĂ

Mă plictisisem în apartamentul meu din clădirea thanatodromului de la Buttes-Chaumont, unde eram la fel de singur ca în mica mea garsonieră de altădată.

Stefania se întorsese în Italia. Împreună cu Raoul şi Amandine profitasem de absenţa ei pentru a ne verifica aparatele şi a-i înlesni la întoarcere cele mai bune decolări posibile.

Mesele comune deveniseră o încercare grea. Amandine se strecura tot timpul lângă Raoul şi se uita la el cu un apetit mai mare decât în propria ei farfurie. Fireşte, Raoul era încă stăpânit de farmecul thanatonautei italiene, dar avansurile zilnice ale Amandinei au început să-şi arate roadele.

Spre marea mea disperare, amândoi ţineau neapărat să mă informeze în permanenţă despre evoluţia sentimentelor lor. Mă sufocam, clocotind de amărăciune, în postura mea de om de încredere.

— Ai văzut? mi-a spus Raoul. Am impresia că Amandine se îmbracă din ce în ce mai bine.

— E tot timpul în negru…

Nu mă asculta.

— Nu-i aşa că e din ce în ce mai frumoasă?

— Totdeauna am considerat-o sublimă, am răspuns eu cu tristeţe.

Chiar în aceeaşi seară aflam că cinau numai ei doi.

Nu s-au întors să doarmă la thanatodrom. Am rămas singur. Singur-singurel în edificiul sacru.

M-am instalat în fotoliul de decolare şi acolo, la intersecţia tuturor energiilor thanatodromului, am încercat să pun în practică sfaturile Stefaniei. Voiam să reuşesc o meditaţie transcendentală pentru a-mi părăsi bietul meu corp de bărbat nefericit.

Am închis ochii, m-am străduit să fac gol în mine, dar, cum am închis pleoapele, faţa suavei Amandine mi-a apărut ca pe un ecran panoramic. Era de o frumuseţe angelică, se uita la mine cu indulgenţă şi părul blond îi acoperea buzele cărnoase.

La ce-mi servea că eram celebru şi stimat dacă nu eram în stare nici măcar s-o am pe femeia atât de mult dorită?

Turbam. La ce-mi folosea dacă mă gândeam că Amandine se

culca, fără probleme, cu alţii, numai cu mine care o iubeam nu? Am închis din nou ochii. Mi-i închipuiam făcând dragoste într-un hotel… „pentru a nu-l indispune pe bietul Michael…” Am izbucnit într-un râs scurt şi nervos. Cum ar fi zis Felix, „La dracu cu thanatonautica!” Ce păcat că Stefania plecase! Numai ea ar fi putut să împiedice formarea cuplului, în timp ce eu… în realitate nu făcusem decât să-i ajut să ajungă unde ajunseseră. Trebuia să fiu inconştient ca să-mi ajut cel mai bun prieten să se îndrăgostească de femeia visurilor mele!

Nu, ştiam că asta se va întâmpla oricum, de aceea îmi doream să se întâmple mai repede, pentru ca eu însumi să mă lămuresc mai repede.

Din fotoliul în care mă aflam, puteam să văd cadrul de care atârnau flacoanele cu produse chimice. La ce bun să trăieşti? Şi dacă aş fi încercat şi eu să trec al doilea zid comatic? În fond, n-avea de ce să-mi fie teamă de trecutul meu. În cel mai rău caz m-aş fi întâlnit cu Felix. Am început să-mi suflec mânecile cămăşii. O clipă mi-am zis că mă sinucideam din dragoste, ca un adolescent vulgar cu faţa plină de coşuri…

Totul era atât de idiot!

Mi-am înfipt acul în vena mare de la încheietura mâinii, care palpita de parcă ar fi încercat să evite această încercare,

„Na, venă groasă, ca să te înveţi minte pentru că nu mi-ai trimis destul sânge la creier ca să găsesc cuvintele care ar fi putut s-o seducă pe Amandine.”

Am pornit toate aparatele. Am apucat micul întrerupător electric în formă de pară.

Amandine îi admira pe thanatonauţi, făcea dragoste cu ei, voia să ştie ce e moartea apropiindu-se cât mai mult de thanatonauţi, prin urmare trebuia să fiu thanatonaut ca să-i trezesc interesul.

Şi unde mai pui că participasem atât de puţin la această aventură! Probabil că eram ca acei marinari spanioli care vedeau corăbiile plecând şi întorcându-se din America, dar fără să fi participat niciodată ei înşişi la astfel de călătorii. Nu poţi totuşi să cunoşti ceva numai după spusele altora. Trebuie să te duci tu însuti la fata locului.

Întrerupătorul devenise lipicios în palma mea din cauza sudorii provocate de angoasă.

Ce voiam să fac?

Cuvintele preotului tibetan îmi răsunau din nou în urechi ca

un refren din copilărie.

„O, fiule, nobile fiu, ceea ce numim moarte, acum a venit!

Părăseşti această lume, dar nu eşti singurul, moartea vine pentru toţi.

Nu rămâne legat de această viaţă, din slăbiciune.”

Nu rămâne legat de această viaţă, din slăbiciune... În această existenţă karma mea nu era prea grozavă. În viitoarea mea viaţă voi încerca să fiu un seducător patentat căruia să-i cedeze toate fetele. O viaţă pentru a învăţa să domin dragostea, o alta pentru a profita de ea. Mda, mor timid şi voi renaşte play-boy.

M-am mai uitat o dată la întrerupătorul electric. Am înghiţit în sec şi, foarte nesigur, am început numărătoarea inversă:

— Şase... cinci... patru... trei... doi... unu. Deco...

Încăperea s-a luminat brusc.

— E aici, mamă! a strigat Conrad. Ce cauţi în fotoliul ăla? Te-am căutat peste tot.

— Dă-i pace fratelui tău, a zis mama. Cu siguranţă că îşi verifică chestiile alea ale lui. Nu te deranja pentru noi, Michael, continuă. Nu voiam decât să facem împreună cu tine bilanţul magazinului. Dar nu e nici o grabă.

Conrad se apucase să umble la toate butoanele potenţiometrelor. De obicei nu puteam să suport să-l văd atingând ceva şi mă enervam imediat. În seara aceea, nu ştiu de ce, Conrad, detestabilul Conrad, mi-a apărut ca exemplul perfect al tipului cumsecade.

Mi-am tras uşurel degetul de pe întrerupător.

— Şi-am mai vrea şi desenele a ceea ce e după al doilea zid ca să putem pregăti noile tricouri ale sezonului viitor, a precizat fratele meu.

Mama s-a apropiat de mine şi m-a sărutat pe frunte umed şi apăsat.

— Şi dacă încă n-ai avut timp să mănânci – totdeauna uiţi să te hrăneşti – avem acasă un rasol cu un os plin de măduvă, aşa cum îţi place ţie. O să ţi se şubrezească sănătatea tot mâncând la restaurant. Nu te servesc decât cu resturi şi cu produse de cea mai proastă calitate. Nu se compară cu ce găteşte mama ta!

Niciodată nu mai simţisem atâta afecţiune pentru ei doi. Niciodată nu fusesem atât de încântat că-i văd. Mi-am smuls brusc acul, dar nici unul nu a remarcat sângele care mi-a picurat din venă.

Nu mă mai preocupa decât un singur lucru. O să fie destulă măduvă caldă ca s-o pot întinde pe o felie de pâine proaspătă şi să presar peste ea multă sare? Şi puţin piper. Nu prea mult, că altfel îi strică gustul.

129 – MITOLOGIE CREŞTINĂ

„Mi-a arătat, apoi, râul şi apa vieţii, limpede cum e cleştarul şi care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului,

Şi în mijlocul pieţii din cetate, de o parte şi de alta a râului, creşte pomul vieţii făcând rod de douăsprezece ori pe an, în fiecare lună dându-şi rodul; şi frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor."

Apocalipsa după Ioan, 22

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,* de Francis Razorbak

130 – A VENIT STEFANIA

Să-mi uit problemele personale. În zilele următoare am încercat să fac abstracţie de individualitatea mea. Nici dorinţă, nici suferinţă. Ştiam că statornicia cu care o doream pe Amandine se putea transforma foarte bine în obsesie. Obsesie cu atât mai periculoasă cu cât, de aici înainte, nu mai era accesibilă.

Stefania s-a întors de la Florenţa şi mi-am spus că, acum când Raoul se interesa de altă femeie, poate că ar fi trebuit să ne unim singurătăţile. De altfel, părea că nu-i displac. Mă lovea cu palma prieteneşte peste spate, pufnea în râs şi mă alinta cu *stupido Michaelese,* probabil un compliment italian.

Problema era că nu ştiam cum să procedez. La agăţat am

fost totdeauna nul. Cunoscusem eu până acum vreo zece femei, nimic de zis, dar totdeauna ele se descurcaseră să mă tragă în patul lor, nu invers. Şi pe urmă ştiam că Stefania era măritată, chiar dacă nu aborda niciodată acest subiect.

În mod cu totul ciudat, Raoul şi Amandine nu lăsau să se bănuiască nimic din idila lor. Nu se ţineau niciodată de mână şi nu se sărutau. Numai o anumită seninătate în comportament era semnul că împreună îşi regăsiseră momentan pacea simţurilor.

Stefania n-a remarcat nimic. Ba chiar a continuat să se poarte provocator faţă de Raoul. Cum era şi normal, un bărbat cu un menaj fericit degajă totdeauna un fel de aură care-l face şi mai seducător în ochii celorlalte femei. Eu, cu angoasa mea permanentă şi cu veşnica mea singurătate, nu puteam decât să le alung.

Rămânea munca. M-am aruncat în ea cu disperare. Visam pentru thanatonauta noastră recordurile cele mai grozave.

Cu cât ratam mai mult raporturile cu dragostea, cu atât mai mult voiam să reuşesc în cele cu moartea. De altfel, visul meu obsesiv cu femeia înveşmântată în satin alb cu mască de cap de mort a devenit în această perioadă şi mai insistent. Nu reuşisem s-o dezbrac pe Amandine, dar aveam intenţia s-o dezvirginez pe Doamna cu Coasa.

Moarte, voi şti ce se află în spatele măştii tale!

Moarte, pregăteşte-te să-ţi dezvălui ultimul secret!

Vârful meu de lance va fi o femeie: Stefania. Stefania va fi berbecul care va sparge poarta castelului negru.

Am perfecţionat şi mai mult dozajul, fotoliul de decolare, am adăugat noi senzori. În acelaşi timp învăţam hărţile cu chakras din yoga şi meridianele de acupunctura. Am încercat să conturez forma corpului vital, despre care se vorbea în cărţile tibetane, în jurul siluetei umane. Tot studiind acest înveliş, m-am pomenit că am început să-l descopăr la cei din anturajul meu.

Am studiat puţin fenomenele fiziologice legate de meditaţie. Avusesem dintotdeauna preocuparea de a legitima mistica prin ştiinţă. Creierul emite nişte unde de lungimi diferite în funcţie de activitatea lui, se spunea în anumite lucrări. Iar aceste unde puteau fi captate de o banală electroencefalogramă.

De exemplu atunci când gândim în mod obişnuit, emitem între treizeci şi şaizeci de vibraţii pe secundă. Asta se cheamă că ne aflăm în faza ritmului de unde beta. Cu cât eşti mai treaz,

cu cât eşti mai concentrat, cu atât vibraţiile sunt mai numeroase.

Când închidem ochii, obţinem imediat o emisie de unde mai lente, dar uneori cu o amplitudine mai mare. Ne învârtim în jurul a douăsprezece vibraţii pe secundă. Asta înseamnă că ne aflăm în faza alfa.

În faza de somn fără vise, emitem unde delta. Între o jumătate şi trei vibraţii pe secundă.

Am verificat toate astea pe Stefania, cobaiul meu. I-am pus senzorii la tâmple, occiput şi parietale şi am reperat în timpul decolării o activitate de emisie de unde alfa. Asta însemna că, pe toată suprafaţa lui, creierul era într-o stare de veghe liniştită.

Această descoperire nu a putut totuşi să fie exploatată. Faptul că Stefania emitea unde alfa însemna doar că ea îşi controla perfect meditaţia.

În acea perioadă, echipa noastră întărită a făcut minuni. Stefania a divorţat de soţul ei de departe şi s-a instalat la Paris ca să poată lucra mai bine cu noi. I-am găsit la etajul trei un apartament vecin cu al meu.

În fiecare dimineaţă decola de la ultimul etaj folosind doar meditaţia pentru a recunoaşte de departe locurile unde o va purta seara aceeaşi meditaţie, ajutată de data aceasta de puţină chimie. Era frumoasă, cărnoasă şi concentrată, lângă pian, printre plantele verzi.

O observam cum pleca acolo şi după aceea discutam îndelung cu ea în faţa hărţilor Continentului Ultim. Ştergeam, coloram diferite zone, mă jucam cu cuvintele *Terra incognito* de parcă mă zgândărea ceva să le fac să se retragă.

Stefania a efectuat în două săptămâni trei incursiuni dincolo de primul zid şi astfel am putut să completăm harta care reprezenta lumea cealaltă cu o anumită precizie, cu toate că secvenţele de amintiri ale Stefaniei nu erau, fireşte, universale şi în nici un caz nu puteau servi drept reper unui alt thanatonaut.

Până la obţinerea unor rezultate sigure, am hotărât să renunţăm la orice publicitate. Oricum, de la dezvăluirile înspăimântătoare ale lui Jean Bresson, majoritatea thanatodromurilor din lume îşi închiseseră porţile şi nu ne mai temeam de concurenţa lor.

— Şase… cinci… patru… trei… doi… unu. Decolare.

Mica decolare de seară. Tânăra italiancă era întinsă în

fotoliul roşu cu margini de metal negru. Părul lung şi ondulat i se revărsa pe bluză. Semăna cu o pictură de Tiţian.

Am băut o cafea tare. Decolările Stefaniei deveneau din ce în ce mai lungi.

De la aproape treizeci şi patru de minute, se cufundase într-o comă-meditaţie.

— Ce facem? l-am întrebat pe Raoul care tocmai intrase în laborator încheindu-şi cămaşa.

S-a uitat la dispozitivul electronic de măsurare a minutelor şi a văzut că-l programase pentru treizeci şi opt de minute de comă!

— E curată nebunie! a izbucnit el. N-o să se mai poată trezi.

Nu-mi dădusem seama de asta.

A răsucit brusc la zero comutatorul dispozitivului. Curentul electric s-a declanşat imediat prin mici impulsuri sacadate, din ce în ce mai accentuate, asemenea unei frânări prevăzute cu un sistem de antiblocare.

— Întoarce-te, Stefania, ai mers prea departe!

Eram îngrijoraţi. Totuşi nu s-a întâmplat nimic.

Întoarcerea s-a efectuat progresiv.

Stefania a deschis ochii brusc şi a bătut din pleoape de parcă se trezea dintr-un vis. S-a uitat la noi, ne-a zâmbit, apoi ne-a spus cu fermitate:

— L-am văzut.

— Ce-ai văzut?

— Am fost până în adânc. Şi l-am văzut. Există un al doilea zid! Moch 2.

Thanatonauta noastră şi-a tras sufletul, în timp ce Raoul a luat harta Continentului Ultim.

— Spune, i-a cerut el.

Stefania s-a apucat să povestească.

— La început, ca de obicei, am ajuns pe un culoar negru unde eram atacată de bule de lumină. În fiecare bulă se afla o amintire penibilă, lucrurile rele pe care le făcusem. Adică am văzut o fetiţă căreia îi furasem ghiozdanul, am văzut-o pe mama plângând pentru că aveam note proaste, am văzut un tânăr pe care-l respinsesem şi care s-a sinucis de supărare. Am revăzut, fireşte, momentul în care eram ca o broască ţestoasă răsturnată pe spate şi ziua în care am aflat de moartea femeii de serviciu de la şcoală.

Am înfruntat toate aceste amintiri neplăcute şi fiecăreia i-am

explicat faptele mele. Furasem ghiozdanul fetiţei pentru că părinţii mei nu erau destul de bogaţi ca să-mi cumpere şi mie unul; aveam note proaste la şcoală pentru că mama nu-mi lăsa nici un moment ca să-mi fac lecţiile, îmi cerea tot timpul să spăl vasele şi să dau cu mătura; bărbatul pe care îl respinsesem mă dezgusta pentru că în acelaşi timp aveam un alt prieten care îmi plăcea. Nu eram răspunzătoare de moartea femeii de serviciu de la şcoală.

În jurul meu i-am văzut pe ceilalţi morţi luptându-se cu amintirile lor fără să izbutească să se justifice. Atunci amintirile îi copleşeau, treptat, ca nişte globule albe care atacă un microb. Cei care omorâseră primeau lovituri din partea victimelor lor, cei care fuseseră neglijenţi erau pălmuiţi. Leneşii erau aruncaţi în mocirlă. Colericii erau luaţi de valuri. Acest spectacol mi-a amintit în mod ciudat de *Divina Comedie* a lui Dante.

Cei care păcătuiseră prin avariţie se pomeneau cu ochii cusuţi. Cei care păcătuiseră prin desfrâu îşi vedeau carnea arzând. Moartea e totuşi cumplită.

După ce mi-am învins demonii şi am asistat la luptele vecinilor mei, m-am deplasat mai departe pe culoarul negru care acum devenea violet. De jur împrejurul meu totul evoca două cuvinte: teamă şi obscuritate. Pereţii aveau o consistenţă prăfoasă şi un miros de pământ proaspăt arat.

După spusele ei, culoarul acela enorm se reducea fără încetare, dar diametrul lui era încă de câteva sute (poate mii) de kilometri.

Semăna cu o depresiune sau cu o pâlnie. Oamenii se luptau cu amintirile lor pe cornişe abrupte. Era ca un fel de „faleză cilindrică”. Lumina continua să pulseze în fundul depresiunii. Dar nu mai exista nici sus, nici jos.

A luat harta lui Raoul şi a înclinat-o astfel încât partea ascuţită a pâlniei să fie îndreptată spre podea.

— Conul nu e orizontal, ci vertical, a explicat ea. Pereţii se reduc pe măsură ce cobori cornişele nisipoase.

S-a apucat să scrie:

1. Decolare.
2. Extincţia oricărui semn de viaţă normală.
3. Coma.
4. Ieşirea din lume.
5. Optsprezece minute de zbor în spaţiu.
6. Apariţia unui mare cerc de lumină care se roteşte în jurul

lui, prima imagine a Continentului Ultim. Diametru aproximativ: mii de kilometri în zona lui luminată. Limburi. Plajă albastră.

7. Acostare pe plaja de lumină. Sosirea pe teritoriul 1.

TERITORIUL 1:

— Amplasament: optsprezece minute de comă.

— Culoarea: albastru. Un albastru-turcoaz care se transformă progresiv în albastru-violet.

— Senzaţii: atracţie irezistibilă, albastru, apă. Zonă agreabilă. Lumină atrăgătoare.

— Se termină: la Moch 1 (diametru uşor mai redus).

TERITORIUL 2:

— Amplasament: douăzeci şi unu de minute de comă.

— Culoarea: negru.

— Senzaţii: întuneric, teamă, pământ. Zonă rece şi înspăimântătoare unde, pe cornişe din ce în ce mai abrupte, defunctul îşi înfruntă temerile şi amintirile cele mai penibile. Lumina este şi acum prezentă, dar frica abate atenţia de la ea.

— Se termină: la Moch 2.

— După care poate că urmează... Teritoriul 3 (?).

Stefania a şters o linie şi-a tras alta, împingând mai departe cuvintele *Terra Incognita.* Noua noastră frontieră se numea Moch 2. Acum puteam să chemăm presa. Ştirea a avut un răsunet internaţional.

Thanatonauta a explicat că Jean Bresson fusese cu siguranţă învins de trecutul lui. Bresson nu a vrut să-l primească pe nici unul din ziariştii care voiau să-i pună întrebări. Zăvorât cum trăia, bietul om nu avea să ştie niciodată ce i se întâmplase cu adevărat acolo sus.

Trebuia totuşi să învingem thanatofobia provocată de el. I-am căutat familia şi prietenii de altădată. Aceştia au povestit că Jean avusese o copilărie îngrozitoare într-un internat, condus de un individ dubios care abuza de elevi. Pentru a-şi dovedi că-şi domina spaimele, Jean devenise mai întâi cascador, apoi thanatonaut. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să uite anii copilăriei, dar apăruse primul zid comatic ca să-i reamintească totul şi să-l cufunde într-un adevărat infern.

Directorul internatului a fost demascat, arestat şi internatul închis.

Dar asta nu înseamnă că teama de moarte dispăruse total. Se ştia acum că moartea nu era nici doar un paradis, nici doar un infern. Era „altceva”. Misterul persista.

Înainte. Tot înainte, mereu înainte spre necunoscut!

Următorul obiectiv: Moch 2.

131 – MITOLOGIE IUDAICĂ

Când Adam a apărut pe pământ, a fost foarte surprins în prima zi că lumina se schimba. Când soarele a scoborât şi întunericul a pus stăpânire pe cer, Adam a crezut că totul se terminase. Vieţii lui şi lumii le venise sfârşitul. „Nenorocire mie!” a exclamat el. „Fără îndoială că am păcătuit dacă lumea se întunecă astfel. Acum ne vom întoarce în haosul de la început. Asta e moartea la care mă condamnă Cerul.” Nu a mai pus nimic în gură şi a plâns toată noaptea.

Dar în zori a strigat: „Ăsta e mersul lumii! Se întunecă, apoi se luminează din nou.” Atunci, bucuros la culme că acum ştia că nu se terminase totul, Adam s-a ridicat, a făcut rugăciuni şi a adus ofrande Domnului.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

132 – MEŞTEREALĂ

În timp ce noi progresam cu paşi mici, centimetru cu centimetru, pe Continentul Ultim, thanatodromurile din lume au început să se redeschidă, ba chiar au început să apară peste tot ca ciupercile.

Subiectul revenea la modă. Imediat ce s-a aflat că Stefania a avut ideea să asocieze mistica ştiinţei, au început să se

construiască thanatodromuri lângă temple şi, după deţinuţi şi cascadori, a apărut o nouă generaţie de thanatonauţi formată din preoţi şi călugări de diferite confesiuni.

În acelaşi timp, după sceptici şi entuziaşti, a trebuit să-i înfruntăm pe laicii care considerau acest amestec de superstiţie şi cercetare exploziv. Ne-au poreclit „conchistadorii credinţei" pentru că plecam să cucerim un teritoriu în numele unor principii spirituale prestabilite.

Adevărul e că fiecare preot care trecea de primul zid pretindea că a văzut simboluri ale religiei lui. Lucru cât se poate de normal, pentru că pe teritoriul întunecat thanatonautul era asaltat de propriile lui amintiri.

Călugării benedictini au declarat că au descoperit originea aureolei sfinţilor. După spusele lor, aceasta nu era altceva decât o reprezentare a ectoplasmei care începea să iasă prin creştetul capului. Picturile de epocă ar fi vrut astfel să semnaleze capacitatea Aleşilor de a se decorpora.

Antireligioşii s-au înfuriat, afirmând că totul nu era decât publicitate clericală.

În joc erau o sumedenie de interese, de lucruri sacre şi de tabuuri. Amandine, Stefania, Raoul şi cu mine ştiam că manipulăm o bombă care ar fi putut să ne explodeze în mâini. „Accidentul" lui Jean ar fi trebuit să fie pentru noi un avertisment.

Dar curiozitatea era totdeauna mai puternică. Voiam tare mult să ştim ce se afla dincolo de Moch 2.

Stefania ne vorbea despre asta la fiecare decolare. Ajunsese la acest faimos Moch 2, dar deocamdată nu se simţea în stare să-l treacă. Îi mai lipsea ceva ce nu reuşea să-şi precizeze.

Nu era singura. Budişti tibetani, călugări taoişti, dervişi, zoroastrişti, martori ai lui Iehova, trapişti de la abaţia Mont-Louis, iezuiţi de la abaţia Saint-Bertrand reuşiseră să treacă fără prea mare greutate primul zid comatic, dar nici unul nu izbutise să treacă de al doilea.

Am vizitat diferitele lor locuri de cult şi am făcut cunoştinţă cu multe din ceremoniile lor. De fapt, toate religiile păstraseră în memoria lor tehnicile de decolare. Ce importanţă avea cum le numeau credincioşii: „rugăciune eternă" sau „contact cu lumea divină".

133 – ASTROLOGIE

Pentru a evolua, destinul omului trebuie să treacă prin cele douăsprezece semne ale zodiacului. După unele tradiţii orientale, omul trebuie să se încarneze de cel puţin douăsprezece ori în fiecare din aceste semne, în total de o sută patruzeci şi patru de ori. Asta fiind cifra minimă. În felul acesta va face turul ascendentelor fiecărui semn şi va cunoaşte toate tipurile de personalitate posibile în cursul unei vieţi omeneşti. Pentru a merita să devii un spirit pur, este indispensabilă experimentarea tuturor formelor de caracter, a tuturor formelor de existenţă.

Dar o sută patruzeci şi patru de reîncarnări nu sunt suficiente pentru majoritatea fiinţelor. Buddha ar fi cunoscut cinci sute înainte de a înţelege lumea şi cei mai mulţi dintre noi se situează undeva între o mie şi două mii de reîncarnări.

Astrologia afirmă că cele douăsprezece semne ale zodiacului sunt comparabile cu cele douăsprezece ore înscrise pe cadranul unui orologiu. Acul cel mare indică semnul zodiacal, iar minutarul indică ascendentul. Împreună, aceste două semne determină condiţia de împlinit în reîncarnarea noastră prezentă.

În ce oră a vieţii noastre „totale” ne aflăm?

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

134 – INTERNAŢIONALIZARE

Lucinder ne-a vizitat şi ne-a sfătuit să nu ne bucurăm prea repede. Un număr mare de călugări era în mare fierbere. Papa, precum şi unele comunităţi integriste nu priveau deloc cu ochi buni ingerinţa thanatonauticii în viaţa monastică.

Raoul a protestat spunându-i că noi nu aveam nici o vină, dar preşedintele i-a replicat că, oricum, peste o sută de călugări de religii diferite s-au săvârşit din viaţă vrând să urmeze experienţele noastre. Prietenul meu a declarat că ar fi trebuit să

se preocupe mai mult de condiţiile ştiinţifice de decorporare decât să se încreadă numai în credinţa lor. Lucinder a acceptat argumentul, dar ne-am dat seama că era preocupat de această chestiune.

Era oare cu putinţă ca în plin secol al XXI-lea să se teamă de puterea ecleziasticilor?

Noi însă trudeam, la thanatodromul nostru de la Buttes-Chaumont, ca să facem decolările din ce în ce mai sigure. Stefania constatase că decolarea avea loc mai bine atunci când îşi ţinea coloana vertebrală foarte dreaptă, spatele bine rezemat, bărbia proptită în piept şi umerii degajaţi. Am conceput deci un fotoliu identic jilţurilor suedeze care impun această poziţie ergonomică.

În jurul fotoliului am instalat o sferă de sticlă care să-l izoleze de zgomotele lumii exterioare. Multe accidente avuseseră loc pentru că cineva îl deranjase din greşeală pe thanatonaut în plină decolare. Cordonul argintiu al pilotului se rupsese mai înainte de a-l fi tras înapoi în corp. Un telefon neaşteptat, o uşă trântită de curent duceau uneori la un deces sigur. Cu lucrurile astea nu e de glumit.

Pentru a favoriza şi mai mult zborul, am instalat un sistem de sonorizare polifonică de înaltă calitate pentru ca sufletul să decoleze în mod agreabil în sunetul unor melodii liturgice ori sacre.

Un croitor de renume şi un savant electronist au colaborat la realizarea unui costum cu adevărat confortabil.

De acum înainte uniforma de thanatonaut nu va mai fi un trening sau un smoking. Va semăna cu ţinuta unui scafandru. Am ales o pânză albă.

Ideea a avut un mare succes. Moda vestimentară şi-a făcut intrarea în diferitele thanatodromuri de pe planetă. Japonezii au ales negrul, americanii violetul, britanicii roşul. Fotoreporterii erau încântaţi de imaginile grozave de care vor dispune.

Era logic ca după costum să urmeze şi ecusonul. Pe-al nostru era pasărea Phoenix trecând prin cercuri de foc care se îngustau.

Fiecare thanatodrom, cu specificităţile lui religioase şi culturale! Africanii decolau în costume de ceremonie în sunetul tam-tam-urilor. Aveau drept ecusoane elefanţi, gheparzi şi papagali. Jamaicanii preferau muzica reggae şi marijuana. Ruşii apreciau cântecele ortodoxe şi vodca. Peruvienii mestecau

frunze de coca şi decolau fermecaţi de sunetele naiurilor. Îşi aleseseră masca mortuară a Marelui Inca drept blazon.

Campionii mondiali apăreau pe prima pagină a ziarelor. Fiecare avea favoritul lui. Bookmaker-ii londonezi se ocupau din plin de pariuri. Cine va fi primul care va traversa cel de-al doilea zid comatic? Spaniolul (ecuson cu cap de taur) era cotat cu doisprezece contra unu faţă de american (ecuson cu cap de vultur). Mărturiile despre secvenţele de amintiri se acumulau, toate diferite, toate pasionante. Vânzările *Micului Thanatonaut ilustrat* au crescut vertiginos.

În prăvălioara lor, mama şi fratele meu comercializau fotolii de decolare *made în Buttes-Chaumont* şi boostere (pusesem la punct o formulă placebo foarte bine tolerată de ficat şi de rinichi), precum şi combinezoane cu senzori electrici. Banii intrau gârlă.

Thanatonautica nu numai că se răspândea în lume, dar devenea şi mai confortabilă, mai practică, mai precisă. Datorită fotoliului cu sferă de sticlă protectoare şi costumului, lumea cealaltă părea la îndemâna oricui.

135 – MITOLOGIE CELTICĂ

Conform mitologiei celtice, triburile Thuata din Danann, triburi hărăzite zeiţei Dana, au dat fuga din insulele nordice ale Lumii şi au invadat Irlanda. Ele s-au luptat cu zeii-demoni Fomoire, având un singur ochi şi un singur membru. Aceştia au fost nevoiţi să se refugieze în adâncuri: lacuri, prăpăstii, puţuri. Trăiau în lumea de jos, un univers paralel pe care-l numeau *Şi* (pacea) sau căruia îi mai spuneau şi *Tir na nog* (Pământul tinerilor). De acolo i-au ajutat pe oameni să se dezvolte. Unui druid venit să-i consulte, ei i-au dat cele patru talismane magice: cazanul cu dagda, care satură pe oricine ar gusta din el, lancea lui Lug, care ucide chiar dacă doar l-a atins uşor pe duşman, sabia lui Nuada care-l face invincibil pe posesor şi piatra lui Fal care, prin „strigătul” ei, confirmă regalitatea celui care-şi aşează picioarele pe ea.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

136 – AL DOILEA ZID COMATIC

În ciuda tentativelor tot mai numeroase, Moch 2 rămânea de netrecut. Sukumi Yuka, un călugăr zen, a reuşit totuşi să-l atingă şi a pretins că ar fi distins ceva în spatele unor lumini roşii, ceva pe care-l descria „asemănător cu nişte gheişe”. Ciudată expresie pentru un om hărăzit spiritualităţii! A refuzat să mai facă şi alte precizări, limitându-se să repete că era nerăbdător să decoleze din nou pentru a ajunge la ele.

Nu a avut ocazia să spună mai mult. Cea de a doua decolare a fost şi ultima. Când ai lui s-au resemnat să-l debranşeze, individul zăcea într-o băltoacă de spermă şi avea corpul încordat ca într-o poziţie amoroasă.

Informaţia a fost ţinută în cel mai strict secret. Dacă oamenii îşi închipuiau că vor găsi în moarte o plăcere sexuală veşnică, thanatonautica putea să provoace iar noi hecatombe!

Era aşteptat cu nerăbdare pionierul care, după un prim drum dus-întors, să ne aducă o mărturie mai precisă. Acesta a fost yoghinul indian Rajiv Bintu. Indianul a descris tot ce i s-a întâmplat, într-o carte care a devenit foarte repede un best-seller internaţional, *Mai aproape de sfârşit* (Editura Noul Continent).

Însă, aşa cum i se întâmplase şi lui Felix, Rajiv Bintu a căzut în capcana succesului. Nu reuşea să se mai concentreze asupra facultăţilor sale spirituale. Ca să decoleze a fost nevoit să folosească plante halucinogene, iar la întoarcere nu şi-a mai amintit de nimic.

Din nefericire, thanatodromul de la Paris nu a avut prilejul să-l primească pe Rajiv Bintu. La ultima-i experienţă, echipa lui l-a aşteptat zadarnic mai mult de patruzeci şi cinci de minute înainte de a se resemna să admită pierderea sufletului său. Învelişul carnal l-au încredinţat Institutului Smithsonian din Washington, unde e conservat cu grijă în formol.

Noi a trebuit să ne mulţumim cu poezia care-i impregna opera pentru a marca zona de dincolo de Moch 2 cu un roşu erotic.

Extras din cartea *Mai aproape de sfârşit:*

„O, lume derutantă care sălăşluieşti după al doilea zid comatic,

Perlele plăcerii tale sunt precum nuferii.

Ele anunţă erecţia thanatonauticii!

Fiecare decolare va fi ca un orgasm amoros.

Cucerirea Morţilor va permite să se scrie urmarea la *Kamasutra.*

Această carte este abia primul capitol dintr-un univers al plăcerii despre care moartea ne promite o sută de volume.

O, derutantă lume de apoi!

Prin urmare, sufletele noastre sfârşesc în extaz.

Lucru cât se poate de logic, pentru că ne-am născut în durere."

Trei luni mai târziu, lista morţilor se mărea. Toate religiile recrutau călugări thanatonauţi şi-i sacrificau pe altarul cunoaşterii lumii de apoi. Făceau din asta o problemă de orgoliu. Fiecare dintre aceste religii dorea să arate că interpretarea lumii pe care o dădea era singura interpretare veridică. Orice mijloace erau bune pentru a înconjura aceste decolări cu tot ceremonialul unui act religios.

Şi ce alt act putea fi considerat mai religios, de vreme ce a decola însemna tocmai a te apropia de lumea cealaltă?

S-a intrat astfel în faza de „mistică monumentală", cu decolări de pe Sacre-Coeur din Paris sau de pe piramida lui Keops din Egipt. Iar noi nu ştiam despre ţinutul de după Moch 2 decât că era „roşu şi plin de plăceri".

Stefania nu mai putea de nerăbdare să ajungă acolo.

Multă meditaţie, multe exerciţii de control al respiraţiei şi al ritmului cardiac şi, în sfârşit, în ziua de 27 august, la orele şaptesprezece, prin muncă şi voinţă, Stefania reuşea.

Chicotind necontrolat, stacojie toată Şi palpitând, italianca s-a trezit scăldată de sudoare în fotoliul de zbor.

— Uuuaaaauuu! a exclamat ea, veselă nevoie mare. În timp ce Raoul se apleca spre ea, ca să audă mai bine ce spune, Stefania l-a apucat de gât şi l-a sărutat pe gură. Prietenul meu s-a lăsat în voia ei fără să se opună cine ştie ce, în timp ce o adevărată furtună întuneca privirea marină a Amandinei.

— Haide, povesteşte-ne, a zis Raoul revenindu-şi cu

greutate.

— Uau, uau, uau! a zis ea. E nemaipomenit. După al doilea zid, e numai sex şi plăcere, marea orgie romană, *the big foot,* coţăială mare, e mişto de tot!

Ne-a venit greu să înţelegem. Nu vorbea decât prin impresii. Cel mai des reveneau cuvintele „plăcere absolută”. „Plăcere, extaz” şi apoi o dorinţă aproape obsesivă de a se reîntoarce acolo ca să retrăiască extazul plăcerii.

Am încercat să obţinem mai multe de la ea.

Spunea că era un orgasm la puterea o mie. O senzaţie de plenitudine. Se pare că nici drogurile şi nici cei mai buni amanţi ai ei nu reuşiseră vreodată s-o facă să simtă atâta forţă şi diversitate în extaz.

Am roşit.

În noaptea aceea am visat-o din nou pe femeia în satin alb cu masca ei de cap de mort. Moartea. Îşi punea portjartierul şi-mi promitea nişte chestii nemaipomenite. Plăcerea dincolo de orice imaginaţie.

137 – STEFANIA ŞI EXTAZUL PLĂCERII

Ne aflam la restaurantul thailandez şi ne dădeam multă osteneală s-o împiedicăm pe Stefania, seducătoare ca totdeauna, să vorbească prea tare şi de asemenea s-o obligăm să-şi reţină exaltarea. Şi pe deasupra mai degaja şi o aură de sexualitate care-i făcea pe toţi bărbaţii să se uite numai la ea.

Dar nici femeile nu o slăbeau din ochi. Nici Amandine nu mai reuşea să rămână indiferentă la accentele răguşite şi cuvintele extaziate ale Stefaniei.

Nu vorbea decât despre plăcere!

Plăcerea! În fond, care e principala noastră motivaţie aici pe pământ? Ce urmărim în această viaţă? Pentru ce muncim, ne interesăm de ceilalţi, ce ne face să alergăm? Plăcerea!

A fost nevoie de câteva farfurii pline cu orez pentru a o calma pe italiancă şi pentru ca, o dată întorşi la ultimul etaj al sediului nostru, să-şi regăsească o atitudine ştiinţifică şi să consimtă să se aplece asupra hărţii.

Prin urmare, ce era după Moch 2? Ei bine, la aproximativ „douăzeci şi patru de minute de comă”, ectoplasma era invadată

de o senzaţie plăcută. După zona albastră şi zona neagră, urma zona roşie. Cea a Plăcerii. Stimulat, thanatonautul îşi accelerează zborul spre lumină. Pereţii tunelului roşu sunt moi precum catifeaua. Sufletul are impresia că s-a reîntors în matricea maternă şi se pregăteşte să renască. Minunat!

Şi deodată se realizează fantasmele cele mai secrete. Bărbaţii la care visase Stefania fără să-i poate seduce erau acolo, întinzându-i braţele şi făcându-i o mulţime de propuneri impudice. Se dedase cu ei la nişte jocuri erotice pe care nici măcar nu îndrăznise să şi le imagineze vreodată. Dat nu fusese numai sex. Gustase cu o mare plăcere mâncăruri care o tentaseră totdeauna, dar de care nu-şi permisese niciodată să se atingă.

Îşi descoperise pofte pe care nu le cunoştea. Chiar şi nişte femei se ocupaseră de ea, copleşind-o cu mângâierile cele mai suave. Fusese nevoie să se agaţe cu toată tăria de rugăciunile ei tibetane pentru a renunţa la acele delicii şi a se întoarce la thanatodrom. Fusese obligată să recurgă la toată voinţa ei. Se gândise la noi care o aşteptam să aflăm ce văzuse. Dar nu asta era cel mai important.

Zărise un alt zid comatic, Moch 3.

A luat din nou harta, a şters „După care poate că urmează Teritoriul 3 (?)", apoi, scoţând limba ca un elev silitor, a scris în locul acela:

TERITORIUL 3:

— Amplasament: douăzeci şi patru de minute de comă.

— Culoarea: roşu.

— Senzaţii: plăcere, foc. Zonă fierbinte şi umedă unde înfrunţi cele mai delirante fantasme. Dar şi zonă perversă, pentru că ne dezvăluie dorinţele cele mai ascunse. Trebuie să le priveşti în faţă şi să te laşi invadat de ele, altfel rămâi lipit de peretele năclăit. Lumina e mereu prezentă, de parcă ne-ar îndemna să ne continuăm drumul.

— Se termină: la Moch 3.

După acest episod, viaţa la thanatodrom s-a schimbat puţin. Întoarsă din ţara purpurie cu simţurile stârnite rău de tot, Stefania s-a aruncat pur şi simplu de gâtul lui Raoul. Şi nu a fost nevoie de eforturi prea mari. Chiar de la prima întâlnire,

prietenul meu nu-şi ascunsese fascinaţia pentru rotunjimile voluptuoase ale italiencei.

Contrar celor întâmplate între el şi Amandine, Raoul şi-a afişat legătura în văzul tuturor. Nu mai îndrăzneam să intru la toaleta sălii de decolare de teamă să nu deranjez zbânţuiala cuplului.

Amandine era cât se poate de disperată şi fireşte, ca totdeauna, a venit la mine s-o consolez şi s-o îmbărbătez. Abandonând restaurantul thailandez al domnului Lambert, unde riscam să dăm peste cei doi amanţi îmbrăţişaţi, Amandine m-a luat prin surprindere invitându-se într-o seară la mine. Aveam câteva ouă în frigider. Am improvizat o omletă cu ceapă prăjită. Nu mă pricep prea bine la bucătărie şi omleta s-a dovedit a fi puţin cam prea prăjită, dar Amandine nu i-a dat nici o atenţie.

— Tu, Michael, eşti singurul bărbat care mă înţelege cu adevărat.

Detestam acest gen de frază. Am lăsat capul în jos şi am îndepărtat discret câteva bucăţi mici de coajă de ou care îmi scăpaseră din neatenţie.

Am pus pe masa din bucătărie două din cele mai frumoase farfurii ale mele. Ea s-a aşezat la masă în mod mecanic.

Am împărţit cu grijă omleta în două. Amandine a rămas cu ochii la porţia ei fără s-o vadă.

— Nu mănânci? am întrebat-o. N-am stricat-o chiar de tot.

— Sunt convinsă că e delicioasă, dar nu de asta. Nu mi-e foame, a zis ea suspinând.

Mi-a luat mâna şi s-a uitat la mine cu aerul unui câine plouat părăsit.

— Bietul meu Michael… Probabil că te plictisesc tare mult cu poveştile mele sentimentale…

M-am uitat la ea. Când era tristă era şi mai frumoasă. În seara aceea a trebuit să ascult în amănunt toată povestea ei de dragoste cu Raoul. Cât era de blând, de plin de iniţiative, de atent! Mi-a spus că era bărbatul vieţii ei şi că niciodată nu fusese mai îndrăgostită. I-am spus că nu trebuia să-şi facă sânge rău, că Stefania nu era decât o aventură şi că în cele din urmă se va întoarce la ea.

Nu înţelegeam cum un bărbat nu putea să fie înnebunit după această căprioară dulce cu ochii ca marea. Chiar având-o în preajmă pe durdulia şi îndrăzneaţa transalpină.

— Eşti atât de drăguţ cu mine, Michael!

Dar nimic din aura ei nu era în consonanţă cu a mea. Mă considera un prieten, un coleg asexuat. Poate că o dezgusta dorinţa mea exacerbată. Sau poate că presimţea pasiunea mea turbată şi se temea de efectele ei.

— Eşti atât de amabil, Michael! Te rog, lasă-mă să dorm cu tine în seara asta. Mi-e atât de frică să mă pomenesc singură în aşternutul meu rece!

M-am înverzit, m-am înroşit, am tuşit.

— De acord, am îngăimat eu.

Am îmbrăcat o pijama de bumbac pe care mi-am încheiat-o până la gât. Ea şi-a păstrat combinezonul de mătase. Am simţit lângă mine o piele catifelată şi un corp mic degajând efluvii de muşchi de pădure şi de ambră. Chinul de pe lume! Nici o femeie nu mă tulburase vreodată în asemenea hal.

Tremurând de o emoţie reţinută, mi-am apropiat mâna de umărul ei şi i-am atins uşor pielea fină.

Amandine, ghemuită în aşternutul meu era o emanaţie de plăcere promisă. Creierul îmi clocotea. Încă o frântură de mişcare suplimentară şi-aş fi făcut şi eu cunoştinţă cu ce cunoscuse Stefania acolo sus. O explozie puternică. Probabil că hipofiza îmi trimitea această impresie de durere. Degetele mele au mai parcurs câţiva centimetri pe acest drum periculos.

Dar ea mi-a luat mâna şi mi-a respins-o cu un zâmbet dezolat.

— Să nu stricăm o prietenie atât de frumoasă, a murmurat Amandine. Tu eşti singurul meu prieten şi nu vreau să te pierd.

138 – ÎNVĂŢĂTURĂ YOGA

Corpul omenesc este format din şapte chakras care sunt nişte puncte de energie.

Prima chakra: situată deasupra organelor sexuale, a coccixului şi a anusului. În stare bună, ea furnizează o energie vitală.

A doua chakra: situată chiar sub buric. În stare bună, ea conferă puterea de a acţiona.

A treia chakra: situată în partea de jos a plexului solar. În stare bună, ea dă voie energiilor terestre şi cosmice să iradieze corpul.

A patra chakra: situată în centrul plexului solar. În stare bună, ea permite să te simţi în voia ta.

A cincea chakra: situată în partea de jos a gâtului. În stare bună, ea permite o comunicare excelentă.

A şasea chakra: situată între sprâncene. În stare bună, ea permite să-ţi simţi energia interioară şi conferă clarviziune.

A şaptea chakra: situată în mijlocul calotei craniene. În stare bună, ea permite perceperea instantanee a lucrurilor esenţiale.

Precept din învăţătura Hatha yoga

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

139 – STEFANIA ÎN PLINĂ PLĂCERE

Atât de mare era numărul ziariştilor care-i cereau un interviu Stefaniei, încât mama a organizat o conferinţă de presă în sala prevăzută în acest scop, la thanatodromul de la Buttes-Chaumont. Mama i-a descoperit cu o plăcere răutăcioasă pe toţi reprezentanţii revistelor erotice sau pornografice şi i-a alungat pe loc. „Asta ar mai lipsi, ca micuţa noastră Stefania să apară pe coperta ziarelor porcoase!” – a bombănit ea furioasă.

Ca o mare divă, thanatonauta noastră s-a instalat pe estradă şi a surprins pe toată lumea care o aştepta de un bun sfert de oră anunţând că nu va povesti plăcerile întâlnite după cel de al doilea zid comatic decât celor apţi să le audă. Or, în faţa ei nu vedea decât ziarişti cu o mentalitate copilărească, incapabili să se debaraseze de tabuurile lor.

— Mai întâi să treceţi toţi pe la un psihanalist. După aceea vom mai sta de vorbă! a zis ea izbucnind într-un râs nimicitor, trimiţând asistenţa şi întreaga planetă la pudoarea lor ipocrită.

A urmat un murmur de proteste uimite. Mama a fost foarte necăjită că deranjase atâta lume degeaba. Data viitoare nimeni nu va mai răspunde invitaţiilor ei, şi asta nu era deloc bine pentru comerţ!

Descoperirea unui teritoriu hărăzit extazului era totuşi un eveniment mult prea important pentru a rămâne secret multă vreme. În curând au început să circule tot felul de zvonuri, care de care mai exagerate din cauza lipsei de informaţii precise.

Partide reacţionare şi mişcări conservatoare sau integriste ne-au copleşit cu anateme.

„Bârlogul vrăjitorilor”, au scris ei cu spray pe uşa thanatodromului nostru, în faţa căruia se strângeau în permanenţă manifestanţi dezgustaţi care agitau banderole cu texte de genul „Opriţi destrăbălarea”, „Închideţi acest lupanar”, sau „Moartea nu e un bordel”.

Stefania a încercat să-i apostrofeze pe aceşti contestatari.

— N-am spus niciodată că moartea e un bordel! a strigat ea unui grup ostil, care-şi agita pumnii. Am făcut doar precizarea că una din zonele Continentului Ultim este un loc al plăcerii. Dar nu ştiu ce se află după al treilea zid. Mai avem o mulţime de lucruri de descoperit.

— Tăcere, blestemato! a urlat un domn în vârstă, foarte demn, cu decoraţii la butonieră.

Individul a vrut s-o pălmuiască pe exploratoare. Eu şi Raoul ne-am băgat între ei şi încăierarea s-a transformat în bătălie de stradă. „Noi doi împotriva nătărăilor”, am murmurat eu pentru a mă încuraja, dar m-am trezit plin de vânătăi până când forţele de ordine s-au hotărât să intervină.

Preşedintele Lucinder ne-a vizitat din nou.

— Eu v-am prevenit, copii! Discreţie şi iar discreţie. Ca să trăim fericiţi trebuie să trăim ascunşi. După toate aparenţele, s-ar zice că deranjăm multă lume. Papa emite bule împotriva noastră şi demnitari de toate confesiunile mă copleşesc cu blesteme.

— Fac pe ei de frică! a exclamat Stefania. Le e teamă de adevăr, le e teamă să afle ce este moartea, ce se află în spatele tuturor acestor ziduri. Vă închipuiţi ce mutră ar face papa dacă până la urmă am da peste un Dumnezeu care s-ar pronunţa în favoarea avortului şi pentru căsătoria preoţilor?

— Poate, Stefania, poate. Dar deocamdată nu uita că încă nu l-am întâlnit pe Dumnezeu şi că Vaticanul este o instituţie fondată în anul 1377, în timp ce thanatonautica nu se poate lăuda decât cu câteva luni de experienţă.

Italianca s-a ridicat în picioare, mândră şi generoasă, gata să înfrunte prieteni şi adversari.

— Haide, domnule preşedinte, doar nu vrei să mă faci să cred că eşti dispus să te pleci în faţa câtorva bigoţi!

— În politică trebuie să faci concesii, să găseşti compromisuri şi…

— Fără concesii, fără compromisuri! a spus pe un ton categoric Stefania. Ne aflăm aici pentru a lupta împotriva ignoranţei şi ne vom continua explorările. Omul nu cunoaşte limite. Asta e prima lui calitate!

Preşedintele Republicii a făcut ochii mari. Era prima dată când o înfrunta pe Stefania Chichelli. A înţeles mai bine calitatea rezultatelor noastre. Era nevoie de o voinţă nezdruncinată ca să te apropii încet-încet, cu tenacitate, de moarte şi femeia aceea mică şi grăsuţă nu ducea lipsă de aşa ceva. Nimeni, nici o autoritate publică, morală sau religioasă, n-ar fi putut s-o constrângă vreodată să dea înapoi. A salutat-o cu respect.

Singurul rezultat al intervenţiei prezidenţiale a fost că Stefania a devenit mai volubilă faţă de ziarişti. Fără să mai ezite, italianca a evocat fără ocolişuri marile plăceri din această a treia zonă, unde se concretizau toate dorinţele, toate perversiunile.

Manifestările ostile au continuat şi mai şi. Sfântul Scaun a interzis thanatonautica tuturor slujitorilor Bisericii Catolice, apostolice şi romane, ameninţându-i cu excomunicarea. Într-o bulă intitulată *Et mortis mysterium sacrum,* papa a decretat moartea tabu în mod oficial. Orice deplasare a unei fiinţe vii spre ţara morţilor, înaintea decesului ei, va fi de acum înainte considerată un păcat capital.

„Moarte ereticilor!” s-a scandat sub balcoanele Vaticanului. „Să muşcăm cu poftă din mărul cunoaşterii!” au răspuns partizanii noştri.

Toată această agitaţie pe noi ne lăsa indiferenţi, dar preşedintele Lucinder o lua în serios. Biserica avea încă o mare influenţă în ţară, iar el avea nevoie de toate voturile posibile pentru viitoarea-i realegere.

„Cu atât mai bine dacă moartea duce la orgasm”, a declarat Stefania *Micului Thanatonaut ilustrat,* „şi cu atât mai rău pentru cei care o consideră de acum înainte un loc de desfrâu!” Prietena noastră nu umbla cu ocolişuri. Totuşi nu eram chiar atât de siguri de noi.

Oamenilor le e totdeauna frică de nou. Un fenomen de

repliere ar fi fost ireversibil. Avusesem deja norocul să putem ajunge atât de departe fără piedici.

140 – MANUAL DE ISTORIE

CUM SĂ TE DEBARASEZI DE BĂTRÂNI

În anumite culturi de pe vremuri, existau practici care urmăreau debarasarea de persoanele înaintate în vârstă, deci inapte pentru viaţa economică sau socială. Eschimoşii se debarasau de bătrâna bunică ducând-o departe, pe o banchiză, unde era mâncată de urşi. În general pleca ea singură când se considera în plus în familie. La unele familii normande, bătrânii erau puşi să urce o scară cu ultimele trepte tăiate. Se pronunţa fraza rituală: „Vino, bunicuţo, să te urci în pod." În pod...

Manual de istorie, anul II, curs elementar

141 – LUCINDER ARE O IDEE

Lucinder a hotărât ca data următoare să ne întâlnim pe terenul lui. Considerând că la reşedinţa sa vom fi mai maleabili, preşedintele ne-a convocat la Elysee. Dar nu era singur în biroul lui de lucru. Cu el se mai afla o femeie îmbrăcată într-un taior cât se poate de decent. Şeful statului ne-a explicat că nu voia să intre în război împotriva religiilor.

— Greşiţi subestimând vechile puteri. Modernismul nu se poate impune în mod brutal. Trebuie să cădem la învoială.

Dar Stefania era de altă părere.

— Nu ştiţi ce-am văzut eu, aşa că nu văd asupra cărui lucru am putea cădea la învoială.

Lucinder a zâmbit vag.

— Sigur, nu am avut norocul să ajungem în ţara roşie, dar să spunem că, hm, suntem în stare să concepem ce anume ai simţit acolo.

— Lăudăroşenie! Cine poate pretinde că înţelege dorinţele unei femei! a strigat în gura mare Stefania.

Amandine a pufnit uşor fără să vrea.

Oricum, Lucinder nu voia să se lase antrenat pe panta provocării. După părerea lui, nu servea la nimic înfruntarea directă a religiilor. Ele nu erau nici bune, nici rele, şi nu încercau decât să supravieţuiască.

Raoul i-a amintit că Darwin şi-a câştigat o reputaţie internaţională tocmai atacând religiile şi că, fără această provocare, darwinismul n-ar fi putut să apară atât de repede. Lamarck, care nu a înţeles asta, a dispărut undeva în cotloanele istoriei.

Lucinder a acceptat argumentul, dar asta n-a însemnat că renunţa la ambiţia de a împăca pe toată lumea, reacţionari sau moderni.

— Există un mijloc de a împăca aripa stângă cu aripa dreaptă. Trebuie să aducem thanatonautica în domeniul raţionalităţii. Să răspundem religiei prin ştiinţă. Acum sau niciodată e momentul să le închidem gura ultimilor sceptici, de unde şi ideea mea de a apela la doamna.

Şi ne-a prezentat-o pe necunoscută.

— Profesoara Rose Solal este astrofizician şi astronom, ne-a explicat Lucinder. De multă vreme lucrează la un proiect deosebit, „Eden”. Proiectul „Eden”, proiectul „Paradis”. Cercetările voastre prezintă unele similitudini, cu atât mai mult cu cât scopul proiectului „Eden” este descoperirea şi localizarea exactă în spaţiu a… Paradisului.

Localizarea Paradisului în spaţiu era un obiectiv care ni se părea cam greu de conceput. Evident, totdeauna vorbisem de un „continent al morţilor”, dar pentru noi nu era decât o viziune spirituală. Consideram lumea cealaltă ca o altă dimensiune, o realitate diferită care primea sufletul la ieşirea din corpul nostru. Un fel de univers paralel. Ăsta era postulatul nostru.

Niciodată nu ne trecuse prin cap că acest ţinut ar putea într-adevăr să existe în cerul plin de stele de deasupra noastră. Sigur, multe dintre popoarele Antichităţii erau convinse de acest lucru, dar numărul mare de rachete, de navete, de misiuni Sputnik sau Apollo trimise în spaţiu dovediseră că cerul nu era populat decât de galaxii şi de stele!

Preşedintele Lucinder era într-adevăr un om ieşit din comun, deschis celor mai temerare experienţe.

Chiar de a doua zi, Rose Solal s-a alăturat echipei noastre la thanatodromul de la Buttes-Chaumont. De acum înainte eram cinci care lucram acolo.

142 – GEOGRAFIE CEREASCĂ

Geneza este primul text care ne furnizează o situare geografică a Paradisului: la confluenţa izvoarelor fluviilor mesopotamiene Tigru şi Eufrat. În anul 379, Sfântul Vasile, un fel de precursor în materie de astronomie, îl plasează dincolo de firmamentul stelelor, într-un univers mai vechi decât lumea vizibilă.

Dante, deşi poet, a socotit că Paradisul trebuie să se situeze într-un loc foarte concret, în speţă în „învelişul" care, după părerea lui, înconjoară stelele. Iezuitul german Jeremias Drexel (1581-1638) face nişte calcule complicate pentru a afirma că Aleşii ajung la 161 884 943 mile de Pământ. Thomas Henri Martin (1813-1933) are o viziune largă. El afirmă că Paradisul se află în toate corpurile cereşti.

Jermain Porter (1853-1933), directorul Observatorului din Cincinnati (Ohio) şi fost student la teologie, caută cu telescoapele lui amplasamentul astronomic al Paradisului. El este convins că explorând mereu bolta cerească, oamenii de ştiinţă vor descoperi neapărat „Ierusalimul ceresc".

Reverendul Thomas Hamilton (1842-1925), folosindu-se de lucrările astronomilor Maedler şi Proctor, afirmă că Paradisul se află pe steaua Alcyon, din grupul Pleiadelor, la cinci sute de ani-lumină de noi. Fizicianul francez Louis Figuier (1819-1863) plasa în Soare ceea ce el numea „Palatul Morţilor". Logic pentru vremea lui, Figuier afirma: „Nu poate să fie situat mai departe, altfel Aleşilor le-ar trebui mult prea mult timp să ajungă acolo."

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

143 – AMBUSCADA

Dormeam liniştit în apartamentul meu de la etajul trei al thanatodromului când, deodată, ceva m-a trezit. Un fâsâit uşor, un zgomot aproape imperceptibil. M-am ridicat în capul oaselor cu toate simţurile în alertă.

Mi-am căutat pe bâjbâite ochelarii de pe noptieră. Nu erau acolo. Ce necaz! Probabil că-i lăsasem pe birou. Or, dacă în încăpere se afla un hoţ, trebuia să mă scol şi să mă duc după ochelari, dar cu siguranţă că răufăcătorul nu mi-ar fi lăsat timp. M-ar fi pocnit imediat în moalele capului.

Ce să fac? Gândeam cu cea mai mare viteză. Cea mai bună apărare constă în atac. Probabil că omul nu ştia că nu puteam să-l văd.

— Cară-te! Aici n-ai să găseşti nimic interesant pentru tine! am strigat pe întuneric.

Nici un răspuns. Chiar dacă nu vedeam nimic, percepeam totuşi distinct o prezenţă. Un străin se afla în camera mea.

— Ieşi afară! am strigat eu încercând să fac lumină. Am sărit din aşternut. Noroc că dorm cu pijama, mi-am zis eu, de parcă asta ar fi avut vreo importanţă în acel moment. Cunoşteam cu ochii închişi locul întrerupătorului. Am aprins imediat lumina. Nu era nimeni. Oricât de vag, aş fi zărit totuşi o siluetă. Numai că, în privinţa asta nu exista nici o îndoială, încăperea era goală. Şi totuşi acolo era cineva, ba chiar cineva ostil, eram sigur de asta. În momentul acela s-a petrecut un lucru teribil. Am primit un pumn direct în piept. Un upercut căzut din senin, sau poate primit de la omul invizibil!

Mi-am găsit în sfârşit ochelarii şi mi i-am pus repede la ochi. Tot nimic. Să fi visat lovitura aceea la sfârşitul unui coşmar de care nu-mi mai aminteam, dar care mă trezise?

M-am scuturat, am stins lumina şi m-am culcat din nou, păstrându-mi ochelarii pe nas. M-am întins, m-am învelit şi am aşteptat…

Şi atunci a fost momentul când lucrul acela s-a manifestat cu adevărat. O prezenţă a pătruns în mine, intrând prin degetele de la picioare şi invadându-mi corpul. Cumplită senzaţie! Orice hoţ ar fi fost preferabil acelei ectoplasme care mă ataca. Şi care vorbea!

— Încetaţi de a vă mai atinge de forţele care vă depăşesc!

M-am zbătut, dar nu ştiam cum aş fi putut să mă apăr împotriva unui suflet pornit la atac.

— Cine eşti? Cine eşti? am strigat.

Dar cunoşteam natura duşmanului meu. Cu siguranţă că era un călugăr care voia să ne constrângă să întrerupem orice experienţă thanatonautică.

Luptam, dar el înainta mereu. Ectoplasma se afla în genunchii mei, în pântece, îmi pipăia intestinele.

Prin urmare, forţele mistice hotărâseră să ne declare război. În felul nostru. În felul lor. Prin meditaţie, prin decorporare, prin atac ectoplasmic. Ne subestimasem adversarii. Cum să te aperi împotriva unor duşmani care trec de toate zidurile şi chiar de bariera noastră carnală? Corpul meu nu-mi mai aparţinea.

Era bântuit de un fanatic, înfuriat de cercetările noastre asupra Paradisului. Iar de era un preot, oare ar fi fugit dacă mă aşezam în genunchi şi mă rugam la Maica Domnului?

Dar îngenuncherea era ceva nedemn de un luptător. În chip cât se poate de ciudat, în momentul acela de oroare mi-a venit în minte un curs zen de tir cu arcul. Ca să nimereşti, trebuie să vizualizezi ţinta în mintea ta. Atunci tu însuţi devii arcul, centrul ţintei, săgeata însăşi. Şi săgeata întâlneşte centrul ţintei.

M-am ridicat, m-am aşezat în poziţie de luptă şi-am închis ochii. Imediat mi-am văzut adversarul. Aveam de-a face cu ectoplasma unui călugăr mic şi sfrijit. Dispărea dacă deschideam pleoapele. Dacă le închideam, îl aveam acolo, în faţa mea, gata pentru un duel căruia nu-i cunoşteam regulile. Ce paradox, să trebuiască să închizi ochii ca să vezi mai bine! Copiii fac aşa ca să alunge primejdia, nu adulţii!

Cu ochii bine închişi, mi-am vizualizat perfect adversarul şi l-am făcut să se micşoreze în mintea mea. Apoi mi-am pus un arc transparent în mâini şi-am luat poziţia arcaşului care-şi încordează arma.

Ectoplasma şi-a încetat râsul.

Eram două spirite într-un singur corp. Al lui şi al meu. A scos şi el o arbaletă şi m-a luat la ochi cu ea. Am tras. A tras şi el în acelaşi timp. Săgeata mea a atins ectoplasma direct în frunte. M-am prăbuşit.

144 – FILOZOFIE PERSANĂ

„Nu ştiu dacă cel care m-a creat
M-a hărăzit cerului sau infernului.
O cupă cu vin, o adolescentă, o lăută la marginea câmpului,
Ar fi pentru mine destul şi ţi-aş lăsa pe gratis paradisul.
Ignorant, acest corp material nu înseamnă nimic,
Cerurile şi faţa pământului nu înseamnă nimic.
Fii cu băgare de seamă în lupta dintre viaţă şi moarte,
Ţinem de o răsuflare şi această răsuflare nu înseamnă nimic.
Nu căuta fericirea, viaţa nu e decât un suspin."

Omar Khayyam (1050-1123), *Rubai Yat*

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

145 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Notă către serviciile interesate

Agitaţie printre actorii mişcării thanatonautice. Am dori să smulgem din rădăcină această activitate. Thanatonautica este un pericol pentru noi toţi. Am semnalat de mai multe ori necesitatea de a interveni. Cerem permisiunea de a acţiona.

Răspuns serviciilor interesate

Ordin să aşteptaţi. Situaţia sub control. Îngrijorare prematură.

146 – CURSA CONTINUĂ

Întuneric şi tăcere.

Deschid în sfârşit ochii. Lumină opacă. O siluetă încântătoare şi gingaşă apare în halo. Cu siguranţă un înger.

Se apleacă spre mine. Îngerul seamănă în chip ciudat cu o femeie, dar frumoasă cum nu s-a mai văzut vreodată pe pământ. Era blondă şi avea ochii albaştri ca marea.

Parfumul ei de caisă…

Acum totul în jurul nostru era alb şi senin.

— Es… erul… eu. Te iu… sc.

Probabil că îngerii au limbajul lor, un jargon îngeresc imposibil de înţeles pentru ne-îngeri.

— Eş… ero… meu. Te… iu… esc.

Şi-a repetat cu răbdare psalmodia şi şi-a trecut mâna catifelată peste fruntea mea netedă.

— Eşti eroul meu. Te iubesc.

M-am uitat în jurul meu năucit.

— Unde sunt? În Paradis?

— Nu. La secţia de reanimare a spitalului Saint-Louis.

Îngerul a zâmbit liniştitor… Recunoşteam acea faţă. Aş fi cunoscut-o dintr-o mie. Amandine. Am tresărit. Mi-am amintit tot ce se întâmplase. Luptasem împotriva unei ectoplasme integriste.

— Am fost leşinat?

— Da, trei ore.

Amandine mi-a pus o pernă la spate ca să mă pot aşeza mai confortabil. Niciodată n-o văzusem atât de atentă faţă de mine.

Lângă ea, Raoul, Stefania şi astrofiziciana îmi pândeau reacţiile. Raoul mi-a explicat că Stefania se trezise de strigătele mele. Se năpustise în apartamentul meu şi asistase la ultimele clipe ale duelului.

— Nici măcar n-am avut timp să intervin, a zis italianca. L-ai eliminat imediat.

— Şi… a… murit?

În cameră a răsunat râsul celebru al Stefaniei.

— Ectoplasmele nu mor aşa. Probabil că tipul s-a întors fuguţa în învelişul lui carnal. Pun prinsoare că acest curios le-a spus deja prietenilor săi că reşedinţa noastră e bine păzită.

Amandine m-a sărutat.

— Dragostea mea! Când te gândeşti că am fost atât de des aşa de aproape unul de celălalt şi n-am bănuit niciodată că tu eşti cel mai bun! Ai reuşit o decorporare. Probabil că sunt oarbă

dacă nu ştiu să apreciez ce am la îndemână. A fost nevoie de povestea asta cumplită ca să-mi dau seama că eşti un războinic. Unul adevărat!

S-a lipit de mine şi i-am simţit sânii strivindu-se de braţul meu. O limbă însetată şi-a croit drum printre buzele mele.

Evident că sărutarea ei nu m-a lăsat indiferent. Aşteptasem atât de mult această clipă…

147 – MITOLOGIE IUDAICĂ

GILGULIM: *Zoharul, Cartea Splendorilor,* operă de referinţă a cabaliştilor, atribuie mai multe cauze reîncarnărilor. *Gilgalim* înseamnă literal „transformări”. Printre ele: a nu avea copii, a nu fi căsătorit. În plus, dacă cineva se căsătoreşte, dar moare fără să fi adus pe lume copii, soţul şi soţia vor trece printr-o reîncarnare înainte de a se uni din nou în alte două vieţi. Căci, pentru cabalişti, unirea dintre un bărbat şi o femeie presupune cele trei dimensiuni – fizică, emoţională şi spirituală – şi constituie un drum esenţial spre infinit.

Tradiţia evreilor consideră că, în general, se întâmplă frecvent ca soţii să se fi cunoscut în alte vieţi.

FEMEIE FĂRĂ COPII: Un bărbat şi-a dat seama că nu era în stare să aibă copii, povesteşte un text din Kabbală. Un înţelept i-a explicat că de fapt soţia lui nu era cu adevărat tovarăşa lui. El o luase în stăpânire, dar nu era stăpânul ei. Şi, întrucât sufletul nevestei sale era de natură profund masculină, era normal ca ea să nu-i fi putut da urmaşi.

CĂSĂTORIE: După cum stă scris în *Zohar,* căsătoria constituie un teren important de experienţă, esenţial dezvoltării spirituale. Soţii se unesc pentru a rezolva conflictele dăunătoare evoluţiei lor interioare. Fiecăruia, fiecăreia, partenerul pe care îl merită.

A CREŞTE UN COPIL: Tot aşa, experienţa de a creşte un copil este considerată ca fiind un element indispensabil al existenţei terestre. Dacă nu eşti capabil să creşti corect un copil în cursul a cel puţin uneia din vieţile tale, atunci vei continua să te reîncarnezi până la reuşita completă a acestui exerciţiu.

Extras din studiul *Moartea, această*

necunoscută, de Francis Razorbak

148 – ÎN SFÂRŞIT, ÎMPREUNĂ

A doua zi după duel, abia refăcut, Amandine m-a invitat să supez la ea, în apartamentul de la etajul doi. A aranjat o masă romantică, într-un decor floral şi cu lumânări binemirositoare.

— Nu crezi, Michael, că unele persoane sunt destinate să trăiască împreună? m-a întrebat ea pe neaşteptate.

M-am înecat cu dumicatul de somon norvegian şi-am înghiţit repede un pahar de şampanie.

— Da, fără îndoială.

S-a aplecat spre mine şi frunţile noastre s-au atins.

— Nu crezi că, în ciuda numeroaselor obstacole, cei hărăziţi să se întâlnească sfârşesc totdeauna prin a se găsi, pentru că destinul lor este scris undeva, într-o carte mare?

Am aprobat dând din cap, în timp ce Dulcineea mea continua:

— Sunt convinsă că, acolo, sus, când Stefania va trece de ultima poartă, va descoperi această carte cu lista completă a tuturor cuplurilor trecute şi viitoare.

M-am gândit la această descoperire.

— Chiar crezi că ar fi un lucru bun?

— Bineînţeles, nu se va mai pierde timp în rătăciri zadarnice. Cei destinaţi să se iubească se vor iubi de la început. Nu vor mai exista căsătorii de complezenţă, nici erori de apreciere, nici înşelătorii, nici divorţuri. Fiecare cheie îşi va întâlni unica ei broască. Sunt convinsă de asta.

— Poate.

Mutrişoara ei adorabilă era aurită de lumina lumânărilor.

— Nu poate, ci sigur. Michael, întâlnirea noastră nu este o întâmplare. Trebuia să ajungem la acest moment. Aşa era scris.

N-am răspuns. Am încercat să schimb vorba.

A venit lângă mine şi s-a aşezat pe genunchii mei, apoi m-a cuprins cu braţele ei delicate. În sfârşit, sosise clipa la care visasem atât de mult.

— Eşti timid, Michael, dar voi şti să te vindec de timiditate,

mi-a şoptit ea la ureche.

149 – CĂSĂTORII ÎN TOATĂ REGULA

După o săptămână, mă căsătoream.

Totul se petrecuse foarte repede. Hotărâsem să facem pasul şi eu, şi Raoul. În somptuoasele grădini de la Elysee, cu amabilitate împrumutate de preşedintele Lucinder, ne-am celebrat căsătoriile în prezenţa elitei politice şi a celor din industria spectacolului, invitaţi să ia parte la ceremonie.

În smokingul lui negru care-i flutura în jurul umerilor, Raoul avea mai mult ca niciodată aerul unei păsări de pradă pregătindu-se să se repeadă asupra prăzii, adică a Stefaniei, o puicuţă flecară, agăţată de braţul lui, a cărei minirochie făcea să-i iasă şi mai mult în evidenţă formele avantajoase.

Eu eram foarte destins în smokingul meu albastru, închiriat. Femeia vieţii mele purta o rochie lungă cu trenă.

Rose strălucea de fericire. În spate, Amandine se străduia să se comporte normal. Totul se petrecuse atât de repede!

— Felicitări, felicitări!

Eu şi Rose, Raoul şi Stefania strângeam o sumedenie de mâini. Evident că-mi alesesem ca martori pe Raoul şi Amandine, vechii mei tovarăşi. Şi, pe urmă, îi datoram asta Amandinei.

Fusese nevoie de declaraţia ei pasionată ca să-mi dau seama de greşeala focalizării mele amoroase, de orbirea dorinţei mele. Femeia de care aveam nevoie se numea Rose.

150 – FILOZOFIE IUDAICĂ

„Eul nu este nici un punct anume, nici o intersecţie a spaţiului. Nu este acelaşi pentru toţi oamenii. Nu este identic la acelaşi om în diferitele etape ale dezvoltării sale. În primele stadii de viaţă, existenţa eului se reduce aproape la viaţa corpului, în timp ce gradele cele mai înalte ale inteligenţei şi ale spiritului nu se manifestă deloc, sau poate inconştient. Pe măsură ce creşte, fiecare fiinţă omenească, după posibilităţile

sale, devine din ce în ce mai conştientă de esenţa transcendentă a sufletului ei.

Această înălţare constă în urcarea, treaptă cu treaptă, a scării vieţii sufletului. Trecem de la sufletul animal ca să ajungem până la domeniul viu pe care toţi îl purtăm în noi.”

Trandafirul cu treisprezece petale. Kabbala Iudaismului

Adin Steinsaltz

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,* de Francis Razorbak

151 – CA UN HÂRÂIT

După petrecere, după noaptea nunţii, am reluat decolările. Aflată în mare formă, Stefania a reuşit imediat trei decolări. Am trecut informaţiile ei într-un program informatic care remodela Continentul Ultim. Datorită lui, puteam să examinăm sub toate unghiurile fiecare porţiune din ţara morţilor. Totul semăna puţin cu o trompetă foarte evazată. Moch 1, Moch 2, Moch 3, *Terra incognito,* menţiunile indicau drumul deja parcurs.

Echipele se agitau în toate thanatodromurile din lume, dar ectoplasmele care reuşeau să-şi învingă amintirile se împotmoleau în teritoriul roşu al plăcerii şi deseori chiar rămâneau acolo. Pe pământ, în fotoliile lor, thanatonauţii defuncţi afişau zâmbete tâmpe, astfel încât toţi au început să considere că în realitate Moch 3 era adevăratul prag al morţii şi că nimeni nu va putea vreodată să-l treacă şi să revină. Continentul Ultim îşi va păstra misterul, păzit de o aureolă de plăceri. În fond, se spusese de atâtea ori despre orgasm că e o „mică moarte”.

Ca la fiecare cotitură cu adevărat esenţială, Raoul ne-a strâns la cimitirul Pere-Lachaise.

— Prieteni, cu siguranţă că aici se opresc toate experienţele noastre. Chiar şi concurenţii noştri străini cei mai dotaţi rămân ţintuiţi în faţa celui de-al treilea zid.

Şi-a ridicat ochii spre lumina stelelor de parcă ar fi aşteptat să-i cadă din cer o idee nouă.

— Am făcut totuşi cum m-am priceput mai bine, a protestat Stefania. Dar când ajung la Moch 3, cordonul meu ombilical este atât de întins încât simt că va plesni dacă l-aş solicita mai mult.

— Ne trebuie o idee nouă, a spus prietenul meu. Rose se lipi de mine, apoi îmi şopti la ureche:

— Poate că e o prostie, dar într-o zi am constatat un fenomen ciudat.

— Ce, draga mea?

— Venisem să asist la decolarea Stefaniei şi ascultam radioul.

— Da, şi?

— În momentul în care bătăile inimii ei deveneau mai rare, am auzit deodată ca un fel de hârâit în difuzor.

Şi, uite-aşa, din întâmplare, în ziua aceea Rose descoperise primul sistem de detectare a aurei.

152 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Numele: Solal
Prenumele: Rose
Părul: negru
Ochii: albaştri
Înălţimea: 1,70 m
Semne particulare: fără
Observaţii: pionieră a mişcării thanatonautice, astronom şi astrofizician, soţia şi colega lui Michael Pinson
Punct slab: om de ştiinţă

153 – MITOLOGIE MESOPOTAMIANĂ

„Există o plantă precum mărăcinele;
Ea creşte pe fundul apelor.
Spinul ei îţi va înţepa mâinile
Precum trandafirul.

Dacă mâinile tale vor smulge această plantă,
Vei afla o nouă viaţă.”

Epopeea lui Ghilgameş

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

154 – EVRIKA!

Descoperirea făcută de Rose contribuise la relansarea activităţii noastre. Porneam pe un drum nou. Creierul emite unde – alfa sau beta – în fazele de somn sau apropiate somnului. Ştiind asta, era logic ca în momentul decorporării să intervină o modificare a acţiunii radio a creierului.

Decolarea următoare a Stefaniei s-a efectuat în apropierea unui tranzistor. Şi efectiv am auzit un hârâit uşor. Ieşirea din corp era într-adevăr însoţită de o emitere de unde.

Raoul a pus la punct un sistem sensibil la frecvenţe înalte, joase şi medii, pentru a repera cu precizie pe ce lungime de undă emiteau ectoplasmele. Stefania s-a dedat unei scurte meditaţii şi din nou s-a auzit fâşâitul. Am examinat acea „urmă” pe osciloscop. Era vorba de o lungime de undă foarte joasă, cu vârfurile foarte spaţiate.

Raoul a umblat la câteva manete. Pe ecranul osciloscopului a apărut o linie având deasupra un şir de cifre. A trecut numerele pe un tabel de frecvenţe… A plecat de la micile raze gamma ale căror vârfuri nu sunt separate decât de un *angstrom,* a continuat deasupra razelor X şi dincolo de razele ultraviolete. A depăşit spectrul culorilor vizibile cu ochiul liber, al căror vârf este de un milimetru, undele de televiziune de un metru, undele radio şi a ajuns pe plaja „unde cerebrale”. Am mai făcut câteva reglaje.

— Avem de-a face cu nişte unde extralungi cu o spaţiere de peste un kilometru, ne-a anunţat el. E vorba de o frecvenţă radio foarte joasă de aproximativ 86 khz.

Am scos strigăte de bucurie. Dispuneam în sfârşit de o dovadă ştiinţifică, materială, a activităţii extracorporale a thanatonauţilor. Nimeni nu va mai putea de acum înainte să nege realitatea experienţelor noastre.

Informat, Lucinder a hotărât imediat să ne atribuie un buget suplimentar din fondurile secrete ale preşedinţiei.

Cu ajutorul unor instrumente din ce în ce mai sofisticate, am identificat cu precizie amprenta ectoplasmică a Stefaniei: 86,4 khz. Raoul a conceput un detector de decolare care permitea să fie cunoscută cu exactitate secunda în care Stefania se va desolidariza de corpul ei fizic.

Din momentul acela se impunea o întrebare. Unde să situăm geografic Continentul Ultim? Căci, dacă ectoplasma călătorea, rămânând detectabilă datorită unui sistem radio, ar fi trebuit să-i putem urmări direct deplasările. Atunci unde era Paradisul? Unde se afla acel continent imaterial căruia îi întocmeam hărţile de atât de multă vreme fără să-i cunoaştem amplasamentul?

În vârful thanatodromului am instalat o antenă parabolică mare, mai curând un radiotelescop, cu un diametru de cinci metri. O margaretă cât se poate de drăguţă pentru salonul nostru de primiri.

Înaintea noastră se deschidea o nouă etapă în cucerirea continentului morţilor. Intram în „faza astronomică”.

Şampanie!

155 – MITOLOGIE TIBETANĂ

Vibraţie: totul emite, totul vibrează. Vibraţia variază după gen.

Mineral: 5 000 de vibraţii pe secundă.

Vegetal: 10 000 de vibraţii pe secundă.

Animal: 20 000 de vibraţii pe secundă.

Om: 35 000 de vibraţii pe secundă.

Suflet: 49 000 de vibraţii pe secundă.

În momentul morţii, corpul astral se separă de corpul fizic, căci nu poate suporta scăderea vibraţiilor învelişului său carnal.

Învăţătură din *Bardo Thodol*

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de

Francis Razorbak

156 – UNDE E PARADISUL?

Stefania s-a instalat în poziţie lotus în fotoliul de decolare. Ştia că azi va fi branşat radiotelescopul şi că, pentru prima dată, vom încerca să-i urmărim zborul sufletului.

Mă întrebam cum vom putea să discernem ceva care se deplasa cu viteza gândului.

Amandine a reglat aparatele de măsurare fiziologică. Raoul a branşat sistemul de recepţie radio. Eu şi Rose întinsesem pe o masă mare planul constelaţiilor din jurul Pământului.

Una dintre ele era poate Paradisul!

Ceea ce făceam noi era un act eretic? Dezvăluirea amplasamentului fizic al lumii de apoi, o chestie care va face să spumege de furie toate religiile! Cârteau zdravăn de pe acuma văzând cum ne atingem de principalul lor capital.

Stefania a închis pleoapele. Nările i-au palpitat mai lent.

Când a simţit că ajunsese la o concentrare suficientă pentru a-i insufla calmul indispensabil decolării, italianca a apucat întrerupătorul şi a început să articuleze domol:

— Şase… cinci… patru… trei… doi… unu. Decolarea!

Receptorul radio, branşat pe frecvenţa de 86,4 khz, a emis un soi de tânguire. Sunetul „unui suflet care decolează”!

Nervozitatea din sală era atât de mare, încât Rose mă strângea cu putere de braţ. Puteam în sfârşit supraveghea urma morţii. Raoul nu dorise să invite presa, dar a verificat buna funcţionare a camerei video. Vom dispune cel puţin de un film al acestei decolări urmărite.

Am aşteptat. Stefania se deplasa cu viteza gândului, dar undele radio nu călătoreau la fel de repede. Cu cât se îndepărta mai mult, cu atât le percepeam cu întârziere. După opt minute, am obţinut o emisie precisă care permitea o bună localizare în spaţiu.

Acum era rândul meu să intru în acţiune. M-am apropiat de

ecranul de control al radiotelescopului. Se capta într-adevăr semnalul sufletului Stefaniei. Am făcut câteva reglări pentru a determina distanţa, direcţia, viteza de înaintare. Rose se afla lângă mine şi făcea propriile ei observaţii.

— Gata. Şi eu am prins semnalul.

A luat două rigle de plastic şi le-a încrucişat în zona în care reperase emisia, situând-o în raport cu axa polară.

— Stefania se îndreaptă spre Ursa Mare. Tocmai a trecut de Saturn. Se deplasează atât de repede, încât probabil că trece prin meteoriţi.

Călătorea într-adevăr cu viteza gândului. De o sută de ori mai repede decât viteza luminii!

— Unde e acum?

Cu ochii ţintă pe ecran, Raoul a constatat:

— S-ar zice că părăseşte sistemul solar.

Rose a fost şi mai precisă:

— A trecut de Uranus. A...

— Ce se întâmplă?

— Merge atât de repede!

— Unde e?

— Tocmai a ieşit din sistemul nostru solar. Semnalul ei ne ajunge de acum înainte cu mult mai multă întârziere.

— A părăsit galaxia noastră?

— Nu. Dimpotrivă. S-ar părea că goneşte spre centrul Căii Lactee.

— Centrul Căii Lactee? Dar ce se află acolo?

Rose ne-a explicat, făcând un desen în formă de spirală.

— Galaxia noastră este formată dintr-o masă de două braţe spiralate, cu un diametru de o sută de mii de ani-lumină. Acolo înăuntru găseşti de toate: planete, gaze, sateliţi, meteoriţi. Galaxia noastră numără o sută de miliarde de stele. Poate că sufletul ei doreşte să viziteze una în mod deosebit...

— Ce-ar putea să caute acolo?

— Paradisul, Infernul... În fond, sistemul solar e situat la periferia exterioară a unui braţ al spiralei galaxiei noastre.

Ascultam cu toţii instrumentele. Cel mai mic pârâit era o urmă a periplului fabulos al prietenei noastre.

— Unde e acum? a întrebat Raoul.

— Goneşte mai departe spre centrul galaxiei noastre.

— Adică?

Rose şi-a luat din nou riglele şi a trasat câteva linii în cruciş.

— Se îndreaptă spre constelaţia Săgetătorului. Mai precis, spre vestul acestui ansamblu.

Să se fi situat Paradisul în constelaţia Săgetătorului? O ajutam pe Rose la calcule.

— Pe aici. A depăşit această stea. Continuă în aceeaşi direcţie.

— E departe?

— Da, destul de departe. La cel puţin cincizeci de miliarde de kilometri. În comparaţie cu sufletul Stefaniei, toate rachetele şi navetele noastre se târăsc ca racul.

— Unde e acum?

— Se îndreaptă spre…

— Spre ce?

Rose s-a uitat cu atenţie la ecran, unde de câteva minute defilau tot felul de cifre.

— A dispărut. Semnalul a dispărut.

— Cum aşa? a întrebat Raoul cuprins de panică.

— Nu mai emite.

Înspăimântată, Rose a scăpat riglele din mână, care-au căzut cu un zgomot înăbuşit, derutant în tăcerea din încăpere. Amandine, infirmiera care-şi păstra calmul în momentele cruciale, a verificat cu mult profesionalism starea fiziologică a Stefaniei.

— E încă în viaţă, a murmurat ea.

— Cum e posibil ca semnalul să dispară? Credeam că nişte unde atât de lungi se deplasează foarte repede şi fără limite în univers, am zis eu.

— E de neînţeles, a recunoscut Rose.

157 – TULBURĂTOR

Corpul Stefaniei rămânea mai departe nemişcat şi acum nu mai ştiam unde i se află sufletul.

— Ce facem? Încercăm s-o trezim?

— Rose a verificat toate aparatele.

— Aşteptaţi… Poate că există o explicaţie pentru această dispariţie a semnalului.

Rose a mânuit riglele şi a apelat la calculator pentru că operaţiunile deveniseră foarte complicate. A zâmbit.

— Mi se pare că…

Zâmbetul ei a devenit tot mai accentuat şi s-a repezit la ecran.

— Da, totul corespunde. E perfect.

— Ce-ai descoperit? am întrebat-o eu.

Niciodată n-o văzusem pe Rose atât de excitată.

— Stefania a emis tot timpul.

— O stea?

— Nu chiar.

— O planetă?

— Nici.

— O supernovă, o îngrămădire stelară?

— Nimic din toate astea.

A arătat cu degetul spre harta Continentului Ultim. Ne-am uitat cu toţii la acea pâlnie multicoloră care se îngusta. Am priceput cu toţii ce ne arăta:

— O gaură neagră!

Rose a aprobat clătinând din cap.

Asta explica totul. Acum era uşor de înţeles de ce semnalele radio dispăruseră. Găurile negre sunt nişte aspiratoare gigantice care înghit tot ce trece pe lângă ele: materie, lumină, unde… Şi chiar şi suflete, după cum putusem constata!

— O gaură neagră…

Raoul părea şi el asaltat de mii de întrebări. S-a grăbit s-o exprime pe una dintre ele.

— Există zeci de găuri negre catalogate. De ce, în momentul morţii, sufletele se îndreaptă spre aceasta şi nu spre alta?

— Această gaură neagră nu este una oarecare. Ea se află amplasată exact în centrul galaxiei noastre, ne-a explicat Rose.

158 – MANUAL DE ISTORIE

În 1932, adică la începutul secolului XX, astrofizicianul Jan Oort a studiat masa universului. Pentru aceasta, el a observat viteza cu care se îndepărtează stelele din Calea Lactee, disc format de galaxia noastră. De aici a dedus forţa de gravitaţie care le propulsează, apoi masa globală.

Nu mică i-a fost surpriza când a constatat că nici măcar jumătate din materia care forma Calea Lactee nu era vizibilă!

Prin urmare, exista ceva foarte „greu” în cer, la fel de greu cât toate stelele vizibile şi care nu se putea nici detecta, nici vedea. El a numit această ciudăţenie „materie fantomă”.

Manual de istorie, anul II, curs elementar

159 – MITOLOGIE IUDAICĂ

„Centrul de unde provine Originea produce lumina cea mai secretă. Este atât de pură, de diafană, de delicată, încât n-o putem înţelege. Când se răspândeşte, acest punct luminos devine un palat care învăluie centrul. Şi el e translucid. Acest palat, sursă a Punctului Incognoscibil, e mai puţin diafan decât punctul originar. Dar din acest palat se răspândeşte lumina originară a Universului. Şi pornind de acolo, strat după strat, fiecare formează veşmântul precedentei, precum membrana peste creier.”

Zohar, *Cartea Splendorilor*

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,* de Francis Razorbak

160 – RĂBDARE

Dumnezeu stătea pitulat într-o gaură neagră? Lumea de apoi nu era decât o gaură neagră? Examinasem într-o zi fotografia unei găuri negre, apărută într-o revistă ştiinţifică. Reprezenta un inel portocaliu strălucitor, având în centru o pată mică de un portocaliu mai. Imaginea îmi amintise de enigma lui Raoul: cum să faci un cerc şi centrul lui fără să ridici creionul de pe hârtie. Acum ştiam că nu era un simplu joc al minţii.

Un cerc şi centrul lui! Să fi fost asta reprezentarea lui Dumnezeu, imaginea însăşi a morţii?

Stefania a aflat, mirată la culme, că traversase o treime din diametrul galaxiei noastre ca să se năpustească într-o gaură neagră plasată exact în centrul ei.

Raoul a desenat o hartă pentru a-i situa poziţia, ceea ce nu i-a fost deloc greu. Era suficient să trasezi cu compasul cercul format de cele două braţe ale Căii Lactee, apoi să plasezi un punct în mijloc. Totuşi Rose i-a dat o mână de ajutor. Cunoştinţele ei de astronom completau propriile noastre cunoştinţe în medicină, biologie şi mistică de toate felurile.

Rose ne-a explicat că găurile negre sunt considerate a fi ultima etapă a unei stele moarte şi că densitatea lor este de-a dreptul extraordinară.

Presiunea este atât de mare acolo, încât Pământul, dacă ar fi aspirat de o astfel de gaură neagră, ar fi comprimat până la dimensiunile unei bile de un centimetru cub, păstrându-şi aceeaşi greutate pe care o are acum planeta noastră!

— Puterea găurilor negre este uluitoare, a spus Rose. Nimic nu poate să scape, nici materie, nici radiaţii. Şi pe deasupra sunt şi greu de reperat. Nu le descoperim decât atunci când o stea este înghiţită. În momentul acela ea emite o radiaţie X, ca un strigăt de agonie, care permite să se deducă poziţia găurii negre, adevărat cimitir de stele.

Or, o sursă de raze X fusese remarcată chiar în centrul galaxiei noastre. Astrofizicienii o numiseră Sagittarius A vest. Ei calculaseră că gaura neagră era un monstru cu o masă de cinci milioane de ori mai mare decât masa Soarelui şi-i estimau diametrul la şapte sute de milioane de kilometri (2,5 ore-lumină, un diametru cam de patru ori mai mic decât al sistemului nostru solar). Sagittarius A vest! Poate că asta era denumirea ştiinţifică a continentului morţilor!

Acel colţ de univers era prea puţin cunoscut, chiar dacă forma intersecţia centrală.

Am dezvăluit informaţiile obţinute, fără să ne dăm seama de emoţia pe care o vor provoca în lume. Experienţele precedente ar fi trebuit să ne servească drept avertisment, dar Raoul considera că suntem datori faţă de ştiinţă, în ciuda riscurilor la care ne-am fi expus.

La Akademgorodok, în Siberia, o echipă de cosmonauţi ruşi a deturnat o navetă spaţială încercând să viziteze gaura neagră

descoperită de noi. O adevărată prostie! Sufletul unui thanatonaut se deplasa mai repede decât lumina, ceea ce nu era nici pe departe cazul aparatelor spaţiale, chiar şi al celor mai avansate. Aceşti piraţi spaţiali ar fi avut nevoie de cel puţin cinci sute de ani doar ca să iasă din sistemul solar, şi de cel puţin o mie de ani ca să ajungă la cea mai apropiată gaură neagră! Şi chiar dacă, prin mijloace de supravieţuire necunoscute până atunci, ar fi reuşit să devină milenari, ar fi dispărut imediat, înghiţiţi, pulverizaţi pentru totdeauna de vârtejul găurii negre.

La ora actuală, ruşii aceştia rătăcesc prin spaţiu, trimiţând din când în când semnale de focalizare pe care le captează micul receptor instalat pe acoperişul Muzeului Morţii de la Institutul Smithsonian de la Washington.

Şi măcar dacă ar fi fost singurii! În luna imediat următoare descoperirii noastre, peste o sută cincizeci de thanatonauţi amatori, doritori să ajungă în Paradis, au dispărut fără întoarcere.

În ciuda tuturor interdicţiilor şi anatemelor, clerici de toate confesiunile au pornit din nou asaltul celui de al treilea zid comatic. Ei aveau avantajul că dispuneau de tehnici de decolare înscrise deja în practica lor religioasă şi procedau cu rigoare, folosind temeinic reţetele mitologiei lor. Orice era bun pentru a străpunge în sfârşit Moch 3.

Noua consolare era că prăvălia familială, de la parterul thanatodromului nostru, era mereu plină. Rose devenise adevăratul nostru astronom şef. Acum autografele ei erau cele mai căutate.

161 – MANUAL DE ISTORIE

Oamenii n-au ştiut multă vreme ce se află în centrul galaxiei lor. Ştiau că universul din jurul lor se învârtea cu o viteză de 250 milioane de ani rotaţia, dar nu ştiau în jurul a ce anume.

Manual de istorie, anul II, curs elementar

162 – MOCH 4

Spre uimirea tuturor, sub conducerea rabinului Freddy Meyer, o echipă reprezentând yeshiva liberală din Strasbourg a trecut prima cel de al treilea zid comatic. Thanatonauţii evrei avuseseră o idee genială. Să nu mai lucreze singuri, ci în grup. Rabinul Meyer constatase că majoritatea deceselor exploratorilor erau provocate de întinderea cordonului lor ombilical care, prea fin, plesnea cu mult înainte de apropierea de Moch 3. Întrebare: ce e mai solid decât un singur fir? Răspuns: trei fire împletite. De acum înainte thanatonauţii nu aveau decât să decoleze împletind mai multe cordoane ectoplasmice.

Metodă: un prim cerc de trei rabini strâng şi protejează cordonul ombilical al altora doi care, ei înşişi, îl protejează pe al şefului lor, Meyer, care în felul ăsta poate înainta pe continentul morţilor fără riscul vreunei rupturi.

Raţionamentul lui Meyer fusese pragmatic: şase elastice îmbinate sunt mai tari decât unul singur. La fel se va întâmpla şi cu cordoanele ombilicale.

Evident că exista un risc. Slăbiciunea unuia singur ar fi făcut să se prăbuşească totul. Dar echipa lor reuşise.

În direct pe posturile de televiziune americane, rabinul Meyer a anunţat că dincolo de Moch 3 se întinde o câmpie mare. Defuncţii, aşezaţi într-un şir indian infinit, înaintau încet, aşteptând nu se ştie ce.

— Dacă tata mai e încă acolo la coadă? a izbucnit Raoul.

Din momentul acela şi-a pierdut sângele rece. Ardea de nerăbdare să-i întâlnească pe rabinul thanatonaut şi pe discipolii săi. Echipa din Strasbourg a consimţit cu plăcere să ne viziteze la thanatodromul nostru de la Buttes-Chaumont.

Rabinul Meyer, un omuleţ chel, purta nişte ochelari negri cu lentile groase care-i dădeau o înfăţişare ciudată. Ne-am dat seama cu surprindere că ochelarii ascundeau nişte ochi închişi. Când l-am văzut în fotoliul din salonul nostru de primire, am crezut la început că dormea. Dar când a început să vorbească, menţinându-şi pleoapele închise, am înţeles că acel pionier al infinitului era orb. Orb!

— Asta nu vă stinghereşte în activitatea de thanatonaut?

— O ectoplasmă nu are nevoie de ochi.

A zâmbit cu faţa întoarsă spre mine. Era destul să-mi audă

vocea ca să ştie exact unde mă aflam.

Mi-a prins mâna şi-am înţeles că, prin acest contact, afla totul despre mine. Îmi percepea personalitatea prin căldura palmei, umezeala ei, liniile mâinii, forma degetelor.

— Nu aveţi baston alb, am constatat eu.

— Nu e nevoie. Sunt orb, nu şi şchiop.

Discipolii lui au pufnit în râs. Se vedea bine că-şi adorau maestrul şi glumele lui. Pe mine umorul acesta m-a cam tulburat.

Oamenii loviţi de cecitate sunt mai curând trişti şi copleşiţi de handicapul lor, nu zâmbitori şi glumeţi. Şi pe lângă asta era vorba de un călugăr şi un erudit, deci de un om serios prin excelenţă.

Bănuitor, Raoul şi-a mişcat mâinile lungi la câţiva centimetri de ochelarii lui. Meyer a protestat, nepăsător:

— Nu-ţi mai agita degetele. Stârneşti un curent de aer din cauza căruia aş putea să răcesc.

— Chiar nu vezi nimic?

— Nu, dar nu mă plâng. Aş fi putut să fiu şi surd. Şi probabil că asta e penibil.

Elevii lui se distrau la culme. Maestrul lor a reluat ceva mai serios:

— Să ştiţi că în sunete găseşti mult mai multe informaţii interesante decât în imagini. Înainte de a fi orb şi rabin, am fost coregraf, şi dintotdeauna mi-a plăcut să cânt la pian. De la o fugă de Bach mi-a venit ideea să împletesc cordoanele ombilicale.

Rabinul s-a îndreptat fără ajutorul nimănui spre pian, a tras taburetul şi s-a aşezat. Încăperea a fost inundată de o muzică aproape matematică, spre încântarea plantelor verzi care formau decorul nostru tropical.

— Ascultaţi acest pasaj. Percepeţi cele două voci?

Am închis ochii ca să aud mai bine. Şi, într-adevăr, concentrat astfel, am sesizat două voci care se suprapuneau. Meyer a comentat:

— Bach era un geniu al împletiturii. Amestecând două voci, el dă iluzia că a creat o a treia care nu există şi care e mai bogată decât suma celor două precedente. E o tehnică universal valabilă. Se potriveşte perfect în muzică, literatură, pictură... Ţineţi-vă bine pleoapele închise.

M-am gândit la descoperirea care-mi permisese să-l pun pe

fugă pe călugărul-ectoplasmă. Ochii împiedică uneori vederea. Constrângându-mă la obscuritate, am înţeles mai bine vorbele rabinului. Înşira mai departe notele melodiei. Două voci coexistau, dar melodia care se auzea nu semăna cu nici una dintre ele. Până atunci muzica nu constituise pentru mine decât un fundal, uneori agreabil, alteori neplăcut, al existenţei. Faptul că deodată o percepeam ca pe o ştiinţă pură constituia o adevărată revelaţie. Până atunci nu făcusem decât să aud, acum învăţam să ascult.

Freddy Meyer a izbucnit în râs cântând mai departe.

— Scuzaţi-mă, când sunt fericit nu mă pot abţine să nu râd.

Amandine a aşezat pe pian un pahar cu vodcă amestecată cu suc de roşii. Rabinul s-a întrerupt ca să bea. Îl priveam extaziaţi, şi noi, ca şi discipolii săi. După aceea ne-a povestit călătoria lui.

După Moch 3 se întindea o zonă vastă şi suprapopulată. Într-o imensă câmpie cilindrică se îngrămădeau ectoplasme cu cordonul tăiat. Se aflau acolo milioane de morţi care aşteptau pe o câmpie portocalie, unde păreau să fie în tranzit. Formau un fel de fluviu lung care se deplasa lent. Nu mai zburau, se târau. Era uşor să zbori deasupra lor. În centrul fluviului, defuncţii se înghesuiau formând un fel de ciorchini deşi. Înaintau ceva mai repede la periferie, grupându-se pentru a discuta despre viaţa lor anterioară. Nişte savanţi se certau pentru întâietatea invenţiilor lor. Nişte actriţe se ciondăneau în privinţa calităţii interpretărilor lor. Nişte scriitori îşi criticau reciproc operele. Dar majoritatea morţilor se mulţumeau să înainteze domol. Unii păreau acolo de o eternitate. Fireşte, aşa cum se întâmplă totdeauna când e lume multă, erau unii care încercau să le ia înainte tuturor celorlalţi, dând din coate!

Prin urmare, după al treilea zid comatic, era o coadă gigantică. Poate că defuncţii erau supuşi la o probă a timpului. Poate că prin asta erau determinaţi să fie răbdători. Gesturile lor erau încetinite. Stăteau acolo fără să facă nimic, doar aşteptând.

— Proba timpului… Poate că ăsta e infernul, am zis eu.

— Da, dar în orice caz nu pentru noi. Nu pentru thanatonauţi. Noi suntem în stare să zburăm peste miriadele de morţi care umplu cilindrul portocaliu. De altfel, ţinutul e destul de frumos, asemănător într-un fel cu ceea ce mi s-a spus despre fotografiile planetei Marte. În jurul fluviului central al morţilor, sunt maluri râpoase, coline şi în depărtare o lumină ca un soare

minunat. Un soare foarte atrăgător şi spre care se revarsă valul de răposaţi... N-am îndrăznit totuşi să mă aventurez prea departe pe acest teritoriu. Mi-era teamă să nu mă împotmolesc în timp ce prietenii mei rabini, sărmanii, mă aşteptau pe... culoarul roşu al plăcerilor.

Raoul Razorbak îşi nota tot ce spunea Freddy Meyer.

— Descrieţi-ne mai cu precizie această zonă, vă rugăm.

— Cu cât înaintezi mai mult, cu atât atmosfera devine mai caldă. Pereţii cilindrului se rotesc din ce în ce mai repede. Am avut senzaţia că sunt închis într-o maşină de măcinat, funcţionând încetişor, dar fiind conştient că până la urmă voi fi strivit. Această senzaţie de viteză contrastează în mod ciudat cu răbdarea şi încetineala cerute sufletelor care se află acolo. Faptul că pereţii se rotesc atât de repede te-ar îndemna s-o iei la fugă, să te mişti cât mai repede, şi totuşi e imposibil.

— Din cauza forţei centrifuge a găurii negre, a spus Rose.

— Ectoplasma dumitale chiar simte căldura şi viteza? a întrebat Amandine mirată.

— Bineînţeles, domnişoară. Nu suferim din cauza lor, dar le simţim.

Rabinul şi-a ridicat, apoi şi-a aşezat la loc tichia neagră pe cap, afişând veşnicul lui aer de copil nevinovat. Atingea toate obiectele din jurul lui de parcă ar fi fost nişte simple jucărioare. Fără îndoială că simţise mult mai puternic decât mine tonalitatea de seducţie din vocea Amandinei, dar nu se ofensa pentru asta. Evreul ăsta zâmbăreţ arăta hilar ca un Buddha rotofei.

— Nu ai fost impresionat de spectacolul tuturor acelor morţi? a întrebat frumoasa blondă, cu un ton admirativ.

— Oh, după primele miliarde, nu mai înseamnă nimic, te obişnuieşti, a răspuns el sobru.

Raoul a luat harta şi, foarte satisfăcut, a şters, împingând-o şi mai departe, menţiunea *Terra incognito,* apoi a notat indicaţiile rabinului Meyer.

Teritoriul roşu se termină cu Moch 3, dincolo de care se află:

TERITORIUL 4:

— Amplasament: douăzeci şi şapte de minute de comă.
— Culoarea: portocaliu.

— Senzaţii: luptă împotriva timpului, sală de aşteptare, „cer” care se roteşte, şes imens. Zonă de curenţi de aer, măturată de vânt. Miliarde de morţi, înaintând în şir indian ca un fluviu mare de culoare cenuşie (normal, e format din ectoplasme). Aici înfrunţi timpul. Înveţi să fii răbdător. Poţi să stai de vorbă cu morţi celebri.

— Rabine, ai „perceput” capătul culoarului? a întrebat Amandine.

— Spune-mi Freddy, te rog. Şi nu ezita să pronunţi cuvântul „a vedea”. În stare de ectoplasmă văd perfect. După ce ieşi din corp nu mai suferi de nimic. În sfârşit, ca să-ţi răspund la întrebare, da, am văzut la capătul culoarului, drept înainte, la câteva sute de metri, un alt zid. Moch 4?

— Era mai îngust decât Moch 3? a întrebat Raoul.

— Cu puţin. Moch 4 e cam trei sferturi din diametrul lui Moch 3.

Raoul şi-a notat.

— Curba pâlniei este deci tangentă. Cu cât înaintezi mai mult, cu atât mai mult trompeta devine ţeavă. Încă o întrebare, rabine…

— Spune-mi Freddy.

— Bine. Spune-mi, Freddy, n-ai zărit cumva la coadă un bărbat de aproximativ patruzeci de ani, cu o şuviţă de păr cam aşa, ochelari, o mutră cam ca a mea şi mâinile băgate tot timpul în buzunare?

De data asta Freddy n-a mai râs.

— E vorba de o rudă?

— De tatăl meu, a murmurat Raoul, atât de încet încât abia l-am auzit. A murit în urmă cu aproape treizeci de ani.

— Treizeci de ani… a suspinat Freddy. Cred că n-ai înţeles prea bine ce-am spus. La coada aceea erau miliarde de defuncţi. Cum aş fi putut să-i examinez pe fiecare în parte? Cum aş fi putut să-l zăresc pe tatăl tău în mulţimea aceea imensă?

— Ai dreptate, a zis Raoul înroşindu-se. Întrebarea mea a fost stupidă. Dar tatăl meu a murit atât de devreme şi eu eram atât de tânăr… A plecat fără să lase nimic din misterul lui.

— Şi dacă acest mister a constituit tocmai moştenirea ta? a spus rabinul. Părăsindu-te pradă îndoielii, el ţi-a lăsat moştenire motorul care te-a antrenat mai târziu în tot ceea ce ai întreprins.

— Chiar crezi asta?

Meyer a pufnit din nou.

— De unde să ştiu? Din când în când am tendinţa să confund psihanaliza cu Kabbala! Uneori sunt legate. Dar cu siguranţă că în privinţa asta eşti mult mai instruit decât mine.

Raoul a suspinat.

— Aş fi avut să-l întreb atâtea lucruri… El a fost primul care a avut ideea thanatonauticii.

Discipolii au risipit stinghereala care se instalase între noi cerând să viziteze thanatodromul. Au examinat cu respect toate maşinăriile noastre de propulsie. Ei se mulţumeau cu meditaţia şi un decoct de rădăcini amare. Le-am arătat cum detectam clipa precisă a decolării cu ajutorul receptorului nostru de unde gamma şi cum programam întoarcerile cu ajutorul dispozitivului electronic de măsurare a minutelor, care era în acelaşi timp şi dispozitiv de siguranţă. Erau pasionaţi.

— Cu astfel de aparate ne vom ameliora şi mai mult performanţele! a exclamat bătrânul înţelept.

Încă o sinergie. Talentele noastre reciproce se vor uni pentru a depăşi simpla lor sumă. Două moduri diferite de gândire. Două melodii se vor uni pentru a forma o muzică nouă.

163 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Numele: Meyer

Prenumele: Freddy

Părul: alb

Ochii: albaştri

Înălţimea: 1,60 m

Semne particulare: rabin, poartă în permanenţă o tichie pe cap

Observaţii: pionier al thanatonauticii, inventatorul tehnicii cordoanelor împletite care a permis să se treacă de Moch 3

Punct slab: orb

164 – CECITATE ŞI CLARVIZIUNE

I-am instalat pe cei şase rabini din Strasbourg în apartamentele de la primul etaj. La parter, aceştia s-au antrenat pentru noi coregrafii având drept scop ţeserea şi mai solidă a cordoanelor lor în vederea viitoarelor decolări.

Şi-au luat zborul pe rând din fotoliul thanatodromului nostru. După ce s-au familiarizat cu metodele noastre, am mai instalat nişte fotolii şi şi-au reluat decolările colective.

Stefania pleca deseori cu ei, constituind uneori vârful piramidei ectoplasmice. Văzându-i cum decolează şi se întorc împreună, ai fi zis că se distrează de minune acolo sus. Freddy era mereu binedispus la trezire, de parcă ar fi ieşit de la un spectacol de revistă!

Veselia lui Freddy mă tulbura. Pe lângă faptul că era rabin, mai era şi orb şi bătrân. Trei motive pentru care ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă seriozitate! Nu înţelegeam cum era posibil ca un mucalit să practice thanatonautica. Moartea era totuşi ceva înspăimântător.

Eu luasem totdeauna în serios moartea şi dragostea. Amândouă impun gravitate. Femeile, în culmea plăcerii, au avut totdeauna trăsăturile unei măşti a durerii.

Odată, după o aterizare, l-am auzit pe rabin povestind o glumă puţin cam deocheată. „Doi bătrâni îşi amintesc de un hotel unde, după masă, ţi se prezenta un spectacol destul de neobişnuit. Un artist îşi scotea sexul şi, folosindu-l ca pe un ciocan, spărgea trei nuci dintr-o lovitură. Cei doi revin la acelaşi hotel după o vreme şi constată că nu se renunţase la spectacol. Artistul îmbătrânise, dar era tot acolo. De data asta însă a spart nu trei nuci normale, ci trei nuci de cocos. La sfârşit, cei doi bătrâni s-au dus în cabina lui şi l-au întrebat de ce a făcut această schimbare. Iar artistul le-a răspuns: «Ah! Ştiţi şi voi cum e, o dată cu vârsta nu mai vezi chiar aşa bine.»„

Ceilalţi au râs, eu însă eram puţin şocat.

Eram frapat de faptul că rabinul, în ciuda funcţiei lui, considera moartea atât de uşuratic. I-am spus deschis părerea mea.

— Cineva, undeva, a interpretat greşit cuvântul divin. Un profet niţel surd a înţeles „Dumnezeu e amor” în loc de „Dumnezeu e umor”! Totul e hazliu, inclusiv moartea. Cum mi-aş fi putut accepta orbirea fără umor? Trebuie să râzi de toate fără reţinere.

— O persoană puţin cam ciudată, i-am spus Stefaniei.

Ea nu era de părerea mea. Meditaţia tibetană îi permisese să-l înţeleagă mai bine pe înţeleptul alsacian. Freddy îşi terminase ciclul reîncarnărilor. Aceasta avea să fie ultima lui viaţă. După aceea nu va mai fi decât un spirit pur, eliberat de orice suferinţă. Nu mai avea deci nimic de dovedit. Acum era liniştit. Cu ocazia precedentelor migrări ale sufletului său, evreul cunoscuse dragostea, arta, ştiinţa, compasiunea. Acum aproape că ajunsese la cunoaşterea absolută. Din seninătatea lui profundă emana această bonomie contagioasă. Iar glumele lui, dacă mă şocau, asta se datora faptului că eu însumi aveam capul plin de prejudecăţi.

Este adevărat că în jurul rabinului plutea un fel de aură de unde benefice. Dacă Stefania avea dreptate, atunci îl invidiam. Mi-ar fi plăcut şi mie tare mult să fi fost la capătul ciclului vieţilor mele. Să fi înţeles tot ce se ascundea dincolo de aparenţe. Să dispun de un suflet liniştit. Din păcate eram încă tânăr pe acest pământ. Probabil că nu eram decât la încarnarea cu numărul o sută sau două sute. Karma mea era încă însetată de cunoştinţe şi de cuceriri.

Noroc că Freddy nu se lăsa greu când era vorba să ne împărtăşească din cunoştinţele sale. Seara ne strângeam în jurul lui la ultimul etaj şi el ne povestea, de data asta cu gravitate, episoade din Kabbala şi ne descifra sensul secret al cuvintelor şi numerelor.

— După cum spune Kabbala, toţi suntem nemuritori, moartea nefiind decât o etapă a dezvoltării interioare care va determina faza următoare a existenţei noastre. Moartea nu e decât un prag. Ea deschide o uşă spre o altă viaţă. Iar noi trebuie să fim cât mai lucizi şi senini cu putinţă. Teama, confuzia mentală, refuzul de a muri sunt stările cele mai rele pe care le putem cunoaşte. Cu cât fiinţa e mai liniştită, cu atât este mai capabilă să săvârşească mai uşor o trecere reuşită spre o altă lume. În *Zohar* scrie aşa: „Fericit cel care moare cu conştiinţa limpede. Moartea nu e decât trecerea de la o casă la alta. Dacă suntem înţelepţi, vom face din viitoarea noastră locuinţă o casă mai frumoasă.” Tar Elimelech din Lizensk, vesel ca întotdeauna, spunea: „De ce nu m-aş bucura, ştiind că sunt pe punctul de a părăsi această lume terestră pentru a intra în lumea superioară a Eternităţii?”

Amandine îl mânca din ochi pe acest thanatonaut care înaintase cel mai mult pe Continentul Ultim. A mirat-o să

descopere în religia evreilor credinţa în reîncarnare.

— Este vorba de o învăţătură secretă, i-a explicat omuleţul chel scuturându-şi tichia. De altfel, puţini sunt rabinii care îmi împărtăşesc ideile. Eu sunt reformist, liberal şi kabbalist. Cu alte cuvinte, aduc scandalul în iudaism.

— Totuşi, a insistat Amandine, religia voastră prevede o modalitate de a muri?

— Bineînţeles. Muribunzii primesc instrucţiuni să-şi închidă porţile simţurilor, să se concentreze asupra centrului psihic al inimii şi să-şi stabilizeze respiraţia. Atunci, scrie în *Zohar,* sufletul va apuca pe drumul cel mai înalt.

Cel mai înalt dintre toate drumurile… Am tăcut, încercând să ni-l imaginăm.

— Decolezi cu ajutorul meditaţiei. Ce tehnică foloseşti? a întrebat Stefania. E o tehnică proprie sau e împrumutată din învăţăturile voastre religioase?

— Metoda noastră datează din cele mai vechi timpuri. Noi o numim Ţimţum. Profetul Iezechiel s-a slujit de ea, cu şapte secole înainte de Cristos. Rabinul Aaron Roth a codificat-o după aceea în al său *Tratat despre tulburarea sufletului,* urmat mai târziu de Maimonide şi de rabinul Isaac din Luria. Ţimţum înseamnă „retragere”. Ca să faci ţimţum, să meditezi deci, trebuie să te înstrăinezi de propriul corp, să-l priveşti de departe şi să observi tot ce i se întâmplă.

— Şi cum faceţi asta practic?

— Ne concentrăm asupra respiraţiei şi în mod special asupra acţiunii aerului în sângele nostru şi a acţiunii sângelui asupra organismului nostru.

— Nu e o metodă foarte diferită de a mea, metoda budistă tibetană, a constatat Stefania.

Freddy a râs din toată inima.

— Da, dar dacă vrem să fim neapărat moderni, ne putem decorpora şi în multe alte feluri. Nimic mai potrivit decât un chef zdravăn sau o coţăială grozavă!

Răceală.

— Ah, Freddy! Glumeşti tot timpul, a protestat cu jumătate de gură Amandine.

— Ba nu, a zis el foarte serios. Toate actele vieţii noastre sunt acte sacre. A mânca, a bea, a respira, a face dragoste sunt tot atâtea feluri de a-l onora pe Dumnezeu şi existenţa pe care ne-a încredinţat-o!

Cum să distingi vreo expresie în ochii goi din spatele ochelarilor negri? Un zâmbet de copil i-a luminat faţa ridată când rabinul a recitat nişte aforisme pe care, a precizat el, le ştia de la maestrul său spiritual, rav Nachman din Bratislava:

— Este o mare îndatorire să fii totdeauna vesel, să alungi din toate puterile tristeţea şi amărăciunea. Toate bolile care se abat asupra omului au ca origine degradarea bucuriei. Aceasta provine dintr-o distorsiune a „cântului profund” (Nigun) şi a celor zece ritmuri vitale (Defiquim). Când veselia şi cântul se sting, boala pune stăpânire pe om. Veselia este cel mai bun remediu. Trebuie deci să găsim în noi un singur punct pozitiv şi să ne prindem bine de el.

După care, i-a cerut Amandinei băutura lui favorită – vodcă cu suc de roşii –, a golit paharul pe nerăsuflate şi a declarat că venise timpul pentru el şi discipolii lui să meargă la culcare.

165 – DECORPORARE

Într-o seară, am hotărât împreună cu Rose să ne decorporăm şi noi după învăţăturile lui Freddy. După o cină uşoară, ne-am întins direct pe mocheta sintetică. Ne-am concentrat asupra respiraţiei şi a sângelui care ne scălda organismul.

Tot după indicaţiile lui Freddy, dacă ni se punea vreun cârcel, ne absorbeam durerea înainte de a uita de ea şi, de fiecare dată când spiritul nostru se rătăcea, f ăceam iarăşi gol în noi gândindu-ne numai la controlul respiraţiei.

Am stat aşa nemişcaţi pe podea o jumătate de oră, chinuindu-ne spatele, înainte de a izbucni amândoi în hohote de râs. După toate probabilităţile, meditaţia evreiască nu ni se potrivea deloc.

Ghiduşă, Rose m-a muşcat uşor de ureche:

— Freddy a vorbit şi de moduri mai agreabile de a ieşi din corp.

I-am mângâiat părul lung şi negru.

— Nu prea-mi place să mă îmbăt. Alcoolul nu-mi aduce nici o bucurie, numai greaţă şi o durere cumplită de cap!

— Dar mai există şi o altă tehnică, a zis ea, întinzându-se cu voluptate înainte de a se repezi în braţele mele.

Ne-am dezbrăcat unul pe altul cât ai clipi.

— Se spune că, pentru a medita după cum se cuvine, trebuie să ne debarasăm de tot ce ne îngreunează, a amintit soţia mea.

— Se spune că, pentru a medita cu folos, trebuie să-ţi simţi sângele bătându-ţi în tâmple. Şi-l simt, am răspuns eu, neclintit pe calea ştiinţifică.

— Se spune că, pentru a medita, trebuie să te lungeşti confortabil într-un pat, a zis Rose, trăgându-mă spre culcuşul nostru conjugal.

Corpurile noastre s-au înlănţuit şi, progresiv, spiritele noastre s-au unit pe calea bucuriei. Învelişurile noastre carnale s-au tras timid din carcasele înfierbântate ca să fuzioneze deasupra capetelor noastre, preţ de câteva secunde de extaz.

166 – DIN FILOZOFIA LUI SRI AUROBINDO

„Evoluţia nu constă în a deveni din ce în ce mai sfânt sau din ce în ce mai inteligent sau din ce în ce mai fericit. Evoluţia constă în a deveni din ce în ce mai conştient. E nevoie de mult timp înainte de a putea să suporţi adevărul fostelor tale vieţi. Cu cât corpul psihic creşte, cu atât mai clare devin amintirile mentale de la o viață la alta.

Moartea nu mai este acea mască hâdă care ne aminteşte că încă nu ne-am găsit, ci o trecere liniştită de la o experienţă la alta. Până în ziua în care vom fi crescut suficient pentru a infuza destulă conştiinţă în acest corp, pentru a ne face spiritul nemuritor.”

Satprem, *Sri Aurobindo sau Aventura Cunoaşterii*

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

167 – PIERDERI

Raoul desenase galaxia plasând în centrul ei un fel de gură de scurgere de chiuvetă. Continentul Ultim. Chestia simpatică în această amplasare era că răspundea nevoii naturale pe care au avut-o totdeauna oamenii de a cunoaşte centrul lumii. Rând pe rând, ei au crezut că e un oraş, apoi o ţară, apoi Pământul, apoi Soarele. De acum înainte ştiam că sistemul nostru solar nu era decât un flecuşteţ aflat la periferia unei galaxii imense, care avea drept centru un aspirator ce măcina totul, chiar şi suflete.

Dumnezeu sălăşluia acolo? Mai existau şi alte divinităţi pitulate prin centrul milioanelor de galaxii care formează Universul? Numai cât mă gândeam şi mă şi apuca ameţeala. Ce problemă dificilă!

Preşedintele Lucinder a venit să inspecteze noua aranjare a thanatodromului nostru. Dispuneam acum de opt fotolii de decolare, unul pentru Stefania şi celelalte pentru Meyer şi discipolii lui.

Expunând în faţa Adunării Naţionale amploarea descinderilor noastre pe Continentul Ultim, şeful statului reuşise să obţină un adevărat buget de război pentru thanatonautică. Nu mai era nevoie să jongleze când cu fondurile secrete, când cu bugetul Foştilor Combatanţi, iar noi vom putea să achiziţionăm o antenă radio astronomică enormă. În felul acesta vom putea vedea numeroase suflete plecând spre lumea de apoi, nu numai ectoplasmele colegilor noştri.

Curios, Lucinder a cerut după aceea să asiste la o decolare în grup. Freddy a desenat pentru el figura pe care echipa lui o va face acolo sus. Preşedintele a remarcat că seamănă cu o horă de paraşutişti ţinându-se de picioare. Freddy a fost de acord, precizând totuşi că în acelaşi timp trebuia mare grijă pentru buna împletire a cordoanelor ombilicale.

— Ar trebui să vii cu noi, i-a spus Freddy.

— Mulţumesc frumos, i-a răspuns protectorul nostru. Am mai fost o dată, dar cred că sunt mai util thanatonauticii în stare de şef de stat decât de ectoplasmă.

Echipa s-a instalat în sferele de protecţie. În poziţie lotus şi îmbrăcaţi cu uniformele lor albe, thanatonauţii erau destul de impresionanţi.

— Şase… cinci… patru… trei… doi… unu. Decolare! Opt

fâşâituri s-au auzit în receptor, una după alta. Stefania plecase prima. Normal, urma să fie acolo sus vârful eşafodajului.

Mi-am pornit cronometrul, am fixat dispozitivul electronic de siguranţă la „cincizeci de minute de comă”, apoi, cu ajutorul antenei noastre parabolice, am urmărit traseul grupului nostru de suflete. Aveam de aşteptat aproape o oră. Foarte bine dispus, Lucinder ne-a propus o partidă de cărţi. Ne-am instalat în jurul unui gheridon pentru o partidă de gim-rummy, trăgând din când în când cu ochiul spre ecranele de control.

Raoul a ţâşnit primul de pe scaunul lui, aproape răsturnându-l.

— Un rabin a murit! a exclamat el.

— Ce? Cum? a întrebat Lucinder speriat.

Am descoperit cu disperare că electrocardiograma şi electroencefalograma unuia din rabini erau plate.

— Probabil că acolo sus a avut loc o catastrofa!

— Or fi trecut de cel de-al patrulea zid şi-or fi nimerit într-o lume infernală?

Am scuturat din cap.

— Imposibil. Nu sunt decât la douăzeci şi şapte de minute de comă. Încă se mai află pe cel de-al doilea teritoriu, ţinutul întunericului.

M-am repezit la aparatele de control. Toate corpurile erau nervoase. Ce dramă trăiau acolo sus? Amandine a luat pulsul celor şapte supravieţuitori. S-a înfiorat. Şi al doilea rabin ne părăsise!

— Nu înţeleg nimic, a zis ea frângându-şi mâinile. Au traversat de nenumărate ori această zonă fără probleme. În curând trebuiau să-şi împletească cordoanele…

Atmosfera din laborator era plină de angoasă. Raoul îi lua tot timpul pulsul Stefaniei. M-am concentrat asupra receptorilor radio. Era ciudat. Se semnala o abundenţă de semnale, dar nu toate corespundeau cu semnalele prietenilor noştri. Să fi avut de-a face cu suflete parazite, cu suflete pirat? Să se fi decis vreo autoritate superioară să taie „calea spre lumea de apoi”?

Vom verifica aceste aserţiuni mai târziu. Deocamdată se impunea de urgenţă limitarea hecatombei şi aducerea cât mai repede înapoi a prietenilor noştri, mai înainte ca toţi să piară.

Ne-am grăbit să declanşăm dispozitivele electronice de siguranţă ale numărării minutelor. Şase thanatonauţi mânioşi au deschis pe rând ochii. Toţi tremurau de furie. Stefania părea că

încă mai mimează o luptă.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Italianca a pronunţat cu greutate:

— Haşişinii!

168 – POVESTE HAŞIŞINĂ

Au existat cândva demult nişte oameni care credeau că au descoperit paradisul pe pământ: haşişinii.

Sunt cunoscuţi sub numele de haşişini ismaelienii adepţi ai reformei lui Hasan i-Sabbah. Ei au fost numiţi astfel deoarece consumau mult haşiş înainte de a se lansa în atacuri de comando sinucigaşe. Celebritatea lor e atât de mare, încât numele lor se află la originea cuvântului „asasin”.

Secta provine dintr-o ramură a Islamului şiit. Membrii ei s-au declarat partizanii nepotului lui Mahomed, care, fiind scoborâtor din Profet prin femei, nu era recunoscut de totalitatea musulmanilor.

După mărturiile călătorului veneţian Marco Polo (1323), ca şi după numeroase povestiri persane, haşişinii trăiau în fortăreaţa Alamut la 1 800 în altitudine, în Mazenderan, la sud de Marea Caspică. Izolaţi în munţii lor şi nedispunând de mijloace de a întreprinde războaie convenţionale, ei s-au gândit să trimită grupuri de comando de câte şase oameni *(fidawis)* pentru a-i asasina cu pumnalul pe şefii duşmani, cel mai frecvent atunci când aceştia îşi făceau rugăciunile în moschee.

Maestrul acestor asasini era uns ca „Bătrânul Muntelui”. Primul a fost, evident, Hasan i-Sabbah, fondatorul sectei.

Cei aleşi să comită crimele erau anesteziaţi cu haşiş, introdus în hrană sub formă de pastă amestecată cu dulceaţă de trandafiri. Bătrânul Muntelui le vorbea îndelung şi oamenii adormeau, căci haşişul este un drog somnifer, nu un excitant. După ce aţipeau, oamenii erau transportaţi într-o grădină secretă din fortăreaţa Alamut. La trezire se pomeneau înconjuraţi de sclavi tineri, fete şi băieţi, gata să le împlinească toate dorinţele sexuale. Sosiseră în zdrenţe, iar acum se pomeneau în veşminte de mătase verde cusute cu fir de aur. În jurul lor era Paradisul: veselă de argint aurit, vinuri suave la discreţie, trandafiri cu un parfum delicat, haşiş după dorinţă.

Droguri, sex, alcool, lux şi voluptate! Erau convinşi că se află în grădinile lui Allah, cu atât mai mult cu cât acel loc era o oază deosebit de rară într-o regiune aridă şi muntoasă.

După aceea erau din nou adormiţi cu pastă de haşiş şi readuşi în punctul de plecare, în vechile lor zdrenţe. Bătrânul Muntelui le declara atunci că, graţie puterilor sale, au avut şansa să guste pe furiş din Paradisul lui Allah. Depindea numai de ei pentru a se întoarce definitiv acolo, murind ca nişte războinici! Cu zâmbetul pe buze, numiţii *fidawis* plecau cu docilitate să omoare viziri şi sultani. Arestaţi, ei mergeau la supliciu în extaz.

Numai preoţii haşişini din eşalonul superior (al şaselea grad) cunoşteau secretul falselor grădini ale lui Allah.

Secta s-a ocupat mai întâi de propriile ei interese, promovând mesajul lui Hasan i-Sabbah. Apoi Bătrânii Muntelui au constatat că zbirii lor fanatizaţi puteau să le aducă şi mai mult. Astfel, le-au închiriat serviciile celor care plăteau mai bine. Asasinii se repezeau să se ofere voluntari când şeful îi întreba: „Care dintre voi vrea să mă scape de cutare sau cutare?” Astfel au pierit, printre alţii, poeta Agma, fiica lui Marwan, care îndrăznise să-i vorbească de rău pe aliaţii lui din Medina, aliaţi care au apelat imediat la braţul mercenarilor haşişini.

Fortăreaţa Alamut a fost cucerită în 1253 de marele han mongol Hulagu, general al marelui han chinez Mongkha. Zadarnic au cerut asasinii sprijinul sultanilor pe care-i ajutaseră, aceştia s-au ferit să intervină, mulţumiţi să scape de asemenea elemente periculoase.

Haşişinii masacraţi au putut constata că nu cunoscuseră decât un surogat de Paradis. O lume artificială, fabricată de oameni pentru a-i înşela.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,* de Francis Razorbak

169 – MERCENARII LUMII DE APOI

— Am fost atacaţi de nişte ectoplasme piraţi, ne-a explicat Stefania gâfâind încă. Erau vreo douăzeci, ascunşi după primul zid comatic. Folosindu-se de efectul surprizei, le-au tăiat cu dinţii cordoanele lui Lucien şi Albert.

Freddy descoperise cu mirare că lumea ectoplasmelor are propriile ei norme. În vis, oamenii pot să se bată şi să curgă sânge. Pe Continentul Ultim ectoplasmele de aceeaşi natură pot să se lupte unele cu altele şi să-şi taie cordoanele ombilicale terestre. Făcuse acum această descoperire, dar nu ştia cum să explice fenomenul. Poate că era suficientă o emisie de ură sau de agresivitate pentru a provoca violenţa. În orice caz, cei doi rabini fuseseră pur şi simplu aspiraţi de lumina din adâncul pâlniei.

Dar cum puteau Stefania şi Freddy să-i recunoască pe agresori ca fiind „haşişini”? Transmitere de gânduri între suflete. Meyer crezuse mai întâi că era vorba de o înfruntare organizată de arabi. Reflex maniheist: arabi împotriva evreilor. Ar fi fost prea simplu! Agresorii lor erau ultimii descendenţi ai haşişinilor, care vedeau în acest atac împotriva rabinilor un mijloc excelent de a reaprinde războiul sfânt şi de a se autodesemna ca vârf de lance a Islamului cuceritor. Ar fi avut ei grijă ca încăierarea să se bucure de o mare publicitate în lumea musulmană.

Stefania era furioasă.

— S-au aruncat asupra noastră. Au încercat să ne rupă cordoanele trăgând brusc de ele sau încolăcindu-le pe după gleznă. După ce a trecut momentul de surpriză, am început să ne apărăm.

— Şi al naibii de bine! a intervenit Freddy. Am lichidat trei piraţi. Acum ştiu că n-o să ne lăsăm „asasinaţi” fără să reacţionăm.

Lupta se derulase cam ca o bătălie submarină între scafandri, numai că în loc să se taie tubul prin care venea aerul comprimat, se urmărea ruperea cordoanelor argintii. În jurul lor, defuncţii din ziua respectivă erau înspăimântaţi văzându-i pe thanatonauţi omorându-se între ei.

Preşedintele Lucinder, care hotărâse să se lase de fumat de trei zile, a luat una din ţigările lui Raoul.

— Până la urmă, a zis el suflând afară fumul parfumat, Continentul Ultim va trebui declarat „zonă demilitarizată”. Oricine va pătrunde acolo cu intenţii belicoase va fi imediat

alungat.

— De batalioanele de ectoplasme ale ONU? a zis Stefania rânjind.

— Deocamdată nu avem nici o putere. Toată lumea are dreptul să urce acolo sus, inclusiv haşişinii, şi la sol nu-i putem stăpâni. Nu putem declanşa un conflict, nici măcar local, pentru a proteja Continentul Ultim, care până la urmă aparţine tuturor.

Nu mă gândisem până atunci la aspectele diplomatice ale explorării noastre. De obicei, pionierii înfigeau drapelele ţărilor lor pe teritoriul pe care-l descopereau. Astfel se năşteau coloniile. După aceea veneau exploratorii, apoi cei care defrişau, pe urmă negustorii şi în sfârşit administratorii. Războaiele teritoriale permiteau să se traseze după dorinţă noi frontiere, uneori chiar cu rigla, aşa cum era cazul pentru multe ţări din Africa. Dar noi nu marcasem cu nimic zonele în care pătrunseserăm, astfel încât Continentul Ultim nu era în prezent proprietatea nici unei naţiuni. Era clar că primii care vor folosi forţa pentru a pune mana pe el vor deveni stăpânii lui. Ca şi în Far West, va câştiga cel care-şi va scoate cel mai repede pistolul!

Naiv cum eram, totdeauna îmi închipuisem că nişte bărbaţi şi femei obişnuiţi cu meditaţia şi capabili să-şi pună viaţa în joc în fotoliile noastre de decolare nu puteau să fie decât nişte oameni de treabă, însufleţiţi doar de gândul de a depăşi tot mai mult limitele cunoaşterii.

Se terminase cu aventura, cu cascadorii morţii, cu misticii visători! Răspândirea decolărilor avea să reproducă acolo sus toate problemele pentru a căror rezolvare ne trebuise atâta vreme aici pe pământ. În lumea cealaltă, orice sectă, orice bandă de fanatici îşi aroga aceeaşi putere ca şi statul. Câţiva haşişini, de fapt vreo cincizeci de ucigaşi smintiţi, ameninţau să pună mâna pe Paradis, pur şi simplu pentru că le venise ideea să-l ia cu forţa!

Cum să-i împiedicăm?

Preşedintele Lucinder părea descurajat.

— Prudenţă, prieteni. Trebuie să evităm orice incident diplomatic cu Libanul, Iranul şi cu atât mai mult cu Arabia Saudită.

Stefania era indignată.

— Dar nici Iranul, nici Libanul, nici Arabia Saudită nu-i susţin pe haşişini. Ei sunt duşmanii tuturor arabilor.

— Chiar şi ceilalţi şiiţi îi detestă şi-i dispreţuiesc, a adăugat unul dintre rabinii supravieţuitori.

— Greu de ştiut! aproape că a gemut Lucinder. Saudiţii şi-au băgat în cap să construiască un thanatodrom gigantic nu departe de Mecca. La ce mercenari au putut să facă apel ca să preia conducerea cursei? Or, ei sunt principalii noştri furnizori de petrol şi nu ne putem oferi luxul de a ne supăra cu ei, chiar şi pentru câteva mici probleme de thanatonautică.

— Dar e vorba de viaţă şi de moarte! a protestat Rose.

— Îmi pare rău, copii, dar trebuie mai întâi să mă preocup de cele şapte miliarde de fiinţe de pe planeta noastră care au sufletul bine înşurubat în trup şi, în special, de cele şaizeci de milioane de indivizi, dintre care o bună jumătate sunt alegători care, în ţara noastră, circulă cu maşini ce funcţionează datorită petrolului, se îmbracă cu ţesături produse din petrol, se încălzesc cu petrol, se…

— Şi dacă descoperim vreun emir saudit gata să se alieze cu noi? am întrebat eu brusc.

— În cazul ăsta aveţi mână liberă! a zis şeful statului deschizând larg braţele.

170 – TEOLOGIE CORANICĂ

„Dumnezeu le-a atribuit acestora un rang mai înalt decât celorlalţi. El le-a făcut promisiuni frumoase tuturor, dar le-a hărăzit luptătorilor o recompensă mult mai mare decât celor care rămân la vetrele lor.”

Coran,
surata IV, 97

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

171 – LUCRURILE SE COMPLICĂ

Haşişinii nu au fost decât precursorii unui război religios pe care nu-l prevăzusem. Sigur, pe la începuturile experienţelor noastre, am văzut călugări rivalizând în înflăcărarea lor de a ajunge primii în lumea morţilor, dar niciodată nu ne trecuse prin minte că acel conflict ar fi putut să ia o asemenea amploare.

Hinduşi contra musulmani, protestanţi contra catolici, budişti contra sintoişti, evrei contra islamişti. În preajma Continentului Ultim s-au luat mai întâi la harţă principalele religii. Apoi au intrat în arenă disidenţii şi confreriile doritoare de autonomie: siiţii iranieni contra suniţilor sirieni, dominicanii împotriva iezuiţilor, taoiştii din linia Zi contra partizanilor lui Zhang Zi, luteranii împotriva calviniştilor, evreii liberali împotriva evreilor ultraortodocşi şi antisionişti, mormonii contra amishilor, martorii lui Iehova contra adventiştilor de ziua a şaptea, adepţii sectei lui Moon contra discipolilor scientologiei!

Nu ştiam că teologia avea atâtea nuanţe. Am descoperit că între religiile omeneşti existau atât de multe disensiuni, încât era inutil să tragi nădejdea că, într-o zi, credincioşii de toate confesiunile se vor întâlni acolo sus animaţi doar de dorinţa ecumenismului.

În timp ce tot felul de ectoplasme îşi întindeau ambuscade şi se omorau între ele în numele credinţei, eu reciteam notele în care Raoul catalogase cu minuţiozitate toate mitologiile şi religiile din lume şi am constatat că, în realitate, între ele existau multe puncte comune. Mi se părea că toate încercau să istorisească aceeaşi poveste şi să transmită aceleaşi cunoştinţe folosind parabole şi cuvinte diferite.

Conflictul care învenina cerul n-a rămas fără repercusiuni aici pe pământ. Nişte terorişti haşişini au lansat o maşină plină cu explozibili împotriva thanatodromului nostru. Salvarea noastră s-a datorat neîndemânării artificierului care nu-şi reglase bine încărcăturile, acestea explodând o dată cu el la vreo sută de metri de clădirea noastră.

Cu obişnuitul său sânge rece, Raoul ne-a adunat pe toţi la ultimul etaj. Acum eram prea mulţi pentru Pere-Lachaise.

Raoul a desfăcut o hartă a Continentului Ultim.

— E natural ca religiile să vrea să cucerească ţara morţilor, căci cine va controla lumea spirituală va fi şi stăpânul lumii

materiale. Închipuiţi-vă că, ieşind victorioşi, musulmanii pakistanezi ar bloca ciclurile de reîncarnare ale budiştilor indieni!

Stefania devenise specialistă în lupta ectoplasmică. Elaborase tot felul de riposte destinate protejării propriului cordon argintiu.

— Nu trebuie să neglijăm posibilităţile de alianţă, nici chiar pe cele mai neaşteptate, a zis ea. La ultima noastră decolare am pierdut doi prieteni rabini, dar datorită susţinerii musulmanilor beduini, am putut să omorâm vreo zece haşişini furioşi. Prin urmare, trebuie să organizăm un grup destul de puternic pentru a ne alunga inamicii şi a ne continua explorarea. În fond, asta contează!

— În loc să plece şase-şapte, să decoleze zece-douăzeci… a zis gânditor Raoul.

— Exact, a întărit cu energie Stefania. Totdeauna câştigă cei mai mulţi. De ce să nu decolăm câte cincizeci, sau chiar câte o sută?

— Foarte bine, dar nu există o sută de rabini thanatonauţi, a remarcat Freddy.

— De ce să ne limităm la rabini? am zis eu. Poate că e timpul să încercăm nişte apropieri. Am constatat, de exemplu, că Yi King şi Kabbala prezintă multe puncte comune.

Italianca a fost încântată de idee. Va fi ambasadoarea noastră acolo sus.

După o săptămână, la uşa thanatodromului nostru băteau vreo douăzeci de tineri călugări asiatici care, la prima vedere, semănau ca două picături de apă. Veneau de la mănăstirea Shao-lin, loc unde se învaţă de milenii că religia şi lupta merg mână-n mână. Călugării de la Shao-lin au reputaţia celor mai mari experţi în kung-fu. Ei se află la sursa ştiinţei şi practicii artelor marţiale şi îmbină dintotdeauna războiul cu meditaţia.

Freddy a conceput cu mare încântare noi coregrafii ectoplasmice. Conducea nu un comando, ci o adevărată escadrilă de război capabilă să se grupeze în formaţie de fortăreaţă zburătoare.

A botezat armata noastră cerească Armata Alianţei, alianţa între toate religiile de bună-credinţă.

172 – POVESTE HASSIDICĂ

Copilul se uita la bătrânul care dansa şi părea că dansează pentru veşnicie.

— Bunicule, de ce dansezi aşa?

— Vezi tu, copile, omul e ca un titirez. Nu-şi atinge demnitatea, nobleţea şi echilibrul decât în mişcare. Omul se face destrămându-se, să nu uiţi niciodată asta.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

173 – RĂZBOAIE

Nu numai noi am căutat aliaţi. Haşişinii, care părea că au o ură personală împotriva noastră, şi-au găsit şi ei nişte asociaţi insoliţi. Ei şi-au botezat armata „Coaliţie”, şi au adunat-o în thanatodromul pe care-l implantaseră chiar în inima fostei fortăreţe Alamut. La început s-au aliat cu călugării şintoişti de la templul Yasukuni.

Acolo, în locul acela sfânt din apropierea oraşului Tokyo, sunt onorate sufletele celor 2 464 151 de soldaţi căzuţi în cursul tuturor războaielor Japoniei imperiale.

Oricum ar fi – rabini liberali şi călugări de la Shao-lin împotriva muftiilor haşişini şi a călugărilor de la Yasukuni ostilităţile au încetinit serios explorarea Continentului Ultim. Au avut loc bătălii cumplite, ca aceea de la 15 mai, în care două sute de soldaţi ai Alianţei au înfruntat şase sute de adepţi ai Coaliţiei. Freddy, paşnicul Freddy, a improvizat cu această ocazie ceea ce trebuie să denumim drept prima strategie de luptă ectoplasmică.

A trimis un mic grup de taoişti şi rabini ca cercetaşi, în timp ce grosul armatei aliate stătea ascuns în spatele primului zid comatic, înfruntând secvenţele de amintiri. Lupta era atât de susţinută pe corolă, încât coalizaţii au uitat de existenţa lui Moch 1. Imediat ce aliaţii au trecut de zid, adversarii i-au urmat

ţinându-şi reciproc cordonul ombilical pentru a se proteja. Întâlnirea neplăcută din partea cealaltă a zidului nu era însă cea la care se aşteptau. Într-adevăr, dincolo de Moch 1 au fost atacaţi de secvenţele de amintiri.

Oamenii noştri au profitat de surprinderea lor pentru a tăia cât mai multe cordoane ombilicale. Trei sute de coalizaţi, cu haşişinii în frunte, au fost absorbiţi de lumină în ziua aceea.

Aliaţii au avut şi ei o pierdere de vreo sută de „morţi".

Freddy a considerat că victoria a fost atât de uşoară pentru că trecutul rabinilor şi al celor de la Shao-lin era cu siguranţă mult mai curat decât al haşişinilor. Ei nu încurajaseră masacre în Liban, nu practicaseră atentate teroriste de tot felul. Nu era nevoie să se ferească de victimele lor de altădată şi în acelaşi timp de inamicii prezentului.

În mod paradoxal, aceste războaie ectoplasmice au conferit adevărata nobleţe cuceririi lumii de apoi. Religiile din toată lumea au cunoscut o recrudescenţă a fervorii şi în acelaşi timp, din păcate, fanaticii au devenit mai numeroşi. Unele secte chiar au profitat de ocazie pentru a se ridica la rang de religie recunoscută. Era destul un comando pentru a-i pune în pericol pe reprezentanţii unei confesiuni recunoscute. Din fericire, oamenii plecau goi spre Continentul Ultim. Nu aveau nici o posibilitate să ia cu ei arme, mitraliere, puşti sau pumnale. Altfel, având în vedere ferocitatea încăierărilor, ar fi fost un adevărat masacru al călugărilor.

La început, din lipsa fotografiilor şi a filmelor, ziarele şi televiziunea au vorbit puţin despre războaiele ectoplasmice. Dar, mereu primul în ceea ce priveşte informaţia în materie, *Micul Thanatonaut ilustrat* a avut ideea să-şi trimită acolo sus reporterul, pe Maxime Villain. Fost călugăr trapist care păstrase multă vreme tăcerea, acest ziarist dobândise o memorie vizuală fantastică. Dacă unele fiinţe sunt emiţători, el însă, totdeauna taciturn, era un receptor. Capta şi după aceea restituia cititorilor săi. Şi, pentru ei, primul reporter ectoplasmic a schiţat câteva imagini din luptele cumplite care aveau loc în lumea de apoi. În sfârşit, un război curat şi fără pericol pentru cetăţeanul de rând. Aşezaţi confortabil în fotoliile lor, amatorii paşnici au început să se pasioneze pentru conflictul invizibil.

Totuşi asta necesita efective tot mai mari. La thanatodromul de la Buttes-Chaumont am fost obligaţi să ne părăsim apartamentele particulare pentru a lăsa locul unui anumit

număr de fotolii de zbor. Dacă voiam să ieşim victorioşi, de acum înainte trebuia să-şi ia zborul simultan cel puţin cincizeci de călugări ai Alianţei.

Clădirea se transformase într-un adevărat turn Babei. Auzeai acolo tot felul de limbi străine, deseori de neînţeles unele pentru altele, dar uniţi de aceeaşi voinţă de a cuceri lumea de apoi, toţi reprezentanţii diferitelor confesiuni se înţelegeau de minune şi făceau în aşa fel încât să-şi împărtăşească unii altora tehnicile de meditaţie şi rugăciunile proprii.

Alianţa devenea pe zi ce trece mai heteroclită. Rabinilor liberali, călugărilor taoişti şi înţelepţilor budişti de la început li s-au adăugat vraci animişti din Coasta de Fildeş, mufti turci, călugări şintoişti din insula Hokkaido (duşmani tradiţionali ai călugărilor şintoişti de la templul Yasukuni), dervişi greci şi chiar trei şamani eschimoşi, şase vrăjitori aborigeni din Australia, opt vrăjitori boşimani, un vraci filipinez, un pigmeu, căruia nu i-am putut înţelege credinţa, precum şi un înţelept indian din America de Nord. Armata noastră cuprindea peste două sute de soldaţi pioşi, dovadă vie că era posibil să instaurezi o armonie perfectă între toate credinţele terestre.

În marele salon de la ultimul etaj, locul de întâlnire al tuturora, domnea o ambianţă plină de seninătate. Departe de regimul riguros al mănăstirilor lor, cucernicii noştri spuneau tot felul de glume de liceeni. Am încercat să fiu şi eu la înălţime propunând o enigmă:

— Ştiţi cum se poate desena un cerc şi centrul lui fără să ridici stiloul de pe hârtie?

Călugării şi rabinii s-au pasionat pentru această provocare a bunului-simţ.

— Imposibil! au exclamat ei în cele din urmă.

— Nici mai mult, nici mai puţin decât thanatonautica, le-am răspuns eu cu calm înainte de a le indica soluţia.

În spatele meu îl auzeam pe Raoul, mereu înaintea mea cu o enigmă, debitând asistenţei foarte atente şarada lui Victor Hugo:

— Primul e guraliv. Al doilea e o pasăre. Al treilea e la cafenea. Cuvântul întreg e o prăjitură.

În privinţa asta se mai putea discuta. Mai ales pentru că soluţia părea simplă. În timp ce Freddy cânta Gershwin la pian şi Amandine pregătea cocteilurile ei savante, eu îmi munceam creierul: „Primul e guraliv? O coţofană. Dar o coţofană e şi al

doilea, pasărea… Şi cine, ce se află într-o cafenea? Un beţivan, un chelner, o bere?”

174 – MITOLOGIE ISLAMICĂ

Conform tradiţiei islamice, Paradisul este imens şi se întinde pe opt sectoare cilindrice. Scăldat de patru fluvii, este un loc al marilor plăceri. Acolo lenevesc primii patru califi, primii zece oameni convertiţi la Islam de către Profet, precum şi fata lui, Fatima. Toţi au şaptezeci de pavilioane poleite cu aur şi pietre preţioase. Fiecare pavilion cuprinde şapte sute de paturi ocupate de şapte sute de hurii. În Paradis şi-au aflat locul şapte animale: cămila lui Ilie, berbecul lui Abraham, chitul lui Iona, iapa Borak, furnica şi pupăza lui Solomon, câinele celor Şapte Adormiţi.

Profetul oferă tuturor oaspeţilor lui tot felul de plăceri, dar de o senzualitate infinită.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

175 – BĂTĂLIA PARADISULUI

Atmosfera ecumenică şi prietenoasă a thanatodromului nostru nu ne făcea să uităm realitatea luptelor aspre ale unui conflict care abia începea.

Alianţa şi Coaliţia se înfruntau într-un război fără milă. Thanatonauţii noştri se trezeau zilnic lac de năduşeală, tremurând din toate mădularele şi anunţând noi pierderi. Freddy Meyer, rabinul nostru coregraf, promovat comandant-şef al războiului, a hotărât că sosise ceasul marii ofensive. Celebra „bătălie a Paradisului” a avut loc în anul 2065 al erei noastre. Raoul, Rose, Amandine şi cu mine am urmărit-o cum am putut mai bine cu ajutorul antenei noastre parabolice, dar n-am putut

decât să constatăm agitaţia care domnea între suflete. Mai târziu, Maxime Villain avea să scrie pentru ziarul lui o relatare destul de bună. Iat-o:

BĂTĂLIA PARADISULUI

Pe când ceaţa stârnită de stelele căzătoare se împrăştia în împrejurimile gurii căscate a vârtejului găurii negre care se numeşte Paradis, văd înaintând armata rabinului Freddy Meyer, întărită cu călugări chinezi afabili, budişti paşnici, vrăjitori indieni impresionanţi şi cu veselii vraci animişti din Africa. Grupul lor este foarte unit. Legiunile Alianţei şi-au apropiat ectoplasmele astfel încât să-şi ţină în şah adversarii cei mai neobişnuiţi.

Trupele Coaliţiei se ivesc şi ele câteva minute mai târziu. În prima linie planează călugării şintoişti, asemenea unor bombardiere cumplite gata să nimicească cordoanele ombilicale. În poziţie de karatekas, ei îşi agită mâinile ca nişte secere invincibile. În spatele lor, aranjaţi pe două aripi, rânjesc haşişinii, în timp ce dominicanii spun rugăciuni.

Cerul viermuieşte de suflete. Ambelor tabere le sosesc întăriri de la toate thanatodromurile din lume. Pentru una, aproape o mie două sute de rabini, animişti, budişti, kabbalişti şi taoişti. Pentru cealaltă, două mii trei sute de călugări şintoişti, şamani, haşişini şi dominicani.

Aflat în fruntea Alianţei, rabinul Meyer îşi comunică ordinele trupelor prin telepatie. La coalizaţi, generalul Shiku, mare strateg japonez, îşi transmite la fel instrucţiunile. Semnalăm faptul că, de la înfrângerea suferită la 15 mai, sufletele lui au învăţat să-şi stăpânească cele mai penibile amintiri pentru a nu le cădea imediat victime chiar din zona neagră.

Oricum, de data asta au hotărât să rămână în afara Paradisului pentru a putea controla mai bine trecerea cordoanelor ombilicale inamice. Aliaţii însă s-au plasat lângă porţi pentru a avea în spate lumina care, speră ei, îi va atrage şi-i va orbi pe adversari.

Shiku şi Bătrânul Muntelui dau semnalul şarjei apucându-si zdravăn cordoanele ombilicale. Haşişinii îşi revarsă efectivele asupra aripii apărate în special de vrăjitorii animişti şi de indienii din America. Rabinii liberali dau fuga în ajutorul lor, dar sunt opriţi de călugării şintoişti care, cu muchia palmei, le taie

cordoanele cum ar tăia cozile unor flori din grădină. Călugării taoişti şi dominicani s-au aruncat şi ei în încăierare.

Orice strategie pare să fi dispărut. Printre stele nu mai e acum decât o învălmăşeală generală. De jur împrejur, sosesc continuu şi trec defuncţii zilei, intrigaţi oarecum de acele suflete care se luptă cu atâta înverşunare pe marginile Paradisului.

Aliaţii constată la un moment dat că, din cauza efectivelor mai mici, încep să fie în dezavantaj. Atunci se reped spre primul zid comatic. Temându-se să nu repete tactica de la 15 mai, Shiku îşi duce imediat trupele în urmărirea lor.

Pe cornişele din ce în ce mai abrupte ale celei de a doua lumi, pioşii luptători se înfruntă în acelaşi timp cu amintirile lor cele mai oribile. Sufletele sunt rebegite în locul acela care miroase a pământ şi a moarte. Numeroase cordoane sunt tăiate şi ectoplasmele războinicilor decedaţi alunecă spre lumină. Trei haşişini atacă un rabin liberal care încearcă să scape de mişcările lor sacadate cu paşi de dans idiş. Datorită salturilor de kung-fu, un călugăr taoist reuşeşte să taie, cu o singură mişcare, şase cordoane ombilicale dominicane. Un mohican se pomeneşte singur împotriva unui grup de irochezi. În grupuri strânse, mooniştii rezistă atacului scientologilor. Ai impresia că sectele vor în mod special să se războiască între ele. Se creează asocieri ciudate. Un ascet african salvează un şaman indonezian, prizonierul unui exorcist romano-catolic care se întreabă ce caută el acolo. O ceată de călugări zen se pierde pe cornişă. Urmează o şarjă frumoasă a unor guru indieni, masaţi în poziţie lotus, împotriva unor dervişi dansatori care se învârtesc ca nişte titirezi.

Ei au pus la punct o linie de apărare pivotantă care permite adăpostirea celor mai epuizaţi soldaţi din tabăra lor. O hoardă de iezuiţi prinde la înghesuială un grup de ayatolahi şiiţi şi sunt şi ei la rândul lor atacaţi de haşişini. Scapă însă datorită unui comando de druzi şi a unui mic grup de alauiţi.

Gata, ultimul mohican a murit. Alţi indieni americani îl răzbună. Contraatac al dervişilor dansatori, susţinuţi de asceţi musulmani. Regrupare în triunghi a călugărilor zen pentru a-i împiedica pe şamanii indonezieni să alerge în ajutorul evreilor liberali.

Cordoanele ombilicale plesnesc ca nişte elastice. Unii le muşcă, alţii trag de ele. Îşi pun piedică şi se agaţă de cordoane. Strălucirea din adâncul tunelului aruncă asupra acestor dueluri

o lumină albă. Feţele înspăimântate sau furioase pălesc ca sub lumina neoanelor. De departe, zăresc grupuri legate prin cordoanele lor încercând nişte manevre complicate şi deseori hărăzite eşecului. Nici cea mai mică milă. Nici cea mai mică îndurare. Fiecare se bate pentru a ucide sau a fi ucis.

La început, şansa părea să fie de partea aliaţilor, dar ei sunt tot mai mult dominaţi de furia adversarilor. Tabăra lor are cele mai multe cordoane tăiate.

Rabinul Meyer trimite un semnal telepatic de retragere şi aleargă spre cel de-al doilea zid comatic. Avându-l mereu în frunte pe generalul Shiku, coalizaţii se reped după ei. Dar după Moch 2 descoperă zona roşie, ţinut plin de plăceri. După amintirile dureroase, călugării sunt nevoiţi să-şi înfrunte fantasmele sexuale. Ce luptă titanică, această bătălie în care călugări transparenţi încearcă să-şi taie reciproc cordoanele argintii, în timp ce-şi resping dorinţele cele mai refulate!

Nu se mai ştie unde se opreşte oroarea şi începe orgia! Dominicanii şi haşişinii sunt cei mai loviţi de aceste viziuni sexuale care-i asediază din toate părţile. Cu siguranţă că erau mai frustraţi decât evreii şi budiştii, căci rândurile lor sunt nimicite în timp ce aliaţii, cărora religia lor le dă voie să aibă femei şi să facă dragoste fără oprelişti, rezistă fără prea multe probleme.

În mare dispută cu o gheişă întreprinzătoare, care vrea cu orice preţ să le scotocească pe sub cordonul ombilical, generalul Shiku şi Bătrânul Muntelui o iau la sănătoasa, urmaţi de luptătorii ectoplasmici care le-au mai rămas.

Cui să atribui victoria în această bătălie a Paradisului? Viziunilor erotice, fără îndoială!

Maxi
me Villain

176 – MITOLOGIE AZTECĂ

Aztecii erau convinşi că sângele omenesc al sacrificiilor furniza energia necesară bunei funcţionări a cosmosului, mişcării planetelor şi ciclului anotimpurilor. Victimele cu torsul sfâşiat şi cu măruntaiele scoase afară de pumnalele de obsidian

ale preoţilor ajungeau la zeii în numele cărora piereau căci, cândva demult, aceşti zei se sacrificaseră ei înşişi pentru a salva lumea. Moartea oamenilor constituia deci motorul Universului. Un război nu era decât un mijloc de a face rost de combustibil, cu alte cuvinte de prizonieri destinaţi sacrificiului. Fiecare accepta de bunăvoie acest destin pentru care-l pregătea educaţia de războinic aztec.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

177 – ECUMENISM

Bătălia Paradisului a semănat derută în rândurile valoroşilor cuceritori ai lumii de apoi. Atâţia slujitori ai Domnului morţi zadarnic… Dominicanii, umiliţi la culme, se întrebau cum de se lăsaseră convinşi de fanaticii haşişini să li se alăture. Îi priveau cu dispreţ pe puţinii supravieţuitori din secta lor refugiaţi în fortăreaţa din munţi şi se înfiorau la amintirea actelor pline de cruzime săvârşite alături de ei. Bravaseră anatemele papale doar ca să ajungă în flăcările infernului?

Delegaţia lor a venit la thanatodromul nostru de la Buttes-Chaumont cerând scuze şi mormăind rugăciuni.

Nu prin războaie se va ajunge la descoperirea secretelor Continentului Ultim. Călugării de toate confesiunile înţeleseseră acest lucru. Bătălia Paradisului a marcat o cotitură în relaţiile lor. După perioada înfruntărilor violente, a urmat cea a marii înţelegeri.

În faţa unei adunări pestriţe, la ultimul etaj al thanatodromului nostru, Raoul a vorbit astfel:

— Să fiţi convinşi de faptul că toate religiile sunt bune. Rele sunt numai intenţiile anumitor indivizi care se pretind singurii depozitari ai adevăratei credinţe. Adepţi ai lui Zoroastru, alauiţi, creştini, ortodocşi, musulmani, evrei, protestanţi, şintoişti, taoişti, şamani, vrăjitori, vraci, asceţi musulmani şi chiar sectanţi, toate confesiunile voastre au avut la un moment dat acces la marea cunoaştere comună. La o cunoaştere fabuloasă.

La marele mister al morţii. Ne vom uni eforturile pentru ca împreună să-l regăsim, intact, căci în el constă misterul vieţii. Vom descoperi împreună motivul prezenţei noastre pe pământ şi care trebuie să fie aici comportamentul nostru. Religia, oricare ar fi ea, nu este decât o căutare a celui mai bun mod de întrebuinţare a existenţei omeneşti.

Călugării, vrăjitorii, rabinii şi toţi ceilalţi l-au ovaţionat.

Un călugăr zen a explicat că, pe vremuri, în timpurile cele mai îndepărtate, nu exista decât o singură religie şi o singură limbă. Nu existau filozofii diverse, culturi disparate, înţelepciuni diferite, ci una singură şi adevărată. Oamenii o uitaseră. Folosind limbi diferite, ei n-au făcut decât să descrie aceeaşi veche ştiinţă, care-şi pierduse din sensul originar din pricina mulţimii interpretărilor succesive. Astfel se născuseră antagonismele. Toate dezacordurile erau doar neînţelegeri.

Îmbrăţişări. Strângeri de mâini. La Buttes-Chaumont a fost semnat un acord ecumenic internaţional, care stabilea primele două precepte ale thanatonauticii.

Articolul 1: Paradisul nu aparţine nici unei naţiuni, nici unei confesiuni în mod special.

Articolul 2: Paradisul este deschis tuturor şi nimeni nu are dreptul de a împiedica liberul acces la el.

Cu aceste prime legi juridico-religioase s-a pus capăt perioadei anarhice. Călătoriile în Paradis erau de acum reglementate. Nimeni nu-şi mai putea permite să facă acolo ce-i trecea prin minte sub pretextul că nu există nici un control.

Acordurile de la Buttes-Chaumont au pus bazele unui nou climat de înţelegere interreligioasă.

Generalul Shiku l-a iniţiat pe rabinul Freddy Meyer în ritualul ceremoniei ceaiului. Nu s-a ofensat că alsacianul îl prefera cu lămâie.

Acum, când thanatodromul nostru devenise un loc de întâlnire pentru călugării din lumea întreagă, am amenajat pentru ei la subsol o sală de întâlnire. Contrar sălii de la ultimul etaj care strălucea de lumină, la subsol era un loc întunecat, plin de relicve, stampe şi amulete dintre cele mai diverse. Călugărilor, imamilor sau vrăjitorilor aflaţi în trecere prin Paris le plăcea să se întâlnească aici pentru a se reculege sau pentru a mai schimba o vorbă. Bătălia Paradisului reuşise ceea ce nici un conflict de pe pământ nu reuşise să impună. Toate religiile au început să colaboreze pentru a se ajunge cât mai departe şi

cât mai repede. Până în străfundurile continentului morţilor!

178 – MITOLOGIE CREŞTINĂ

„… fie în trup, nu ştiu; fie în afară de trup, nu ştiu, Dumnezeu ştie – a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer.”

A doua epistolă a Sf. Apostol Pavel către Corinteni XII, 2

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,* de Francis Razorbak

179 – MANUAL DE ISTORIE

CÂTEVA DATE DE REŢINUT

14 mai 2065 – bătălia Paradisului
18 iunie 2065 – acordul de la Buttes-Chaumont
20 iunie 2065 – primele decrete thanatonautice

Manual de istorie, anul II, curs elementar

180 – MOCH 4

Încă puţin ameţit după sărbătorirea cam prelungită a acordului de la Buttes-Chaumont, Freddy ne-a istorisit, foarte volubil, propria lui poveste.

Pe vremuri, elev al unei şcoli de balet, Freddy se consacrase acestei arte pentru a deveni cel puţin coregraf dacă nu o stea a

dansului. Arabescurile şi piruetele, impresia că îşi lua zborul spre cer, asta era tot ce-i plăcea. Într-o zi, pe când zbura cu deltaplanul, cureaua ventrală s-a rupt. Celelalte două curele de la spate nu erau suficiente pentru a-l susţine şi a căzut, deltaplanul nefiind prevăzut cu paraşută. A zărit jos o câmpie întinsă şi un singur copac. Unul singur. Căderea n-a durat mai mult de câteva secunde, dar Freddy a avut timp să se roage şi să jure că dacă va scăpa de această lovitură a soartei, se va consacra în întregime unei religii. Şi, la întâmplare, de ce nu religiei mozaice?

A aterizat în copac, dar astfel încât să nu moară. Numai că două crengi i-au scos ochii. Scăpase cu viaţă, dar rămăsese orb. Totuşi şi-a respectat promisiunea. Nu era evreu, totuşi a intrat la yeshiva din Strasbourg unde a avut şansa să aibă drept maestru un Lamed vav. Şi şi-a jurat că într-o zi va deveni şi el un Lamed vav.

Şi, mă rog, ce era un Lamed vav?

Un om care se reîncarna numai din compasiune pentru oamenii de pe pământ, deşi, îndeplinind tot ce trebuia să îndeplinească, era liber să iasă din Gilgulim, ciclul infernal al reîntoarcerilor la viaţă.

Aceşti Lamed vav erau înţelepţii tainici ai religie evreilor. Bunătatea şi mila lor contribuiau la ameliorarea lumii. Îşi cunoşteau vieţile anterioare, ştiau să lupte împotriva ignoranţei, erau lipsiţi de ambiţii personale.

Stefania a precizat că astfel de personaje existau şi în budismul tibetan. Se numeau bodhisattvas şi se întorceau în mod deliberat la existenţa terestră, deşi erau eliberaţi din ciclul reîncarnărilor. Nu exista un act mai mare de milă decât reîntoarcerea pe pământ, din pură dragoste faţă de restul oamenilor înlănţuiţi în roata karmică.

— Probabil că toate religiile au astfel de înţelepţi, care acceptă să se reîntoarcă, în ciuda experienţelor dureroase trăite în timpul reîncarnărilor lor, a zis Freddy. La noi, tradiţia hassidică îi numeşte Lamed vav, ceea ce corespunde cu numărul 36. La fiecare generaţie, o mână de astfel de oameni drepţi se sacrifică în taină pentru salvarea întregii omeniri. Dispreţuiesc orgoliul şi resping notorietatea. Sunt faimoase puterile lor psihice şi cunoştinţele lor despre viaţă şi despre moarte. Uneori mă gândesc că poate şi Isus Cristos a fost tot un Lamed vav.

Aceste seri de libaţii, încurajate de Amandine, care avea

grijă ca paharul marelui nostru thanatonaut să nu rămână niciodată gol, nu-i afectau cu nimic munca lui Freddy. Continua să inventeze noi coregrafii cereşti. A imaginat un turn Eiffel ectoplasmic, format din câteva cercuri de suflete susţinându-se în spirală unele pe altele. Toate cordoanele argintii aveau să fie înnodate, împletite şi dispuse în centrul edificiului, pentru ca toţi să-i protejeze pe toţi.

Ca semn de reconciliere, rabinul a încredinţat vârful unui fost duşman, Bătrânul Muntelui, care a apărut într-o seară la noi ruşinat, pocăit, şi numărându-şi acum discipolii pe degetele de la o singură mână. Fostul şef al asasinilor a acceptat cu recunoştinţă. Ştia că va fi astfel primul care va trece al patrulea zid comatic!

Baletul nostru mistic a decolat la 21 iulie. Membrii lui au trecut fără dificultate de primul, de-al doilea, de-al treilea şi chiar de-al patrulea zid comatic. Au văzut ce se afla în spatele lui şi la întoarcere ne-au povestit. Raoul s-a grăbit să aducă la zi harta Continentului Ultim.

Teritoriul portocaliu se termină cu Moch 4. După el urmează:

TERITORIUL 5:

— Amplasament: patruzeci şi două de minute de comă.
— Culoarea: galben.
— Senzaţii: pasiune, forţă, atotputernicie chiar. Acolo îşi găsesc soluţia toate misterele nedesluşite mai înainte. Musulmanii văd adevărata grădină a lui Allah. Catolicii regăsesc Paradisul originar. Evreii înţeleg secretele Kabbalei. Yoghinii descoperă sensul din chakras şi văd apărându-le cel de-al treilea ochi. Taoiştii găsesc drumul spre adevăratul Tao.

Zona galbenă este ţinutul cunoaşterii absolute. Tot ceea ce până atunci părea absurd îşi capătă aici raţiunea de a exista. Sensul vieţii apare în întregimea lui, de la infinitul mic la infinitul mare.

Teritoriul galben se termină cu Moch 5.

Unii călugări fuseseră atât de subjugaţi de revelaţiile din ţinutul auriu, încât doriseră să rămână acolo, dar cordoanele fuseseră mult prea bine împletite pentru a le permite să se

desolidarizeze de ceilalţi.

Aşa că se întorseseră cu toţii. Am băut şampanie. I-am chemat pe ziarişti pentru ca lumea să afle că ecumenismul generalizat permisese să se facă un nou pas înainte pe drumul descoperirii Paradisului şi al cunoaşterii pur şi simplu.

181 – FILOZOFIE SUFITĂ

„Sunt nimicit şi bucăţile corpului meu au fost aruncate
Pe acest firmament care este patria mea originară;
Toate sunt ameţite, bucuroase, pasionate de Vinul
Invizibilului, de teama acestei închisori care sunt
eu însumi.

Timpul va scurta această viaţă tumultuoasă
Lupul nimicirii va face bucăţele această turmă
Fiecare om e stăpânit de orgoliu; totuşi
Loviturile morţii vor face să se plece capetele semeţe.”

Rubai Yat, Djalâl od Dîn Rumî (sec. XIII)

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,* de Francis Razorbak

182 – MOCH 5

Ajuns la apogeul său, thanatodromul de la Buttes-Chaumont a lansat aproape o sută douăzeci de călugări de toate religiile. Aceştia urmau să facă joncţiunea după aceea pe teritoriul galben pentru a încerca să treacă de Moch 5.

— Şase… cinci… patru… trei… doi… unu. Decolare!

Primul etaj. Plecarea a treizeci de călugări care aveau să formeze vârful construcţiei coregrafice.

— Şase… cinci… patru… trei… doi… unu. Decolare!

Etajul doi, destinat susţinerii lor.

— Şase… cinci… patru… trei… doi… unu. Decolare!

Etajul trei, alt strat de sprijin.

— Şase… cinci… patru… trei… doi… unu. Decolare!

Fundaţiile edificiului.

Toţi aşteptau sus, în preajma corolei Paradisului, apoi îşi împleteau metodic cordoanele în funcţie de figurile create de Freddy. Acestora li se alăturase un specialist în noduri marinăreşti, legături solide, uşor de făcut şi de desfăcut. Un instructor de paraşutism le-a dat sfaturile necesare ca să poată rămâne cât mai mult timp grupaţi, conform tehnicilor zborului în cădere liberă.

Uniţi într-o lungă procesiune articulată, thanatonauţii au traversat mai întâi celelalte ziduri. Morţii care aşteptau la coadă în zona portocalie îi salutau în trecere, căci acum se obişnuiseră să-i vadă mereu, ceea ce constituia pentru ei o distracţie. Chiar le explicau noilor veniţi că nu aveau de ce se teme de această trupă care se tot întindea, depăşind pe toată lumea, însă fără a-şi rupe cordoanele ombilicale.

Şi în felul acesta caravana mistică, întărită de o sută douăzeci de thanatonauţi, a trecut de Moch 5 şi a ajuns pe-al şaselea teritoriu. Totuşi, la întoarcere, au părut mai mult dezamăgiţi decât entuziasmaţi. Nu erau deloc fericiţi că înfăptuiseră împreună acest mare progres. Ba chiar dimpotrivă, prietenia lor şi ecumenismul păreau să fi fost prejudiciate.

Totuşi au acceptat să răspundă la întrebările noastre.

După teritoriul galben, au spus ei, urma teritoriul verde. Verde ca vegetaţia, ca frunzişul copacilor. Erau acolo flori splendide, plante minunate care se terminau în formă de stele multicolore. Ţinutul verde era ţinutul frumuseţii absolute.

— Atunci care e încercarea? a întrebat Raoul.

— Tocmai asta, e prea frumos. Zona verde are o frumuseţe insuportabilă, a murmurat un rabin.

— E splendid, a aprobat fără tragere de inimă un călugăr budist.

Nu mai înţelegeam nimic. Cum putea să te facă să suferi frumuseţea absolută? Freddy a explicat:

— Este atât de frumos, încât îţi pierzi orice dorinţă de a fi om, dorind să devii floare cu caliciu parfumat. Te simţi atât de urât în comparaţie cu atâtea splendori, încât ajungi să te

deteşti. Ai vrea să te faci una cu vegetaţia somptuoasă a locului şi să nu mai exişti sub nici o altă formă. Sigur, e penibil să te confrunţi cu cunoaşterea absolută, dar când ajungi brusc în contact cu frumuseţea cea mai desăvârşită, constaţi că încercarea este şi mai grea.

De data asta, rabinul orb părea într-adevăr complet descumpănit. A înşirat cu tristeţe la pian câteva note dintr-o sonată de Chopin.

— Are dreptate, a spus cu tristeţe Stefania. După ce ai suportat cunoaşterea, contactul cu frumuseţea pură îţi taie orice poftă de a te mai întoarce aici. Ne-a fost foarte greu s-o facem. Noroc că, încă o dată, cordoanele noastre au fost solid legate!

Raoul, Amandine, Rose şi cu mine nu reuşeam prea bine să înţelegem prin ce putea să fie imaginea frumuseţii o încercare atât de tulburătoare, dar am completat harta Continentului Ultim, mutând mai încolo menţiunea *Terra incognita.*

TERITORIUL 6:

— Amplasament: patruzeci şi nouă de minute de comă.

— Culoare: verde.

— Senzaţii: de mare frumuseţe şi dorinţa de anulare a propriei tale fiinţe; impresia că eşti hidos. Viziunea frumuseţii este o încercare cumplită.

Se termină la Moch 6.

Ţinutul verde le-a lăsat călugărilor un gust amar. Nu erau pregătiţi să contemple frumuseţea. Au pretextat unii după alţii diferite obligaţii şi s-au întors la ei acasă. Voiau să acapareze acele splendori doar spre profitul parohiei lor. Nu se mai punea problema războirii, ca pe vremea haşişinilor, dar trecuse timpul ecumenismului, acum era mai curând fiecare pentru sine. Cursa continua rămânând să câştige cel mai bun.

Freddy şi cei trei discipoli ai lui, supravieţuitori ai tuturor războaielor ectoplasmice, au fost singurii care au rămas mai departe cu noi. Trebuie spus că, prin marea ei constanţă, Amandine reuşise să-l seducă pe bătrânul înţelept orb. Cei doi nu-şi mai ascundeau idila. Iar discipolii se obişnuiseră cu viaţa pariziană şi nu se grăbeau să se întoarcă la yeshiva lor din Strasbourg, mai ales fără maestru.

Decolările au fost reluate separat. Fiecare confesiune conta

pe campionii ei. Fiecare spera să-l descopere prima pe „Dumnezeu”, imediat după barajul frumuseţii. Multora li se părea cât se poate de evident faptul că numai „Dumnezeu” putea să fie acolo, la capătul tunelului albastru, apoi negru, apoi roşu, apoi portocaliu, apoi galben, apoi verde. Frumuseţea era ultima lui apărare, ultima frontieră înainte de Paradis.

După ce-ţi înfruntai amintirile, după o spaimă cumplită, scârbit de plăcere, cu răbdarea ostenită, tulburat de cunoaşterea absolută şi scos din minţi de frumuseţea ideală, nu puteai decât să-l întâlneşti pe Marele Arhitect al Universului.

Fiecare la thanatodromul lui, călugări, vrăjitori, imami, preoţi şi rabini îşi întindeau mâinile spre el.

Cine va ajunge primul?

183 – MANUAL ŞCOLAR

SĂ ÎNVĂŢĂM SĂ-I CINSTIM PE MORŢI

Nu trebuie să-i vorbim niciodată de rău pe morţi. Mai ales pe morţii recenţi. Căci aceştia mai pot fi încă activi în lumea noastră. Morţii care aşteaptă, la coada lungă din ţinutul portocaliu nu stau degeaba. Îi observă discret pe cei vii. Deseori încearcă să comunice cu fiinţele pe care le iubeau pe pământ. Dacă emitem unde favorabile amintirii unui dispărut îndrăgit, sufletul lui poate să vină să ne ajute în proiectele noastre. În schimb, dacă nu avem pentru el decât resentimente, sufletul lui nu ne mai poate ajuta.

Acolo sus, în ţinutul portocaliu, în timp ce este supus răbdării, mortul încearcă să intre în legătură cu toţi pe care-i iubea şi cu toţi care-l iubeau. Asta îl preocupă. Comunicarea nu poate să reuşească decât dacă cel aflat în viaţă simte în continuare aceeaşi afecţiune pentru cel decedat. În felul acesta se întâmplă uneori ca mortul s-o influenţeze destul de mult pe fiinţa iubită pentru a o face să piară. Asta se numeşte a „muri de supărare”. Nu e neapărat un lucru rău. Sufletele celor doi îndrăgostiţi pot astfel să se regăsească şi să aştepte împreună la coada lungă din ţinutul portocaliu.

Manual de educaţie civică, anul II,

184 – TRAIECTORII CONCURENTE

Faza „cel mai bun să câştige la sprint” n-a prezentat decât un interes mediocru. Thanatonauţii plecau acum cel mai adesea singuri sau în grupuri mici, fără să mai dispună de susţinerea piramidei care să-i smulgă de la minunile cunoaşterii pure sau ale frumuseţii ideale, şi de aceea îşi tăiau ei înşişi cordoanele ca să nu se mai întoarcă.

Rămaşi mai lucizi, poate că din cauza rătăcirilor din trecut, dominicanii au fost primii care-au ajuns la Moch 6, servindu-se de una din figurile acrobatice pe care le învăţaseră de la Freddy. Totuşi n-au reuşit să treacă de el.

La fel s-a întâmplat şi cu echipa noastră.

Treptat, marele public a început să se dezintereseze de expediţiile noastre şi nu se mai vorbea despre noi pe prima pagină a ziarelor.

Pentru majoritatea oamenilor, părea acum cât se poate de evident că thanatonautica era doar o cursă fără sfârşit. Moch 1, Moch 2, Moch 3, Moch 4, Moch 5, Moch 6... De ce n-ar fi fost şi Moch 124 sau Moch 2018, cu toate culorile curcubeului şi toate încercările posibile, şi până la urmă de ce nu chiar un triatlon olimpic?

L 'Osservatore Romano, organul de presă al Vaticanului, i-a luat peste picior pe aceşti pretinşi pionieri care îndrăzniseră să se îndoiască de infinitul cerurilor. „Thanatonautica este ultimul opium al popoarelor”, a titrat ziarul britanic *Times.*

Thanatonautica a devenit ţinta glumelor pentru caricaturişti, producători de spectacole, pentru marionete de tot felul de la televiziune. Îşi pierdea astfel caracterul sacru, ca să devină un comerţ ca oricare altul.

Vânzările prăvăliei familiale au început să scadă. Degeaba lansaseră mama şi fratele meu postere noi, tricouri cu cele mai frumoase culori ale lumii de apoi, şepci cu motive în relief, săndăluţe cu aripi, mici afişe fluorescente, vizibile numai în întuneric, raţii alimentare „special thanatonaut”, clienţii tot se răreau. După Moch 6 ar fi urmat Moch 7 şi începea să nu mai aibă nici un farmec!

Raoul tuna şi fulgera:

— Totuşi nu suntem noi de vină dacă această aventură a început să prezinte aspecte repetitive. Nu noi am inventat geografia Continentului Ultim. Ne înverşunăm doar să-l descoperim şi pentru noi a rămas la fel de pasionant.

El nu renunţa. Oamenii îşi băteau joc de activitatea noastră şi fondurile se diminuau. Fondurile secrete ale preşedinţiei nu erau inepuizabile.

Lucinder ne rămăsese totuşi ataşat. Dacă publicul nu era captivat decât de spectacol, ei bine, să i-l furnizăm! A sugerat o serie de cursuri de meditaţie televizată, în fiecare duminică dimineaţă, care să înlocuiască tradiţionalele lecţii de aerobic. Freddy şi Stefania ar fi făcut minuni. Preşedintele găsise chiar şi un titlu pentru show-ul lor: „Secolul al XXII-lea va fi spiritual sau nu va fi deloc.” Era foarte mulţumit de el.

— Ne ia drept nişte maimuţe dresate? s-a enervat Stefania.

— Trebuie să-l înţelegem, am zis eu. În fond e normal ca oamenii să se plictisească de aceste interminabile ziduri comatice. Uneori şi eu am impresia că n-o să mai sfârşim în veci!

— Eroare! a exclamat Freddy, Moch 6 va fi ultima frontieră.

I-am cerut să se explice. Senin şi misterios sub ochelarii lui negri, rabinul ne-a spus:

— În Biblie, în Kabbală, ca şi în numeroase alte texte sacre, stă scris că există şapte ceruri. Şapte ceruri, deci şapte teritorii după moarte. De altfel cunoaşteţi cu toţii expresia „a fi în al şaptelea cer”. Şapte, nici unul mai mult, nici unul mai puţin. Am discutat despre asta cu călugări de alte confesiuni şi am constatat cu toţii că cifra 7 apare totdeauna când se vorbeşte despre ţinuturile din lumea de apoi. Moch 6 va fi probabil ultimul zid.

— Şi ce va fi după el? am întrebat eu.

Freddy a făcut un gest de neputinţă.

— Centrul găurii negre, Dumnezeu, un bilet de loterie, un licurici, o fundătură poate… Să ne ducem să vedem!

M-am aplecat fără entuziasm peste aparatele mele.

185 – FILOZOFIE ORIENTALĂ

„Atunci Almitra a răspuns:
— Ai vrea să cunoşti secretul morţii. Dar cum să-l găseşti dacă nu căutându-l în inima vieţii?
Cucuveaua, ai cărei ochi făcuţi pentru noapte sunt orbi ziua, nu poate să descopere misterul luminii.
Dacă vrei cu adevărat să contempli spiritul morţii, deschide-ţi din plin corpul către viaţă. Căci viaţa şi moartea sunt unul şi acelaşi lucru, precum fluviul şi oceanul sunt totuna.
În adâncul speranţelor şi dorinţelor tale sălăşluieşte cunoaşterea ta tăcută despre lumea de apoi. Încrede-te în vise, căci în ele stă ascunsă poarta Eternităţii."

Khalil Gilbran, *Profetul*

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

186 – CHIAR ŞI STELELE SE REÎNCARNEAZĂ

Rose stătea cu ochii aţintiţi la ecranul detectorului de ectoplasme. De câteva minute decolaseră optsprezece călugări taoişti. Era convinsă că reuşiseră să treacă de-al şaselea zid. Nevasta mea avea cu siguranţă dreptate, deoarece după o oră de frământări am constatat că învelişurile lor carnale nu mai dădeau nici un semn de viaţă biologică. Pace sufletelor lor!
Freddy considera că ar trebui să reconstituim o caravană de o sută douăzeci de mistici multiconfesionali pentru a reuşi, dar vechii lui prieteni i-au refuzat invitaţia, cu toţii ţinând foarte mult să acţioneze separat pentru ca gloria să se reverse numai asupra religiei lor.
Soţia mea a sugerat să mai lăsăm puţin preocupările mistice pentru a ne reorienta cercetările spre astronomie şi astrofizică. Nu aveam nimic împotrivă, dar nu vedeam ce altceva am mai fi putut descoperi în legătură cu Continentul Ultim decât că era într-adevăr o gaură neagră, situată în centrul Căii Lactee.
Rose avea însă o idee:

— Vreţi să aflaţi ce se află la fundul găurii. Or, chestia asta astrofizicienii o ştiu de multă vreme.

— Nu mai spune! a zis Raoul rânjind sceptic.

— Şi ce este? am întrebat eu.

— O fântână albă.

O fântână albă! Freddy şi-a părăsit fotoliul de decolare pe care se odihnea şi-a început să se plimbe prin încăpere. În ciuda agitaţiei, orbul reuşea să nu se lovească de nici unul din aparatele numeroase care umpleau laboratorul.

— Fântâna albă este contrariul găurii negre, a precizat Rose. Una absoarbe lumina, cealaltă o respinge. Gaura neagră atrage materia, fântâna albă o revarsă. Mulţi cred că big-bang-ul n-ar fi decât o fântână albă, producătoare de materie şi de lumină. Poate că fântânile albe se află la originea noilor universuri.

Rose ne-a ţinut un curs de astrofizică pasionant. Fiecare gaură neagră ar marca moartea unei galaxii, pentru că, înghiţind stelele, ea le comprimă şi le transformă în energie pură. Centrul galaxiei noastre este format dintr-un vârtej care aspiră şi face să se rotească materia care-l înconjoară. Se prevede ca după câteva milioane de ani soarele să fie şi el înghiţit. Fascinant fiind că, după cum explică foarte bine fizica, nimic nu se pierde, nimic nu se câştigă, totul se transformă. Moartea unei stele generează o energie expulzată de fântâna albă, care seamănă puţin cu o flintă cu ţeava evazată.

Prin urmare, chiar şi stelele se reîncarnau! Găurile negre şi fântânile albe n-ar fi decât nişte pasarele spre universuri paralele. După cum fiecare galaxie dispune de propria ei suprafaţă, a mai spus Rose, chiar de divinitatea ei particulară, tot aşa fiecare ar avea propriul ei big-bang şi anusul ei cosmic. Fiecare galaxie s-ar putea chiar să aibă propriul ei spaţiu-timp. Deci noi ne-am găsi în universul Căii Lactee, cu divinitatea, timpul, moartea şi conştiinţa proprii acesteia.

Rose ne impresionase pe toţi puternic cu această idee de gaură neagră căreia-i corespunde o fântână albă şi deci o renaştere într-un alt spaţiu-timp. Freddy s-a aşezat din nou în fotoliu ca să digere mai bine lecţia.

— Dar ce-ar deveni nişte ectoplasme după ce-ar trece de fântâna albă? a întrebat el.

Nevasta mea îşi cunoştea limitele.

— Aici ştiinţa se opreşte şi ne întoarcem la religie. Poate că sufletele sunt şi ele expulzate şi se reîncarnează după aceea

într-o altă lume.

Amandine a propus să urcăm în salonul de la ultimul etaj, să bem câteva cocteiluri şi să ne odihnim puţin creieraşii. Discuţia ne cam epuizase, aşa că am consimţit cu dragă inimă. Acolo, printre plante verzi, destinşi, bătrânul orb şi încântătoarea blondă ne-au anunţat intenţia lor de a se căsători. Amandine spunea că Freddy era bărbatul vieţii ei şi era decisă să se convertească la iudaism, dacă el i-ar fi cerut-o. Dar logodnicul ei nu-i cerea chiar atât de mult. Era destul de liberal ca să accepte o căsătorie mixtă.

Aşa că s-au căsătorit şi am sărbătorit evenimentul împreună cu discipolii de la yeshiva din Strasbourg. Niciodată nu am văzut-o pe Amandine atât de radioasă ca atunci când soţul ei cânta la pian melodii tradiţionale şi noi dansam în cerc. Freddy avea douăzeci de ani mai mult decât ea, doi ochi mai puţin, dar ştia să-i potolească angoasele şi s-o facă să râdă. Ce e mai important în viaţa unui cuplu?

187 – MITOLOGIE TAOISTĂ

„Foarte departe, la est de Marea Chinei, acolo unde cerul e dezlipit de Pământ, se află o prăpastie imensă, fără fund, care se numeşte «Confluentul universal». Acolo, se varsă toate apele de pe Pământ şi cele din Calea Lactee (fluviul colector al apelor cereşti) fără ca vreodată conţinutul ei să crească sau să scadă. Între această prăpastie şi China se află cinci insule mari: Tai-yu, Yuan-kio, Fang-hu, Ving-zeu, P'eng-lai. Fiecare din aceste insule are o circumferinţă de treizeci de mii de stadii, vârful lor plat având o circumferinţă de nouă mii de stadii. Edificiile de pe insule sunt toate din aur şi jad. Animalele de acolo sunt blânde.

Vegetaţia este o minunăţie. Florile parfumate. Fructele pe care le poţi mânca acolo te apără de bătrâneţe şi de moarte. Locuitorii acestor insule sunt cu toţii genii şi învăţaţi. Ei se vizitează zilnic zburând prin aer.”

Li Zi

Extras din studiul *Moartea, această*

necunoscută, de

Francis Razorbak

188 – NUMAI NECAZURI

Voiam să mergem până la capătul aventurii noastre şi să depăşim acest al şaselea zid, atât de dificil. Totuşi a fost nevoie de nişte împrejurări dramatice pentru a ne forţa să scriem capitolul final al căutării noastre.

În luna iulie a aceluiaşi an, s-a produs un fenomen ciudat. Integriştii reveneau la atac. Pe porţile noastre au apărut din nou inscripţii: „Daţi-i pace lui Dumnezeu", semnat „Păzitorii misterului". Mai târziu am început să primim telefoane şi scrisori de ameninţare cu moartea. Sfântul Scaun a intrat şi el în joc, amintind de interdicţia de decolare şi de excomunicarea care-l aştepta pe cel care o încălca, şi a dat faimoasa bulă *„Et mysterium mysteriumque",* care califica drept eretic pe oricine ar fi încercat să vadă ce se afla dincolo de cel de-al şaselea zid, înainte de a fi chemat la el de bunul Dumnezeu.

„Cine e prea curios moare prosteşte", a filozofat apăsat o voce înregistrată de robotul telefonului. Raoul a fost bumbăcit în plină stradă. A uitat să se apere, după cum îi era obiceiul. Preoţii şi imamii şi-au dat mâna să manifesteze în faţa clădirii noastre împreună cu enoriaşii lor. De jur împrejur au fost aruncate tone de mizerii. Geamurile magazinului familial au fost făcute ţăndări, din fericire după închiderea lui. O mulţime de gură-cască, uluiţi de atâta furie, priveau curioşi la prăvălioara devastată.

Ajungând din nou în centrul unei controverse, asta însemna că revenisem la modă. Ne-am recăpătat faţă de tineri statutul nostru de eroi, de actori ai celei mai mari aventuri a mileniului. Ei făceau coadă ca să obţină un autograf al celebrilor thanatonauţi Freddy Meyer şi Stefania Chichelli şi consacrau un adevărat cult memoriei precursorului Felix Kerboz. Prăvălia noastră, redecorată rapid de zeci de voluntari, era iarăşi plină tot timpul. Scrisorilor de ameninţare le-au urmat, şi încă din abundenţă, mesajele de susţinere. Eram imploraţi să nu ne plecăm în faţa obscurantismului şi a temerilor medievale.

În timpul unor mitinguri furtunoase, au izbucnit încăierări între partizanii şi detractorii thanatonauticii.

Aceştia din urmă deveneau din ce în ce mai violenţi. Într-o zi, pe când Rose îi ţinea locul mamei în prăvălie, o camionetă s-a oprit în faţa clădirii. Din ea au coborât trei bărbaţi cu cagulă şi geacă de piele, agitând cozi de târnăcoape. Au început să devasteze magazinul şi soţia mea a înţeles că singura ei salvare era să fugă. Dar s-au luat după ea.

Rose a zbughit-o spre stradă. Gâfâind, abia respirând, s-a refugiat sub un portal. Ceilalţi se apropiau repede. Şi-a reluat deci cursa sub privirile trecătorilor, indiferenţi ca totdeauna. A luat-o la stânga, la dreapta, iar la stânga, pentru a se pomeni prinsă într-o fundătură. Rose, o tânără femeie fragilă, nu avea nici o şansă în faţa celor trei măgădăi înarmaţi. Au lăsat-o lată, albăstrită de vânătăi şi cu fruntea plină de sânge.

A trebuit să treacă două ore până când un locatar din vecinătate să binevoiască să se aplece asupra acelei femei întinse pe pământ, pe lângă care alţii trecuseră fără să clipească, afirmând mai târziu că-şi închipuiseră că nu era decât o cerşetoare care căzuse şi adormise de beată ce era.

A fost dusă de urgenţă la spitalul Saint-Louis, dar medicii, dezolaţi, mi-au spus că ajunsese prea târziu ca s-o mai poată salva. Pierduse prea mult sânge. Avusese măcar norocul că un om milos îi permisese să moară într-un pat de spital, căci o mulţime de oameni îşi dau duhul noaptea pe trotuare fără ca cineva să se gândească măcar să anunţe poliţia!

Rose era întinsă inertă în sala de reanimare. Numai nişte aparate o mai menţineau în viaţă.

Ce să fac ca s-o salvez? Am alergat la prietenii mei. Raoul m-a sfătuit să vorbesc cu Freddy. Numai bătrânul rabin ar fi putut să ştie cum trebuie acţionat în aceste împrejurări dramatice.

Înţeleptul m-a luat în braţe şi m-a fixat cu privirea lui oarbă:

— Eşti gata la orice, chiar la orice ca s-o salvezi?

— Da.

Tonul meu fusese categoric. Rose era soţia mea şi o iubeam.

— Încât să-ţi rişti propria viaţă pentru a o păstra pe a ei?

— Da, de o mie de ori da.

Simţeam că rabinul mă cerceta cu sufletul. Căuta cu sufletul să vadă dacă eram sincer. Inima îmi bătea cu putere. Am aşteptat, lăsându-l să se încredinţeze că sunt sincer.

— În acest caz, iată care e soluţia. Fixează o oră precisă cu

medicii pentru debranşarea aparatelor. Vom încerca atunci să decolăm în acelaşi timp cu ea. Agăţându-ne de cordonul ei ombilical şi străduindu-ne să-l reţinem înainte de a se rupe, poate că vom reuşi s-o readucem la viaţă. Vei veni cu noi şi tu o vei salva.

189 – FIŞĂ DE POLI ŢIE

Notă către serviciile interesate

Violenţă la thanatodromul de la Buttes-Chaumont. Trebuie să intervenim?

Răspunsul serviciilor interesate

Nu încă.

190 – MAREA DECOLARE

Era posibil. Aveam convingerea că era posibil. Doamna cu Coasa n-o va secera pe Rose a mea. Am dat fuga la spital.

Şeful serviciului de reanimare n-a înţeles prea bine de ce ţineam atât de mult să fixez moartea soţiei mele la orele şaptesprezece fix, dar m-a asigurat că făcusem o alegere bună. Era mai bine să se recurgă la eutanasie decât să se menţină în viaţă un om în stare de fiinţă vegetală! A acceptat bucuros cererea mea. Familiile altora îi ceruseră lucruri şi mai ciudate. Mi-a promis că va începe să se uite la ceas de la orele şaisprezece, cincizeci şi cinci de minute şi zero secunde.

N-am putut să închid ochii toată noaptea. Era imposibil să visez frumos, repetându-mi că a doua zi voi muri de bunăvoie. Ba chiar am trăit un adevărat coşmar în stare de veghe, încercând să-mi imaginez ce secvenţe de amintiri mă vor ataca să mă facă bucăţele şi ce vicii ascunse îmi va dezvălui ţinutul roşu.

M-am străduit să înghit ceva la micul dejun, apoi am luat un

prânz consistent, înainte de a-mi petrece după-amiaza repetând cu Freddy figura pe care aveam s-o utilizăm pentru a o salva pe Rose. De data asta nu era vorba de o piramidă, ci de o structură plată, un fel de plasă, în care speram s-o prindem pe nevasta mea.

Eu urma să stau în centru, ţinându-mă de mână cu doi rabini, iar doi călugări taoişti de la Shao-lin (întorşi din nu ştiu ce motive politice) ţinându-mă de picioare. Nu voi şti niciodată ce le-a promis Freddy pentru a ni se alătura, dar în marea sală de decolare am descoperit alţi optsprezece rabini, treisprezece călugări tibetani şi bineînţeles pe Stefania.

Având prea puţină încredere în capacităţile mele de meditaţie, mi-am verificat cu mare grijă *booster*-ul chimic.

Îmbrăcaserăm cu toţii costumul alb al thanatonautului, fiecare uitându-se ţintă la ecranul pe care se desenau bătăile cardiace şi activitatea noastră electroencefalică.

Tovarăşii mei închideau deja ochii, gata să apese pe întrerupătorul de decolare, când avea să ţârâie soneria. Ceasul arăta ora 16 şi 56... ora 16 şi 57...

Aveam să mor pentru a doua oară, dar aceasta va fi prima mea decolare voluntară. După atâta amar de vreme de când tot trimiteam oameni pe continentul morţilor, venise şi ziua în care mă duceam acolo eu însumi! Eram convins că nu voi reuşi şi că voi muri de-a binelea, dar nu aveam de ales. Grija de a o salva pe Rose trecea înaintea oricăror alte consideraţii.

Ora 16, 57 de minute şi 10 secunde. Am mâinile umede de sudoare pe întrerupător.

Ora 16, 57 de minute şi 43 de secunde. De o parte şi de alta a mea, Freddy şi Stefania sunt foarte senini. Am repetat de mai multe ori în piscină poziţiile pe care trebuie să le avem pentru a forma coregrafia ideală ce-mi va permite să merg foarte departe dacă va fi nevoie. Cu figurile pe care le-a elaborat, Freddy crede că vom putea să ajungem până la al cincilea zid comatic. Eu sper s-o interceptez pe Rose înainte de Moch 5. Nu am nici cea mai mică experienţă a zborurilor intersiderale.

Ora 16, 58 de minute şi 3 secunde. Sala de decolare este cufundată într-o penumbră capabilă să ne liniştească. Se aude muzica domoală a cântecelor gregoriene. Înţeleg acum ce efect calmant poate să aibă o astfel de muzică asupra thanatonautului gata de plecare.

Ora 16, 58 de minute şi 34 de secunde. Deodată se deschide

uşa. Disting umbra unei siluete. Îl recunosc pe Raoul. Are de gând să-mi filmeze botezul morţii? Nu, îmi face cu ochiul, apoi, fără ezitare, îmbracă un costum alb şi se îndreaptă spre o sferă de decolare. Se aşează ca şi noi în poziţie lotus şi ia în mână întrerupătorul de acţionare al *booster*-ului.

Ora 16, 58 de minute şi 56 de secunde. Uşa se deschide din nou. O siluetă gingaşă, cu părul blond, inundată o clipă de lumina de afară, se îndreaptă şi ea spre un fotoliu de decolare. Ca şi Raoul, ca şi mine, Amandine n-a mai zburat niciodată. O va face acum pentru Rose. Pentru mine.

Îmbracă o uniformă. E prima dată, cu excepţia zilei căsătoriei, când o văd îmbrăcată în alb. Instalează diferitele aparate şi-şi înfige în braţ acul care-i va injecta lichidul mortal.

Ora 16,59 de minute şi 20 de secunde. Zâmbesc. Am într-adevăr cei mai buni prieteni din lume. Dacă la greu îi recunoşti, ei bine, îi recunosc. Prezenţa lor îmi dă forţă. Ce noroc pe mine să-i fi cunoscut! *Am într-adevăr cei mai buni prieteni din lume.*

Ora 17, 00 minute şi 2 secunde. Primele arpegii dintr-o toccata de Bach. E ca o sonerie destinată să ne deschidă poarta cerurilor. Sesam-toccata, fă astfel ca acolo sus să nu găsim un zid de netrecut!

Ora 17, 00 minute şi 25 de secunde.

— Gata? întreabă Freddy pentru toţi.

Douăzeci şi opt de voci îi răspund în acelaşi timp:

— Gata!

De câte ori nu auzisem acest cuvânt, fără ca el să mă privească şi pe mine!

Rabinul începe numărătoarea inversă:

— Şase… cinci… patru… trei… doi…

Să nu te întrebi: „Dar ce fac eu a…” Strânge din dinţi. Strânge din fese…

— Doi… unu. Decolare!

Apăs întrerupătorul cu mâinile mele jilave. Simt lichidele reci ca gheaţa pătrunzându-mi în vine şi… mor!

191 – FILOZOFIE ORIENTALĂ

„Frica ta de moarte e doar înfiorarea păstorului când stă în faţa Regelui a cărui mână se va aşeza pe el pentru a-l onora.

Oare păstorul, cu tot tremurul său, nu se bucură că va purta semnul Regelui? Totuşi, nu e conştient de acest tremur?

Căci ce înseamnă a muri dacă nu să stai gol în bătaia vântului şi să te topeşti în soare?

Ce înseamnă să încetezi să mai respiri dacă nu eliberarea suflului din mareele sale agitate pentru a se putea ridica şi a-l căuta pe Dumnezeu fără nici o piedică?

Numai după ce vei bea din apa tăcerii, vei cânta cu adevărat. Şi când vei fi ajuns pe culmea muntelui, vei începe în sfârşit să urci. Şi când pământul îţi va cere membrele, atunci vei dansa cu adevărat."

Khalil Gibran, *Profetul*

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,* de Francis Razorbak

192 – SUS

Stefania are dreptate. Atâta vreme cât nu eşti mort, nu poţi să ştii ce înseamnă asta.

Este cu neputinţă de descris în cuvinte. Totuşi, voi încerca să vă fac să împărtăşiţi aceste emoţii aşa cum le-am simţit eu. Să fiţi însă conştienţi (dacă n-aţi mai murit niciodată până acum) că vorbele mele nu vor fi decât o foarte palidă descriere a realităţii.

Unele senzaţii sunt imposibil de exprimat şi pe acestea toate eu le-am resimţit în ziua aceea, ziua în care am plecat pentru a încerca să-mi salvez nevasta mai înainte ca ea să fie înghiţită de Continentul Ultim pe care-l studiasem atât de mult.

Imediat după ce apăs pe butonul de decolare, prima mea impresie este că nu se întâmplă nimic, dar absolut nimic. Chiar îmi vine să mă ridic şi să le anunţ tuturor că experienţa a eşuat şi că trebuie încercat altceva. Ezit de teamă să nu fiu ridicol, şi decid să mai aştept cinci minute, poate se va întâmpla ceva. Eu sunt un începător, dar ceilalţi au experienţă. Dacă nu se mişcă, înseamnă că totul e normal.

Casc. Cu siguranţă, efectul anestezicului care-mi creează impresia că sunt puţin beat. Capul mi se învârteşte. Mă ţin bine ca să-mi păstrez spatele foarte drept, aşa cum spune mereu Stefania.

Ultimul meu gând conştient se îndreaptă spre Rose şi-mi repet că trebuie s-o salvez. Acum ştiu că voi muri. Îmi vine în minte o amintire. Eram încă foarte mic când m-am urcat prima dată în *montagne russe.* La plecare, căruciorul urcă încet panta. Când ai ajuns în vârf, îţi zici c-ar fi bine să fii în altă parte şi că trebuie să cobori până nu e prea târziu. Dar căruţul s-a şi năpustit înainte, fetele urlă de groază sau de bucurie, şi închizi ochii rugându-te ca această tortură să înceteze cât mai repede. Dar nu încetează. Eşti dus spre dreapta, apoi imediat spre stânga, urmează un looping cu capul în jos, eşti gata să cazi în gol şi-ţi spui că lucrul cel mai rău e că ai plătit ca să treci prin atâtea spaime!

Bun, prin urmare adorm uşurel. Mă simt uşor. Foarte uşor. Am impresia că dac-aş vrea, aş putea să plutesc ca un fulg, şi constat că într-adevăr… plutesc ca un fulg! Cel puţin o parte din corpul meu se străduieşte s-o facă, de parcă cealaltă parte, instinctiv, ar refuza să părăsească viaţa. Degeaba o iubesc pe Rose din toată inima, moartea mă sperie cumplit. Nu am chef să-mi părăsesc dintr-o dată apartamentul, cartierul, bistroul, prietenii. Chiar dacă prietenii – şi mai ales principalul meu prieten – sunt cu toţii acolo, fiind alături de mine în această încercare teribilă.

Tot ce simt eu, simte şi Raoul. Are şi el aceleaşi temeri. Deodată se petrece ceva ciudat. Un cucui îmi ţâşneşte din creştetul capului, întinzându-mi pielea la maximum. Cum să împiedic această monstruozitate? Inima îmi bate atât de încet încât nu mai pot să mă mişc. Asist, neputincios, la naşterea prin creştetul capului a unui alt eu, necunoscut până acum. Conştiinţa mi se clatină. Va rămâne ea jos, cu eul aşezat în poziţia lotus, sau va pleca deodată cu eul care iese din capul meu?

Împing, trăgând, trăgând spre exterior.

Ameţeală. Totul devine vag. Dispare noţiunea de timp. Cea mai mică mişcare îmi ia un secol. Probabil că în realitate nu e vorba decât de o fracţiune de secundă. Ameţeală. Din craniu îmi iese un corn. Mai exact, un corn care se termină cu un cap. Capul meu. „Celălalt” cap al meu. Sunt ca scindat în două.

Dublu şi în acelaşi timp parcă total şters. Mor, în timp ce cornul se face din ce în ce mai mare, frumos, alb, transparent.

Acum dispune de două braţe care-mi apasă pe moalele capului ca să se elibereze mai bine din craniul meu. În vârful lui se deschide o gură pentru un geamăt tăcut. Cel de-al doilea cap al meu plânge, eliberându-se de corpul meu. Ca la o naştere. Corpul fizic îmi naşte sufletul. Ameţeală. Furnicături. Durere şi plăcere. Văd lumea rând pe rând cu ochii mei dintotdeauna şi cu pupilele sufletului meu. Sufletul meu observă cu deosebire ce se petrece în spatele meu.

Constat, înspăimântat, că suntem doi în învelişul meu carnal. „Celălalt” continuă să iasă. Acum nu mai e un corn, ci un balon vag şi prelung. Îl văd şi mă vede.

Efectele unei decorporări sunt incredibile!

„Eul” meu ezită între a se ghemui în trupul meu sau a se duce spre acel balon căruia acum îi cresc picioare. „Întoarce-te”, îmi îndeamnă corpul sufletul. „Pleacă”, mă îmboldesc eu. Mă gândesc din nou la Rose, la toţi prietenii din jurul meu, care-şi riscă viaţa pentru a-mi veni în ajutor şi, printr-un efort de voinţă, îmi ancorez conştiinţa în fiinţa transparentă care se iveşte din creştetul capului meu. Sunt altul. Altul în noul meu corp transparent.

Flash.

O ectoplasmă, am devenit o ectoplasmă. Burduful care mi-a ieşit din craniu reproduce fidel forma capului meu şi se prelungeşte cu gâtul meu transparent, umerii mei transparenţi, torsul meu transparent, braţele mele transparente, bazinul meu transparent, picioarele mele transparente. De parcă m-aş fi desprins dintr-o formă! Asemenea unui intestin lung, boţit şi răsucit, un cordon transparent îmi atârnă de buric, legându-mă de un tip, departe, jos, aşezat într-un fotoliu în poziţie lotus. Şi partea cea mai caraghioasă e că tipul de acolo de jos sunt chiar eu!

Am devenit suflet şi văd şi altele ivindu-se în jurul meu, proiectându-se afară din capete şi frunţi. Suntem patruzeci care plutim exact sub tavanul thanatodromului, şi acum doresc tare mult să merg mai sus.

Freddy, total destins în rolul lui de călător experimentat prin spaţiu, ne face semn să urcăm. Urmaţi-l pe orb! De acord, dar plafonul… însă el a trecut deja prin tavan, urmat de călugări, cu Raoul şi Amandine pe urmele lor. Am rămas singur să

contemplu patruzeci de corpuri ţepene asemenea unor statui moleşite. Cum să-i imit pe ceilalţi? Nu sunt omul care trece prin zid, dar mi-e teamă să întârzii atât de mult departe de ceilalţi. Mă înarmez cu tot curajul, închid ochii transparenţi şi, hop, trec prin tavane, podele, urc etaj după etaj şi am şi ajuns pe terasa imobilului.

Ceilalţi sunt acolo şi mă aşteaptă. Ne ridicăm împreună. Parisul văzut de sus arată formidabil! Contemplu catedrala Notre-Dame tocmai în momentul când un avion supersonic vine chiar peste noi. Prea târziu pentru a-l evita, dar asta n-are nici o importanţă. Trece prin corpurile noastre eterate, fără să păţim nimic. În trecere, examinez manetele din cabină şi măruntaiele unui pilot. Fantastic, am scanat un avion cu reacţie!

Freddy mă smulge din uluială. Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să n-o scăpăm pe Rose. Adevărul e că ajungem prea târziu la verticala spitalului Saint-Louis. Rose a trecut deja şi acum se află undeva între noi şi Continentul Ultim.

Eu sunt de vină că am scăpat-o. Am încetinit deplasarea întregii echipe cu ezitările mele în faţa tavanului. Freddy, mereu la conducere, ne ordonă să ne lansăm cu toată puterea gândului nostru. Ne deplasăm cu de trei ori viteza luminii, depăşind razele de soare una după alta. Bzzz… Trecem de Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun şi bzzz… am intrat în vidul intersideral!

Din fericire, ectoplasmele nu sunt sensibile nici la lipsa de oxigen, nici la legile gravitaţiei, nu simt nici foame, nici sete. Ştim că aici domneşte o temperatură glacială, dar asta nu ne jenează cu nimic. Ectoplasma este modul de transport al viitorului! Sufletul nu cunoaşte nici un obstacol, bate toate recordurile în materie de viteză şi nu riscă (cu rare excepţii, ca vechile noastre războaie religioase) practic nici un fel de accident.

Mă amuz la trecerea pe lângă mica navă spaţială furată de cosmonauţii ruşi plecaţi să descopere gaura neagră din centrul galaxiei noastre, după ce Rose îi dezvăluise existenţa. Evident, echipajul nu are cum să observe semnele mele.

În fată, rabinii mă îndeamnă să mă grăbesc. De acord, dar cum să fac ca să accelerez? Uşor, e destul să te gândeşti la asta. Totul este atât de nou, de ciudat, de necunoscut faţă de sclipirile mele de imaginaţie.

Stefania îmi zâmbeşte. E transparentă, dar, ca şi pe ceilalţi, o recunosc perfect. Zburăm umăr la umăr printre stele şi

planete. În dreapta, îi am pe Raoul, Amandine şi Freddy. Întreaga noastră escadrilă de ectoplasme thanatonautice zboară, planează, ţâşneşte spre Continentul Ultim.

În curând o zăresc pe Rose. E acolo, foarte departe, în faţă şi, da, se îndreaptă direct spre… moarte. Moartea materializată într-un mare halo multicolor: intrarea găurii negre. Adevărul e că locul acela e cam luminat pentru o gaură neagră! De jur împrejurul corolei, planete şi stele aspirate se ciocnesc provocând un foc de artificii feeric în formă de galaxie turbionantă. Stelele încă neînghiţite, sub efectul vitezei care le antrenează în străfundurile găurii negre, devin roz, apoi albe, apoi roşii, violete, explodează în mulţime de forme, în flori, în stropi strălucitori de rouă. Lumina, deşi foarte rapidă, este aici deviată. Razele se curbează, se rotunjesc, dansează înainte de a fi deturnate de magnetul absolut.

Spectacol magic, dar care trebuie repede depăşit. În jurul nostru, defuncţii din ziua aceea se precipită spre lumina atrăgătoare, smulgându-şi în cea mai mare grabă cordoanele ombilicale. Cordonul nevestei mele plesneşte o dată cu celelalte. O clipă îmi zic că totul s-a năruit. Dar nu, Freddy crede că e posibil să-l recuperăm. Ne face semn totuşi să avem grijă să ne păstrăm propriile noastre cordoane.

Escadra noastră se regrupează pentru a ne împleti mai bine cordoanele, conform indicaţiilor lui Freddy. Asta mă mai linişteşte puţin. E ca şi cum ai executa o escaladare dificilă, dar echipat cu o coardă de siguranţă rezistentă.

Grupul nostru alunecă sincronizat în gura căscată a găurii negre. Are un diametru imens. Probabil câteva milioane de kilometri!

Cu cât ne apropiem mai mult, cu atât haloul de lumină devine mai mare, scoţând la iveală alte cercuri în interior. Felix avea dreptate. Nu e o coroană, ci o pâlnie. Se disting nişte pereţi care se afundă către un culoar ce se întinde la nesfârşit.

Îmi întind braţele transparente spre Rose, care e departe. Ajungem la o plajă. În jur şi în faţă e ca o mare de neon albastru, abia luminată de un scăpătat de soare scânteietor. Ating uşor valurile, cu peste o mie la oră. În trecere, ele îmi transmit o electricitate plăcută, reconfortantă şi fortifiantă. Mă simt bine aici. Ba mă simt mai bine decât oriunde în altă parte.

Atunci îmi trece prin minte un gând înspăimântător: Rose are dreptate să gonească înainte, noi greşim voind să ne

întoarcem în lume.

Mă scutur. Nevasta mea dispare din câmpul meu vizual. Mărim viteza cu ajutorul gândului. E destul ca unul din noi să gândească, pentru ca toţi ceilalţi să ştie ce are în minte.

Mai accelerez puţin. Acest ţinut gigantic l-aş fi parcurs totuşi fără să mă grăbesc vreme de zile şi luni. Niciodată nu mai cunoscusem senzaţii atât de nebuneşti. Nici maşina de curse, nici motocicleta, nici săritura de la cea mai înaltă trambulină nu egalează această beţie de victorie şi de viteză.

Curg, ţâşnesc, alunec, mă răspândesc spre sursa de lumină centrală. O forţă splendidă îmi invadează corpul transparent. Scânteiez precum marea care ne înconjoară. Lumini fulgerătoare clipesc pe unghiile mele translucide.

Defuncţii din ziua aceea se aflau în număr mare la intrarea în vârtej. Am descoperit-o cu greutate pe Rose în mulţimea lor.

Am pătruns în urma ei în corola florii stelare. Este aşa cum am văzut-o desenată de atâtea ori sub dictarea thanatonauţilor dinaintea mea. Totul se roteşte, totul ne aspiră. Freddy se avântă în speranţa de a o prinde pe Rose înainte să treacă de primul zid comatic, dar Rose se deplasează prea repede. Dacă discipolii n-ar fi ţinut cordonul rabinului, acesta s-ar fi rupt.

Rose dispare.

Înţelegând că sunt înspăimântat, Raoul mă apucă de mână ca să trec Moch 1 cu întregul nostru grup.

Glup!

Imediat se iveşte un monstru gigantic. Femeia cu rochie de satin alb şi mască de cap de mort pluteşte în spaţiul negru ca un dirijabil într-un film de groază. Râsul ei strident mă asurzeşte. Sunt ca o musculiţă în faţa acelei fiinţe de zece, apoi de o sută, apoi de o mie de ori mai mare decât mine.

Femeia în satin alb are un corp superb. Îşi ridică rochia şi-şi arată picioarele lungi, perfecte, pe care şi le întinde cu voluptate. Sânii mici i se umflă şi decolteul lasă să se ghicească puritatea liniei lor.

Râde întruna, invitându-mă să mă pierd printre cutele rochiei sale de satin alb. Masca de cap de mort se uită ţintă la mine, pândindu-mi reacţiile, în timp ce se face mai mică pentru a-mi deveni mai accesibilă.

Acum, când talia ei a devenit oarecum rezonabilă, profit ca să-i smulg masca. Mâinile mele se avântă spre marginile măştii. Ascuţişul lor face să-mi ţâşnească din degete un sânge

transparent şi lipicios. Dezgustul nu mă face să-i dau drumul. Trag cu toată puterea. În spatele acelei măşti se află ceva esenţial pe care trebuie să-l descopăr cu orice preţ.

Cine se ascunde în spatele măştii de cap de mort a acestei femei, de mă atrage atât de mult?

Amandine? Rose? Mama? Raoul? Moartea mea, acea moarte pe care o studiez ca să compensez nu ştiu ce lipsă?

Un braţ se ridică încet. Şi tot încet, foarte încet, scoate masca…

Masca e ridicată aproape de tot. Şi văd…

În spatele acelei măşti e ceva incredibil! Cu totul neaşteptat şi totuşi atât de simplu…

193 – FILOZOFIE BUDISTĂ

„Iată, o, călugări, Adevărul sfânt despre suprimarea durerii. Stingerea acestei sete se face prin nimicirea completă a dorinţei, alungând dorinţa, renunţând la ea, eliberându-te de ea, nelăsându-i nici un loc.

Iată, o, călugări, Adevărul sfânt despre drumul care duce la suprimarea durerii, drumul sacru, cu opt braţe, care se numesc credinţă pură, voinţă pură, limbaj pur, acţiune pură, mijloace de existenţă pure, atenţie pură, memorie pură, meditaţie pură.”

Buddha, Discursul de la Benares

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

194 – FAŢĂ ÎN FAŢĂ CU MOARTEA

Mă trag înapoi şi mă fac mic de tot.

Ectoplasma mea încremeneşte de uimire. Sângele încetează

să-mi mai ţâşnească din degete.

În spatele măştii de cap de mort nu e decât un cap de mort. Un alt cap de mort. Femeia îmbrăcată în satin alb îşi smulge masca pentru a descoperi alta, apoi o alta şi apoi încă una. Aruncă astfel peste o sută, ca tot atâtea reprezentări identice ale morţii.

Asta e moartea. Moartea este moartea este moartea este moartea şi nimic mai mult.

Fiinţa sau lucrul acela redevine enorm. Picioarele i se transformă în tentacule care mă prind. Mă zbat cât pot de tare. Ce bine înţeleg acum groaza lui Bresson!

— Vei regreta că ai urcat aici! exclamă „cap de mort” râzând din nou.

Îşi reia înfăţişarea de femeie mascată şi văd acum nişte degete roz putrezind, carne mucegăind, intrând în putrefacţie. Două degete nu reuşesc decât să treacă prin faţa mea ectoplasmică încercând să-mi scoată ochii.

Deodată nu mai am în faţă decât un păianjen acoperit de satin alb.

Încerc telepatic nişte formule magice ca să scap de el. *„Vade retro, Satana!”* Degeaba. Îmi vine în minte litania fricii din *Dune.* O rostesc: „Nu voi cunoaşte teama. Teama este mica moarte care duce la blocarea totală. Îmi voi înfrunta teama. Îi voi permite să treacă peste mine, prin mine. Şi după ce va trece, voi întoarce ochiul meu interior pe drumul ei. Şi pe acolo pe unde a trecut nu va mai fi nimic. Nimic decât eu.”

Închid ochii şi repet în minte fiecare frază.

Râsul încetează şi femeia în alb explodează în bule de lumină.

Numai una singură rămâne. E lumina centrală care ne indică drumul. Prin această lumină zăresc ca nişte umbre chinezeşti siluetele prietenilor mei. Îi prind din urmă. Toţi au luptat împotriva monstrului. A monstrului personal.

Freddy confirmă faptul că am trecut de Moch 1. Şi Rose e tot departe, înaintea noastră.

După primul zid comatic, culoarea se schimbă. Albastrul se transformă în violet, apoi în maro. Zăresc şi reflexe negre. Să fie nuanţele infernului?

Ne încetinim înaintarea în timp ce, precum grindina unei furtuni insolite, secvenţele de amintiri se năpustesc asupra noastră.

Culoarul se răsuceşte, se transformă în arc. Călătoresc mereu spre lumina morţii încercând să nu dau atenţie muşcăturilor lor. Ce impresie de forţă! N-au trecut nici douăzeci de minute de când sufletul mi-a părăsit corpul şi-am şi ajuns la sute de ani-lumină.

Nici o senzaţie de pierdere, cu atât mai puţin de sărăcire. Pur şi simplu am părăsit o armură ruginită. Credeam că această armură mă proteja. În realitate, îmi apăsa sufletul, răsuflarea, inteligenţa.

Cu această armură, am încasat lovituri, convins că rănile mele nu lăsau în ea decât nişte simple dungi. Mă înşelasem amarnic. Totul mi-a atins rădăcinile sensibile. Am retrăit una câte una toate loviturile existenţei mele. În mod paradoxal, cele pe care le-am primit au lăsat mai puţine urme decât cele pe care le-am dat. Sufletul meu e ca un copac pe care-ar fi fost scrijelite cu briceagul cuvinte şi amintiri.

Totul se petrece foarte repede. Îmi revăd naşterea, mama mă hrăneşte cu forţa, tata îmi provoacă ameţeli şi numai el se amuză obligându-mă să mă joc de-a avionul, prima apariţie a coşurilor pe faţă şi ruşinea pe care mi-au provocat-o, accidentul de maşină, hecatomba deţinuţilor de la Fleury-Merogis, Felix forţat la sinucidere, mulţimea de la Palatul Congreselor huiduindu-mă, scrisorile de insultă, scrisorile de ameninţare şi veşnica mea culpabilitate. „Asasinule! Ucigaşule!”, îmi aruncă în faţă nişte oameni cărora le-am uitat până şi numele. „Asasinule, asasinule, asasinule, asasinule”, repetă o voce interioară. „Ai ucis o sută douăzeci şi trei de oameni nevinovaţi.” „Îmi pare rău, Michael, dar nu eşti deloc genul meu de bărbat.” Amintirile neplăcute, laolaltă cu vechile coşmaruri.

La drept vorbind, aş fi preferat tot întâlnirea cu femeia în rochie de satin alb. Nu-i nimic! Îmi înfrunt trecutul cu maximum de onestitate.

Rose fusese şi ea oprită de grindina secvenţelor de amintiri. Poate că asta era ocazia s-o prindem din urmă. Mă apropii cu mare greutate, luptând împotriva furtunii propriei mele vieţi. Totuşi reuşesc să înaintez. Aproape că am ajuns-o. Pentru că în felul acesta se exprimă ectoplasmele, îi transmit telepatic: „Am venit după tine ca să te ajutăm să te întorci pe pământ.” Nu-mi acordă nici o atenţie. Şi-a regăsit prima dragoste. E un astronom american. Când a părăsit-o, ea a încercat să-l recâştige urmând aceleaşi studii ca şi el. Rose nu-mi vorbise

niciodată despre asta. Acum îi înţeleg mai bine multe dintre sentimente.

Discută cu amintirile iubitului ei. El îi spune că se plictisea cu ea. Îi spune că, într-un cuplu, cel mai important lucru e să nu te plictiseşti niciodată. Sigur, era blândă şi amabilă, dar nu-i aducea nimic special. De aceea a părăsit-o.

Rose a luat-o la fugă plângând în hohote. Nu am avut timp să-i jur că nu, nu te plictiseai cu ea. Traversase deja al doilea zid comatic.

N-am putut să alerg după ea. Freddy m-a ţinut de cordonul ombilical. Mi-a amintit că scopul acestei expediţii era ca toţi să se întoarcă vii pe pământ şi că, dacă am să mă reped aşa, o să-mi rup cordonul şi nu voi mai putea nici s-o salvez pe Rose, nici să mai fac cale întoarsă.

Am trecut Moch 2 împreună cu Freddy, Stefania, Raoul şi Amandine, care mă ţineau de mâini.

Sigur că Stefania ne lăudase plăcerile din ţinutul roşu, dar niciodată nu-mi trecuseră prin minte atâtea fantasme şi perversiuni concretizate! O altă Amandine, o Amandine pe care o dorisem atât de multă vreme, apare în corset şi ciorapi de plasă şi încearcă să mă cuprindă în braţe. O caut ca pe o portiţă de scăpare pe adevărata Amandine, dar ea se abandonează în braţele unui frumos efeb negru cu muşchi proeminenţi.

Băieţi tineri îl mângâie pe Raoul, despre care niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că putea să refuleze în el tendinţe homosexuale. Obişnuită cu locul acela, Stefania a profitat de ocazie pentru a se amesteca un moment cu un grup de fete care cunoşteau cele mai intime resorturi ale unui corp de femeie. Pe bancheta din spate a unui Rolls Royce, Rose se lasă în voia unui prinţ de poveste.

Vreau s-o trag de acolo. Dar Amandine din fantasmele mele, a cărei chică blondă contrastează cu hainele de piele neagră, îmi prinde faţa şi mi-o vâră între sânii ei călduţi râzând, ca o drăcoaică.

Freddy e înconjurat de un harem de femei arabe, toate purtând câte un diamant strălucitor la buric. Unul după altul, aşa cum rupi petalele unei margarete, Freddy le scoate voalul de mătase.

Unde am nimerit? Amandine din visurile mele îmi mângâie gâtul cu genele pe care le mişcă foarte repede. Un fluture nervos mă gâdilă cu aripile lui lungi şi mătăsoase. Aveam aşadar

această fantasmă? E extrem de plăcut. Amandine îmi surâde cu un zâmbet dintre cele mai ştrengare. Apoi, cu gura, mă…

195- FIŞĂ DE POLIŢIE

Notă către serviciile interesate

Un grup de thanatonauţi experimentaţi a decolat în dimineaţa aceasta. Se află încă împotmoliţi în sectorul al doilea. Trebuie să intervenim?

Răspunsul serviciilor interesate

Nu, nu încă.

196 – FILOZOFIE BUDISTĂ

„Dacă, în ciuda virtuţii noastre, avem o viaţă nefericită, asta se datorează proastei noastre karma trecute.

Dacă, în ciuda răutăţii noastre, avem o viaţă fericită, asta depinde tot de karma noastră trecută.

Acţiunile noastre prezente vor avea şi ele la rândul lor consecinţe la prima ocazie posibilă."

Narada Thera, *Doctrina Renaşterii*

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

197 – ÎN NORI

…Mă muşcă uşor de urechi. Îmi place grozav, dar chestia asta rămâne între noi. Îmi place la nebunie, mai ales în partea de sus. Şi pe urmă lobul. Şi ceafa la fel. Gâtul nu. În schimb îmi place iar pe vârful umerilor. Ea ştie. Ştie totul despre senzualitatea mea! Şi profită. Abuzează. Apoi, Amandine din visele mele, devenind şi mai îndrăzneaţă, îmi…

Dar, smulgându-se dintre cadâne, Freddy sună adunarea şi ne ordonă să ne stăpânim impulsurile sexuale. Ne-am adunat unii lângă alţii ţinându-ne reciproc cordoanele ombilicale. Un călugăr de lângă mine nu e deloc în apele lui. Ştie că ne îndreptăm spre teritorii splendide, dar periculoase.

Încercăm de câteva ori s-o prindem din urmă pe Rose. Nu reuşim. A trecut de Moch 3 şi se alătură mulţimii de morţi care aşteaptă la coadă.

Pătrundem şi noi în ţinutul portocaliu. Şirul răposaţilor se întinde cât vezi cu ochii. Unii se miră când văd că încă mai avem cordoanele. Ce mai e şi cu aceşti turişti ciudaţi veniţi din lumea vieţii ca să viziteze continentul morţilor? Însă cei mai mulţi nu ne acordă nici o atenţie.

O caut pe Rose în mulţime.

Sunt acolo batalioane întregi de soldaţi masacraţi în războaie exotice, victime ale unor epidemii fulgerătoare, accidentaţi de maşină cu toptanul. Morţi, morţi şi iar morţi, de toate rasele şi din toate ţările. Leproşi, condamnaţi la moarte prin electrocutare, tipi care trecuseră pe culoarea roşie a semaforului, deţinuţi politici decedaţi în urma torturilor, fachiri imprudenţi, constipaţi cronici, exploratori otrăviţi de săgeţi cu curara, înotători submarini care sâcâiseră prea tare rechinii, marinari împuşcaţi, alcoolici frenetici, paranoici care au fugit de duşmanii lor imaginari pe fereastra de la etajul nouă, săritori cu elasticul prea elastic, vulcanologi prea curioşi, miopi care n-au văzut că se apropia camionul, presbiţi care n-au văzut râpa, astigmatici care nu recunoscuseră păianjenul de pământ, liceeni care n-au înţeles ce e aceea o viperă, care nu seamănă deloc cu o năpârcă.

Îmbrâncim pe toată lumea.

„Rose, Rose”, emit eu în limbaj telepatic.

Câteva femei pe nume Rose îşi întorc capul spre mine. Ca şi celelalte ectoplasme, şi ele îşi spun povestea lor. O victimă a unui soţ gelos, o ţărancă surprinsă într-o căpiţă de fân de un tată răzbunător, o bătrână decedată fără să fi profitat de

bogăţiile pe care i le prăpădesc acum nepoţii…

Înaintez printre alţi defuncţi. Morţi, morţi şi iar morţi. Drogaţi ucişi de *supradoze,* femei bătute violent, unii care alunecaseră pe coji de banană, bolnavi de gripă ghinionişti, fumători cu pieptul distrus, câştigători la maraton, piloţi de Formula 1 care rataseră virajul, piloţi de avion care nu nimeriseră pista de aterizare, turişti care-şi închipuiseră că Harlemul era mult mai pitoresc seara, amatori de vendete familiale, descoperitori de viruşi inediţi, băutori de apă din lumea a treia, băieţi de mingi, colecţionari de mine din cel de al doilea război mondial, borfaşi care nimeriseră peste nişte poliţişti în ziua lor liberă, hoţi de maşini prevăzute cu capcane explozibile.

Mai erau acolo şi motociclişti care fuseseră convinşi că era destul loc să depăşească un camion în capătul de sus al coastei, camionagii care forţaseră volanul pentru a evita un motociclist chiar pe culmea coastei, autostopişti care văzuseră pe neaşteptate, chiar în vârful unei coaste, o motocicletă atingându-i uşor şi un camion intrând direct în ei.

Unii cu grefa de ficat discută cu alţii cu grefă de inimă. Nişte copii îşi critică părinţii care încă nu-i găsiseră pentru că, jucându-se de-a v-aţi ascunselea, se ascunseseră pur şi simplu în frigider.

Nici un fel de tensiune între defuncţi. Aici domneşte pacea universală. Bosniacii se uită cu blândeţe la sârbii de lângă ei. Clanuri corsicane se împacă unele cu altele. Un naufragiat pe mare stă de vorbă cu un naufragiat al spaţiului cosmic.

Freddy ne aminteşte că nu avem timp de pierdut cu distracţiile. Ne adunăm în jurul lui, gata pentru figura pe care am repetat-o în laborator. Sprijinindu-ne unii pe alţii, cu mare grijă pentru protejarea cordoanelor noastre ombilicale, formăm piramida. În vârf, Freddy, Raoul şi Amandine mă ţin pe umerii lor.

Îi comunic nevestei mele că ne aflăm acolo pentru a o ajuta să se întoarcă acasă. „La ce bun?” răspunde ea. Consideră că i-a sunat ceasul. Trebuie să ştii să termini cu existenţa, şi e satisfăcută de felul în care s-a stins: a murit după ce a reuşit în viaţă. A sfârşit fiind fericită şi cu proiectele realizate. Ce să fi vrut mai mult?

Îi răspund că a murit mai înainte de a fi avut un copil şi că eu doresc un copil de la ea. Îmi răspunde amintindu-mi vorbele

Stefaniei: „Problema e că oamenii îşi închipuie că sunt indispensabili pe acest pământ şi nu sunt în stare să abandoneze totul. Ce trufie!”

Consideră că lumea e suficient de populată ca să regrete că n-a lăsat urmaşi. În sfârşit, ca să nu mai audă îndemnurile mele, Rose îşi ia picioarele la spinare şi dă din coate ca să depăşească masa decedaţilor în aşteptare.

Soţia mea trece împreună cu noi, care o urmărim, al patrulea zid comatic şi ajungem în ţinutul cunoaşterii.

Aflu, fără să întreb, de ce $E = me^2$ şi găsesc că e genial. Înţeleg de ce omenirea se distruge constant în războaie. Ba chiar văd şi unde sunt ascunse cheile maşinii mele pe care le caut de multă vreme.

Obţin o sumedenie de răspunsuri la întrebări pe care nu mi le-am pus niciodată. De exemplu, cum poţi să păstrezi bulele într-o sticlă de şampanie doar introducând o lingură de argint pe gâtul sticlei. (Chestia asta a fost totdeauna pentru mine un mare mister!)

Înţeleg că trebuie să acceptăm lumea aşa cum e, fără să ne plângem şi fără să judecăm pe cineva sau ceva. Înţeleg că singura ambiţie a unui om nu poate fi decât încercarea permanentă de a deveni mai bun. Inteligenţa mea se dilată, gata să-mi facă creierul să explodeze. Sunt conştient de toate, de viață, de fiinţe, de lucruri. Ce plăcut e să înţelegi totul! Cât de fericit trebuie să fi fost Adam când a muşcat din mărul cunoaşterii, şi la fel şi Newton, când s-a pomenit că mărul îi cade în cap!

Ei da, întâlnirea cu cunoaşterea este poate încercarea cea mai dificilă dintre toate.

Dobândesc din ce în ce mai multe cunoştinţe. Marea cunoaştere şi cunoaşterea mică. Cunoaşterea absolută şi cunoaşterea relativă. Deodată mă opresc, frapat de o revelaţie: nu am iubit niciodată. Sigur, am simţit compasiune, înduioşare. M-am simţit bine alături de prietenii mei, nişte oameni cu care mi-a plăcut să fiu şi să stau de vorbă. Dar chiar i-am iubit? Sunt măcar în stare să iubesc? Să iubesc pe cineva exterior mie şi care nu sunt eu? Îmi zic că nu sunt singurul în această situaţie şi că sunt cu siguranţă mulţi ca mine, oameni care n-au iubit niciodată cu adevărat, dar asta nu e o motivaţie. Nu găsesc în ea nici scuză, nici consolare. Experienţa morţii mi-a deschis cel puţin ochii asupra unui lucru care totdeauna mi se păruse pătat

de o sensibilitate stupidă: trebuie să iubeşti ca să fii fericit.

A iubi este cel mai mare act de egoism, cel mai frumos cadou pe care ţi-l poţi oferi ţie însuţi. Şi eu nu fusesem niciodată în stare de aşa ceva!

Dar Roşe? În fond, crezusem că o iubesc, pentru că am murit pentru ea. În realitate, n-o iubeam destul. Rose, dacă te scap de aici, dacă scăpăm de aici, am să te strivesc cu dragostea mea. O dragoste imensă şi gratuită! Biata micuţă se va mira cu siguranţă tare mult de ce i se va întâmpla. Nimic nu e mai înspăimântător decât o dragoste mare, eliberată subit de cineva care totdeauna s-a străduit să-şi modereze sentimentele. Va fi înspăimântător şi în acelaşi timp fermecător! Cât de nerăbdător sunt s-o anunţ că sunt în stare să înţeleg ce înseamnă să iubeşti cu adevărat!

Îmi accelerez zborul şi ceilalţi fac la fel. Rose e la capătul tunelului. După mulţimea de cunoştinţe pe care a căpătat-o, nevasta mea trece şi cel de al cincilea zid comatic şi pătrunde în ţinutul frumuseţii ideale.

Flop!

Ce şoc!

După ce-ai înfruntat teama, dorinţele, timpul, cunoaşterea, iată ţinutul verde, cu florile, plantele şi copacii lui splendizi, în culori sclipitoare ca aripile unui fluture. Cum să mai descrii indescriptibilul? Zăresc o faţă feminină perfectă, planez deasupra corpului ei şi ea se transformă în floare cu petale din vitralii de catedrală. Din lacuri transparente ne zâmbesc peşti cu înotătoare lungi de cristal. Gazele roşii fac salturi peste aurora boreală.

Nu sunt halucinaţii. Frumuseţea ideală aduce la suprafaţă toate amintirile mele de frumuseţe şi le duce la paroxism. Însoţitorii mei au şi ei propriile lor viziuni. Fluturi negri fluorescenţi se agită în jurul lui Raoul. Delfini argintii se joacă în jurul Stefaniei. Freddy e înconjurat de pui de căprioară verzi şi albi cu spatele acoperit de spumă. Undeva răsună *Preludiu la după-amiaza unui faun* de Claude Debussy. Frumuseţea este şi muzică. Şi parfum. Simt peste tot un fel de mirosuri uşoare şi mentolate.

În faţa noastră, Rose îşi încetineşte puţin zborul, apoi porneşte cu rapiditate spre lumina atrăgătoare din centru, care mă captivează şi pe mine cu undele ei pozitive.

Nevasta mea ajunge la zidul al şaselea. Moch 6. Cel pe care

nici un thanatonaut din lume n-a reuşit încă să-l treacă!

Cum se mai grăbeşte ea, pe care nici un cordon n-o împiedică, în drumul ei spre necunoscut!

Flup!

E de cealaltă parte. A ajuns pe *Terra incognita!*

Freddy ne arată că acum trebuie să ne modificăm poziţia. Cere formarea unei baze largi urmată de un vârf ascuţit. Ne anunţă că numai el şi cu mine vom încerca să trecem. El, pentru că e cel mai experimentat dintre toţi, iar eu, pentru că sunt singurul în stare să-mi conving nevasta să se întoarcă.

Raoul mă încurajează.

— Haide! Tot înainte, mereu înainte spre necunoscut!

198 – FILOZOFIE SUFITĂ

„Provin din acel suflet care este originea tuturor sufletelor
Sunt din oraşul acela care este oraşul celor care sunt fără oraş
Drumul spre acest oraş nu are sfârşit, mergi, pierde tot ce ai, asta înseamnă totul.

În marea fidelităţii mă dizolv precum sarea
Nu-mi mai rămâne nici impietate, nici credinţă, nici certitudine, nici îndoială

În inima mea străluceşte o stea
Şi în această stea sunt ascunse cele şapte ceruri.”

Rubai Yat, Djalâl od Dîn Rumî

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

199 – IATĂ-NE ŞI AICI

Freddy mă impresionează. Înaintează fără complexe spre acea frontieră pe care nici un om nu a trecut-o vreodată. Cu cordonul întins mult de tot, rabinul înaintează curajos, iar eu îmi târăsc picioarele. Sunt cam ostenit de surprizele morţii. Totuşi simt că acolo, în spatele acelui zid, se ascunde ultimul mister, misterul final al morţii.

Voi cunoaşte în sfârşit secretul cel mai ascuns. Cine a produs mai multe victime decât… moartea? Acolo, în spatele acelui zid, se termină toate romanele horror şi toate romanele de dragoste. Acolo, în spatele acelui zid, sf-ul prinde din urmă fantasticul şi toate mitologiile lumii fuzionează cu ştiinţa exactă.

Întâi ezit, apoi mă reped înainte.

Iată în sfârşit şi cel din urmă teritoriu al Continentului Ultim.

Îl văd.

O clipă uit de Rose. Misterul misterelor, secretul secretelor, niciodată dezvăluit oamenilor, te văd! Te văd, te simt, te aud. Aici e sfârşitul. Aici e cimitirul elefanţilor. Aici moare lumina, aici mor toate luminile, sunetele, toate sunetele, sufletele, toate sufletele, ideile, toate ideile!

Sunt în Paradis.

Milioane de muzici celeste izbucnesc în capul meu. Rămăşiţe de stele îmi adresează un rămas bun plin de amabilitate. O stea care moare este un om care moare făcând acelaşi drum. Merg în Paradis.

Merg prin ceaţă, călcând cu picioarele mele nesigure un teritoriu preţios. Braţele mele translucide se ridică de parcă ar vrea să salute. Mă las în genunchi şi sărut acel sol evanescent.

Din greşeală sau din dragoste, mă aflu în Paradis. Şi cât e de frumos! Mult mai frumos decât toate viziunile de frumuseţe ideală de pe teritoriul al şaselea. Acolo nu erau decât reproduceri sau imitaţii. Adevărata frumuseţe a Paradisului le întrece pe toate.

Paradisul e singura mea ţară, singura mea patrie, unicul obiect al şovinismului meu. Sunt de aici. Mi se pare că am cunoscut dintotdeauna acest loc, că am ştiut dintotdeauna că de aici veneam şi că aici trebuia să mă întorc. Acolo, jos, pe pământ, nu eram decât în trecere. În vacanţă. Sunt o ectoplasmă, niciodată n-am fost cu adevărat Michael Pinson. Nu sunt decât o ectoplasmă pură. Niciodată n-am fost acel trist,

acel stupid Michael Pinson.

Acel tip este atât de prost, pe când adevăratul meu eu este atât de… uşor. Să fii uşor, asta e virtutea principală. Ambiţia mea este să rămân un abur gânditor. Am fost ataşat de pământ şi de propriul meu corp. Greşeală de tinereţe.

O văd pe Rose şi o iubesc mult mai mult decât pe pământ. De ce am coborî din nou în pielea noastră strâmtă, în corpul nostru suferind, în creierul nostru plin de griji năucitoare? Aici ne simţim amândoi foarte bine. Nu ne mai temem de timp. Nu ne mai temem de nimic.

Mă doare în cot de thanatonauţii care mă aşteaptă la poarta Paradisului. Sunt nişte proşti că stau acolo. Eu mi-am regăsit ţara şi lumea. Revelaţia revelaţiilor. Mă aflu la izvorul meu. Văd adevăratul soare. În comparaţie, celălalt, cel al pământenilor, mi se pare gălbui. Albul, adevăratul alb, albul pur nu există decât în Paradis.

Sunt în Paradis. Venisem s-o salvez pe Rose. Ce deriziune!

Ceaţa se împrăştie. Sub mine apare şirul lung al morţilor. Formează un fel de fluviu care, mai departe, pare că se divizează. Cobor să examinez fenomenul mai de aproape. Fluviul sufletelor se scindează în patru braţe şi, în mijlocul sufletelor omeneşti, observ acum suflete de animale şi chiar de vegetale. Cu siguranţă că Paradisul mai are o poartă prin care au intrat şi ele. Sunt acolo anemone marine şi alge, urşi şi trandafiri. Şi vegetalele au suflet. Ştiu, pentru că acum înţeleg totul.

Sincretism absolut. Suntem cu toţii solidari şi toţi am suferit pe pământ. Trebuie să trăim evitând orice violenţă. Să nu comiţi un act de violenţă asupra celorlalţi indiferent de natura lor, să nu-ţi produci vreo violenţă nici ţie însuţi. Sunt pătruns de această lege a existenţei până în vârful degetelor de la picioare. Prin urmare asta eram, un om ignorant hărăzit să urce într-o zi în Paradis pentru a-şi constata ignoranţa.

Fluviul care căra suflete omeneşti, animale şi vegetale, se împarte în patru braţe. Oare ce lucrări îngrămădite în biroul lui Raoul evocau o ţară irigată de patru fluvii? Hinduşii vorbeau despre asta, şi la fel evreii. Îmi trec prin minte fraze din memoria lui Raoul: „MITOLOGIE EBRAICĂ. Paradisul se află în cea de-a şaptea sferă cerească. Spre el se deschid două porţi. Acolo eşti invitat să dansezi şi să te bucuri. Se văd patru fluvii, unul de aer, unul de miere, altul de vin şi ultimul de tămâie…” „Paradisul este udat de patru fluvii”, spune şi Coranul.

De la un capăt la celălalt al lumii, anticii cunoşteau metafora şi-o folosiseră pentru a descrie exact acelaşi peisaj.

Patru fluvii. Patru subdiviziuni. Patru tipuri de suflete, nu numai binele şi răul, ci mai curând patru tonalităţi precum gravele, mediile, înaltele, foarte înaltele. Patru feluri de a fi ale unui suflet.

Urmărind-o pe Rose, Freddy şi cu mine urcăm pe cursul celor patru fluvii de morţi.

Şi deodată zăresc îngerii.

200 – FILOZOFIE CREŞTINĂ

„Preafericiţii vor vedea atunci cu claritate soluţia misterelor cărora raţiunea le afirma aici pe pământ adevărul, cu supunerea docilă a credinţei. Trinitatea, întruparea, mântuirea, legile ascunse ale providenţei care conduc sufletele, care conduc lumea şi acţionează asupra popoarelor a căror istorie este mult prea adesea pentru noi fie o enigmă, fie un lung scandal. Vor cunoaşte ordinea supranaturală a căilor Domnului pentru satisfacţia Aleşilor Săi şi minunăţiile infinite ale esenţei înseşi a Divinităţii."

Monseniorul Elie Meric

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

201 – LA CAPĂT

De departe ai zice că sunt nişte licurici.
Îngeri.
Ştiu imediat că ei sunt.
Îngerii Paradisului.

Spectacolul merita această călătorie.

Freddy mă prinde de umeri şi mă scutură ca pe un prun. Îmi strigă că ne-am jurat s-o aducem înapoi pe Rose, în ţara celor vii, nu să rămânem împreună cu ea pe continentul morţilor. Mă imploră să nu-mi uit misiunea. Adineauri mi-a captat toate gândurile. Ectoplasmele se înţeleg atât de repede între ele!

Rabinul vorbeşte şi mă trezeşte la realitate. Delirul s-a terminat. Te-am învins, moarte, sub înfăţişarea ta de femeie îmbrăcată în satin alb, n-ai să mă mai seduci niciodată, chiar dac-ai fi Raiul însuşi!

Freddy e mulţumit. E conştient că a readus calmul în mintea mea. Nici Paradisul nu va fi mai tare decât voinţa mea. Ştiu cine sunt. Un suflet pur şi un corp carnal, care deocamdată nu sunt despărţite. Sunt spirit şi materie, iar spiritul trebuie să rămână mai tare decât materia. Trebuie să păstrez echilibrul între inimă şi raţiune.

Ştiu cine sunt. Ştiu cine suntem. Nu două suflete printre altele, ci doi thanatonauţi în misiune. Noi nu suntem morţi, ci două fiinţe vii capabile să exploreze Continentul Ultim şi să se întoarcă. Şi ne aflăm acolo pentru a o salva pe Rose.

Urmăm braţul „miere” al fluviului defuncţilor. Ne amestecăm cu ei. Defuncţii se uită la noi uluiţi, căci încă mai avem cordoanele noastre ombilicale. Nu ştiu de ce încă nu le-am rupt, dar, în orice caz, rezistă.

Cele patru şiruri sunt foarte lungi. Te-ai putea crede la un aeroport suprasolicitat în perioada estivală.

Urlu cât mă ţine gura: „Rose! Rose!” Un bătrân devorat de pisicile lui înfometate aude apelul meu şi-mi semnalează că este în faţă. Cu siguranţă că a trecut de control şi a ajuns la cântar.

— Ei da, îmi transmite el, fatalist, prin telepatie. Anumite suflete sunt uneori favorizate. Ele reuşesc să le prindă din urmă şi chiar să le-o ia înainte altor suflete care aşteaptă în ţinutul verde de o mulţime de secole. Nu se ştie pentru ce…

— Zici că Rose e la cântar?

— Sigur că da. La cântărirea sufletului său. Acolo urmează să fie cercetate faptele bune precum şi cele rele din această existenţă, înainte de a i se hotărî viitoarea reîncarnare.

— Şi unde e cântarul?

— Drept înainte. E simplu. Tot înainte.

202 – FILOZOFIE TAOISTĂ

„Înţeleptul iubeşte această viaţă atâta vreme cât durează şi după aceea o uită pentru o altă viață. Cel care este una cu sufletul universal îşi păstrează eul, indiferent unde merge.

Focul este pentru legătura de vreascuri ceea ce sufletul e pentru corp. Trece la o altă legătură de vreascuri aşa cum sufletul trece la un corp nou. Focul se propagă fără să se stingă. Viaţa continuă fără încetare.”

Z uang Zi

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de Francis Razorbak

203 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Notă către serviciile interesate

Aţi refuzat să interveniţi pentru a-i opri. Acum sunt acolo. Să sperăm că nu e prea târziu. Descurcaţi-vă cum ştiţi.

Răspunsul serviciilor interesate

Ne vom descurca.

204 – GREUTATEA UNUI SUFLET

Am păşit împreună cu Freddy prin ceaţa albă, printre suflete omeneşti şi neomeneşti. Ne îndreptam spre o vale unde cele patru braţe ale fluviului morţilor se unesc. Morţii înaintează mereu spre lumină. Îngerii sunt mult mai aproape, în jurul lor.

La prima vedere, îngerii sunt nişte ectoplasme ca noi. Nu au

cordoane ombilicale, dar sunt învăluiţi într-un halo fosforescent străbătut de mişcări multicolore. Se uită la noi şi haloul lor se irizează din nou şi au nişte sclipiri fantastice, de parcă ar fi capabili să-şi exprime gândurile modificându-şi pur şi simplu culorile.

Se învârtesc de sus în jos şi de la stânga la dreapta, ca foetuşii în burta mamei, şi ne întreabă ce facem acolo cu cordoanele noastre intacte.

— Căutăm o femeie.

Un înger îmi declară că el este cel care face să se găsească ce a fost pierdut.

I-o descriu pe Rose. Îmi confirmă că se află aproape de cântărire. Îmi arată în depărtare, unde converg cele patru braţe ale fluviului, dominând valea, un munte de lumină acoperit de aburi. Lumina centrală din vârful lui ne ghidează de când am intrat în Paradis.

Urcăm, împreună cu defuncţii, cărarea care duce la lumină.

Pe culme plutesc trei îngeri cu aure şi mai luminoase decât ale celorlalţi întâlniţi înainte.

— Nu sunt îngeri ca ceilalţi, îmi şopteşte Freddy, sunt arhangheli.

Adevărul e că strălucesc, în timp ce mulţimea morţilor se apropie cu greutate de ei cu paşi mici.

Rabinul mi-o arată pe Rose deasupra noastră, scăldată în lumina muntelui şi strălucirea arhanghelilor. Acolo, pe o terasă, se grupează defuncţii care urmau să se înfăţişeze la judecată.

— Următorul, anunţă un arhanghel.

Următorul era Rose.

— Haide, convinge-i s-o lase să plece, m-a împins rabinul.

El nu poate să mă mai urmeze. Îmi ţine cordonul, ca şi pe al lui, atât de întins încât stă să se rupă. Chiar că ne jucăm cu vieţile noastre. Trebuie să merg mai departe singur, în timp ce el va veghea asupra cordoanelor.

Zbor spre arhangheli, aproape strigând:

— Aşteptaţi! Înainte de a o judeca pe femeia aceea, trebuie să vă spun că noi, cei vii, nu vrem să compară în faţa voastră.

Arhanghelul mă priveşte fără surprindere. Vocea lui telepatică este blândă şi liniştitoare. Pare deschis tuturor argumentelor. Acest agent al morţii nu are nimic înspăimântător. Ba chiar se străduieşte să mă îmbărbăteze în acelaşi timp cu defuncţii adunaţi în jur.

— Explică-te.

— Rose a murit din cauza unei bande de derbedei, dar nu are ce să caute aici.

Ceilalţi doi arhangheli sunt la fel de prietenoşi. Ei îmi amintesc întrucâtva în lumina aceea de extratereștrii din *întâlnire de gradul trei,* filmul lui Steven Spielberg.

Ei mă întreabă cu ce drept îmi permit să intervin. Se uită la rabinul din spatele meu şi la cordoanele noastre intacte.

— Vreţi s-o luaţi înapoi pe pământ?

— Da. Suntem patruzeci de fiinţe vii care am urcat până aici ca s-o salvăm.

Cei trei arhangheli se strâng la un loc şi au o discuţie intensă. Unul dintre ei desfăşoară o sfoară transparentă plină de noduri şi pare că citeşte multe informaţii interesante.

Se uită la mine, se uită la Rose, discută iar cu ceilalţi doi, apoi vorbeşte:

— Dacă patruzeci de oameni s-au expus atâtor riscuri, asta înseamnă că într-adevăr această femeie e încă necesară lumii voastre. Vă permitem s-o luaţi înapoi, dar nu-i vom înapoia cordonul decât dacă ea însăşi doreşte şi-l cere.

Rose ezită. Acum îşi are destinul în propriile ei mâini. Percep că spiritul ei ar sfârşi bucuros cu jocul vieţii. Îşi închipuie, ca şi mai adineauri, că aici e ţara ei adevărată, singura ei patrie. În acelaşi timp însă, ceva în ea, poate dragostea pentru mine, luptă împotriva acestui sentiment.

În jurul nostru, morţii şi îngerii aşteaptă cu interes să vadă de ce parte se va înclina balanţa.

— Ce noroc să fii adorată de un muritor! murmură un japonez care-şi făcuse hara-kiri.

Un copil martir îl aprobă.

Un înger spune că e prima oară când se întâmplă o astfel de încurcătură.

Altul e bucuros că am fost lăsaţi să urcăm. Situaţia este interesantă.

Rose se uită la arhangheli. Dar aceştia refuză să intervină în decizia ei. Dacă ea doreşte, se va trece la cântărirea sufletului ei. Dacă nu, atunci e liberă să se întoarcă şi să-şi reia serialul existenţei, cu bucuriile şi necazurile lui, cu faptele ei bune şi cu cele rele. E stăpână pe destinul ei.

Freddy ne observă de undeva din spate şi puţin mai de sus. De departe, ai zice că te afli la celebrarea unei căsătorii într-o

catedrală albă fantastică. Un cuplu faţă în faţă, eu şi Rose, în spate un şir lung şi cenuşiu de invitaţi, iar în faţă un munte de lumină.

Rose face un pas spre arhangheli, apoi încă unul. Îmi ţin respiraţia şi deodată o văd că se întoarce şi se aruncă în braţele mele.

— Iertaţi-mă, zice ea, dar mai am încă multe lucruri de făcut acolo jos.

Câţiva îngeri, surprinşi, îşi schimbă culoarea. Scena, care până atunci avea un aspect galben strălucitor, devine mai albastră. Arhanghelii ne zâmbesc înduioşaţi. Nişte heruvimi, mici ca nişte libelule, îşi fac imediat de lucru. Un cordon ombilical căruia nu-i zăresc capătul ţâşneşte din pântecele soţiei mele şi se avântă spre intrarea găurii negre. Rose a fost legată din nou de corpul ei…

Ne întoarcem la Freddy. Ştie că am reuşit. Defuncţii ne salută:

— Să vă întoarceţi cu bine în lumea materială, băieţi!

— Au nevoie de urarea asta, zice suspinând un criminal psihopat american executat pe scaunul electric. Eu mai bine aş crăpa decât să mă întorc în lumea materială. Sunt de părere că viaţa nu e decât o vale a lacrimilor. Nu-l ascultăm.

La întoarcere este evident mai plăcut decât la venire. Nu ne mai temem pentru cordoanele noastre ombilicale. Coborâm muntele de lumină, mergem de-a lungul celor patru braţe ale fluviului de morţi, apoi pe fluviul unic. Ca nişte somoni, suntem nişte morţi reîntorşi la izvor şi nu-l părăsim decât pentru a ne întoarce mai târziu.

În spatele celui de al şaselea zid comatic, toţi prietenii noştri ne aşteaptă şi aplaudă mental întoarcerea noastră. Aşteptaseră tot timpul, constatând cu îngrijorare tensiunea extremă a cordoanelor noastre ombilicale, temându-se că nu vom mai putea face cale-ntoarsă.

Raoul, Stefania, Amandine, călugării chinezi şi rabinii, care ne-au permis să cunoaştem fondul vieţii şi să atingem esenţa morţii, flecăresc veseli. Traversăm în sens invers teritoriile şi zidurile comatice.

Trec pe rând frumuseţea, cunoaşterea, răbdarea, plăcerea, teama.

Aproape că am ieşit din gaura neagră. Afară stele pulsează jalnic în comparaţie cu marea lumină, de acolo, de la capătul

tunelului. Zburăm fără grabă, fericiţi, când deodată se iveşte o bandă de ectoplasme cu nişte mutre numai bune de spânzurat.

205 – FILOZOFIE HINDUSĂ

„Omul este asemănător cu o faţă de pernă. O faţă de pernă poate să fie roşie, alta neagră şi aşa mai departe, dar toate conţin aceeaşi umplutură. La fel stau lucrurile şi cu oamenii. Unul e frumos, altul e urât, al treilea pios, al patrulea rău, dar acelaşi

Dumnezeu se află în toţi.”

Rama krishna

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

206 – NECAZURI

Credeam că ne-am împăcat cu Bătrânul Muntelui, acum lipsit de haşişinii lui omorâţi şi de coalizaţii cărora le venise mintea la cap. Ei bine, nu. După câteva politeţuri la thanatodromul nostru, natura lui rea pusese din nou stăpânire pe el. Neavând la dispoziţie thanatonauţi musulmani, căci fusese semnată marea alianţă dintre religii, el asmuţise o mică trupă de thanatonauţi mercenari.

Bătrânul Muntelui ne-a lansat telepatic comunicarea că ecumenismul nu este decât o capcană pentru a adormi vigilenţa tuturor confesiunilor şi a le permite evreilor să invadeze Paradisul.

Freddy i-a răspuns pe loc că nimeni nu e proprietarul Continentului Ultim şi că este normal ca preoţii să se fi înţeles între ei pentru a condamna orice violenţă. Ultimul dintre

hașișini îi răspunde că știe pe dinafară toate tertipurile de care sunt în stare rabinii, cu vorbele lor, și că nu se va mai lăsa păcălit.

Îl descopăr amuzat, în trupa lui, pe burtosul Martinez, dușmanul nostru din copilărie, care se oferise candidat-thanatonaut pe vremea hecatombelor, și pe care noi îl refuzaserăm fără ca el să ne fi recunoscut. Acum ne detesta cu atât mai mult cu cât atunci îl salvasem de la o moarte sigură. E ciudat că oamenii care ți-au făcut rău te urăsc pentru ceea ce ți-au făcut. Iar dacă le mai faci și un serviciu, atunci ura lor nu mai are margini.

Mercenarii sunt mai numeroși decât noi și mi-e foarte frică. Ar fi stupid să murim acum, după o asemenea aventură!

Dar Freddy știe că Bătrânul Muntelui nu are ce are decât cu el. Tocmai pentru că a încercat să-l înțeleagă și să-și facă din el un prieten după ce acesta din urmă încercase să-i omoare, pe el și ai lui.

Hașișinul reacționează ca un Martinez oarecare.

Ca să ne protejeze, și înainte ca noi să-l putem împiedica, rabinul își desface cordonul și se desparte de noi. Încearcă o manevră de diversiune.

— Fugiți, ne ordonă el. Dacă rămânem împreună, nici unul dintre noi nu se va mai întoarce pe pământ.

Ezităm să-l părăsim, dar accentele lui telepatice sunt atât de poruncitoare încât îi dăm ascultare, ducând-o cu forța pe Amandine, care vrea cu orice preț să lupte alături de bărbatul ei.

— Freddy! strigă Amandine.

— Plecați, lăsați-mă, voi deveni un Lamed vav.

Și-și învârte cordonul argintiu ca pe un lasou ectoplasmic, în timp ce mercenarii se năpustesc asupra lui.

— Freddy!

Bătrânul înțelept ne face semne liniștitoare.

Un ultim mesaj ne răsună în urechi:

— Plecați! Mă voi reîncarna îndată ce va fi cu putință. Urmăriți nașterea unui copil care să aibă inițialele numelui meu. Îmi va recunoaște obiectele uzuale. Fugiți și țineți minte: F.M.!

Primește lovituri cărora, la rându-i, le răspunde. Cu priceperea dobândită în războaiele Paradisului, bătrânul rabin orb reușește să taie la iuțeală cordoanele câtorva agresori mai înainte ca ei să-l copleșească.

Stefania se scutură şi vrea să se repeadă în grămada duşmanilor. Noi o urmăm, dar e prea târziu. Bătrânul Munţilor i-a tăiat cordonul lui Freddy.

Un ultim gest fatalist şi rabinul este aspirat de lumină.

Mercenarii se întorc împotriva noastră.

— Tu şi cu mine împotriva nătărăilor, zice Raoul.

Luptă corp la corp. Amandine, cu Martinez. Rose înfruntă două suflete ostile. Raoul se repede spre câţiva ucigaşi cu plată. Iar eu, ghinionist, mă pomenesc singur împotriva Bătrânului Munţilor în persoană!

Evident, omuleţul nu-mi vrea binele.

Eschivez cum pot mai bine câteva lovituri. Celălalt se simte în largul lui cu un adversar slab ca mine. Îmi trece cordonul ombilical pe după gât, de parcă ar vrea să mă stranguleze. Ei strânge, iar sufletul meu simte durerea. Răsuceşte cordonul până la refuz. Aştept plesnitura care mă va trimite înapoi la arhangheli, când deodată strânsoarea slăbeşte. După ce s-a debarasat destul de uşor de Martinez, Amandine a venit prin spate şi a tăiat cordonul înverşunatului haşişin. Omul e înspăimântat de ce i se întâmplă – o femeie l-a făcut K.O.

Tot expediind întruna oameni în paradisuri artificiale, haşişinul bănuieşte că cel adevărat trebuie să fie mai puţin agreabil. Disperat, încearcă să lege la loc firele cordonului său argintiu, făcând noduri duble şi noduri de siguranţă. Dar în moarte, ca şi în viaţă, nu există joker. Poate că pisicile au nouă vieţi, oamenii însă nu. Aşa că e pierdut. Nici un nod de haşişin nu ţine.

Flup!

Bătrânul Munţilor e aspirat de lumină ca o firimiturică de sifonul chiuvetei. Printre mercenarii supravieţuitori se stârneşte panica.

Scoatem suspine de uşurare. Amandine ne imploră să încercăm să-i salvăm bărbatul aşa cum am făcut cu Rose, dar toţi ştim că pentru Freddy este prea târziu şi că nu mai putem face nimic.

Părăsim vârtejul Paradisului dezolaţi. Ajungem pe marginea evazată a găurii negre, unde stele incandescente îşi împrăştie ultimele raze de agonie înainte de a fi aspirate.

Coborâre. Iată din nou sistemul solar. Slalom printre planete. Salutare, din nou, cosmonauţilor ruşi care n-au avansat aproape deloc de la prima noastră trecere. Traversăm câmpul

de meteoriţi. Frânăm în apropierea lunii. Globul turcoaz al Pământului se profilează sub burta noastră. Iată Europa, iată Franţa, iată Parisul. Imposibil să te rătăceşti. Cordonul ectoplasmic te duce exact în punctul de unde ai plecat.

În siguranţă deasupra capitalei, ne despletim cordoanele şi însoţim ectoplasma soţiei mele până la spitalul Saint-Louis. Rose pătrunde în acoperiş ca într-o mlaştină. Dea Domnul ca lunga noastră escapadă să nu-i fi provocat leziuni ireversibile!

Noi ne întoarcem la thanatodrom. *Alter ego*-ul meu, închipuiţi-vă, rămăsese acolo, aşezat paşnic, în timp ce eu mă dedasem la atâtea acrobaţii!

Traversăm din nou acoperişul, etajele, podelele, ne întoarcem în corpurile noastre.

Ectoplasma şi învelişul meu carnal sunt faţă în faţă. Translucidul şi coloratul. Solidul şi vaporosul. Uşorul şi greul. Acum trebuie lipite din nou. Reintru în mine ca într-o salopetă groasă de schi bine căptuşită. Nimeni nu m-a învăţat cum faci ca să-ţi intri din nou în vechea ta piele. Improvizez. Intru şi eu prin creştetul capului, că tot pe acolo am şi ieşit.

Nu e chiar aşa de plăcut să-ţi regăseşti corpul de carne. Simt imediat durerile reumatismale, aftele, mâncărimile, cariile, pe scurt, toate acele mici dureri care te persecută în permanenţă.

Iată-mă din nou unit cu mine însumi. Corpul meu este din nou una cu sufletul meu. Simt nişte furnicături rele de tot în degetele de la picioare.

Îmi ridic încet pleoapele. Redescopăr lumea „normală” şi, în această lume „normală”, primul lucru pe care-l văd este electrocardiograma şi micile ei vârfuri. Bătăile cardiace mi se accelerează progresiv.

După ce ne-am revenit cu toţii de-a binelea, mă grăbesc să telefonez la spital. Tocmai voiau să mă sune şi ei. Medicii sunt excitaţi la culme. S-a produs un miracol! Rose s-a trezit brusc. E cât se poate de conştientă şi se simte bine.

Mă întorc la ceilalţi, strânşi cu tristeţe în jurul fotoliului în care zace Freddy, cu gura deschisă, de parc-ar vrea încă să repete iniţialele copilului în care se va reîncarna. F.M.

Ochii lui fără viaţă sunt larg deschişi. Mă apropii şi, încetişor, tandru, îi închid pleoapele. Pentru totdeauna în această existenţă.

A TREIA EPOCĂ

Vremea profesioniştilor

207 – ÎNVĂŢĂTURA TAROTULUI

Moartea este a treisprezecea carte a tarotului. Ea nu are nume. Ea constituie de fapt o întrerupere în seria de imagini ale tarotului. Primele douăsprezece cărţi sunt ca primele douăsprezece ore ale zilei. Ele sunt „micile mistere”.

După ce a trecut cea de a douăsprezecea oră, amiaza, se iveşte moartea şi cufundarea în altă dimensiune, cea a „marilor mistere”, celelalte douăsprezece ore ale zilei.

În sensul esoteric profund, cea de a treisprezecea arcană înseamnă moartea profanului care va renaşte iniţiat. Cartea nu e malefică.

Dacă nu reuşim să trecem de stadiul morţii, nu putem progresa.

Semnificaţia tarotului de Marsilia

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

208 – MANUAL DE ISTORIE

CREDINŢELE STRĂMOŞILOR NOŞTRI

Sondaj efectuat în Europa în 1981 (sfârşitul celui de al doilea

mileniu) cu privire la credinţele populaţiilor, clasificate după diversele lor confesiuni. (Sursă: *Les Va/eurs du temps present,* Jean Stoetzel, PUF, 1983.)

Din 100 de persoane cred:	Catolici	Protestanţi	Nepracticanţi
În viaţa de după moarte	52	38	13
În Paradis	45	43	8
În Infern	30	16	3
În Reîncarnare	23	21	12
În suflet disociat de corp	66	56	24
În Dumnezeu	87	75	23

Manual de istorie, anul II, curs elementar

209 – ANGELISM

— Să cred că există… îngeri! Şi altceva ce-ai vrea să mai cred?

Fratele meu Conrad refuză să treacă Rubiconul. Scepticismul şi materialismul lui natural fuseseră puse la grea încercare. Refuza să păşească mai departe în acest delir modern, pe care-i botezaserăm thanatonautică.

Fireşte, chestia cu îngerii nu era chiar atât de uşor de înghiţit. De altfel, dacă cineva mi-ar fi spus înainte că după moarte voi fi întâmpinat de îngeri, aş fi rânjit domol. Cinstit vorbind, n-aş fi putut niciodată să cred nici măcar în jumătate din jumătatea zecimii tuturor lucrurilor pe care le trăisem cu simţurile mele.

Totul era atât de „uimitor”.

Totuşi, a admite că moartea era un continent fusese pentru noi etapa cea mai grea şi reuşisem s-o depăşim. Am admis că suntem dotaţi cu un suflet capabil să călătorească. Am admis că

acest suflet este imaterial. Am admis că un cordon argintiu îl lega de învelişul nostru material. Şi de ce n-am admite şi existenţa îngerilor? În fond, într-un fel sau altul, toate religiile făceau aluzie la ei.

Preşedintele Lucinder ne-a rugat să păstrăm în cel mai mare secret recentele noastre descoperiri. Deocamdată era mai bine să ascundem ce ştiam despre străfundul Paradisului.

— Ce poveste şi cu îngerii ăştia! Asta ne mai lipsea. De ce nu Dumnezeu, de vreme ce tot aţi atins acest subiect?

Considera că ne aflăm în posesia unei bombe şi că trebuia să-i întârziem efectul. Apoi preşedintele Lucinder a făcut o criză de furie aflând de asasinarea rabinului Meyer de către Bătrânul Muntelui şi mercenarii lui.

— Cine mai e şi personajul ăsta cu turban, care nu cunoaşte decât limbajul violenţei şi al glonţului? Vrea să se lupte cu necredincioşii acolo sus? Nu-i vom permite să facă piraterie în Paradis!

— A murit deja, a zis Raoul. A fost o înfruntare cumplită, dar până la urmă Michael şi Amandine l-au învins şi l-au ucis.

— N-are a face! a exclamat Lucinder, aşezat la biroul lui de acaju. Sunt sătul până peste cap de războaie religioase! Suntem în secolul al XXI-lea, nu mai suntem în Evul Mediu. Nu vom putea tolera la nesfârşit intoleranţa. Lăsaţi pe mine.

210 – MITOLOGIE HINDUSĂ

„Omul urmăreşte eliberarea.

Dacă repeţi mantra *hare krishna* de treizeci şi cinci de milioane de ori, te eliberezi de păcatele cele mai grele, şi anume:

— Să omori un om din înalta castă a brahmanilor;

— Să furi bunul altuia;

— Să acaparezi aur;

— Să faci dragoste cu o femeie din clasa de jos, cu o paria.

Chiar dacă ai încălcat toate regulile legii universale Dharma, tot vei obţine astfel puritatea şi eliberarea.”

Kali, *Samtarana Upanişad*

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de Francis Razorbak

211 – NAŢIUNILE UNITE

În săptămânile următoare, domnul Jean Lucinder, preşedintele Republicii franceze, a pronunţat un discurs în faţa adunării generale a Naţiunilor Unite. A insistat asupra necesităţii de pacificare a Continentului Ultim, acum când thanatologia intrase în obiceiurile noastre. După era pionieratului, era medicinii, era fricii, era dorinţei, era economică, era astronomică, era violenţei, sosise timpul să intrăm în era juridică.

Legislatorii aveau datoria să-şi asume toate responsabilităţile. Thanatonautica trebuia să facă obiectul unei carte, cu legile şi amendamentele ei, cu un cod de bună purtare obligatoriu, ca să nu rămânem într-un veşnic Far West.

— Am votat până acum două legi privind thanatonautica, şi iată care este rezultatul! a remarcat dezamăgit reprezentantul Guineei Ecuatoriale.

— Sunt insuficiente, şi prin urmare e nevoie de altele noi, a insistat Lucinder.

În fata unei asistenţe mai curând distrate, preşedintele a propus cu fermitate două articole, care vor fi cunoscute mai târziu drept a treia şi a patra lege în materie de thanatonautică.

Articolul 3. Este interzisă tăierea cordonului ombilical al indiferent cărei ectoplasme.

Articolul 4. Fiecare corp fizic va fi răspunzător de activităţile ectoplasmei sale.

Preşedintele Republicii franceze era categoric: Continentul Ultim trebuia să rămână teritoriu neutru, după exemplul Antarcticei. Nimeni nu trebuia să fie autorizat să se bată acolo sau să poarte campanii pentru acaparare de teritorii.

Secretarul general al ONU a continuat şi el în acelaşi sens:

— Paradisul este al întregii lumi. Dacă va fi necesar, vom trimite acolo căştile albastre cu misiunea de a menţine pacea şi

de a garanta libera circulaţie a morţilor şi a thanatonauţilor.

Sala a fost străbătută de un murmur de uimire. Reprezentantul insulelor Fiji şi-a ridicat capul din ziar, iar cel al Surinamului a tresărit, trezit din toropeală.

— Bineînţeles, de ce nu? a continuat secretarul general. În fond, Bătrânul Muntelui a format o armată particulară ca să pună mâna pe acel teritoriu. Aşa că avem tot dreptul să trimitem acolo propria noastră forţă armată, în cazul de faţă căşti albastre ectoplasmice.

Legea a treia şi a patra au fost adoptate cu o mare majoritate de voturi. Vreo douăzeci de ţări s-au pronunţat împotrivă sau au preferat să se abţină ca să nu aibă probleme cu Arabia Saudită care, se ştie, încurajase şi finanţase în secret operaţiunile conduse de bătrânul Muntelui.

Dar crearea unei poliţii „karmice” a fost respinsă. Deocamdată nu existau în Paradis semnele vreunei violenţe care să legitimeze o astfel de operaţiune costisitoare. Şi pe urmă asta ar fi făcut să se revină la problemele „terestre” privind orice trimitere de căşti albastre. Ar fi ele autorizate să ucidă în caz de necesitate sau doar să împiedice, prin prezenţa lor, crimele? Delegaţii au preferat să renunţe la acest proiect de armată ONU ectoplasmică.

Lucinder avusese dreptate să aducă problema bătăliilor ectoplasmice pe terenul juridic. Cei ce vor inoportuna Continentul Ultim vor fi puşi la stâlpul infamiei de către întreaga omenire. Pe lângă asta, legile thanatonautice confereau în sfârşit activităţilor noastre o recunoaştere oficială. Mulţi bănuiau că trecuserăm de Moch 6, dar toate întrebările lor s-au lovit de mutismul nostru total.

În magazinul de la parter, mama pusese în vânzare un plan complet al Continentului Ultim, cu cele şase porţi şi cele şapte teritorii cunoscute. Desenul aducea întrucâtva cu o trompetă, cu baza larg evazată şi o culme ascuţită. Culorile se succedau în ordinea albastru, negru, roşu, portocaliu, galben, verde, alb. Harta era amuzantă şi cum nu se poate mai potrivită să împodobească un perete în odaia unui viitor om de ştiinţă sau a unui visător incurabil.

Conrad tăiase cu o linie cuvintele *Terra incognito.* Nu descoperisem totul (oare chiar totul?) despre acel teritoriu îndepărtat?

Fireşte, am indicat un teritoriu alb, dar ne-am abţinut să

vorbim despre îngeri sau despre muntele de lumină. Era încă prea devreme.

Pe terasa thanatodromului de la Buttes-Chaumont, echipa noastră de thanatonautică se adunase pentru a nu ştiu câta oară. Eram singurul care „văzusem”, Freddy nu mai era printre noi ca să depună mărturie. Toţi mă asaltau cu întrebări despre „cântărirea sufletului” şi, fireşte, despre reîncarnarea care-i urma.

Am povestit şi răspovestit cum am ajuns la capătul Paradisului, despre şirul interminabil de morţi care se scinda în patru, despre câmpia mare şi albă, despre muntele cântăririi, despre cei trei arhangheli-judecători.

— Am văzut, dar nu e de ajuns să vezi. Trebuie să înţelegi.

Obsedat să-mi salvez soţia, nu mă gândisem să mă informez sau să pun întrebări îngerilor. Mi se păruse pur şi simplu că după ce ajungeai acolo ţi se „cântăreau” faptele bune şi rele înainte de a te reîncarna, în funcţie de trecuta viaţă.

— Îţi închipui ce răsunet ar avea o astfel de aserţiune? m-a repezit preşedintele Lucinder.

Agitând fotografia unui bărbat cu tâmplele cărunte şi privirea adâncă, fotografie pe care o purta în permanenţă la el, Raoul m-a întrebat dacă l-am zărit cumva pe tatăl lui.

Am făcut o mică strâmbătură. Mulţimea decedaţilor era de o mare densitate acolo sus. Nu, nu-l văzusem, după cum nu-l văzusem nici pe tatăl meu. Prietenul meu constatase el însuşi că fluviul răposaţilor se îngroşa încă de pe teritoriul portocaliu. Sufletele noastre se deplasau încet şi în formaţiune strânsă. Era cu neputinţă să recunoşti pe cineva în acel val tumultuos de milioane de suflete în tranzit.

Amandine, ale cărei rochii negre obişnuite păreau a fi acum ţinută de doliu, m-a întrebat:

— Chiar eşti convins că acolo e capătul? Că „după” nu mai e nimic?

Am suspinat. Cum aş fi putut să fiu sigur?

— La capăt e un munte de lumină. Muntele cântăririi sufletelor emite lumina aceea care ne atrage de la prima poartă. După ce treci de judecată, habar n-ai ce-ar putea să se mai întâmple. De altfel, n-am văzut nimic deosebit în spatele muntelui, pentru simplul şi bunul motiv că acest munte este atât de luminos încât în spatele său nu se mai distinge nimic.

— Şi totuşi, poate că mai e ceva acolo... a zis nevasta mea

care, absorbită de dilema întoarcerii pe pământ, nu se preocupase deloc să examineze locurile.

Dorind mai ales să-şi regăsească tatăl, Raoul a propus o nouă decolare colectivă pentru o explorare mai amplă. Eu nu ardeam de nerăbdare să mă întorc acolo, dar ceilalţi erau, evident, foarte însufleţiţi la gândul că vor întâlni îngeri, că vor înţelege sensul propriei lor vieţi, că vor atinge capătul conştiinţei, şi aşa mai departe.

Amandine, Stefania şi Rose au ridicat imediat mâinile, oferindu-se voluntare. Soţia mea pretindea că-şi revenise complet în urma spitalizării şi că era în plină formă. Ţinea să se întoarcă acolo sus ca să verifice dacă ipoteza ei cu fântâna albă, de cealaltă parte a găurii negre, rezista. Iar Amandine, în ciuda morţii lui Freddy, fusese atât de încântată de „botezul” decolării sale, încât era gata să ia parte la orice nouă aventură.

De voie, de nevoie, am acceptat să le servesc drept ghid.

Am decolat împreună într-o zi de vineri. Îmi amintesc foarte bine, era 13 mai. O zi în care vântul bătea foarte tare. Copacii se aplecau în bătaia vântului şi norii alergau pe cer. Nu-mi prea place vântul, dar, fie, pornim!

Ne-am instalat toţi cinci în baloanele de plastic, cu costumele noastre speciale branşate la computere. A pornit camera video.

Şase… cinci… patru… trei… doi… unu. Decolarea…

Am apăsat pe întrerupător. Înainte, spre ţara îngerilor!

212 – MITOLOGIE IUDAICĂ

Trei suflete corespund la trei creiere:

— Hipotalamus: *Ruach.* Nivelul nevoilor noastre de supravieţuire: mâncat, băut, dormit, reproducere.

— Creierul mic: *Nefesh.* Nivelul emoţiilor noastre: teamă, dorinţă, poftă, emoţie.

— Cortex: *Nechamah.* Nivelul raţiunii noastre: logică, strategie, filozofie, estetică şi capacitatea de a controla celelalte două creiere.

Conform Kabbalei, în momentul exact al morţii fizice, se produc câteva schimbări mentale şi fiziologice. În *Zohar* se explică faptul că *Nefesh,* sau bioenergia noastră, se dizolvă o

dată cu deteriorarea corpului. *Ruach,* legat la curentul de energie vitală, se menţine ceva mai mult, dar până la urmă se risipeşte şi el. Partea transcendentală, *Nechamah,* părăseşte complet forma corporală. Această parte superioară a Sinelui este primită de sufletele celor care au iubit-o în timpul existenţei sale terestre. Tatăl şi ceilalţi membri ai familiei, decedaţi, se strâng pe lângă *Nechamah,* iar acesta îi vede şi-i recunoaşte ca fiind cei pe care i-a cunoscut în viaţă şi toţi îi însoţesc sufletul acolo unde trebuie să rămână.

În momentul morţii, e permis să-ţi vezi părinţii şi prietenii din lumea de apoi! Dacă răposatul a fost virtuos, ei se bucură şi-i urează bun-venit. Dacă nu, el nu e recunoscut decât de cei aruncaţi în Gehinom (purgatoriu). Acolo sunt spălate sufletele de murdăria lor.

Gehinomul nu se descoperă decât după moartea fizică. Necesitatea lui ar putea fi comparată cu un duş bun după un meci istovitor, sau cu trecerea scafandrului prin camera de decompresie, înainte de a reveni la suprafaţă.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de Francis Razorbak

213 – LA ÎNGERI

A doua mea călătorie ectoplasmică s-a petrecut mai puţin bine decât prima, când nu aveam în minte decât salvarea soţiei mele, iar gândul la alţii te face să-ţi uiţi propriile angoase.

Acum însă mă gândeam la prea multe lucruri deodată. N-o să dăm ochii cu mercenarii altui haşişin sau cu câţiva adoratori ai lui Belzebut, care ne aşteaptă gata să ne atace prin surprindere şi să ne taie cordoanele ombilicale?

Îmi era frică.

Îmi ascundeam frica.

În formaţie strânsă, ne deplasam prin spaţiu cu viteza gândului. Am traversat Soarele care, din cauza rotaţiei terestre, se afla tocmai atunci pe drumul care ducea spre centrul galaxiei.

Mi-am înăbuşit veşnica întrebare parazită („Dar în fond, ce…”). În sfârşit, înţelegeţi despre ce întrebare e vorba.

Revederea cosmonauţilor ruşi nu m-a făcut nici măcar să râd. Trecerea printre meteoriţi mă înfiora şi apropierea de fiecare nouă planetă mi se părea o bună ocazie de a-mi odihni ectoplasma.

M-am uitat la galaxia din jurul meu. Cât era de mare! Stele cu toptanul. Cineva ar trebui să urce să facă ordine printre toate stelele care vagabondează prin Calea Lactee. Calea Lactee! Grecii o numiseră astfel pentru că acea jerbă de stele le amintea de jetul de lapte ţâşnit din sânul zeiţei Hera, soţia lui Zeus.

Scăldaţi în lapte matern, plutim ca turişti spre ţara morţilor.

Pentru a-mi uita temerile, mă las cucerit de spectacolul mereu nou al lumii intersiderale. Ectoplasma mea zboară şi în acelaşi timp vede totul.

Nebuloasa Orion seamănă cu o scoică pe cale de dizolvare. Zăresc acolo norul de stele numit Cap de Cal, care seamănă într-adevăr cu un fel de gât terminat într-un unghi. Mai departe, în stânga, văd linia groasă a constelaţiei Lebedei şi apoi stelele variabile din Norii lui Magellan, ca o solniţă răsturnată. Ajung la supernova Vega. Numele acestea îmi vin în mod natural în minte dar, de fapt, Rose mi le suflă de la distanţă. A înţeles că spectacolul mă fascinează şi-mi împărtăşeşte din cunoştinţele ei. Minunată femeie!

Viraj. Departe, în faţa noastră, la dreapta, se zăreşte galaxia Andromeda. E soră cu galaxia noastră şi ne despart de ea numai două milioane de ani-lumină. În jurul axei centrale, stelele din Andromeda sunt mai galbene decât cele din galaxia noastră. Pesemne că sunt mai tinere. S-ar putea deduce de aici că bătrâna noastră Cale Lactee e mai în vârstă decât ruda ei Andromeda.

Un curs de astronomie, chiar în spaţiu, e de-a dreptul extraordinar! Mai pasionant decât cel mai pasionant safari.

Dar şi aici sunt animale. În constelaţia Câinele de Vânătoare (pură întâmplare), două galaxii sunt pe punctul de a se atinge. Cea mai mică, în formă de arici de mare, este atrasă de cea mai mare, în formă de spirală.

— E galaxia M 51, o galaxie carnivoră, îmi explică telepatic Rose. Este atât de mare încât aspiră toate celelalte galaxii care trec prea aproape de ea. Acum e pe cale să devoreze galaxia NGC 5195. Când cele două mase vor fi suficient de apropiate

una de cealaltă, unul din braţele spiralate ale lui M 51 se va întinde pentru a o capta pe NGC 5195.

— Şi o s-o „mănânce”?

— Nu. Se vor asocia pentru a forma o galaxie şi mai mare, deci cu o forţă de atracţie şi mai mare, deci şi mai lacomă.

După cum se vede, raptul există şi aici. Chiar şi materia inertă are dramele ei.

Ne deplasăm în continuare spre obiectivul nostru central. Traversăm sisteme planetare exotice, nori de praf roşu şi alb, meteoriţi îngheţaţi, cu germenii lor de viaţă gata să încolţească pe o altă planetă care le va permite să existe. Zonele de îngrămădiri stelare se succed după întinderi mari şi goale unde nu e decât întuneric, frig, pustiu.

Iată în sfârşit corola găurii negre a morţii. Pe marginea ei, stelele se izbesc unele de altele, împresurând intrarea tunelului gigantic cu un cerc efervescent.

Ne împletim strâns cordoanele şi, folosind o coregrafie ectoplasmică inventată de Freddy, pornim din nou la abordarea ultimei zone.

Primul teritoriu. Suntem aspiraţi de vârtej, la fel ca „sucul luminos” al stelelor vecine şi tot felul de unde şi de particule. Ajungem pe plaja Continentului Ultim. Membrana primului zid comatic vibrează ca un timpan când ne lovim de ea şi trecem, dincolo. Ia te uită, lumea morţilor seamănă şi cu o ureche omenească! Bluf! Trec prin zidul moale.

Al doilea teritoriu. Din nou teama de trecut, lupta cu monştrii neobosiţi. Cerberii aceia mă vor aştepta o vecie acolo, în tara sfârşitului.

Al treilea teritoriu. Din nou fantasmele mele, mereu mai roşii, mereu mai negre. Îmi place mult să le regăsesc. Cumplită ar fi viaţa fără fantasme! Nu mă las însă copleşit nici de dorinţe, nici de plăceri.

Al patrulea teritoriu. Răbdare. Fluviul decedaţilor curge lent în câmpia portocalie. Survolez masa viermuitoare, fiind de data asta mai atent la cei care o compun. Miracol! Recunosc multe fiinţe pe care am visat să le întâlnesc. Marylin Monroe, Philip K. Dick, Jules Verne, Rabelais, Leonardo da Vinci. Văd şi câteva figuri mitice din cărţile mele de istorie: Carol cel Mare, Vercingetorix, George Washington, Winston Churchill, Leon Trotki.

E o mulţime heteroclită. Îi văd acolo pe James Dean, Fred

Astaire (care nu se poate abţine să nu schiţeze câţiva paşi de step ca să-i treacă timpul), Moliere, Gary Cooper, regina Margot, Lilian Gish, Louise Brooks, Zola, Houdini, Mao, Ava Gardner, toată familia Borgia, grupată în jurul Lucreţiei.

Cei mai nerăbdători se străduiesc să rămână în centrul fluviului pentru a ajunge cât mai repede la lumină. Cei mai puţin disciplinaţi rătăcesc pe margini. Mulţi profită de această oprire pentru întâlniri insolite.

În familia ultimului ţar al Rusiei e ceartă mare, fiecare reproşându-le celorlalţi că n-a prevăzut revoluţia. Ludovic al XVI-lea încearcă să-i împace. Nici el nu-şi dăduse seama de ceea ce avea să vină. Apoi se întoarce ca să discute despre hărţi cu Marco Polo. Cartografia era adevărata pasiune a acestei simpatice ectoplasme regale. Se interesa puţin şi de lăcătuşerie, dar adevăratul hobby, preferat şi necunoscut, al lui Ludovic al XVI-lea era să deseneze fluviile Canadei şi să deplaseze cuvintele *Terra incognito.*

Paradisul este într-adevăr ultimul salon şic unde se poate sta la taclale! Îl zăresc de sus pe Victor Hugo cu barba lui mare încercând s-o agaţe pe vânătoriţa Diana. Raoul e foarte simpatic, dar propune tot timpul enigme fără să le dea şi soluţia. Profit de ocazie şi aterizez lângă Victor Hugo ca să-l întreb soluţia şaradei lui. La început e agasat pentru că-l deranjez de la agăţat, dar după ce-i explic motivele izbucneşte în râs şi-mi explică.

Ce noroc să poţi pune întrebări persoanelor mai informate! Dacă aş avea mai mult timp la dispoziţie, l-aş căuta pe Stradivarius ca să aflu secretul viorilor lui nemaipomenite. Aş încerca să aflu unde a dispărut Saint-Exupery şi de ce din aer se disting desene gigantice în Chile şi Peru.

Deodată văd o faţă cunoscută. Străbunica mea Aglae! Mă reped spre ea. Mă recunoaşte imediat şi înţelege pe loc de ce m-am apropiat aşa de repede. Da, văzuse cum mă comportasem la moartea ei şi nu-mi purta pică pentru că citise în inima mea adevăratele mele sentimente. Mulţi alţii care plângeau nu erau decât nişte ipocriţi dornici să atragă atenţia!

Sunt atât de mulţumit, încât îmi vine să-l caut pe tata ca să-i povestesc totul. Dar străbunica mea Aglae îmi aduce la cunoştinţă că i-a spus deja şi că, de altfel, a ajuns acum departe în faţă.

Îmi reiau zborul, simţindu-mă mult mai uşor.

Jos, Raoul îşi caută zadarnic tatăl, Amandine trece pe lângă Felix şi se preface că nu-l recunoaşte, în ciuda apelurilor disperate ale primului thanatonaut. Stefania planează liniştit deasupra mulţimii de decedaţi care-şi urmează drumul spre lumină. Soţia mea e în fruntea grupului, grăbită să verifice dacă la capătul găurii negre se deschide o fântână albă.

Al cincilea teritoriu. Aici domneşte frumuseţea. Dantele violete, ocru, roşii, galbene, imagini fractale sclipesc la infinit. Fluturi irizaţi scapă din ciocurile unor rândunici roz. Broaşte albastre, negre şi albe îşi întind aripile de libelulă. Un licorn de aur se ridică pe picioarele din spate. Frumuseţea e poliformă. Ca şi frica.

Al şaselea teritoriu. Cunoaşterea. Descopăr din întâmplare, fără să întreb, reţeta celor patru sferturi. Un sfert de unt, un sfert de faină, un sfert de zahăr, un sfert de ouă. Şi asta face parte din cunoaştere. Trebuie să ţin minte reţeta până când ajung acasă.

Al şaptelea teritoriu. Ajungem împreună în faţa lui Moch 6, cu cordoanele în continuare bine legate între ele.

Poate că această călătorie era mai puţin excitantă pentru că nu mai era prima, dar decolările nu vor intra niciodată în rutină. Nu explodase naveta Challanger tocmai atunci când, după numeroase isprăvi, începea să se creadă că zborurile spaţiale nu mai prezintă nici un pericol? Nimic nu este lipsit de risc, chiar dacă decorporarea se dovedea o metodă cu adevărat *soft* de descoperire a universului. Nici o clipă nu trebuia să ne pierdem prudenţa. Mergeam departe, foarte departe şi repede, foarte repede. În ritmul acesta, cel mai mic incident ar fi putut să capete proporţii dramatice.

Ceea ce descopeream acum, n-am fi putut să vedem niciodată, chiar şi cu cel mai bun telescop instalat pe satelit. Eram printre stele, în centrul galaxiei, în adâncul găurii negre, având posibilitatea să ieşim de acolo. Ce astronom ar fi putut nutri o ambiţie mai mare?

Pentru noi, cei cinci muşchetari ai morţii, se ivise acum capătul călătoriei. Ajunsesem la marea perdea care ascundea ultimul aspect al morţii. Am înaintat, în timp ce ceilalţi ezitau. Vedeau bine că fluviul morţilor trecea prin membrana celui de al şaselea zid, dar perceperea ultimei feţe a vieţii ar umple de teamă orice fiinţă rezonabilă. Am ridicat din umeri. În fond eu mai fusesem acolo. Am ridicat o parte din acea perdea

înspăimântătoare şi mi-am invitat prietenii să mă urmeze.

Agresivă şi magnetică totodată, lumina ne-a lovit cu strălucirea ei. Am fost surprins să constat că-mi părea bine că mă aflu din nou pe acea vastă câmpie cilindrică, de culoare albă, împânzită de voaluri de ceaţă. Jos, fluviul morţilor se diviza în cele patru braţe ale sale.

Au apărut primele halouri de îngeri, atât de colorate, atât de luminoase faţă de ectoplasmele noastre atât de cenuşii! Dacă voi fi întrebat într-o zi care e cea mai frumoasă ambiţie a unui om, de acum voi şti să răspund. Cea mai frumoasă ambiţie este să-ţi faci sufletul la fel de frumos ca sufletul unui înger binevoitor. Dar cum să realizezi un lucru atât de nemaipomenit?

Un înger cu alură sportivă a zburat uşurel spre noi şi a dorit să afle motivele prezenţei noastre acolo, cu cordoanele intacte. Curiozitate? Dorinţă de a face să avanseze ştiinţa? Nici chiar guraliva Stefania nu scotea o vorbă. Dar „el” a răspuns în locul nostru:

— Sunteţi nişte Mari Iniţiaţi?

— Ce anume? a întrebat uimit Raoul.

— Mari Iniţiaţi, a repetat cu răbdare îngerul.

După toate aparenţele, apariţia noastră ca nepoftiţi nu-l mira peste măsură. „Mari Iniţiaţi!” Prin urmare, „ei” aveau un termen pentru a-i denumi pe „viii” care ajungeau până acolo. Asta însemna că alţii ajunseseră înaintea noastră şi că ţinuseră informaţia secretă. Alţi thanatonauţi? Nişte călugări, nişte şamani, nişte rabini, nişte înţelepţi care, discret şi fără ajutorul tehnicilor moderne, probabil practicaseră acest gen de călătorie încă din noaptea timpurilor.

Îngerul zâmbea. Am înţeles atunci pentru ce el şi confraţii lui nu-mi puseseră nici o întrebare cu ocazia primei mele treceri prin Paradis. Erau obişnuiţi să primească „Mari Iniţiaţi”, chiar dacă, după cum am aflat mai târziu, vizitele acelora nu fuseseră deloc frecvente.

214 – MITOLOGIE SIBERIANĂ

În religia samanică siberiană, după moarte totul se inversează. Pătrunzi într-o ţară unde tot ce e sus e jos, tot ce e luminos devine întunecat.

Se întâmplă uneori să intri în ţara morţilor în urma unei ceremonii şamanice, a unei boli, a unei intoxicaţii sau a unui vis. Uneori se întâmplă să faci o incursiune în ţara morţilor fără să-ţi dai seama.

De aceea trebuie să cunoşti câteva elemente precise.

În ţara morţilor, copacii cresc invers îndreptându-şi în sus rădăcinile, fluviile curg de la vale spre munţi, noaptea e luminoasă sub strălucirea întunecată a lunii, în timp ce ziua este sumbră din cauza reflexului palid al soarelui.

Iată câteva mici detalii care îţi permit să ştii în mod sigur că nu mai eşti printre cei vii.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

215 – ASALIAH

Gazda noastră se numeşte Sfântul Hieronymus, Asaliah în ebraică, ceea ce înseamnă „cel care arată adevărul”. Dar în multe alte limbi avea alt nume. Era Ptah la egipteni, Enki la sumerieni, Apollon la romani, Mapanos la gali, Dianceht la celţii irlandezi, Freyr la germani, Svarog la slavi, Sâvitr la hinduşi, Xochipilli la azteci, Illapa la incaşi…

Sarcina lui era să descopere adevărul şi să ajute sufletele să evolueze spiritual. A răspuns cu dragă inimă la întrebările puse de Raoul despre organizarea Paradisului. Erau şaptezeci şi doi de îngeri principali şi şapte sute de mii de îngeri secundari. Ierarhia era simplă. O primă triadă cuprindea Serafimii, Heruvimii şi Tronurile, o a doua, Virtuţile, Stăpânirile, Puterile. A treia, cea mai înaltă, cuprindea Principatele, Arhanghelii şi Îngerii. Sunt trei arhangheli principali: arhanghelul Gabriel (mesager şi iniţiator), arhanghelul Mihail (spintecătorul de balauri), arhanghelul Rafael (ghidul medicilor şi al călătorilor).

După voia noastră, puteam să considerăm îngerii ca sfinţi, Lamed va, Bodhisattvas, Budhas, aleşi sau ţadici. Denumirea lor varia după religii. Ei erau desăvârşiţii, a căror viaţă reuşise şi puteau ieşi din ciclul reîncarnărilor, dar preferaseră să se ocupe

de sufletele aflate în trecere. Ca să ne fie mai simplu, am ales denumirea generică de „înger”.

După care, Sfântul Hieronymus-Ptah-Xochipilli s-a scuzat. Acolo, jos, se înghesuia tare multă lume şi era foarte ocupat. Ne-am continuat singuri vizita.

Mă întrebam dacă, în această ierarhie, deasupra cohortelor descrise se mai afla vreo divinitate. Evreii spuneau că Dumnezeu e unul singur, şi totuşi Freddy îmi spusese că în ebraică *Dumnezeu* se spune *Elohim,* ceea ce e un plural. Atunci?

Şaptezeci şi doi de îngeri principali… Şi cifra asta îmi amintea de ceva.

— Este numărul de trepte ale scării lui Iacob, mi-a reamintit telepatic Raoul.

216 – PRINCIPALII ÎNGERI

Câteva denumiri de îngeri principali care apar în Biblie, dar care ar putea la fel de bine să fie greceşti, chinezeşti, indiene etc.

Primul înger: VEHUIA, maestrul meditaţiei şi al iluminării spirituale.

Al 2-lea înger: JELIEL, care domoleşte revoltele nedrepte.

Al 3-lea înger: SITAEL, care protejează de vitregia soartei.

Al 4-lea înger: ELEMIAH, care te ajută să-i descoperi pe trădători.

Al 5-lea înger: MAHAASIAH, care te ajută să trăieşti în pace cu cei din jurul tău.

Al 6-lea înger: LELAHEL, care-i vindecă pe bolnavi.

Al 7-lea înger: ACHAIAH, care ajută la înţelegerea tainelor naturii şi la instalarea noilor tehnologii.

Al 8-lea înger: CAHETHEL, care alungă spiritele rele.

Al 9-lea înger: HAZIEL, care ajută la obţinerea bunăvoinţei celor mari şi la respectarea promisiunilor.

Al 10-lea înger: ALADIAL, care-i protejează pe cei care se tem să nu le fie descoperite secretele.

Dintre cei mai utili, la grămadă, mai sunt:

Al 12-lea înger: HAHAIAH, care domină lumea viselor şi dezvăluie uneori, sub formă onirică, mistere sacre.

Al 13-lea înger: IEZALEL, care domină prietenia, împăcarea

şi fidelitatea conjugală.

Al 14-lea înger: MEBAHEL, care apără împotriva uzurpatorilor de avere.

Al 16-lea înger: HAKAMIAH, care te protejează de intenţiile rele ale trădătorilor.

Al 17-lea înger: LAUVIZH, care alungă tristeţea şi spaimele nopţii.

Al 18-lea înger: CALIEL, care vine rapid în ajutor, în cazul loviturilor neprevăzute ale destinului.

Al 20-lea înger: PAHALIAL, care-i protejează pe preoţi şi pe magicieni.

Al 23-lea înger: MELAHEL, care te ajută să călătoreşti fără incidente.

Al 26-lea înger: HAAIAH, care te ajută să câştigi procese.

Al 38-lea înger: HAAMIAH, care te ajută să descoperi comori.

Al 42-lea înger: MIKAEL, care-i protejează pe oamenii politici şi pe guvernanţi.

Al 50-lea înger: DANIEL, care-i ajută pe nehotărâţi să se decidă.

Al 53-lea înger: NANAEL, care-i ajută pe oamenii de ştiinţă.

Al 59-lea înger: HARAEL, care le insuflă copiilor respectul faţă de părinţi.

Al 69-lea înger: ROCHEL, care te ajută să găseşti obiectele pierdute sau pe cei care le-au furat.

Al 72-lea înger: MUMIAH, care ajută la reuşita proiectelor, iar pe oameni să trăiască mai mult.

N.B. În cazul unor probleme precise, contrar expresiei populare „mai bine să te adresezi bunului Dumnezeu decât sfinţilor lui”, se recomandă să se facă apel mai curând la îngerul specializat în materie decât la o divinitate globală.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de Francis Razorbak

217 – ÎN COMPANIE PLĂCUTĂ

Stefania, care-şi recăpătase antrenul, a acostat un înger care părea deopotrivă bărbat şi femeie. Însoţitorii lui nu-i adresau cuvântul şi nici el nu părea să le aprecieze compania.

— Cum te cheamă?

Nici el nu era prea surprins că ne vede acolo. Aşa că i-a răspuns cu dragă inimă.

— Samael. Dar în lumea voastră mi se spune mai frecvent Satan, sau Îngerul Morţii, sau Hades, sau Marele Hermafrodit, Nergal la sumerieni, Seth la egipteni. Probabil că sunt cunoscut sub o grămadă de alte nume, dar îmi pare rău, nu-mi vin toate în minte.

Strălucea cu o lumină ciudată… O lumină neagră! Cam ca lămpile acelea care, în localurile de noapte, dau hainelor albe un colorit tare.

Stefania şi-a reţinut o mişcare de retragere.

— Şi eşti tolerat aici, în Paradis?

A izbucnit într-un râs răsunător.

— Bineînţeles. Paradisul şi Infernul sunt acelaşi lucru. Sunt tolerat aici aşa cum sunt şi jos, în lumea voastră. De altfel, sunt un înger indispensabil. Eu îi seduc pe ignoranţi, îi împing pe calea înclinaţiilor lor rele tocmai ca să le dovedesc ignoranţa. Sigur, ştiu că pe pământ am o imagine proastă, totuşi numai dovedindu-le ignoranţilor că sunt ignoranţi poţi să-i faci să progreseze! Datorită mie, cei care trăiesc în greşeală pot să se corecteze. De altfel, înţelepciunea voastră populară spune că înainte de a ieşi la suprafaţă trebuie să atingi fundul. Eu îi ajut pe oameni să atingă fundul ca să poată ajunge la suprafaţă.

Deodată, expresia feţei lui n-a mai avut nimic „satanic”.

— În realitate sunt în serviciul Binelui, dar poate că într-un mod prea original ca să-l puteţi înţelege.

Stefania căzuse pe gânduri. Eu înţelesesem. Nu declanşai catastrofe şi conflicte mortale nici îmbuibându-te, nici destrăbălându-te, nici îmbătându-te! Cele mai mari războaie au fost totdeauna pornite în numele Binelui, niciodată în cel al Răului. Până şi înţelepciunea populară invocată de Samael afirma că orice rău e spre bine.

În timp ce se îndepărta, a venit la noi un înger, care s-a prezentat ca fiind Petru-Hermes-Aniel-Mercur, îngerul lămuririlor, şi ne-a explicat că diavolii nu erau decât umbrele îngerilor.

— Sunteţi Sfântul Petru! a exclamat italianca Stefania, care

nu-şi uitase catehismul. Sunteţi Sfântul Petru, paznicul cheilor Paradisului?

— Bineînţeles, a zis el. Alţi Mari Iniţiaţi dinainte m-au numit astfel, căci deseori sunt singurul înger care-şi dă osteneala să-i informeze pe noii veniţi.

— Sfântul Hieronymus-Xochipilli s-a ostenit să ne furnizeze câteva explicaţii.

— Înseamnă că aţi avut noroc.

— Ce înseamnă „cheile Paradisului”?

Sfântul Petru-Hermes a dat politicos din cap.

— Nu există chei în sensul material al termenului. E o metaforă. În realitate, eu ofer cheile care permit înţelegerea Paradisului.

După care ne-a pomenit şi el despre cei şaptezeci şi doi de îngeri principali. Ca orice înger, şi aceştia îşi au corespondenţii lor tenebroşi, deci şaptezeci şi doi de diavoli principali. Toţi dispun de propriul lor palat, care aici se numeşte sferă. În total sunt o sută patruzeci şi patru de sfere.

Sfântul Petru-Hermes e prolix. El descuie alte şi alte încuietori. Gabriel, Marele Arhanghel, este proiecţia Diavolului însuşi, şi viceversa. Celor trei arhangheli le corespund trei Mari Prinţi Demoni: Belzebut, Şaitan şi Yog Sottoth, Haosul târâtor descris în Apocalipsă.

— Impresionant ăsta, nu?

Ne arată un înger complet negru, filamentos, alunecând rapid pe deasupra fluviului de decedaţi. La apropierea lui, rândurile tremură ca la trecerea unui vânt rece ca gheaţa.

— Poţi intra în legătură cu îngerii fără să urci până aici? am întrebat eu.

— Bineînţeles. Orice fiinţă omenească are într-adevăr îngerul ei păzitor şi demonul ei personal.

Astfel, şi dintotdeauna, imageria populară, care mi se păruse atât de naivă, nu făcuse decât să reveleze „adevărul” adevărat. Înger păzitor, demon personal…

Marii Iniţiaţi îşi transmiseseră cunoştinţele sub forma cea mai accesibilă cu putinţă şi, în consecinţă, n-au fost luaţi în serios, toate aceste credinţe fiind considerate pură superstiţie. Totuşi, „se” ştia. Sau măcar mulţi oameni ştiau. Şi de multă vreme. Dintotdeauna.

— Îngerul păzitor şi demonul personal îţi sunt daţi în ziua naşterii. După aceea ei vor fi aici pentru a interveni în favoarea

sufletului cu ocazia cântăririi lui de către arhangheli. Există un mijloc simplu de a apela la ei. E destul să te rogi sau să produci o emoţie corespunzând domeniului unuia dintre noi. O vibraţie scutură atunci meridianul sferei sale. Îngerul coboară să vadă dacă e cazul să intervină. Funcţionăm doar pe verticală, de sus în jos şi de jos în sus. Suntem asociaţi fiecare unui meridian emoţional, pe post de ascensor, care nu e programat decât pentru o singură stare: mânie, calm, armonie... Fără liber arbitru. E imposibil să se schimbe registrul. Eu, de exemplu, nu-i ajut decât pe cei care vor să „înţeleagă”, pentru că sunt Sfântul Petru-Hermes, îngerul cheilor şi al lămuririlor.

Uite aşa, cât se poate de simplu şi de „mecanic”! Era destul să te gândeşti, ca un înger să şi intervină. Am înţeles în sfârşit puterea şi utilitatea rugăciunii. A te ruga înseamnă să soliciţi intervenţia unui anumit înger.

— Evident, trebuie să plăteşti pentru asta, a precizat cel care ne iniţia.

Mi-am încruntat sprâncenele ectoplasmice. Cum aşa, serviciile îngerilor nu erau gratuite? Cu ce se plăteau?

— Cu karma. E un troc. Trebuie să fii gata să renunţi la o parte din energiile tale pentru a-ţi realiza o dorinţă, cu excepţia cazului în care dispui de o stare de puritate interioară atât de mare încât îţi permite să primeşti fără compensare ajutorul îngeresc. Dar asta se întâmplă foarte rar.

Un troc? Da. Cam ca în *Faust.* Trebuie să-ţi vinzi sufletul pentru a avea putere. Am consemnat în minte „cheile” furnizate de Sfântul Petru-Hermes:

1. Să-i respecţi totdeauna pe îngeri şi să nu-ţi permiţi nici cel mai mic gând negativ la adresa lor.

2. Totdeauna să le respecţi ierarhia. Solicitarea trebuie să fie transmisă îngerilor inferiori specializaţi de către îngerii superiori generali.

3. Fiecare solicitare se plăteşte cu o pierdere de energie, cu erodarea karmei, cu sacrificiul propriei persoane, cu excepţia cazului în care ai o comportare de sfânt.

4. Poţi să soliciţi atât un înger, cât şi un diavol. Eficacitatea lor este identică, numai preţul de plătit e diferit. Pentru îndeplinirea unei răzbunări e mai bine să faci apel la un înger al dreptăţii decât la un diavol al furiei.

5. Nu se poate cere unui înger, o dată, decât un singur lucru. Un înger este egal cu o misiune şi o anumită perioadă.

6. După îndeplinirea misiunii, îl eliberezi pe înger zicându-i: „nu mai am nevoie de tine”. Un înger nu trebuie să rămână prea multă vreme pe pământ. Asta generează dezordine. Trebuie să se întoarcă în palatul lui cât mai repede. Dacă palatul rămâne prea multă vreme gol, s-ar putea ca energii negative să urce din sferele inferioare corespunzătoare.

Ura face să vibreze sfera corespunzătoare ierarhiei urilor, de care răspunde fără îndoială un diavol din lumile inferioare. Dragostea mobilizează o sferă din lumile superioare. Îngerii albi sunt activaţi de dragostea pentru Bine, cei negri de dragostea pentru Rău. Oricum ar fi, toate rugăciunile sunt auzite.

Existenţa îmi devine deodată foarte clară. În viață obţii totdeauna ce doreşti. Când nu obţii, înseamnă că nu doreşti cu adevărat. Îngerii ştiu să facă deosebirea între adevăratele dorinţe şi capriciile de copil. Nu le realizează decât pe primele.

Aceste cuvinte bune telepatice fiind zise, îmi spun că, chiar dacă lumea întreagă ar afla că e posibil să aibă tot ce-şi doreşte, tot n-am termina cu problemele. Marii Iniţiaţi din toate timpurile avuseseră dreptate să-şi înconjoare de mister revelaţiile.

Sfântul Petru-Hermes a tresărit ca şi cum ar fi primit un apel şi ne-a părăsit. Probabil cineva de pe pământ se ruga să vină la el.

Amandine, Stefania, Raoul, Rose şi cu mine am continuat să cutreierăm acele locuri atât cât ne permiteau cordoanele noastre ombilicale legate.

Serafimii se agitau ca nişte păsări-muşte cu formă omenească. Am prins unul şi am remarcat că avea şase aripi, asemănătoare cu cele ale libelulelor.

— De ce ai şase aripi, înger mic?

S-a uitat la mine dispreţuitor.

— E scris în toate Bibliile. Am două aripi pentru a-mi acoperi faţa, altele două pentru a-mi acoperi sexul, şi ultimele pentru a zbura.

În faţa acelui minuscul îngeraş care mă lua peste picior pentru ignoranţa mea, am îndrăznit marea întrebare care-mi arsese buzele tot timpul convorbirii cu Sfântul Petru-Hermes. Dar înţelesesem că marele furnizor de chei nu va consimţi să-mi dea decât răspunsurile pe care voia el să mi le încredinţeze. Cu siguranţă că serafimul meu era mult mai puţin experimentat în materie.

— Spune-mi, bunule îngeraş, am văzut aici decedaţi, îngeri, arhangheli, diavoli… Dar există un Dumnezeu, un Dumnezeu deasupra voastră?

A făcut o mişcare mică de tot spre partea din spate a muntelui.

— De unde să ştiu? a zis el. N-am zărit niciodată vreun Dumnezeu pe aici, dar unii îngeri cred totuşi că Dumnezeu există şi că e peste tot. Eu sunt agnostic. Sunt ca Sfântul Toma, cu care poate că te vei întâlni, nu cred decât ceea ce văd.

Şi a râs uşurel ca un înger.

Am insistat, contemplând şi eu muntele de lumină al judecăţii de apoi.

— Culoarul Paradisului se continuă acolo?

— Cine ştie? a răspuns el cu maliţie. Poate că da, şi poate că duce la Dumnezeu. Locul meu e aici. Iar al tău e jos.

A bătut din aripi şi s-a dus.

Rose ne îndemna să mergem să vedem dacă în spatele muntelui era într-adevăr o fântână albă care echilibra gaura neagră, dar cordoanele noastre argintii erau mult prea întinse pentru a ne aventura mai departe. Mai mult, Stefania insista să ne întoarcem cât mai repede în corpurile noastre. Plecasem de destul de multă vreme şi trebuia să ne grăbim dacă voiam să nu ne expunem riscului de a găsi la întoarcere nişte grămezi de carne necrozată.

Ne-am grăbit cu regret spre thanatodromul nostru.

218 – MITOLOGIE ARABĂ

Încă din mormânt, defunctul este supus judecăţii a doi îngeri: Munkar şi Nakir. Conform hotărârii lor, mormântul se transformă în infern preliminar, în purgatoriu preliminar sau în paradis preliminar. Îngerii vor putea după aceea să intervină pe lângă Dumnezeu pentru salvarea damnaţilor. Datorită lor, aceştia vor ieşi din infern şi vor deveni asemenea unor *tso 'rom* (castraveciori). Scăldându-se succesiv în apa a trei fluvii, ei îşi vor recăpăta curăţenia.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de Francis Razorbak

219 – PRIMELE GRIJI

Imediat ce-am ajuns, Raoul a şi sărit din fotoliul lui. Era foarte însufleţit. Privirea lui întunecată arunca fulgere şi mâinile lui pluteau în jurul corpului ca nişte păianjeni maligni.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-ai văzut tatăl?

— Nu, dar un înger mi-a spus povestea lui.

— Sfântul Petru-Hermes?

— Nu, el a refuzat. Dar Satan mi-a îndeplinit cu dragă inimă rugămintea.

Dorinţa de a şti a lui Raoul fusese dintotdeauna atât de intensă încât probabil că produsese o vibraţie puternică. Dar oare adevărul era atât de cumplit încât numai un înger negru îl putea dezvălui? M-am înfiorat chiar mai înainte ca prietenul meu să fi început să-mi povestească.

În ultima vreme, spusese Satana, domnul şi doamna Razorbak nu se mai înţelegeau deloc. Francis îşi neglija complet nevasta şi se consacra în întregime studiului său intitulat *Moartea, această necunoscută.* Cu cât avansa el cu cercetările, cu atât se înstrăina ea de soţul ei. Până la urmă îşi luase un amant, pe un anume Philippe.

Apoi s-a produs inevitabilul. Tatăl lui Raoul i-a surprins într-o zi pe ce doi porumbei în plină zbânţuială. Furie. Ceartă. Ameninţare cu divorţul. Doamna Razorbak îl luase de sus şi îl asigurase că se va bate până la capăt. Nu accepta divorţul decât în favoarea ei, cerând să-i fie încredinţat Raoul spre creştere şi o pensie alimentară substanţială.

În aceeaşi seară, Francis Razorbak se spânzura de bazinul de apă. Raoul înţelegea acum că nu fusese o sinucidere, ci un asasinat. Prin comportamentul ei, mama îl împinsese pe tatăl lui, un om foarte sensibil, la ultima alternativă. În felul acesta beneficia liniştită de moştenire şi profita în voie de amantul ei.

Nimeni nu sesizase înşelătoria. Era logic ca un profesor de filozofie pasionat de moarte să ajungă să se sinucidă pentru a cunoaşte mai bine cealaltă parte a oglinzii. Chiar şi Raoul crezuse asta! Fără ajutorul lui Satan n-ar fi cunoscut niciodată

adevărul.

Adevărul este cea mai periculoasă armă, iar îngerul întunericului nu se zgârcise în privinţa detaliilor şi mobilurilor. Era ca şi cum în Paradis ar fi fost rezolvată pentru prima dată o anchetă poliţistă. Câte posibilităţi oferea descoperirea Continentului Ultim!

Pe terasa de la ultimul etaj, degustând din cocteilurile pregătite de Amandine, am încercat să-l liniştim pe prietenul nostru. Dar toate mustrările noastre păreau că produc asupra lui un efect contrar. Cu cât îi repetam că această poveste aparţinea trecutului, cu cât îl rugam să fie înţelegător, să lase morţii în pace şi viii să-şi trăiască viaţa, cu atât Raoul se înfuria mai tare.

— L-a ucis, mi-a ucis tatăl! striga el cu capul între mâinile lui în formă de gheare.

— Nu poţi să ştii ce avea el în cap când s-a spânzurat. Totuşi, s-a sinucis.

— Eu nu ştiu, dar Satan ştie. Tatăl meu îşi iubea soţia, iar ea l-a trădat, asta e tot.

— Satan nu face decât să-i împingă pe ignoranţi în ignoranţa lor, am insistat eu.

Dar Raoul nu mai era capabil să judece la rece. De parcă totul în jurul lui ar fi fost deformat de această idee obsesivă.

S-a ridicat în culmea furiei, răsturnând scaunul şi paharul, şi a coborât în goană scările thanatodromului.

Ghicind ce avea de gând să facă, am căutat în grabă numărul de telefon al mamei sale pentru a o pune în gardă. I-am spus că fiul ei, convins acum că ea provocase moartea tatălui său, venea să-l răzbune. Mi-a jurat că Raoul se înşela, că ea îşi poate justifica faptele cu uşurinţă, dar s-a grăbit să închidă.

Îşi luase în grabă câteva lucruri şi dispăruse când Raoul, desfigurat de ură, a spart uşa.

S-a întors înnegurat la faţă. Negăsind-o pe mama lui, se repezise la faimosul Philippe, amantul de atunci. Se năpustise asupra lui, numai că celălalt era mai puternic şi-l trimisese la podea. Toată povestea asta era puţin cam ridicolă! Orgoliosul thanatonaut redevenise un puşti mâniat care bate din picior şi vrea să facă totul ţăndări!

Cât de uşor e să te laşi copleşit de ură!

Am înţeles pentru prima oară că, uneori, e mai bine să nu cunoşti adevărul. E mai bine să-l cauţi decât să-l găseşti, şi de

aceea Sfântul Petru-Hermes nu scosese nici o vorbă. Freddy spunea că „înţeleptul caută adevărul, în timp ce nătărăul l-a şi găsit”.

— Mama mea e cea mai rea dintre stricate, tuna şi fulgera Raoul, întors printre noi.

— Cine eşti tu de îndrăzneşti s-o judeci? s-a enervat Stefania în timp ce-i tampona cu o cârpă umedă vânătăile. La urma urmelor şi tatăl tău a greşit. O neglija şi nu se interesa decât de cărţuliile lui. Chiar tu mi-ai spus că nici de tine nu s-a ocupat vreodată. Dar ea te-a crescut!

Raoul era însă într-un asemenea hal, încât era imposibil să-l faci să gândească normal.

— Tatăl meu era un savant filozof, repeta el. Se consacrase ştiinţei. A deschis calea cercetărilor asupra morţii. Şi mama mea l-a ucis!

Rose şi-a aşezat mâna răcoroasă pe fruntea lui fierbinte.

— Nimic nu e simplu, a murmurat Rose cu vocea ei muzicală. De fapt, ar trebui să-i mulţumeşti mamei tale. „Omorându-ţi” tatăl, ea a creat în tine o sete de cunoaştere, un apetit care va avea nevoie să fie satisfăcut. Datorită ei ţi-ai sfârşit cu bine studiile de biologie, te-ai specializat în hibernarea marmotelor, ai devenit un pionier al thanatonauticii şi ai sfârşit prin a descoperi Continentul Ultim.

— Şi de asemenea adevărul, a bombănit Raoul.

— Dacă asta poate să te consoleze, aminteşte-ti că acolo sus va fi neapărat judecată într-o zi. Sufletul ei va fi cântărit aşa cum sunt cântărite celelalte. Îngerii dispun de toate datele, inclusiv de mărturia tatălui tău. Se va face dreptate. Numai orgoliul nostru ne face să ne închipuim că putem face dreptate aici pe pământ. Justiţia e o iluzie.

— Da, am adăugat eu. Ai încredere în îngeri şi în destin. Acolo sus va fi pedepsită după cum merită.

— Poate că o vor face să se reîncarneze într-o broască, a spus Amandine ca să-l consoleze.

Raoul a băut pe nerăsuflate paharul de coniac întins de ea şi a mai cerut unul.

— Cu siguranţă că există şi broaşte fericite, a bombănit el. Aş vrea să se reîncarneze în gândac de bucătărie, ca s-o strivesc sub talpă.

Am cerut şi eu un pahar de alcool.

— Ştii, Raoul, cred că ar trebui să-ţi faci psihanaliza, i-am zis

eu suspinând, pentru că de fapt nu erai pregătit să asculţi revelaţiile lui Satan.

— Să nu uităm că Satan este totuşi un înger al răului, a remarcat Amandine.

L-am apucat pe Raoul de umăr.

— Adu-ţi aminte că am luptat împreună împotriva adoratorilor Satanei şi iată-te acum cerându-i ajutorul pentru a-ţi rezolva micile probleme personale! Nu eşti decât un Faust de operetă!

Mă săturasem să-l văd bălăcindu-se în furia lui şi aş fi vrut să scutur ca pe un prun epava aceea cu mintea ameţită.

— Ascultă-mă bine! am exclamat eu. Vom avea în continuare nevoie de tine la thanatodrom, zi de zi şi minut cu minut. Aşa că dă-i pace mamei tale. Nu avem timp de pierdut.

Raoul a izbucnit într-un râs răutăcios.

— Cine e acest om atotştiutor care îmi face morală? Nu te-ai uitat un pic la tine, Michael? Am aflat lucruri frumoase şi despre tine.

Am ridicat neîncrezător din umeri.

— Imposibil, am zis. Satan ţi-a făcut confidenţe despre tatăl tău pentru că doreai asta din tot sufletul. Dar pentru ce ţi-ar fi vorbit despre mine?

— Prietenul meu, vechiul meu prieten, cel mai vechi prieten al meu... Am vibrat destul de puternic ca să-mi spună două adevăruri şi despre tine.

Am ştiut din instinct că aceste adevăruri îmi vor face rău. Numai adevăraţii prieteni ştiu unde să te lovească pentru a-ţi face rău. Mi-a venit să strig: „Haide, viperă, scuipă-ţi veninul!”, dar teama a fost mai tare decât mine. Mi-am astupat urechile în timp ce el îşi împărtăşea revelaţiile. După expresia de pe faţa celor trei femei am înţeles că era ceva grav. Mai ales cea de a doua informaţie o impresionase mai mult pe Rose.

Cum mi-am luat mâinile de la urechi, Raoul a şi bâiguit:

— N-ai auzit bine? Vrei să repet?

— Nu vreau să ştiu nimic! am strigat eu.

Dar, mai înainte să am timp să-mi vâr din nou degetele în urechi, l-am şi auzit răcnind:

— Părinţii tăi erau sterili! Tu şi Conrad nu sunteţi decât nişte copii adoptaţi. Adevărul numărul unu.

Am avut impresia că a dat peste mine un camion. Mă urmărea de multă vreme şi acum mă făcuse terci. Totul se

năruia în mine. Trecutul meu nu mai era trecutul meu. Familia mea nu fusese niciodată familia mea. Tatăl meu nu era tatăl meu. Mama mea nu era mama mea, nici fratele meu nu era fratele meu. Şi străbunica Aglae...

Raoul mă privea cu încântare. Era rândul meu să sufăr. O expresie sadică a apărut pe faţa lui în clipa în care se pregătea să-şi trimită şi cea de a doua rachetă.

— Adevărul numărul doi!

Un camion care te calcă e un lucru cumplit. Nici nu mai poate fi vorba să treacă şi altul peste măruntaiele tale calde şi însângerate. Mi-am înfipt adânc degetele în urechi. Să nu ştiu, să nu ştiu nimic. Fie-vă milă, lăsaţi-mă să înghit mai întâi primul adevăr! Dar gata, probabil că Raoul îl spusese din nou şi pe al doilea. În privirile Amandinei, ale Stefaniei şi mai ales ale nevestei mele se citea tulburarea. Furios, mi-am luat mâinile de la urechi şi i-am tras un pumn fulgerător în bărbie celui care fusese cel mai bun prieten al meu.

Masându-şi uşurel faţa, Raoul mă privea cu un aer răutăcios şi încântat totodată.

— Mulţumesc, a zis el. Îmi place să primesc un upercut zdravăn... Mai ales din partea celor „mai buni prieteni”.

Trebuia să răspund ceva care să-l pună definitiv la punct. Nu am avut timp să mă gândesc la ceva subtil. Am spus o frază care nu voia să însemne nimic, de parcă aş fi pronunţat o sentinţă.

— Cine zice ăla e!

220 – MITOLOGIA EVREILOR

„Vor vedea lumea care acum le este invizibilă şi vor vedea timpul care acum le este ascuns. În plus, timpul nu-i va îmbătrâni. Căci vor rămâne pe înălţimile acelei lumi, vor fi asemenea îngerilor şi stelelor, şi vor lua toate înfăţişările după cum vor dori, de frumuseţe şi de graţie, de lumină în splendoarea gloriei. Căci în faţa lor se vor întinde spaţiile Paradisului. Li se va arăta excepţionala frumuseţe a celor vii care se află sub tron, precum şi întreaga armată a îngerilor, împiedicaţi acum de cuvântul meu să se facă văzuţi şi obligaţi prin poruncă să stea la locurile lor până când va sosi ceasul venirii lor.”

Baruh, L
I, 8-11

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

221 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Notă către serviciile interesate

Informaţii confidenţiale transmise unor muritori de către îngeri prea puţin scrupuloşi. Riscul unor consecinţe supărătoare. Intervenţie indispensabilă pentru a pune capăt acestei aventuri periculoase.

Răspunsul serviciilor interesate:

Mereu intraţi în panică pentru fleacuri. Controlăm perfect situaţia. Totul s-a petrecut foarte bine. Nu există nici un motiv ca de data asta să fie altfel.

222- MANUAL DE ISTORIE

E necesar să fii foarte tare ca să înfrunţi adevărul. Câţi dintre noi pot să audă adevărul şi să-şi păstreze sângele rece? Imediat ce au fost înţelese efectele perverse ale thanatonauticii, Ministerul Educaţiei Naţionale a înfiinţat cursuri de ISA (Înfruntarea cu Seninătate a Adevărului). Aceste cursuri au fost destinate la început numai claselor din cursul superior, dar s-au răspândit cu rapiditate şi la cele din cursul elementar. De puţină vreme, această disciplină face parte din probele de la bacalaureat.

Manual de istorie, anul II,

223- ORFAN

Imediat ce ne-am întors în camera noastră, Rose şi cu mine am făcut dragoste. Ea se avântase spre mine. Mi-a şoptit că voia foarte repede un copil de la mine. Cădea bine. Şi eu voiam de multă vreme un copil de la ea.

Până atunci nu avusesem decât animale şi plante. O luasem progresiv. Mai întâi o plantă verde (monotonă), apoi un portocal (care făcea fructe imposibil de mâncat), apoi un peşte roşu (Leviathan, pe care îl găsisem într-o zi, fără nici un motiv, cu burta în sus), apoi Zuzu, broasca ţestoasă marină (ocupată tot timpul să se îndoape cu viermişori), apoi cobaiul (botezat Chiţ-Chiţ, pentru că-i era foame şi chiţăia tot timpul ca să ne spună asta), apoi o pisică ce i-a venit de hac cobaiului, apoi un căţel (care răzbunase cobaiul chinuind tot timpul pisica).

Un copil era acum binevenit. Măcar pentru a o răzbuna la rândul lui pe pisică, trăgându-l pe câine de urechi, de coadă, de labe, de pleoape şi de nas. Copiii sunt dotaţi în mod natural pentru a restabili dreptatea.

Cu spiritul ei ştiinţific, Rose a consultat calendarul.

— Data ar putea să se potrivească, a declarat ea.

— Cu puţin noroc, am putea să naştem un copil care să fie reîncarnarea lui Freddy, am remarcat eu.

Freddy spusese că va da buzna în ţinutul portocaliu încercând să se reîncarneze într-un an. Trecuseră de atunci trei luni… Poate că, totuşi, cu puţin noroc vom reuşi.

În orice caz, ideea a încântat-o pe Rose. Ar fi fost fantastic să devenim părinţii unui copil care să fie reîncarnarea lui Freddy.

Eram încă o dată pionieri. Cine se mai gândise până atunci să facă un copil care să fie receptaculul unui suflet ales dinainte? Era ca şi cum ai fi fabricat o vază ca să pui în ea florile avute în stoc.

— La treabă! am zis eu cu însufleţire.

Ne-am iubit plini de veselie, totuşi am surprins un fel de expresie tristă pe faţa ei când şi-a aşezat din nou capul pe pernă.

Am întrebat-o ce avea. A suspinat şi m-a pus să jur că o să-mi

astup urechile ori de câte ori Raoul va încerca să mă lovească, aducându-mi la cunoştinţă cel de-al doilea adevăr.

— O să-i treacă, am zis eu. Raoul e rău pentru că a suferit când a aflat că mama lui i-a omorât tatăl, aşa că-l înţeleg.

— Dar tu nu ai nici un amestec în treaba asta, a protestat ea. Nu văd de ce, de ce această plăcere nesănătoasă de a vrea acum cu orice preţ să-ţi dezvăluie confidenţele josnice făcute de Satan. În orice caz, i-ai tras una pe cinste. Nu ştiam că soţul meu are talent de boxer! a zis ea lipindu-se din nou de mine.

M-am strâmbat nemulţumit.

— E prima dată când lovesc pe cineva, cu o dorinţă atât de mare de a-i face rău... Şi cu asta mi-am pierdut cel mai bun prieten.

— Nu, a spus ea, sigură pe sine. Raoul nu are nimic împotriva ta. Aşa cum zicea unchiul Guillaume: „Când cineva e înfuriat pe tine, nu e cu adevărat înfuriat pe tine, e doar înfuriat pe el.”

Am făcut din nou dragoste. Am alungat veşnicul parazit „de fapt, ce caut...”, pentru a-l înlocui foarte repede cu gânduri şi senzaţii mult mai agreabile.

După aceea, Rose, încântătoare în cămaşa ei de noapte, s-a aplecat peste balcon ca să admire noaptea înstelată. Luna era imensă. Stelele din jur încercau să se facă şi ele remarcate.

— Mă întreb uneori dacă nu ne jucăm de-a ucenicul vrăjitor, a mormăit ea. Uite ce vrajbă a stârnit între noi descoperirea ultimei zone a Paradisului.

— Doar n-ai să-i susţii pe obscurantiştii care vor să ni se interzică explorările?

— Nu, bineînţeles. Ci doar să punem nişte balustrade ca să ne ferim de necazuri. Poate că povestea lui Raoul e un avertisment. Îţi închipui ce s-ar întâmpla dacă oricine merge acolo dă peste un înger care-i aduce la cunoştinţă nişte adevăruri inoportune!

— E destul să-ţi păstrezi calmul. Raoul mi-a adus la cunoştinţă că sunt orfan. Ei şi? Asta nu mi-a modificat cu nimic comportamentul. Dimpotrivă. Acum le sunt şi mai recunoscător părinţilor mei adoptivi pentru că m-au primit în casa lor şi m-au crescut.

Am fost tentat să-i cer să-mi spună cel de-al doilea adevăr ca să văd dacă sunt în stare să-l suport. Rose a refuzat. M-a pus să promit că nu-i voi cere asta niciodată. Am citit în privirea ei că

acest adevăr din urmă ar provoca mult mai multe pagube decât primul.

Totuşi, nu puteam să-mi dau seama ce-ar fi fost mai teribil decât să afli că părinţii, pe care i-ai crezut totdeauna ai tăi, nu erau părinţii tăi adevăraţi.

Am adormit unul în braţele celuilalt.

Dimineaţă, Raoul nu mai era acolo. Dispăruse şi nimeni nu ştia unde.

Am rămas singur la thanatodrom cu femeile „mele”: Rose, Amandine şi Stefania. Soţia mea fixase pe unul din pereţii terasei un poster imens care reprezenta galaxia, având în centru puţul fără fund al Paradisului. Mă uitam deseori la această imagine, rezultatul tuturor eforturilor noastre. Totul pleca de acolo şi se întorcea acolo. Toate energiile, toate luminile, toate ideile, toate sufletele. Era o pubelă şi o matrice. Sensul existenţei noastre.

Paradisul.

Freddy era acolo… Şi nu numai Freddy, ci şi primii noştri thanatonauţi: Marcellin, Hugues, Felix, Rajiv… toptanul de deţinuţi de la Fleury-Merogis…

Uneori mă instalam seara în faţa receptorului antenei mari pe care o instalasem în vârful thanatodromului şi priveam pe ecranul de control morţii care zburau ca un stol de porumbei. Călătorie plăcută, dragi contemporani!

Fiecare punct verde simboliza un decedat. Unii zburau mai repede decât alţii. Nevoia lor de a părăsi această lume era cu siguranţă mult mai mare. Foarte rar vedeam un suflet revenind pe pământ. Poate că era unul salvat de medicină, un thanatonaut izolat, un îndrăgostit care nu voia să-şi părăsească iubita, un tip asasinat care voia să se răzbune făcând pe fantoma, un călugăr în stare de meditaţie sau poate chiar un înger care făcea o vizită discretă omului ce-l solicitase.

Despre Raoul credeam că rătăceşte pe undeva, pe acest pământ foarte material, în căutarea mamei sale în carne şi oase. În realitate, prietenul nostru nu era prea departe. Neputând să dea de ea, dezolat că era împotriva noastră, Raoul bătea barurile şi pretindea că alcoolul îi va permite la o adică să-şi perfecţioneze tehnica de decolare.

Într-o zi, dezmeticit din beţie, a constatat că începuse cu el însuşi o mare dezbatere în privinţa justiţiei. S-a întors la thanatodrom, a sunat la uşa mea, s-a scuzat pentru răul pe care

mi l-a făcut şi mi-a promis solemn că nu va mai încerca niciodată să-mi dezvăluie al doilea adevăr pe care, din fericire, nu-l auzisem.

I-am mulţumit fără prea multă convingere. Existenţa unei informaţii care mi-ar fi răsturnat întreaga existenţă şi faptul că nu voiam s-o aflu nu-mi plăcea deloc.

Seara, mama şi fratele meu adoptiv au venit în vizită la mine. Poate că nu erau decât nişte străini, totuşi am apreciat cum se cuvine importanţa pe care o căpătaseră în viaţa mea. Părinţii mei mă trataseră totdeauna ca pe unul de-ai lor, fără să lase să se întrezărească nici cel mai mic indiciu că n-aş fi fost. Mă răsfăţaseră. Păstraseră secretul. Mă ocărâseră şi-mi stârniseră dorinţa să mă revolt împotriva lor ca şi cum aş fi fost copilul lor adevărat. Am putut să mă debarasez de complexul lui Oedip, cu falsul meu tată nul, am putut să mă îndrăgostesc inconştient de execrabila mea mamă, am putut să intru în rivalitate cu lamentabilul meu frate. Pentru toate astea, mii de mulţumiri.

Poate că asta este adevărata justiţie, să fii în stare să spui mulţumesc celor care ţi-au făcut bine şi să nu lingi mâna celor care ţi-au făcut rău. Pare cât se poate de simplu, dar uneori te trezeşti făcând prosteşte tocmai invers şi nici măcar nu ştii pentru ce.

I-am îmbrăţişat aşa cum nu-i mai îmbrăţişasem niciodată până atunci, spunându-mi că, oricare ar fi împrejurările, nu voi accepta niciodată să stau de vorbă acolo sus cu părinţii mei adevăraţi, care mă abandonaseră ca pe o grămadă de zdrenţe. Nu voiam să cunosc motivele (cu siguranţă întemeiate) care-i împinseseră să facă asta, nu voiam nici măcar să le văd feţele. Dacă ei mă abandonaseră, îi abandonam şi eu pe ei. Şi îi adoptam şi eu pe cei care mă adoptaseră.

Nu aveam decât o singură familie adevărată: pe grăsana mea de mamă şi pe cretinul de Conrad. Adevărul lui Raoul îmi permisese să înţeleg un adevăr cu mult mai preţios.

Nu poţi să-ţi alegi prietenii, dar… poţi să-ţi alegi familia!

224 – MITOLOGIE CREŞTINĂ

„Iar dacă se propovăduieşte că Cristos a înviat din morţi, cum zic unii dintre voi că nu este înviere a morţilor? Dacă nu

este înviere a morţilor, nici Cristos nu a înviat. Şi dacă Cristos nu a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică şi credinţa voastră. (…) Iar dacă nădăjduim în Cristos numai în viaţa aceasta, suntem mai de plâns decât toţi oamenii. (…) Dacă morţii nu înviază, să bem şi să mâncăm, căci mâine vom muri!”

Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel XV, 12-14, 19, 32

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,* de Francis Razorbak

225 – CONFERINŢE

Profitând de faptul că deocamdată secretul era bine păstrat, ne-am înmulţit călătoriile pentru a explora mai bine, şi dacă era posibil până la capăt, ultima zonă a Paradisului.

Îngerii se obişnuiseră cu vizitele micului nostru grup de thanatonauţi. Ne numeau „marii lor iniţiaţi de la o zi la alta”. Vrând-nevrând, îngerii acceptau să răspundă la întrebările noastre, de parcă aceste convorbiri făceau parte dintr-o procedură de-acum bine cunoscută de ei.

După ce-i cunoşti puţin, îngerii se dovedesc amabili şi extrem de înţelepţi. E vorba totuşi de nişte super-bodhisattvas, de cei mai buni Lamed vav, de sfinţii cei mai sfinţi.

Treptat am sesizat mai bine sensul vieţii, dar rămâneam singurii care ştiam. Lucinder a considerat într-o zi că această situaţie durase destul. Era în pragul candidaturii pentru un al treilea mandat prezidenţial. Pe toate planurile – politic, economic, diplomatic – bilanţul său era dezastruos. Nu mai avea decât un singur atu de aruncat în bătălia electorală: thanato-nautica. Era mult mai prudent să vorbeşti despre îngeri şi Paradis decât să aminteşti indicii de recesiune, rata şomajului într-o creştere cumplită şi un deficit al balanţei comerciale complet demoralizant.

Lucinder se baza deci pe noi pentru a-şi reconstrui o imagine de învingător. La urma urmelor, el era omul care pornise campania de explorare a Continentului Ultim, proiect cum nu se poate mai cutezător. Publicul va dori cu siguranţă să afle şi mai multe despre ce se petrece după moarte. Şi cum să izbutească mai bine decât strecurând în urnă un buletin cu numele preşedintelui?

Totul se plăteşte. Un vot este egal cu un pas în plus spre explicaţia morţii tale. Ăsta era în esenţă programul electoral al prietenului nostru.

Eu nu eram de părere că venise timpul să le dezvăluim oamenilor faptul că după Moch 6 exista un ţinut alb, populat cu îngeri, unde defuncţii trebuiau să dea socoteală de faptele bune şi rele comise în timpul trecerii lor pe pământ. Eram destul de bine plasat pentru a aprecia ravagiile adevărului.

Şi ce nu puteai afla acolo sus! Cine plătise asasinarea lui Kennedy, cine pusese la cale moartea frumoasei Marilyn Monroe, cine înarmase mâna lui Ravaillac. Cine era Masca de Fier. Unde era ascunsă comoara piratului Barbă-Neagră. Acolo sus, dacă doreai foarte tare, aveai acces la toate soluţiile, la toate răspunsurile. Asta chiar era un lucru bun?

Mai mult decât atât. Ce gâlceavă frumuşică se profila la orizont dacă oricine ar afla că e suficient să apelezi din toată inima la îngeri pentru ca dorinţele să ţi se realizeze! Dorinţele unora sunt deseori complet împotriva dorinţelor altora. Unii râvnesc puterea, alţii o moştenise, unii nu visează decât la pace şi alţii doar la măcel. Cum să-i satisfaci simultan pe toţi pământenii?

Oare lumea în care toate dorinţele s-ar realiza, la o simplă solicitare a îngerilor, n-ar fi un adevărat infern? „Să ne ferim de dorinţele noastre, căci s-ar putea să ne întristeze realizarea lor”, spunea Freddy. Îmi amintesc că dorisem moartea unui profesor de geografie deosebit de irascibil. Îmi amintesc că-mi dorisem să dispun de un harem de femei supuse. Îmi amintesc că-mi dorisem să fiu mort. Noroc că îngerii nu m-au ascultat, aşa cum nu-i ascultaseră pe atâţia tirani care-şi doreau să devină stăpânii lumii!

— Nu, am afirmat eu cu tărie. Nu trebuie să divulgăm existenţa îngerilor. Oamenii nu sunt încă pregătiţi pentru un astfel de anunţ.

— Haide, haide, a zis preşedintele zâmbind prietenos. Dragul

meu Michael, doar ţi s-a adus la cunoştinţă că nu eşti decât un copil adoptat şi n-ai făcut din asta o tragedie!

Sigur. Dar un al doilea adevăr pe care nu-l cunoşteam mă obseda… N-am îndrăznit să-mi mărturisesc obsesia, aşa că n-am spus decât atât:

— Poate, dar să nu uităm cazul lui Raoul.

Dar preşedintele nu accepta nici o obiecţie.

— Razorbak are nevoie de odihnă. Razorbak bea prea mult alcool. L-am convins să urmeze o cură de dezintoxicare. A promis că va veni să dea o mână de ajutor la campania mea prezidenţială de îndată ce se va simţi mai bine.

— Dar mama lui, forţată să se ascundă tot timpul?

— A iertat-o.

Vestea m-a uimit la culme.

— Cum aţi reuşit să-i obţineţi iertarea?

Preşedintele şi-a frecat mâinile încântat.

— Îngerii sunt de bună seamă practici. Nu eu l-am convins pe Raoul, ci Stefania. Îngerul negru Satan provocase toate relele, aşa că ea a obţinut de la arhanghelul Gabriel, corespondentul alb al Satanei, repararea tuturor neajunsurilor. După cum vezi, dragul meu Michael, putem avea încredere în Paradis. Răul pe care-l poate provoca, tot el este în stare să-l schimbe în bine.

Ce să mai răspunzi la asta? De altfel, cine eram eu să mă opun şefului statului? Cu siguranţă că Raoul ar fi putut să ridice obiecţii, numai că el absenta cât se poate de motivat! Iar Stefania, Rose şi Amandine nu vedeau nici un motiv pentru care să nu divulgăm ultimul secret. M-am supus deci voinţei generale.

Astfel am intrat într-o altă perioadă de „show-biz”. Am început un ciclu de conferinţe prin toată lumea, povestind aproape peste tot întrevederile noastre cu îngerii, arhanghelii, serafimii, djinnii şi chiar diavolii. La început ne duceam împreună, Stefania, Amandine, Rose şi cu mine. Dar treptat s-a dovedit că numai Amandine era cu adevărat foarte dotată pentru acest gen de manifestare.

Încântătoarea infirmieră, la început cu gura cusută, apoi rezervată, dovedea brusc că dispune de un talent oratoric de netăgăduit. Cei mai tăcuţi se arată adesea cei mai elocvenţi imediat ce li se oferă ocazia.

Amandine ştia să-şi comunice pasiunea pentru

thanatonautică. Ea descria cu încântare Paradisul, unde urca din ce în ce mai des pentru a-l căuta (zadarnic până acum) pe Freddy şi pentru a discuta cu Sfântul Petru. Pe lângă asta, recenta ei văduvie îi conferea un plus de credibilitate. O văduvă n-ar fi putut să mintă în legătură cu un subiect care o privea direct, mai ales când soţul ei fusese cel mai bun coregraf al decolărilor thanatonautice!

Conferinţele Amandinei au devenit adevărate spectacole. Apărea îmbrăcată în negru sub albul reflectoarelor, în timp ce corul intona uvertura de la *Carmina Burana.* Înger blond cu trup de corb, semăna din ce în ce mai tare cu fantasma ei pe care o întâlneam la fiecare din incursiunile mele extraterestre.

Într-o seară, pe la sfârşitul expunerii, un ziarist a ridicat mâna.

— Această „cântărire a sufletelor” mi se pare de neînţeles. Chiar vreţi să spuneţi că acolo sus se dau puncte ca nişte note bune şi rele?

Amandine a făcut o mică pauză înainte de a răspunde.

— Da. Existenţa seamănă întrucâtva cu bacalaureatul. Îl repeţi până când obţii media de trecere.

În sală s-a stârnit rumoare.

— Păi atunci, a continuat ziaristul, de câte bile albe şi negre e nevoie pentru ca un suflet să termine cu ciclul reîncarnărilor?

Probabil că Sfântul Petru nu făcuse mofturi cu cheile lui. Amandine a oferit cifrele exacte:

— Şase sute de puncte. După baremul impus de cei trei arhangheli, trebuie şase sute de puncte ca să nu fie nevoie să mai treci examenul altei vieţi.

Zarvă mare în sală. Prin urmare, viaţa nu era decât o mare sală de clasă unde totul se rezuma la a câştiga cât mai multe note bune cu putinţă, evitând cum puteai mai bine notele proaste?

Această viziune „şcolărească” a destinului avea darul să-i decepţioneze pe mulţi. Dar avea cel puţin meritul de a fi coerentă.

— O singură faptă bună poate să aducă dintr-o dată cele şase sute de puncte, a precizat Amandine.

Murmure de uşurare. Era deci suficient să te comporţi bine o singură dată în viaţă ca să fii salvat! Numai că, imediat, conferenţiara a completat:

— Dar, tot aşa, o singură faptă rea poate să strice o viaţă

întreagă. Te poţi pierde sau salva cu fapte pe care le crezi pe moment anodine, mi-a spus un înger. Cântărirea e foarte subtilă, iar judecătorii fac calcule foarte complicate. În realitate, nici măcar un defunct la zece mii nu reuşeşte să obţină şase sute de puncte şi să se transforme în spirit pur. Cei mai mulţi pică şi urmează să se reîncarneze.

Au venit şi alte întrebări.

— Sunt şi animale acolo?

— Da, şi atunci când s-au comportat bine în ciclul lor animal se reîncarnează în oameni. Oamenii sunt în capătul cel mai de sus al scării reîncarnării, căci numai ei dispun de o conştiinţă abstractă.

— Asta ar însemna că toţi am fost animale, înainte de a deveni oameni?

— Bineînţeles. Evoluţia merge de la mineral la vegetal, de la vegetal la animal, de la animal la om, de la om la spirit pur. Acesta este sensul vieţii.

Amandine dezvăluise toate secretele lumii, şi totuşi continua să plouă cu întrebări.

— E posibil şi un regres?

— Evident. Dacă te comporţi prea rău în cursul existenţei, cazi din nou într-o formă de viaţă anterioară. Din om redevii animal. Dar asta se întâmplă foarte rar.

— Dar ce se întâmplă atunci cu oamenii răi, dar nu destul de răi încât să recadă în stadiul animal?

— Se reîncarnează în oameni a căror existentă va fi deosebit de neplăcută şi în care vor trebui să-şi pună în valoare toate calităţile. În realitate, Infernul e aici, pe acest pământ. Cei care s-au comportat rău vor renaşte în ţări bântuite de războaie şi de foame endemică. Vor fi săraci, bolnavi, handicapaţi… în aceste împrejurări cumplite, vor avea posibilităţi mai largi de a-şi răscumpăra greşelile. Vor putea să se sacrifice pentru ceilalţi chiar într-un mod spectaculos. Bunăvoinţa lor va fi uşor de demonstrat acolo, sus.

Ziaristul a ridicat imediat mâna.

— Vreţi să spuneţi că cei care se nasc în familiile occidentale bogate sunt cu toţii nişte oameni care au avut o comportare bună în viața lor anterioară?

Amandine a suspinat.

— Ar fi prea simplu. Poţi să fii nefericit, chiar cumplit de nefericit în sânul unei familii bogate din Occident şi poţi să fii

fericit, foarte fericit, în căldura şi solidaritatea unei periferii din lumea a treia. În fond, în ţările noastre aşa-zis evoluate se înregistrează numărul cel mai mare de sinucideri.

Asistenţa s-a îndreptat perplexă spre ieşire.

226 – MITOLOGIE CREŞTINĂ

„Tot aşa este şi cu învierea morţilor. Trupul este semănat în ocară şi înviază în slavă, este semănat în neputinţă şi înviază în putere, este semănat într-un corp fizic şi înviază într-un corp spiritual."

Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel

XV, 42-14

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de

Francis Razorbak

227 – BURIC

Raoul plecase din nou în căutarea mamei sale care, neştiind de schimbarea lui de atitudine, se ascundea în continuare. Vorbea mai puţin, dar părea mai departe stăpânit de furie. Lipsit de efectele anesteziante ale alcoolului, Raoul devenea din zi în zi mai trist. După ce încercase atâta vreme să ajungă la tatăl lui, acum nu mai reuşea să-şi găsească mama. În fond, nu era decât o căutare psihanalitică obişnuită. Încă o dată complexul lui Oedip îşi făcea de cap. Numai că Raoul inversase totul. Era îndrăgostit de tatăl lui şi voia să-şi ucidă mama.

Stefania se străduia să-l reconforteze cum se pricepea mai bine şi aveau împreună conversaţii lungi. Faţă de mine,

Raoul nu spunea nimic, ruşinat parcă de comportarea lui trecută.

Amandine era acum un fel de star. Era thanatonauta noastră numărul 1. Făcea curse dus-întors între Buttes-Chaumont şi Paradis, unde Sfântul Petru, de care devenise foarte legată, o numea, aşa pretindea ea, „mica mea iniţiată”.

Lucinder urca în sondajele preelectorale, în timp ce Rose şi cu mine ne preocupam mai ales de geografia completă a Paradisului. Ce se afla dincolo de zona unde se cântăreau sufletele? Ne apropiasem de nenumărate ori de locul acela, dar niciodată nu reuşisem să dăm ocol muntelui de lumină pentru a descoperi ce se afla în spatele lui, cordoanele noastre argintii se dovedeau prea scurte. Şi cum Rose mai era şi însărcinată, nici unul dintre noi nu avea chef să-şi rişte viaţa pentru a afla.

Astronomul meu persista în credinţa că la capătul găurii negre se găsea contrariul ei, o fântână albă, proiectând sufletele ca o armă cu ţeava evazată. Morţii erau aspiraţi pe o parte, apoi propulsaţi pe cealaltă parte spre reîncarnare. În aşteptarea momentului când aveam să mergem să vedem, Rose s-a înhămat mai prozaic la un studiu asupra razelor gamma, încărcate cu mai multă energie decât razele X sau ultraviolete. Soţia mea a pus la punct un nou detector de raze gamma care ne-a permis să observăm şi mai bine, de pe Pământ, împrejurimile Paradisului şi centrul galaxiei noastre.

După ce făcusem o baie, zăboveam într-o zi cu ochii la apa care se scurgea bolborosind prin gaura căzii. În asta consta tot secretul astronomiei, în acel vârtej precum o gaură neagră în care năvălea apa murdară. Un cerc cu centrul plin de energie. M-am gândit la vechea enigmă a lui Raoul. Cum poţi desena un cerc şi centrul lui fără să ridici creionul de pe hârtie?

Apa se ducea spre canal. Dar pe unde se evacuau sufletele noastre? La orice lucru, să nu cauţi niciodată capul, totdeauna să te concentrezi asupra centrului. Stefania spunea că adevăratul eu se află în vechiul cordon care ne-a legat un timp de mama noastră. Buricul. Pe acolo am primit hrană, sânge şi forţă, apoi, la naştere, poarta s-a închis. Dar, după părerea Stefaniei, buricul rămânea mai departe un punct important. Centrul nostru de gravitate, deci centrul nostru real.

În contact cu toate zonele pe care le hrănise cândva, e suficient să-l încălzeşti în caz de boală pentru ca el să iradieze în tot corpul.

Începem să trăim cu buricul din pântecul nostru şi murim în buricul galaxiei.

M-am uitat încă o dată la cada goală şi mi-am pus un halat peste pielea umedă.

228 – MITOLOGIE EGIPTEANĂ

În Egipt, în timpul dinastiei a XVIII-a, tratamentul faraonilor şi al anumitor nobili morţi prevedea un ceremonial de îmbălsămare precis şi strict. Cadavrul era întins pe spate. Maestrul de ceremonii este în general un preot al lui Osiris, îmbrăcat ca Horus. El este însoţit de patru asistenţi care simbolizează cele patru puncte cardinale. Aceştia epilează cadavrul, apoi incizează abdomenul în partea stângă la nivelul diafragmei. Preotul lui Osiris îşi vâră mâna în interiorul plăgii şi începe să extragă organele nobile, susceptibile să putrezească: ficatul, splina, plămânii, intestinul, stomacul. După ce le curăţă, le pune la loc, fiind tratate cu soluţii de conservare pe bază de plante. Ajutoarele ung cuşca toracică cu catran ca să evite fărâmiţarea cărnii. Apoi umplu corpul cu ulei, pânză şi smirnă pentru a reda forma bombată a burţii. La fel procedează şi cu capul. Introduc prin nările defunctului o baghetă rigidă pentru a-i străpunge cele două cavităţi nazale. Îmbălsămătorul poate astfel să introducă un instrument curbat cu care va toca mărunt creierul şi pe care apoi îl va evacua suflând prin cealaltă nară. După ce creierul a fost expulzat, maestrul de ceremonii va depune catran în interiorul craniului. Îl va repartiza uniform pe toată suprafaţa internă, rotind uşurel capul în toate sensurile ca să se întindă bine. Cadavrul este acoperit după aceea cu fâşii de în, galbene ca şofranul. Pe faţă i se aşează doi ochi artificiali de lemn, apoi o mască funerară din carton, pictată după chipul mortului. Faţa pictată trebuie să pară tânără şi liniştită.

După papirusul nr. 3 de la Bulaq (Cairo)

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

229 – POVESTE CU ANIMALE

Conferinţele Amandinei aveau din ce în ce mai multă căutare. Afişele ei, în care poza totdeauna în ţinută sexy, dar niciodată goală, se vindeau în prăvălia mamei mele ca pâinea caldă. Succesul lor fenomenal a îmbogăţit considerabil mica antrepriză familială. Dar nu aceasta a fost consecinţa cea mai importantă a prestaţiilor ei, întru totul remarcabile.

La început, conferinţele nu-i atrăseseră decât pe intelectualii însetaţi de originalităţi şi pe curioşii avizi de esoterism. Apoi vorba a circulat şi i-a adus în săli şi pe oamenii de ştiinţă. Apoi o reţea de televiziune a avut ideea să transmită *show*-ul thanatonautei noastre. Asediată de întrebări, centrala ei telefonică n-a fost în stare să facă faţă. Oamenii au început brusc să se intereseze fiecare de karma lui. Voiau să ştie ce fuseseră înaintea acestei existenţe şi ce vor deveni după aceea. De unde vin? Cine sunt? Încotro mă îndrept? Veşnicele întrebări!

Într-o seară, după o conferinţă, când ne strânsesem cu toţii la restaurantul thailandez, conversaţia a alunecat spre reîncarnările animale. Era oare cu putinţă ca toţi cei aşezaţi acum la masă să fi fost cândva şoarece, broască sau limax?

Aducându-ne aperitive parfumate cu trandafir şi crochete cu creveţi, domnul Lambert s-a amestecat în digresiunile noastre. Ne-a mărturisit că uneori se odihnea stând într-un picior. Poziţia îi dădea o senzaţie de perfect confort. De aici dedusese că fusese altădată bâtlan şi ne-a arătat cum se păstra în echilibru sprijinindu-se doar pe un singur picior.

Amandine „presupunea” că fusese iepure. Ne-a făcut şi ea o mică demonstraţie. Ştia să-şi mişte urechile în mod destul de spectaculos. Le ducea din faţă în spate şi se distingea perfect pe obraz muşchiul care le acţiona. Nasul îi fremăta uneori ca nasul unui animal şi ne-a amintit râzând că adora morcovii.

Gândindu-mă bine, mi s-a părut că am amintiri de vulpe. Capriciu sau iluzie? Am perceput în adâncul meu senzaţiile pe care le ai atunci când alergi în galop, în patru labe prin iarbă. Ştiam ce înseamnă să-ţi îndoi şi apoi să-ţi dezdoi coloana vertebrală la fiecare pas, echilibrând-o în mod dibaci cu lunga coadă stufoasă. M-am concentrat şi mai mult şi mi-am amintit de iernile lungi, ghemuit la căldurică în bârlog, cu vulpiţa şi puii mei. Nu exista o odihnă mai bună pe lume.

Primăvara făcusem curse lungi în pădure, ameţindu-mă de mirosul de muşchi şi cimbrişor care îmi biciuise botul când alergam în mare galop. Cum puteam şti ce înseamnă o alergare în patru labe? Cum puteam cunoaşte senzaţia căldurii bârlogului în timpul iernii? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai precise deveneau amintirile din viaţa mea de vulpe. Nu alergam destul de repede pentru a reuşi să vânez eficace. Îmi aminteam de întâlnirile dureroase cu aricii. Mireasma pădurii. Când eram vulpe, respirând în bătaia vântului, puteam să am o hartă completă a împrejurimilor. Îmi aminteam bine de asta. Cum era cu putinţă?

Şi ceilalţi se mirau de amintiri exogene.

Subiectul îi pasiona pe toţi cei din restaurant. Conversaţia a devenit foarte repede generală. Un domn gras, cu nas lung, şi-a atribuit nişte amintiri de elefant, o doamnă mică şi timidă s-a declarat fostă prepeliţă, un omuleţ şters şi-a rememorat viaţa lui de dinozaur *Tyrannosaurus rex,* arătându-ne într-adevăr nişte dinţi foarte ascuţiţi. După vieţile de animale, am ajuns la vieţile de oameni.

Un detaliu ciudat. Multe boli îşi găseau explicaţii logice datorită karmei. Cei care aveau gâtul fragil erau deseori reîncarnarea unora ce fuseseră ghilotinaţi în timpul Revoluţiei franceze. Astmaticii – foşti înecaţi. Priapicii – foşti spânzuraţi. Claustrofobii fuseseră abandonaţi în carcere subpământene. Suferinzii de hemoroizi fuseseră traşi în ţeapă. Cei cu boala lui Parkinson fuseseră electrocutaţi. Cei care aveau ficatul sensibil fuseseră otrăviţi. Cei cu ulcer la stomac îşi făcuseră hara-kiri în ultima lor viaţă. Cei cu psoriazis fuseseră arşi. Cei cu migrene se sinuciseseră trăgându-şi un glonţ în cap. Un miop fusese cârtiţă.

Fiecare îşi amintea aproape cu precizie de existenţe extravagante. În restaurant erau, evident, mulţi foşti cavaleri medievali, opt foşti faraoni, foşti preoţi şi foste prostituate.

Fiecare avea amintiri din vieţi străine. Cel mai probabil scene văzute… la televiziune, în filmele americane. Căci pe cât de mult voiam să-i cred pe cei care se considerau foşti ţărani, tot aşa era obligatoriu să le atrag atenţia celor care se credeau Indiana Jones, Barbarella, Tintin, Asterix sau Hercule Poirot că aceste personaje nu existaseră niciodată. Totuşi a fost un moment foarte plăcut.

Lucinder a venit şi el la masa noastră. Părea bine dispus. A

mâncat cu poftă tăiţei cu busuioc, apoi ne-a vorbit despre politică.

După o primă creştere, sondajele stagnau. Lucinder simţea că venise momentul să creeze evenimentul care să impresioneze definitiv o opinie publică mereu schimbătoare. Preşedintele a spus că ar fi fost mult mai bine dacă Amandine, în loc să le tragă oamenilor concepte filozofice şi morale, le-ar povesti cum se desfăşoară cântărirea sufletelor. În timpul acestui dialog final care preceda reîncarnarea se juca totul. Trebuia cunoscut în mod amănunțit sistemul de notare. Astfel s-a născut ideea *Convorbirii cu un muritor.*

Era imposibil să expediezi acolo sus o cameră de luat vederi ectoplasmică pentru a filma o scenă pe care noi înşine abia o întrezărisem. Evident că puteam să observăm detaliile şi să repetăm frazele. Dar care dintre noi dispunea de o memorie atât de performantă ca să înregistreze şi apoi să redea toate dialogurile telepatice între judecătorii-arhangheli şi sufletele pe cale de reîncarnare?

— Maxime Villain! a exclamat Rose. Reporterul ectoplasmic, jurnalistul de la *Micul Thanatonaut ilustrat.* Un supradotat în privinţa memoriei. Era omul care ne trebuia.

— Perfect! a zis Lucinder. Ba încă e capabil să reprezinte scene şi prin desene. Electorii mei vor dispune de imagini ale Paradisului fără ca măcar să-şi fi părăsit fotoliul.

Preşedintele calcula deja numărul de voturi suplimentare pe care i le va aduce această mărturie!

Ştiam din proprie experienţă că ectoplasmele se bucură de o vedere perfectă, pentru că nu privesc decât cu inima, nu cu ochii. Freddy cel orb nu fusese oare cel mai grozav dintre thanatonauţi? Totuşi, de fiecare dată când mă întâlneam cu Maxime Villain, mă întrebam cum se va descurca acolo sus fără ochelarii lui cu lentile groase.

Mic, miop şi rotofei, cu bărbuţa şi aerele lui zeflemiste, Maxime Villain amintea în mod irezistibil de Toulouse-Lautrec.

A doua zi l-am chemat la thanatodrom.

— Ce noroc pe tine că ai o asemenea memorie, s-a fandosit Amandine când el a răspuns invitaţiei noastre. Eu, dacă nu-mi notez pe moment, uit imediat.

Ziaristul a zâmbit dezolat.

— Problema mea este tocmai că am prea multă memorie, a zis el. Aş prefera să şi uit din când în când.

Şi văzând mirarea de pe faţa tinerei femei, ziaristul a explicat:

— Imediat ce o informaţie îmi intră în creier, nu mai iese de-acolo. Sunt stingherit de cunoştinţe inutile. Cultura mea enormă devine astfel apăsătoare. De zece ori am început să scriu o carte ca să mă opresc după câteva pagini, căci nenumăratele mele referinţe literare îmi dădeau impresia de a comite un plagiat. Pentru a crea o operă personală trebuie mai întâi să le uiţi pe toate celelalte. Iar eu nu sunt în stare.

Eu, care totdeauna îi invidiasem memoria enciclopedică, descopeream că aceasta constituia pentru el un handicap. E adevărat că uneori este atât de plăcut să uiţi... De-aş putea să-mi înfund în adâncul unei circumvoluţiuni blestematul ăla de al doilea adevăr!

În consecinţă, Lucinder, pus pe tachinat, şi-a permis să-şi prezinte ca pe o calitate excepţională enorma lui „facultate de a uita”. Era liber astfel să ia măsurile propuse de predecesorii lui şi pe care le stigmatizase atunci când se aflase el însuşi în opoziţie. Îi ierta cu dragă inimă pe cei care-l jigniseră, ceea ce-i crease o reputaţie de mărinimie şi contribuise mult la popularitatea sa.

Bietul Maxime! El nu ştia să uite. De aceea va rămâne totdeauna ziarist şi nu-şi va realiza niciodată ambiţiile de scriitor!

Măcar să beneficieze acum de capacităţile lui. Am început să elaborăm dispozitivele misiunii sale. Am pus la punct un plan. Stefania, Amandine, Rose şi cu mine vom face diversiune discutând cu îngerii, în timp ce Maxime se va înălţa cât mai sus posibil pe muntele de lumină ca să poată asculta judecăţile.

Era inutil să mai aşteptăm. Trei zile mai târziu, grupul nostru decola pentru realizarea unui reportaj ectoplasmic şi mai senzaţional decât relatarea bătăliilor Paradisului care-i aduseseră lui Maxime notorietatea.

Maxime a înregistrat în minte toate dialogurile. Ele au fost publicate, cu desenele aferente, în *Micul Thanatonaut ilustrat* şi mai târziu în *Convorbire cu un muritor,* a doua lucrare a Amandinei Ballus. Manuscrisul original, document de valoare istorică, se află actualmente sub sticlă la Muzeul Morţii de la Institutul Smithsonian din Washington.

230 – MANUAL DE ISTORIE

Thanatonauţii au arătat totdeauna un mare respect fată de îngeri. Oricum, este destul să zăreşti un înger, un adevărat înger, pentru a înţelege că trebuie să-l respecţi. Îngerii sunt poate ceea ce vor fi oamenii anului 100000. Ei sunt de un milion de ori mai evoluaţi şi mai subtili decât noi. Au o altă percepţie a timpului. Oamenii sunt blocaţi între un trecut cu care trebuie să se împace şi un viitor care-i sperie. Îngerii însă transcend prezentul, trecutul şi viitorul. Ei ne oferă un concept total nou, cel al „prezentului-viitor". Îngerul distinge în permanenţă consecinţele pe termen scurt, mediu şi lung ale fiecăruia dintre actele lui şi alege să acţioneze în „prezentul-viitor", aşa cum noi ne-am servi după dorinţă din bucatele dintr-un bufet. Dacă alegem morcov ras, ştim dinainte ce gust va avea în gura noastră. Tot aşa şi îngerul, fiecărei acţiuni îndeplinite, el îi cunoaşte dinainte consecinţele.

Manual de istorie, anul II, curs elementar

231 – SCURTĂ BIOGRAFIE A LUI MAXIME VILLAIN

Când era mic, Maxime Villain era un copil normal, cu o singură excepţie: când vorbea, nu-l asculta nimeni. Începea o frază şi, ca din întâmplare, se găsea totdeauna cineva care să-l întrerupă imediat. Acasă, la masă, era întrerupt cu un „dă-mi sarea". La şcoală, în clasele primare, învăţătoarea declara: „Să trecem acum la materia următoare." Era destul să deschidă gura, pentru ca atenţia celorlalţi să fie atrasă de te miri ce sau ca cineva să-şi sufle nasul.

Maxime se simţea cu atât mai jignit cu cât el îşi asculta cu grijă interlocutorul şi putea să stea ore în şir fără să spună nimic şi să înmagazineze toate informaţiile care i se transmiteau.

Flataţi de atenţia lui, prietenii săi s-au înmulţit, transmiţându-i rând pe rând ce îi interesa şi deci tot ce ştiau în

domeniile cele mai diferite precum hipnoza, acordarea primului ajutor, literatura victoriană, infonnatica, luptele greco-romane, astrofizica, strategia războaielor napoleoniene, matematica, muzica dodecafonică şi încă multe altele. Toate erau bune pentru el, ca să-şi umple rezervorul cu materii asupra cărora să reflecteze.

Totuşi, Maxime nu suporta, de fiecare dată, numai să ia de la alţii, fără să dea nimic în schimb. La început încercase să forţeze puţin atenţia celorlalţi. Dar abia începea să construiască un raţionament, că părinţii lui căscau şi schimbau subiectul, sau profesorii spuneau distraţi: „Foarte interesant, dar în afara subiectului.” La fel se întâmpla şi cu prietenii.

Oare vocea lui gravă şi blândă era adormitoare? Sunetele grave, acţionând asupra inimii şi asupra plămânilor, leagănă şi adorm. Sonorităţile ascuţite, dimpotrivă, excită şi reţin atenţia pentru că se adresează direct creierului. Maxim şi-a zis că o voce înaltă are mai multe şanse de a fi ascultată, indiferent ce-ar spune, decât o voce gravă relatând subiecte pasionante.

A încercat deci să-şi modifice vocea, fără să obţină însă nici un rezultat. De ciudă, s-a făcut călugăr trapist. Printre aceşti călugări, care făcuseră legământul tăcerii şi cu care orice dialog era imposibil, Maxime se simţea, în sfârşit, acceptat şi stimat.

Acolo a avut tot timpul să reflecteze la situaţia lui şi până la urmă a acceptat-o ca atare. Se născuse receptor. Nu va fi niciodată emiţător. A părăsit liniştit mănăstirea şi a continuat să acumuleze cunoştinţe ascultându-i pe ceilalţi. Bineînţeles, nu restituia nimic din cunoştinţele lui pentru că în continuare nu interesa pe nimeni, dar a devenit astfel o bancă uriaşă de date, capabilă de o continuă tezaurizare. Cu toate cunoştinţele pe care le înmagazinase şi pe care mulţi le-ar fi considerat perfect inutile, ar fi câştigat fără probleme orice joc televizat pe bază de întrebări aşa-zis de cultură generală.

Totuşi Maxime Villain se informa neobosit în toate domeniile. Apoi a descoperit că jurnalismul i-ar permite să-şi satisfacă pasiunea. A scris la toate rubricile: fapt divers, ştiinţă, cultură, bârfă, politică. Scriind, nu avea de ce să-şi facă griji pentru voce. Din marea masă a abonaţilor la ziar, era imposibil să nu se găsească cel puţin un cititor atent.

Pentru a se face mai bine înţeles şi ca să reţină atenţia acestui virtual cititor, Maxime a început să şi deseneze. „Cuvintele nu sunt totdeauna suficiente”, îşi zicea el. „Deseori o

imagine se dovedeşte necesară pentru completarea lor.” De atunci înainte îşi preda toate articolele însoţite de un desen. În felul acesta a devenit vedeta cronicarilor de la *Micul Thanatonaut ilustrat.*

La început, scrisul nu era pentru el decât o portiţă de salvare. A înţeles însă repede că pentru a construi o relatare sunt necesare nişte structuri riguroase. S-a pasionat pentru scris imediat ce l-a considerat o ştiinţă exactă. Maxime Villain a început să spere că va redacta un text al cărui motor sau ale cărui motoare vor fi atât de puternice, încât de la primul cuvânt citit, orice cititor va fi captivat, hipnotizat în aşa măsură încât nu va fi în stare să-l abandoneze şi va fi constrâns să-l citească până la capăt.

Textul acesta ar fi fost o revanşă împotriva tuturor celor care nu-l ascultaseră niciodată.

Maxime spunea: „În codul meu de valori, literatura este plasată foarte sus. Ştiu că scopul ei ultim nu e să facă fraze frumoase, personaje interesante, nici măcar o intrigă frumoasă. Scopul ultim al literaturii este să-i facă pe oameni să viseze mai departe!”

A-i face pe oameni să viseze mai departe…

În ciuda tuturor acestor proiecte ambiţioase, Maxime rămăsese totuşi ziarist, fără să fi reuşit vreodată să ducă până la capăt nici măcar o cărticică. Poate ridicase ştacheta prea sus.

232 – MITOLOGIE IUDAICĂ

„Teribilă este ziua în care îi vine vremea omului să părăsească lumea aceasta. Cele patru puncte cardinale îl pun sub acuzare, pedepsele îi vin din patru colţuri deodată. Cele patru elemente (apa, pământul, focul, aerul) se înfruntă în corpul omului, fiecare trăgându-l de partea lui. Atunci se apropie un mesager al cărui anunţ solemn se aude în cele şaptezeci de lumi. Dacă omul se dovedeşte demn de această solemnitate, atunci este primit cu bucurie în toate lumile şi moartea lui devine o sărbătoare de care se bucură toate lumile. Dar dacă lucrurile stau altfel, dacă este nedemn, atunci nenorocire lui!”

Z
ohar

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

233- FIŞĂ DE POLIŢIE

Numele: Villain
Prenumele: Maxime
Părul: şaten
Înălţimea: 1,62 m
Semne particulare: fără
Observaţii: pionier al thanatonauticii
Punct slab: alură neînsemnată

234 – CONVORBIRE CU UN MURITOR

Textul *Convorbire cu un muritor,* aşa cum a fost relatat şi ilustrat de ziaristul Maxime Villain.

Scena se petrece la ultimele hotare ale Paradisului, la poalele muntelui de lumină unde stau marii arhangheli, arbitrii destinelor noastre. Actorii: cei trei arhangheli şi Charles Donahue, un tip care tocmai a decedat. Îngerul păzitor al lui Charles Donahue n-a putut să vină, ceea ce nu va schimba cu nimic sensul şi valoarea hotărârii care se va pronunţa.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Bună ziua, domnule Donahue.

SUFLETUL: Unde mă aflu?

Defunctul se uită în jurul lui şi-şi masează regiunea ectoplasmei unde braţul stâng i-a fost recent amputat. Îşi înalţă capul şi examinează colina Judecăţii de Apoi şi pe cei trei arhangheli care mânuiesc nişte sfori transparente, pline de

noduri.
ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Te afli aici, la Centrul de orientare a sufletelor, şi vom proceda la cântărirea existenţei tale trecute.
SUFLETUL: O cântărire?
ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: O judecată. Viaţa ta va fi examinată pentru a-ţi putea aprecia comportarea şi a hotărî dacă este cazul sau nu să sfârşeşti ciclul reîncarnărilor pe Pământ.
SUFLETUL: M-am comportat foarte bine.
ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL (examinând documentele): Aşa spui tu.
SUFLETUL: Am auzit spunându-se la coadă că am dreptul la un înger păzitor ca avocat. Nu e aici?
ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Într-adevăr, ai dreptul la prezenţa îngerului păzitor, dar şi la cea a demonului personal. Întâmplarea face ca amândoi să fie acum în plină activitate pe pământ. Ştii sau nu ştii că îngerul păzitor ţi-a fost dat în ziua în care te-ai născut. Or, o persoană născută în aceeaşi zi cu tine a solicitat trimiterea de urgenţă atât a îngerului păzitor cât şi a demonului personal. Un caz penibil de concediere abuzivă. O împrejurare excepţională, dar să nu mai lungim vorba. Fii liniştit, vei fi judecat cât se poate de corect. Conştiinţa îngerului tău păzitor şi conştiinţa demonului personal plutesc deasupra acestui munte şi le vom asculta simultan.
ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Cazul tău va fi examinat cu cea mai mare obiectivitate. Te afli aici într-un loc de judecată prin excelenţă. Ştim totul despre tine. Cunoaştem până şi intenţiile care ţi-au precedat faptele.
SUFLETUL (cu vehemenţă): Nu am nimic să-mi reproşez. M-am comportat foarte bine. M-am însurat. Am avut trei copii. Am lăsat o moştenire frumoasă familiei mele înainte de a muri. Vă spun eu că la ora actuală au o surpriză grozav de plăcută.
ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL (în timp ce Gabriel agită o sfoară transparentă plină de noduri): Asta nu înseamnă „a te comporta bine”. Vezi aceste noduri? Fiecare corespunde câte unei fapte din viaţa ta.
Fiecare este o efervescenţă de bule-amintiri destul de asemănătoare cu cele care-l atacă pe defunct după ce trece de primul zid comatic.
ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Vorbeai de nevasta

ta. Constat că ai făcut-o deseori să plângă. Nu-i aşa că o înşelai? Şi, culmea, cu o proastă.

SUFLETUL (fatalist): Moravurile sunt destul de libere în zilele noastre…

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL (scurt): Adulter simplu. Minus şaizeci de puncte. (Studiază şi alte bule-amintiri.) Ai vorbit şi de copii. Dar chiar te-ai ocupat de ei? Văd că făceai în aşa fel încât să fii plecat în vacanţă în momentul naşterii lor, că pretextai după aceea călătorii de afaceri ca să scapi de plânsetele lor nocturne, iar soţia ta se pomenea singură exact când avea mai mare nevoie de tine.

SUFLETUL: Am fost totdeauna copleşit de muncă şi mă speteam lucrând pentru binele familiei mele. Şi pe urmă, de câte ori mă întorceam le aduceam puştilor mei o grămadă de jucării.

ARHANGHELUL-JUDECATOR MIHAIL: Îţi închipui că jucăriile ţin loc de tată? Îmi pare rău. Minus o sută de puncte.

SUFLETUL: Ce mai e şi povestea asta cu punctele?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Ca să se încheie ciclul reîncarnărilor şi să devii un înţelept, trebuie să obţii o bonificaţie de şase sute de puncte pentru ultima trecere pe Pământ. Deocamdată ai un punctaj negativ de o sută şaizeci de puncte. Să continuăm.

(Desfăşoară şfoara şi se opreşte la o serie de noduri albe.) Ţi-ai închis bătrânii părinţi într-un azil de categoria a treia, unde nu-i vizitai decât o dată pe an.

SUFLETUL: Erau ramoliţi. Şi pe urmă eram peste măsură de ocupat cu munca mea…

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Când te-au crescut şi tu ai fost „ramolit”, după cum spui. Ba mai făceai şi pe tine. Orăcăiai cât te ţinea gura, erai dezordonat, murdar, bălos, incapabil să te ţii bine pe picioare. Părinţii tăi au avut totuşi răbdare să-ţi suporte capriciile.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Şi pe urmă, ce bun motiv, munca ta! Să vorbim mai curând despre secretara ta!

SUFLETUL (surprins): Ah, ştiţi şi asta?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Noi ştim totul, vedem totul şi cântărim totul. Părinţii tăi erau disperaţi că nu te mai vedeau. Chiar le lipseai. Pe lângă asta, la aziluri, cu cât bătrânii primesc mai multe vizite, cu atât sunt trataţi mai bine de către infirmiere. Despre cei abandonaţi îşi zic că, oricum, tot

nu ţine nimeni la ei. Şi de aceea îi neglijează.

SUFLETUL: Le-am trimis totuşi o mulţime de cadouri.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Mereu aceeaşi placă. Nici ei nu-ţi cereau cadouri. Îţi doreau prezenţa. Ca şi nevasta, ca şi copiii tăi.

SUFLETUL: Nu exageraţi puţin? Nu erau chiar atât de nefericiţi la azil. De fiecare dată când mă duceam să-i văd, mă asigurau că totul era foarte bine…

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Pentru că te mai şi iubeau şi nu voiau să te simţi vinovat. Minus încă o sută de puncte! Slab de tot! Am ajuns la minus două sute şaizeci.

SUFLETUL: Aşteptaţi. E prea simplu. Judecaţi oamenii şi-i condamnaţi. Îţi vine să crezi că aveţi păreri preconcepute şi că nu luaţi în considerare decât părţile rele. Până la urmă am făcut şi fapte bune pe pământ.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: La ce te gândeşti?

SUFLETUL: Am pus pe picioare o uzină de sticle! Am dat de lucru şomerilor, am hrănit familii întregi, am produs obiecte care ajută oamenii să trăiască mai bine. A…

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Să vorbim despre uzina ta de sticle! A poluat întreaga regiune.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Şi ce condiţii de muncă erau! Creaseşi un climat de conflict permanent între şefi şi muncitori. Îi asmuţeai pe unii împotriva altora ca să-i termini pe toţi.

SUFLETUL: A învrăjbi pentru a conduce mai bine este o lege a managementului modern. Doar n-o să-mi reproşaţi că am făcut studii comerciale!

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Pentru uzină, minus şaizeci de puncte. Iată, minus trei sute douăzeci de puncte sub nivelul tolerabilului. Acum vom adăuga la grămadă „fleacurile”.

SUFLETUL: Fleacurile? Ce mai sunt şi astea?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: În toată existenta ta ai comis, citez: 8 254 de minciuni dăunătoare anturajului tău; 567 de laşităţi simple şi 789 de laşităţi grave; ai călcat cu maşina 45 de animale mici. În plus, domnul vota pe oricine la alegeri, domnul miza pe bunurile din casă la jocuri de noroc, domnul folosea o maşină zgomotoasă, domnul…

SUFLETUL (aer consternat al ectoplasmei Donahue): S-ar zice că mă consideraţi un ticălos perfect!

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: N-am spus asta. (Îşi consultă din nou sforicelele pline de noduri de unde scapă acum bule-amintiri ca nişte bule de şampanie suspendate.) Donai în mod regulat sânge. Douăzeci de puncte. Ai salvat un automobilist pe o autostradă în timp ce maşina lui era pe punctul de a lua foc. Cincizeci de puncte. Îţi dădeai hainele vechi săracilor în loc să le arunci la pubelă. Zece puncte.

SUFLETUL: Şi mai ales nu uitaţi împrejurările morţii mele.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL (uitându-se mereu la sforicele): Într-adevăr, merită atenţie. Ai intrat într-un platan ca să eviţi un ciclist care apăruse în faţa ta încercând să depăşească două camioane mari. Şoferii lor sunt chiar în urma ta şi-şi aşteaptă…

Ectoplasma Donahue se întoarce şi descoperă în spatele lui doi decedaţi nerăbdători.

SUFLETUL: Ah!

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Trebuie să recunosc că ai avut şi tu o dată un reflex bun. Zece puncte, dar ai fi putut să obţii mai mult dacă, pe lângă ciclist, ai fi cruţat şi platanul.

SUFLETUL (indignat): Ce?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Bineînţeles. Era doar un platan tânăr care nu voia decât să continue să crească şi să umbrească drumul, iar tu l-ai rupt în două! Data viitoare să faci în aşa fel încât să eviţi şi camioanele, şi bicicleta, şi platanul, şi să intri în şanţ. Poate că astfel maşina ta ar fi luat foc şi-ai fi pierit carbonizat. Aici e bine apreciată moartea datorată focului.

SUFLETUL: Pentru că e un mod atroce de a pieri?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Cu cât moartea e mai dureroasă, cu atât se apropie de martiriu. Moartea prin foc ţi-ar fi adus o sută de puncte!

SUFLETUL: Ce-aţi vrut să spuneţi cu „data viitoare”?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL (cu multă răbdare): După cum ţi-am spus de la începutul cântăririi, e nevoie de şase sute de puncte pentru a sfârşi cu ciclul reîncarnărilor. Or, tu-ţi închei această existenţă cu un total de minus două sute treizeci de puncte. Nu e grozav deloc.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Mai ales dacă ţinem seama de faptul că domnul este totuşi la cea de-a 193-a reîncarnare a sa sub formă omenească. Nu putem decât să te trimitem înapoi în alt corp. Străduieşte-te ca la examenul

următor să obţii rezultate mai bune decât acesta.

SUFLETUL (uluit): Un alt corp?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Un alt corp, o altă existenţă. O viaţă pe care ţi-o vei alege.

SUFLETUL (din ce în ce mai năucit): Adică poţi să-ţi alegi singur viața?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Bineînţeles. În viață obţii totdeauna ce-ai ales.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Şi pe urmă, noi ne aflăm aici în serviciul sufletelor. Suntem aici pentru a vă ajuta să deveniţi mai buni. Pentru binele vostru, ca să vă corectaţi, vă oferim şansa reîncarnării.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Îţi vom da ocazia să repari toate greşelile vieţilor tale precedente. Alege-ţi singur atuurile şi handicapurile cu care vei porni în noua ta existenţă. Să vedem ce avem în stoc la minus două sute treizeci de puncte.

Cei trei arhangheli au chemat doi serafimi care zburaseră tot timpul deasupra lor. Aceştia le aduc imediat nişte sforicele cu bule-imagini bogate în informaţii.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Avem aici lista la zi a viitorilor părinţi care fac dragoste chiar în acest moment.

SUFLETUL: Voi putea să-mi aleg părinţii?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: De câte ori trebuie să-ţi repetăm că poţi să-ţi alegi viaţa? Dar ai grijă să nu te înşeli! Deci, preferi nişte părinţi severi sau mai curând îngăduitori?

SUFLETUL (perplex): Hm… Care e diferenţa?

Un serafim proiectează o imagine telepatică. Un domn gras şi o doamnă grasă stau în pielea goală într-un pat, în căutarea unei poziţii în care nici unul dintre ei să nu-şi sufoce partenerul cu greutatea lui. După ce-au încercat zadarnic el deasupra şi ea dedesubt, apoi invers, cei doi au reuşit să se îmbine într-o parte, ca nişte linguriţe.

Sună telefonul, dar femeia îi face semn bărbatului să nu răspundă. Acesta e roşu şi lac de sudoare. Gâfâie zgomotos. Femeia se strâmbă şi-şi răsuceşte părul.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Domnul şi doamna Dehorgne, un cuplu simpatic. Politicoşi, prevenitori, iubitori. Un singur defect: profesiunea lor. Au un restaurant unde nu vin prea mulţi clienţi. Seara te vor obliga să mănânci tot ce a mai rămas. Specialitatea lor e iahnie de fasole cu afumături şi profiterol cu ciocolată. Vei deveni şi tu repede obez ca ei. Ce

zici, te interesează?

SUFLETUL (contemplând cu dezgust cuplul şi eforturile lui inconfortabile): Evident că nu.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Toţi părinţii prezintă avantaje şi dezavantaje. Cu nota pe care ai obţinut-o, nu-ţi poţi permite să faci mofturi.

Altă imagine telepatică.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Familia Pollet. Tatăl are o tutungerie, fumează mult şi bea prea mult. Nevasta lui e analfabetă şi supusă ca un câine. Domnul Pollet se întoarce deseori seara beat criţă şi bate pe toată lumea, inclusiv soţia şi copiii. Pot să te asigur că în preajma lui plouă cu lovituri de curea.

Tocmai în acel moment, numitul Pollet a apucat fesele nevestei sale şi le zgârie până la sânge. Departe de a se plânge, ea scoate un geamăt de încântare.

SUFLETUL: Dar ăştia sunt sado-masochişti! Am oroare de aşa ceva. Următorii, vă rog!

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL (dubitativ): Cu punctele tale…

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Soţii de Surnach. Eleganţi, distinşi. Tineri, sportivi, mereu pe fază, nişte părinţi gen colegi. Au mulţi prieteni, frecventează localurile, călătoresc prin lume.

Toţi contemplă doi tineri frumoşi făcând dragoste sub cuverturi.

SUFLETUL (foarte interesat): În sfârşit, îmi propuneţi altceva decât nişte monştri!

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Nu e chiar atât de simplu. Cu gândul numai la fericirea lor, te vor lăsa să faci tot ce vei dori, dar sunt atât de dinamici încât lângă ei vei avea totdeauna un aer şters şi timorat.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Mai întâi vei fi gelos pe ei, apoi îi vei urî. Ei sunt atât de îndrăgostiţi unul de celălalt încât îţi vor acorda prea puţină afecţiune. Vei fi un copil posomorât şi foarte repede dezgustat. Ei, chiar şi la şaizeci de ani, vor părea tot tineri. Tu însă, chiar de la doisprezece ani, vei arăta ca un bătrânel. Ideea că-ţi deteşti propriii părinţi fiind greu de acceptat, foarte repede o să urăşti pe toată lumea.

SUFLETUL: Bine, am înţeles. Ce mai aveţi?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Noi avem datoria să-

ţi arătăm şi partea bună şi partea rea a lucrurilor, chiar dacă alegerea ta devine mai dificilă.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Să-i vedem pe soţii Gomelin. Un cuplu în vârstă, cei doi cred că nu vor mai putea avea copii. Datorită noilor tehnici de fecundare în vitro, această doamnă aflată la menopauză va putea să nască. Vei ajunge în această familie ca un cadou nesperat. Te vor răsfăţa peste măsură. Îi vei iubi şi chiar îi vei adora.

SUFLETUL (din ce în ce mai circumspect): De data asta unde e capcana? Or să mă facă obez îndopându-mă cu bomboane? Mă vor bate la fiecare notă proastă pentru că vor dori să se laude cu rezultatele mele şcolare?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Nu, sunt bătrâni, e adevărat, dar foarte blânzi.

SUFLETUL: Atunci pentru mine e perfect.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Crezi? Îi vei iubi atât de mult încât nu vei fi capabil să ieşi din coconul familial. Vei rămâne totdeauna acasă, închis în tine, inapt să te deschizi către ceilalţi. O vei admira atât de mult pe mama ta, încât în ochii tăi nici o altă femeie nu se va putea compara cu ea. Nici un bărbat nu ti se va părea în stare să-l egaleze pe tatăl tău, care e atât de înțelept, de înţelegător.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Sunt în vârstă şi vor muri curând, lăsându-te orfan. Te vei trezi ca un pui de pasăre căzut din cuib mai înainte de a fi învăţat să zboare. Şi vei trăi permanent cu regretul dispariţiei lor.

SUFLETUL (dezolat): Ce altceva mai aveţi?

Un cuplu făcea dragoste cu pasiune pe mocheta unui salon luxos.

ARHANGHELUL-JUDECATOR GABRIEL: Soţii Chirouble. Se iubesc ei acum cu foc, dar peste câteva zile vor divorţa.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Părinţi despărţiţi. Vei fi încredinţat mamei tale. Ea are un amant care te va detesta. Te vor închide într-un dulap ca să facă dragoste mai liniştiţi. Te va bate de fiecare dată când vei plânge, pentru că se va teme să n-o părăsească amantul din cauza ta. Tatăl tău te va lua uneori în week-end, dar şi el se va interesa mai mult de amantele lui decât de tine.

SUFLETUL: Din ce în ce mai bine…

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Ba nu, aceşti părinţi prezintă unele avantaje. În tine va creşte o ură atât de mare

încât vei vrea să te răzbuni pe viaţă. Vei detesta toate femeile pentru că te vor face să te gândeşti la mama ta. Această indiferenţă te va face irezistibil şi vei deveni un mare seducător. Îi vei urî şi pe bărbaţi din cauza tatălui tău şi, în consecinţă, vei fi însetat de putere pentru a-i domina mai bine. Cu o astfel de copilărie nefericită devii un şef de întreprindere dinamic sau un om de stat autoritar.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Şi pe deasupra, va fi suficient să-ţi povesteşti copilăria cumplită pentru ca toţi să te compătimească şi să-ţi ierte răutăţile.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Şi dacă ai să-ţi scrii autobiografia, ea se va vinde ca pâinea caldă, iar producătorii se vor bate pe drepturile cinematografice. Oamenii se topesc după poveştile unor copilării nefericite.

Ectoplasma Donahue a ezitat o clipă. La prima vedere cuplul acela, care părea că se distrează atât de bine pe mochetă, părea încântător. Totuşi şi-a luat seama.

SUFLETUL: N-am chef să fiu Cosette sau Gavroche. Altceva.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Îmi pare rău, e tot ce putem să-ţi propunem. Grăsanii cu restaurantul, beţivanii cu debitul, tinerii dinamici, bătrânii ramoliţi şi divorţaţii agresivi. Alege repede, căci după aceea va trebui să-ţi alegi handicapurile de sănătate.

SUFLETUL: Bine, dar îmi cereţi să aleg între ciumă şi holeră!

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Trebuia să te gândeşti la asta înainte. Dacă te-ai fi purtat bine cu părinţii, cu nevasta şi copiii, ai fi obţinut un rezultat mai bun şi cu siguranţă că ţi-aş fi făcut propuneri mai convenabile. Mortul dinaintea ta nu a avut decât minus douăzeci de puncte şi am putut să-i oferim o familie agreabilă de negustori de vinuri. Nişte oameni încântători care-i vor da o educaţie excelentă şi fără îndoială şansa de a deveni destul de înţelept pentru a nu mai fi nevoie să se reîncarneze.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Mai există posibilitatea să renaşti într-o ţară din lumea a treia. N-ai să mănânci niciodată pe săturate, dar vei fi înconjurat cu căldură.

SUFLETUL: Dacă tot e să sufăr, mai bine să nu schimb ţara.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Atunci, fără să vreau să te influenţez, te-aş sfătui pentru divorţaţii agresivi. Cu cât vei suferi mai mult în această existentă, cu atât vei avea şansa să

dobândeşti mai multe puncte pentru viaţa următoare. Trebuie să vezi în perspectivă. O existenţă trece repede.

Serafimii proiectează în jur imaginile cu toate cuplurile propuse.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Şi eu cred că asta ar fi o alegere bună. Ţi-ar permite să progresezi. Va fi greu la început, dar vârsta adultă îţi va aduce unele compensaţii.

SUFLETUL (adresându-se lui Gabriel): Dumneata ce spui?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Eu aş alege mai curând familia Pollet, cu beţivanul violent. Sunt convins că nu trebuie să eziţi să alegi o copilărie foarte nenorocită. După aceea lucrurile nu pot decât să se amelioreze. Va veni ziua plăcută în care tatăl tău nu va îndrăzni să te mai lovească pentru că vei fi devenit mai puternic decât el, şi ziua încă şi mai plăcută când vei scăpa de tirania lor, părăsind casa şi trântind uşa în urma ta…

SUFLETUL: Dar mi-aţi reproşat că mi-am neglijat părinţii în existenţa trecută!

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Fiecare viaţă e diferită. Nu există o regulă absolută. E normal să încerci să te sustragi influenţei unor părinţi răi. Chiar dacă îi vei ierta mai târziu, ceea ce-ţi va aduce câteva puncte foarte utile!

Ectoplasma Charles Donahue s-a gândit îndelung, examinând cu atenţie proiecţiile fiecărui cuplu.

SUFLETUL (suspinând): Bine, să fie divorţaţii agresivi.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Îmi menţin părerea că este o alegere bună. În nouă luni, dacă vrei, vei fi reîncarnat în familia Chirouble.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Să trecem acum la problemele de sănătate. Şi pe acestea le vei putea alege. Cu punctele pe care le ai, trebuie să alegi două din următoarea listă: reumatism paralizant, ulcer la stomac, veşnice dureri de dinţi, nevralgie facială cronică, crize de nervi permanente, miopie apropiată de cecitate, surzenie, strabism divergent, strabism convergent, răsuflare urât mirositoare, psoriazis, constipaţie, boala lui Alzheimer, paralizia piciorului stâng, bâlbâit, bronşită cronică, astm.

SUFLETUL: Aăăă…

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Grăbeşte-te, altfel hotărăsc eu în locul tău. Aşteaptă multă lume!

SUFLETUL: Atunci, la întâmplare, ulcer şi astm.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL (notând): Nu e rău deloc. Domnul e cunoscător.

SUFLETUL: În viaţa mea precedentă am suferit de bronşită cronică şi de dureri de dinţi. Era insuportabil. Mai bine să schimb.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Încă o mică formalitate. Vrei să renaşti bărbat sau femeie?

SUFLETUL: Care e diferenţa?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Ca bărbat trebuie să-ţi îndeplineşti obligaţiunile militare şi durata de viaţă e în medie de optzeci de ani. Ca femeie vei naşte în dureri şi vei trăi în jur de nouăzeci de ani.

SUFLETUL: O clipă! Dacă renasc femeie, n-aş mai putea să devin marele şef harismatic şi seducătorul pe care mi l-aţi promis.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Iată o prejudecată de bărbat! Te înşeli, viitorul aparţine tiranilor-femei. „Tiranelor.” E destul să se inverseze rolurile. Toţi bărbaţii vor fi la picioarele tale şi nimic nu te va putea împiedica să-ţi exerciţi puterile de dominare. De altfel, moravurile evoluează mereu. Vedem din ce în ce mai des femei la conducerea naţiunilor sau a societăţilor.

SUFLETUL: Probabil că o naştere doare rău de tot?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Îţi recomand anestezia bazinului. Şi pe urmă, ştii, orgasmul sexual feminin este de nouă ori mai puternic decât orgasmul masculin. Numai femeile cunosc adevărata plăcere.

SUFLETUL: Cu siguranţă că sunteţi mult mai bine informaţi în privinţa asta decât mine.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: De ce crezi că se nasc mai multe fete decât băieţi? Oamenii se informează înainte de a alege.

SUFLETUL: Atunci sunt de acord cu sexul feminin.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Să vorbim acum despre misiunea ta globală. Cu siguranţă că nu-ţi aminteşti, dar sufletul tău a apărut în urmă cu şapte sute de mii de ani având ca sarcină să îndeplinească o operă care să revoluţioneze complet arta picturii. Şi ce văd pe fişa ta? Doar câteva mâzgălituri abia promiţătoare pe marginea caietelor tale de şcolar. N-ai profitat de nici una din vieţile tale anterioare pentru a-ţi îndeplini misiunea.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL (dezamăgit): Iată de ce omenirea a rămas de căruţă în multe domenii... E destul ca cineva să nu-şi îndeplinească destinul pe pământ pentru ca un întreg domeniu artistic sau ştiinţific să nu se mai dezvolte!

SUFLETUL: Cu toată munca pe care trebuia s-o fac acolo jos, n-am avut niciodată un minut liber pentru distracţii.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL (consternat): Îţi baţi joc de noi? Constat că în existenţele tale precedente ai fost vânător de mamuţi, conducător de şaretă, şambelan într-un castel, explorator în Africa, pescuitor de perle, actor de cinema şi, în tot timpul ăsta, n-ai reuşit să faci rost nici măcar de o singură săptămână ca să pictezi un tablou?

SUFLETUL: Mi-e teamă că nu m-am gândit niciodată la asta.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Acum va trebui să te gândeşti. Întreaga omenire aşteaptă aportul tău în pictură. Din cauza leneviei tale, pictura este şi acum în căutarea unui al doilea suflu. Sute de pictori şi de graficieni te aşteaptă pentru a se exprima mai bine şi a-şi îmbogăţi mesajul. Unii mor fără să fi pictat nimic.

SUFLETUL: Zău că-mi pare rău. Mă voi strădui ca de data asta să fac cum o să pot mai bine. Totuşi pictura e o meserie cu care mori de foame. Deseori trebuie să aştepţi cincizeci de ani ca să fii în sfârşit recunoscut.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL (ironic): Şi, mă rog, domnul e grăbit, pierde cumva trenul? Vei dispune de nouăzeci de ani pentru a reflecta şi a cumpăra pensule, nu-ţi ajunge?

SUFLETUL: Şi pe urmă, ca femeie, îmi va fi şi mai greu să mă impun...

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Greutăţile îţi vor creşte meritele. Dacă opera va fi atât de tulburătoare pe cât ne aşteptăm, dacă îţi realizezi capodopera, promit să-ţi acord şapte sute de puncte la următoarea trecere. Asta îţi va permite bile negre de o sută de puncte! Destul ca să duci o mică viaţă de destrăbălat între două tablouri.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Dacă domnul e grăbit, îi putem aranja figura lui Mozart.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Bună idee, figura lui Mozart!

SUFLETUL (interesat): Ce e asta figura lui Mozart?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Îţi realizezi foarte repede capodopera, eşti pe jumătate recunoscut, câştigi exact

cât să supravieţuieşti şi să continui să compui mult şi minunat, şi pe urmă, hopa! Mori tânăr. La treizeci şi cinci de ani, ca Wolfgang Amadeus Mozart. Dacă vrei, putem să mergem până la treizeci şi nouă de ani.

SUFLETUL (interesat): E tentant. Accept cu dragă inimă. Mulţumesc.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Aşteaptă, încă n-am terminat. Ne-a mai rămas să-ţi alegem moartea.

SUFLETUL: Moartea mea! Păi sunt mort!

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Vorbesc de viitoarea ta moarte. Trebuie să hotărâm totul dinainte.

SUFLETUL: Vreţi să spuneţi că ultima dată am optat în mod stupid pentru platan?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Ei, da! Acum ce vrei? Un alt accident de maşină, o *overdose* de cocaină, să fii asasinat de unul din fanii tăi sau de adoratorii tăi respinşi? Dispunem de toate morţile posibile: abuz al poliţiei, ghiveciul cu flori care cade din întâmplare de pe balcon, înecul, sinuciderea. Cu cât moartea e mai dureroasă, cu atât punctele sunt mai multe. Datorită celor cinci sute de puncte câştigate, mulţi dintre catharii aruncaţi în flăcări au putut să sfârşească astfel cu ciclul reîncarnărilor. Pe vremea aceea era la modă sacrificarea prin foc. Dar acum sunt altele mai moderne. Dobândeşti trei sute de puncte dacă ai pierit condamnat nevinovat pe scaunul electric sau victimă a unui cancer generalizat.

SUFLETUL: Atâta pagubă pentru punctele suplimentare. Aş dori să mor repede, fără să-mi dau seama şi în patul meu. Să mă culc viu şi să mă trezesc mort.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Îmi pare rău, ectoplasmă Donahue, dar cu nota pe care ai primit-o, nu-ţi putem oferi un deces atât de plăcut. Trecerea de la viaţă la nefiinţă nu poate să-ţi fie decât violentă. De altfel, asta va conferi operei tale o aură suplimentară. Gândeşte-te la Van Gogh! Iată un om care a ştiut să picteze bine, să sufere mult şi să moară în mod dureros. În consecinţă, şi-a meritat cele şase sute de puncte şi a putut să încheie ciclul reîncarnărilor. A devenit un spirit pur. Ia-l drept exemplu.

SUFLETUL (plângăreţ): Dar nu vreau să sufăr!

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Oricum, nu trăim pe pământ ca să ne amuzăm. Pe lângă asta, cu părinţii pe care ţi i-ai ales, începuturile tale în viaţă n-au să fie deloc roze!

SUFLETUL: E insuportabil! Bine, aleg sinuciderea. Dar o sinucidere rapidă şi fără dureri.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Aruncă-te pe fereastră.

SUFLETUL: Imposibil. Totdeauna am avut rău de înălţime.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Taie-ţi venele în cada cu apă călduţă. Dar ai grijă să tai adânc, altfel scapi, şi aşa n-o să meargă. Să ai grija să-ţi ascuţi bine briciul.

Ectoplasma Donahue se strâmbă dezgustată.

SUFLETUL: Bine, rămânem la sinuciderea cu briciul…

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL (citind nodurile sforicelei): Deci, recapitulez. Am căzut de acord că vei renaşte femeie, cu un ulcer la stomac şi cu crize de astm. Părinţii tăi divorţaţi te bat măr. Te grăbeşti să pictezi afurisitul acela de tablou. Mori în cadă cu venele tăiate. În rest eşti liber să improvizezi. Următorul!

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR RAFAEL: Nu încă. Mai e de întocmit fişa semnalmentelor.

SUFLETUL: Asta ce mai e?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Nu te nelinişti. Trebuie să-ţi stabilim câteva calităţi. Dar aici n-ai voie să spui nimic, noi hotărâm totul.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Enumăr:

Forţă fizică: nivel inferior mediei.

Frumuseţe: superioară mediei.

Intensitate a privirii: superioară mediei.

Sonoritate a vocii: nivel mediu.

Harismă: nivel foarte ridicat.

Abilitate la jocurile de spirit: nivel inferior.

Aptitudine pentru minciună: nivel superior.

Aptitudini tehnice: nivel inferior.

SUFLETUL: Ce înseamnă asta?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Că doamnei îi va fi greu să-şi obţină permisul de conducere sau că va fi incapabilă să-şi repare singură maşina de spălat. Asta e tot.

SUFLETUL: Şi? Din moment ce voi fi frumoasă şi inteligentă, voi găsi totdeauna pe cineva să-mi rezolve problemele.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Continui:

Inteligenţă: medie.

Capacitate de seducţie: nivel superior.

Rezistentă: nivel inferior.

Încăpăţânare: nivel superior.

Aptitudini culinare: nivel inferior.

Iritabilitate generală: nivel superior.

SUFLETUL: Voi fi irascibilă?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Da, destul.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL (agasat că e mereu întrerupt):

Aptitudine de a cânta la un instrument muzical: nivel inferior.

Aptitudine de a trage cu revolverul: nivel superior.

Dispoziţie pentru activităţile sportive: nivel inferior.

Dorinţă de a avea copii: medie.

SUFLETUL: Ah, grozav liber-arbitru! Ce-o să-mi mai anunţaţi? Că voi fi dotată pentru dezlegarea de cuvinte încrucişate? Pentru o reîncarnare aleasă sunt totuşi prea multe elemente predeterminate şi independente de voinţa mea. Protestez.

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Vezi, ai şi devenit colerică! Hai să isprăvim:

Aptitudine pentru încăierare: nivel superior.

Smiorcăieli: nivel superior.

Gust pentru aventură: nivel inferior.

Haide, următorul!

SUFLETUL: Încă o întrebare. O să-mi amintesc de toate astea?

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR MIHAIL: Bineînţeles că nu. Nu-ţi vei aminti de nimic, nici măcar de trecerea ta pe aici. Ar fi prea simplu!

ARHANGHELUL-JUDECĂTOR GABRIEL: Totuşi, din când în când, ţi se va părea că ai nişte presentimente, nişte intuiţii. Asta e tot ce-ţi va rămâne din această convorbire. De tine depinde să ai încredere în intuiţiile tale. Dar, destul cu vorba. Grăbeşte-te să cobori mai înainte ca părinţii tăi să fi terminat de făcut dragoste, altfel o să pierzi trenul. Haide, fugi!

Următorul client!

235 – MITOLOGIE CREŞTINĂ

„Vom fi fraţii îngerilor. Când vom fi conduşi la Curtea

Cerească, vom fi fermecaţi de splendorile corurilor îngereşti. Şi ce bucurie să fraternizezi cu aceste miriade de Spirite preafericite o întreagă Eternitate! Îngerii sunt nişte spirite excepţionale pe lângă care artiştii şi geniile noastre nu sunt decât nişte pigmei.”

Canonicul G. Panneton

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francisc Razorbak

236 – MANUAL DE ISTORIE

HARTA COMPLETĂ A TERITORIULUI MORŢILOR

1. Decolare.

2. Încetarea oricărui semn de viaţă. Emiterea unui semnal radio cu o frecvenţă de aproximativ 86 khz.

3. Coma.

4. Ieşirea din lume.

6. Zbor prin spaţiu. Durata: aproximativ 18 minute.

7. Apariţia unui vast cerc de lumină rotitoare numit Continentul Ultim. Limburi. Plajă albastră.

8. Acostare pe Teritoriul 1.

TERITORIUL 1

Zona: 18 minute de comă.

Culoare: albastru.

Senzaţii: atracţie, apă, spaţiu. Prospeţime şi bucurie.

Atracţia unei lumini limpezi.

Recomandare pentru a merge mai departe: să nu te temi să treci primul zid al morţii.

Se termină cu Moch 1.

TERITORIUL 2

Zona: 21 minute de comă.
Culoare: negru.
Senzaţii: teamă, repulsie, frig, groază.
Confruntare cu cele mai penibile dintre amintiri pe nouă cornişe din ce în ce mai abrupte.
Lumina în continuare prezentă, dar estompată de amintiri.
Recomandări pentru a merge mai departe: să-ţi înţelegi bine trecutul şi să fii capabil să-ţi asumi fiecare faptă.
Se termină cu Moch 2.

TERITORIUL 3

Zona: 24 minute de comă.
Culoare: roşu.
Senzaţii: plăcere, foc, căldură, umiditate.
Confruntare cu cele mai perverse dintre viciile tale şi cu cele mai nebuneşti fantasme. Aici ies la suprafaţă dorinţele refulate. Să le faci faţă fără să te laşi dominat. În cazul în care te laşi în voia lor, rişti să rămâi lipit de peretele vâscos.
Recomandare pentru a merge mai departe: să-ţi accepţi fantasmele, fără să te împotmoleşti în ele.
Se termină cu Moch 3.

TERITORIUL 4

Zona: 27 minute de comă.
Culoare: portocaliu.
Senzaţii: luptă împotriva timpului, curenţi de aer, vânturi puternice.
Imaginea unui şir de morţi care se întinde la infinit, înaintând lent printr-o câmpie imensă, cilindrică.
Confruntare cu timpul. Învăţarea răbdării, cu minute transformate în ore şi cu ore transformate în luni. Posibilitatea unor întâlniri şi discuţii cu morţi celebri.
Recomandări pentru a merge mai departe: să te eliberezi de teama că-ţi pierzi timpul sau de dorinţa de a câştiga timp. Acceptă imobilismul. Comportă-te ca şi cum ai fi nemuritor.
Se termină cu Moch 4.

TERITORIUL 5

Zona: 42 minute de comă.

Culoare: galben.

Senzaţii: pasiune, forţă, atotputernicie. Soluţii la toate misterele până atunci imposibil de înţeles. Descoperirea unui sens în chakras şi apariţia celui de al treilea ochi pentru yoghini. Descoperirea căii Tao pentru taoişti. Rezolvarea secretelor Kabbalei pentru evrei. Apariţia grădinii lui Allah pentru musulmani şi a Edenului pentru creştini.

Locul cunoaşterii absolute. Totul îşi găseşte raţiunea de a fi. Descoperirea sensului vieţii, de la marele infinit până la micul infinit.

Recomandări pentru a merge mai departe: să nu te laşi impresionat de cunoaştere. Să te laşi invadat de cunoştinţe fără să vrei să le devorezi pe toate ca pe nişte bunătăţi spirituale.

Se termină cu Moch 5.

TERITORIUL 6

Zona: 49 minute de comă.

Culoare: verde.

Senzaţii: de mare frumuseţe, descoperirea unor peisaje somptuoase, imagini de vis, de adevărată perfecţiune, flori splendide, plante minunate terminându-se în formă de stele multicolore. Ţinutul verde este ţinutul frumuseţii absolute.

Dar este şi locul unei încercări neaşteptate. Vederea frumuseţii absolute atrage după sine propria ta negare. Te simţi hidos, inutil, grosolan, necioplit.

Nu mai e o senzaţie de umilire, ci o impresie de negare a propriului eu.

Recomandare pentru a merge mai departe: să-ţi accepţi propria urâţenie.

Se termină cu Moch 7.

TERITORIUL 7

Zona: 51 minute de comă.

Culoare: alb.

Loc populat cu îngeri şi diavoli. În centru se află fluviul lung al morţilor. În fund se înalţă muntele de lumină al Judecăţii de Apoi. Aici se termină migraţia sufletelor spre noi reîncarnări. Trei arhangheli le cântăresc meritele.

Recomandări pentru a merge mai departe: să fii gata să plăteşti pentru toate faptele rele pe care le-ai făcut. Să ceri spontan o reîncarnare care să-ţi permită să repari greşelile şi prejudiciile provocate în existenţele precedente.

Se termină la muntele de lumină.

Manual de istorie, anul II, curs elementar

237 – TEAMĂ

Apărut în modesta publicaţie *Micul Thanatonaut ilustrat,* interviul lui Charles Donahue s-a bucurat de un răsunet mondial. A fost tradus în toate limbile şi comentat de eminenţi psihologi, filozofi, preoţi, psihanalişti şi politicieni.

Evident, cel mai vorbăreţ s-a arătat prietenul nostru, preşedintele.

A mobilizat toate canalele de televiziune pentru un discurs care anunţa intrarea într-o eră mesianică. A afirmat că thanatonautica va deschide toate porţile rămase până atunci închise. Va exista de aci încolo un înainte şi un după al descoperirii Continentului Ultim. Ascultându-l, ghiceai că în realitate ar fi dorit ca această nouă eră să fie numită lucinderiană. Gata cu calendarul creştin, cu înainte şi după Cristos. Ne aflăm în anul 68 după naşterea lui Jean Lucinder.

Chiar dacă Lucinder n-a câştigat adeziunea tuturor, fiecare a înţeles că se produsese ceva esenţial. Se deschisese o mare poartă, lăsând furtuna să mături o încăpere multă vreme închisă.

Ce răsturnare colosală să afli că moartea era o ţară, că această ţară era populată cu îngeri, că nişte arhangheli judecau acolo vieţile noastre trecute… *Convorbire cu un muritor* ne mai adusese la cunoştinţă şi faptul că trăiam într-o lume morală.

Existau aici moduri bune şi rele de a te comporta. Oamenii nu mai erau pe pământ decât nişte şcolari care aveau sarcina să-şi înveţe bine lecţiile, anume empatia, generozitatea, elevarea conştiinţei.

Era atât de simplu, de pueril, de moral. Numai cărţile catehismului se gândiseră la asta şi, de-a lungul secolelor, un

număr tot mai mare de oameni încetase să mai creadă în ele. Dar câţi călugări de toate confesiunile nu repetaseră dintotdeauna că viitorul aparţine oamenilor buni!

Era prea târziu să intervin când mi-am dat seama de riscurile unei astfel de dezvăluiri. De acum înainte toată lumea ştia. Important era să-ţi speli karma de toate miasmele şi să eviţi să-ţi pătezi existenţa cu cea mai mică josnicie. Să trăieşti, să suferi, să mori. Nimic nu mai avea importanţă, totul nu era decât un episod până la apogeul spiritului pur.

Am meditat la toate astea pe terasa thanatodromului nostru. Prin ferestrele mari, luminate de flăcările slabe ale lumânărilor, zăream sclipirea stelelor.

Amandine, starul nostru, se comporta ca o mare preoteasă. Nu se mai îmbrăca decât în veşminte chinezeşti lungi, de culoare neagră, cu guler ridicat şi cu fusta crăpată până sus. Înlocuise toate lămpile cu candelabre. Eram învăluiţi de o lumină portocalie.

Eu am rupt primul tăcerea:

— Ne aflăm într-un moment critic. Suntem depăşiţi de evenimente. Nu mai controlăm nimic. Thanatonautica ne scapă.

— Trebuia să ne aşteptăm la asta, prea atingea multe puncte esenţiale, a declarat Amandine cu o voce de tragediană. Descoperind moartea, am dat un sens vieţii.

Mereu irascibilă, Stefania s-a înfuriat:

— La fel i s-a întâmplat şi lui Cristofor Columb. A descoperit America, dar şi-a ratat întoarcerea. Îşi închipuia că-i impresionează pe oameni cu papagalii şi cu ciocolata lui. Dar ei l-au luat în bătaie de joc. Am merita să păţim şi noi la fel!

Iar Columb…

— Sărmanul Columb a murit în mizerie şi uitare, a remarcat Rose. Noi n-am ajuns chiar acolo.

— Dar lucrul cel mai rău a fost că descoperirea i-a scăpat complet, s-a enervat iar italianca. Dovada e că America se numeşte aşa după numele lui Amerigo Vespucci, singurul descoperitor oficial recunoscut atunci de curtea Spaniei. Şi noi suntem deposedaţi de munca noastră!

Manifestându-mi acordul, am lovit cu pumnul în măsuţă, gata să răstorn cocteilurile pregătite de Amandine. Era ceva ciudat, dar după abandonul lui Raoul, mă simţeam obligat să fac gură în locul lui. De parcă în grupul nostru trebuia neapărat să existe un personaj irascibil şi sanguin!

— Trebuie să ne păstrăm stăpânirea asupra thanatonauticii, am strigat eu. Noi am fost deschizătorii de drum, controlul ei ne revine de drept nouă.

— Scumpul meu, după publicarea articolului *Convorbire cu un muritor,* suntem depăşiţi, a spus Rose suspinând.

— Aţi auzit ce spunea la actualităţi? s-a aprins Stefania. Numărul crimelor şi al delictelor a scăzut brusc. Numai nebunii mai ucid!

— Ce facem? a întrebat Amandine cu simţul ei practic.

— Nimic, a zis Rose. Vom fi confruntaţi cu un val de politeţe generală. Lumea n-a mai cunoscut niciodată asta. O să vedem ce se va întâmpla.

Tăcuţi şi dezolaţi, am degustat în tăcere băuturile, prea dulci şi insuficient alcoolizate. Ptiu!

238 – MITOLOGIA INDIENILOR DIN AMAZONIA

Pe vremuri, indienii guarani trăiau în cer cu zeii. Ocupaţia lor consta în întreţinerea focului stelelor şi a strălucirii planetelor. Într-o zi însă, un vânător tânăr şi neîndemânatic a străpuns bolta cerească trăgând cu arcul. Şi atunci i-a apărut pământul cu toate bogăţiile lui. Turmele, vânatul, stupii cu miere, peştii, fructele i-au părut atât de apetisante încât le-a vorbit despre ele şi fraţilor săi. Profitând de un moment de neatenţie al zeilor, guaranii au aruncat în jos o liană ca să coboare pe pământ. Au ajuns astfel pe marele fluviu Orenoc, în inima pădurii. S-au înfruptat din bunătăţile terestre, dar în curând, sperioase, animalele au devenit din ce în ce mai rare. Ploaia a căzut peste fructe şi ele au putrezit. Dârdâind de febră, indienii au cerut să se reîntoarcă printre zei. Dar era prea târziu. Bolta cerească se închisese la loc şi guaranii au fost condamnaţi să trăiască pe acest pământ plin de dificultăţi pe care-l râvniseră atât de mult.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de Francis Razorbak

239 – O LUME PLINĂ DE BLÂNDEŢE

Lumea a devenit treptat mai bună. Nimeni nu-şi mai păta karma cu fapte rele, de teamă să nu se pomenească într-o zi crăpând de foame în Africa, fără locuinţă la New York sau cu indemnizaţie de şomaj la Paris.

Nici un roman sf nu ar fi îndrăznit să imagineze o realitate atât de suavă. Bunătatea câştiga peste tot teren, ca o boală contagioasă.

Ploua cu donaţii. Trebuia să stai la coadă ore în şir ca să donezi un cec sau cele mai bune haine pe care le aveai. Spitalele, depăşite de solicitări, au fost nevoite să întocmească liste de aşteptare pentru a-i satisface pe numeroşii donatori de sânge.

Conflictele endemice din lume s-au stins de la sine, constrângându-i pe negustorii de arme încântaţi la culme să pună capăt unui comerţ generator de punctaj negativ. De acum înainte, tot ceea ce putea să fie considerat mai mult sau mai puţin o faptă rea era hărăzit dispreţului general. Toxicomanii au rămas fără furnizori. La o simplă cerere, bancherii acordau credite cu cele mai mici dobânzi. Nu se mai informau asupra capacităţii de rambursare a clienţilor. Un faliment pentru generozitate le-ar fi adus cu siguranţă un punctaj foarte bun pe lumea cealaltă.

Sufletele bune se înghesuiau în faţa mâinilor întinse ale cerşetorilor. Aceştia din urmă s-au dotat cu maşini care primeau cărţi de credit şi nu au mai acceptat cecurile decât cu prezentarea unui act de identitate.

Nimeni nu-şi mai zăvora uşa, sistemele de alarmă ieşiseră din uz. De acum înainte puteai să-ţi laşi larg deschise uşile apartamentului, ale maşinii, ale seifului. Nimeni nu se mai gândea să fure!

Se sfârşise cu meschinăriile, cu spargerile, cu altercaţiile, cu încăierările, cu violenţele. În schimb înflorea comerţul. Nevrând să păcătuiască prin avariţie, toată lumea îşi înmulţea cadourile către toţi. Imediat ce un orb părea că doreşte să traverseze strada, i se întindeau zeci de braţe şi multe persoane nevăzătoare se pomeneau astfel, fără să fi vrut, rătăcite pe trotuarul opus.

Ţările din lumea a treia au primit subsidii considerabile.

Dacă nu treceai marele examen şi erai obligat să te reîncarnezi într-o ţară săracă, era bine să fii sigur că s-a îmbogăţit între timp şi că viitoarea ta viaţă acolo va fi mai confortabilă. Devenise o temă de interes general diminuarea considerabilă a numărului de familii de condiţie proastă unde urmau să aibă loc renaşterile.

Oamenii afişau zâmbete mai mult sau mai puţin forţate, evitând să-şi nemulţumească aproapele prin încruntări, strâmbături sau vorbe urâte.

Toţi înregistraseră regulile aşa cum se cuvine şi ştiau acum că ciclul de reîncarnări continua la infinit dacă nu deveneai destul de bun şi destul de înţelept pentru a merita transformarea în spirit pur. Aşa că fiecare se comporta cum putea mai bine.

Atelierele de pictură, de muzică, de olărit şi chiar de bucătărie erau arhipline. Poate că şi alţii, asemenea ectoplasmei Donahue, erau purtătorii unui talent ascuns care trebuia să se realizeze cât mai repede. De altfel, chiar şi operele cele mai urâte găseau cumpărători. Nişte protectori frământaţi de grija pentru sărmanii artişti le expuneau lucrările în propriile lor saloane.

Toţi se străduiau să înveţe, să progreseze, să ştie, să devină mai buni. „Întreţineţi-vă frumuseţea sufletului. Cultivaţi-l ca pe o grădină”, spuneau sus şi tare prospectele publicitare ale şcolilor prin corespondenţă.

Patronii îşi rugau salariaţii să accepte creşterea salariilor şi aceştia refuzau, doritori mai curând să dispună de timpul lor liber pentru a-şi explora talentele. „Biblioteci, nu bani”, cereau sindicaliştii. Zidari voluntari au pornit cu elan să construiască biblioteci.

Simultan, bineînţeles, s-a înregistrat şi o revenire a interesului pentru thanatonautică. Toată lumea ar fi dorit să urce acolo sus pentru a-şi regăsi „scumpii dispăruţi” sau, cel puţin, să-şi dea seama cum stă cu karma!

240 – MITOLOGIA INDIENILOR NAVAJO

Indienii din America, şi în special indienii navajo, au o teamă maladivă faţă de moarte. În aşa măsură încât abia dacă sunt în

stare să se apropie de un cadavru. Când o persoană moare, ei o îngroapă repede cu un mare dezgust şi cu tot felul de precauţii pentru a o atinge cât mai puţin posibil. Cadavrul este îngropat într-un loc secret, cât mai departe de sat. Nimeni nu se mai atinge de lucrurile mortului, nimeni nu se mai apropie de cortul lui, considerându-se că tot ce a fost al lui acum e murdar.

În mitologia navajo, există doi Gemeni Eroici care în vremurile îndepărtate au furat armele soarelui pentru a masacra monştrii care voiau să-i ucidă pe indienii navajo.

Aceşti monştri sunt Bătrâneţea, Murdăria, Sărăcia şi Foamea. Faptul că aceşti monştri sunt încă în viaţă nu este decât o confuzie a Gemenilor Eroici, căreia nu trebuie să i se dea atenţie.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

241 – ÎN CĂUTAREA LUI F.M.

Preocupat cu băutura, Raoul nu remarcase nimic din aceste schimbări profunde. Cura lui de dezintoxicare nu prea reuşise. Se apucase iar de băutură, chiar dacă găsea din ce în ce mai rar un barman care să accepte să-l servească atunci când atingea un stadiu avansat de beţie.

Prin urmare, la thanatodrom nu eram decât eu şi cele trei femei „ale mele”: Rose, Stefania şi Amandine. În această perioadă, cel mai mult ne plăcea să ne petrecem timpul devorând anunţurile de naşteri din ziare, în căutarea reîncarnării lui Freddy. F.M., F.M., F.M.

Descoperiserăm o groază de bebeluşi F.M.! Francois Morlon, Fatima Maouich, Frank Mignard, Felicitee Munin, Fernand Melissier, Florent Mouchignard, Fabien Mercantovitch, Firmin Magloire, Florence Merwin… De fiecare dată ceream o întâlnire cu fericiţii părinţi, dar când îi arătam copilaşului, printre alte ceasuri, stilouri şi medalii, ceasul, stiloul şi medalia care-i aparţinuseră lui Freddy, nici unul până atunci nu-şi întinsese mânuţa spre aceste obiecte ale prietenului nostru săvârşit din

viaţă.

— E prea devreme, mă consola Rose. Îţi aminteşti ce coadă mare era? Probabil că Freddy e încă blocat în mulţimea din zona galbenă. Şi Victor Hugo era acolo şi-şi aştepta reîncarnarea. Dacă nici el nu trecuse, deşi are câteva secole înainte, atunci ce să mai zic de Freddy!

— Defuncţii nu înaintează toţi cu aceeaşi viteză. Guraliv cum era, Victor Hugo îşi pierde timpul în discuţii. Alţii se grăbesc. Ai văzut şi tu cât de grăbită era ectoplasma Donahue să se reîncarneze!

— Se recomandă să ai răbdare şi Freddy a ştiut întotdeauna să se arate răbdător, mi-a amintit Rose.

În realitate, o bănuiam că trăgea nădejde să nască ea viitoarea întrupare a rabinului-coregraf. De altfel, după o sumedenie de discuţii, ni l-am botezat dinainte pe viitorul nou-născut Frederic Marcel Pinson. Dar între noi îl şi numeam Freddy junior.

Am asistat la naştere. Cât era de frumos! Făceai dragoste şi, după nouă luni, toată acea iubire se transforma într-un pepenaş roz şi gingaş de 3,2 kg, însetat de afecţiune. Niciodată nu mai fusesem atât de emoţionat. Nici măcar imaginea Continentului Ultim nu era nimic pe lângă acest miracol atât de simplu şi repetat de miliarde şi miliarde de ori: apariţia unei vieţi.

În urmă cu câteva zile, eram doi în apartamentul nostru din thanatodromul de la Buttes-Chaumont. Acum eram trei. Există oare magie mai admirabilă? Faţă de asta, thanatonautica şi karma mea nu erau decât fleacuri. Numai el conta. „Freddy junior” al nostru.

242 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Notă către serviciile interesate

Considerăm ca pe o enormă greşeală faptul că thanatonautica a fost lăsată să se dezvolte. Acum înregistrăm peste zece decolări pe zi. Tehnica devine din ce în ce mai sigură. Heruvimii, serafimii, îngerii şi diavolii sunt din ce în ce mai stingheriţi în munca lor.

Răspunsul serviciilor interesate

Să nu exagerăm. Thanatonautica, o ştim cu toţii, se înscrie într-o lungă tradiţie. O tradiţie milenară. I-am lăsat totdeauna să intre pe cei care ştiu să intre. Nimic nu justifică încă o schimbare de atitudine.

243 – FILOZOFIE TAOISTĂ

„Orice viaţă este ca un vis. Nu trebuie să te întristezi din cauza morţii, care nu este decât o schimbare de formă. De ce-am regreta un sălaş locuit o singură zi?"

Lao Zi

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

244 – JUNIOR

Am aşteptat un an înainte de a-l supune pe Freddy al nostru testului cu obiectele personale ale răposatului Freddy senior.

Era o tehnică tibetană de recunoaştere a reîncarnărilor. La unele triburi din Africa exista un obicei similar. I se tăia o falangă mortului pentru a se descoperi foetusul care se va naşte fără această falangă. Ceremonia tibetană de recunoaştere ni se părea mai adecvată.

În patru labe pe mochetă, copilul s-a uitat, la acea mulţime de ceasuri, stilouri şi medalii ca la nişte jucărioare interesante şi inedite. Rose, Amandine şi cu mine ne lăsaserăm în genunchi lângă el. De obicei ţineam departe de el acest gen de obiecte, de teamă să nu le strice sau, şi mai rău, să nu le înghită.

Micuţul a fost atras mai întâi de ceasuri, a scuturat vesel

câteva, făcând în aşa fel încât să spargă două (justificând astfel toate temerile mele precedente în privinţa propriilor mele bunuri) şi l-a apucat, în sfârşit, plin de tandreţe, pe cel care aparţinuse dragului nostru rabin.

Ne şi pregăteam să ne aruncăm unul în braţele celuilalt. Freddy Meyer revenise pe pământ sub trăsăturile fiului nostru! Rose însă ne-a calmat.

— Să nu ne ambalăm, a şoptit ea în timp ce puştiulache continua să se învârtească printre obiectele nenumărate aşezate pe covor.

Am sărit din nou când l-am văzut agitând plin de mândrie stiloul lui Freddy. Îl alesese dintre toate şi imediat pusese mâna pe el.

În clipa aceea eram convins că-l regăsisem pe adevăratul Freddy Meyer. Doar dacă nu cumva ne regăsise el pe noi, acolo sus, în momentul când trebuise să-şi aleagă părinţii. Nu era deloc prost înţeleptul nostru. Ştia el foarte bine că o să-i recunoaştem! În orice caz, eu eram sigur. Karma lui Freddy Meyer era una şi aceeaşi cu a lui Frederic Marcel Pinson.

Cât timp aveam să câştigăm gândindu-ne la toate cunoştinţele pe care copilul nostru le deţinea de pe acum!

— Imediat ce va împlini vârsta, îl voi înscrie la un curs de dans şi coregrafie, a spus cu entuziasm Amandine.

— Va frecventa şi o şcoală talmudică, am completat eu. Pe lângă asta, dacă-i vom povesti lui Freddy junior viaţa lui Freddy senior, asta îi va permite să facă un salt înainte formidabil în ciclul reîncarnărilor.

— Va profita dintr-o dată de şaizeci de ani de experienţă. Va fi primul om care va dispune de amintirile a două vieţi.

Rose nu şi-a ascuns marile ambiţii pe care le nutrea pentru copilul nostru minune.

— La douăzeci de ani va fi un mare înţelept. Poate că asta i s-a întâmplat şi lui Mozart. Era reîncarnarea unui alt muzician fantastic şi părinţii lui au înţeles asta imediat.

Încântaţi şi fermecaţi, nu mai conteneam cu propunerile de viitor.

Nu mai eram atenţi la copilaş şi, deodată, am simţit un duş rece când l-am văzut lăsând stiloul negru al lui Freddy senior pentru un creion mult mai atrăgător, de un portocaliu fluorescent.

L-am urmărit cu răsuflarea tăiată în timp ce-şi continua

peregrinările. A aruncat cât colo ceasul şi medalia defunctului rabin ca să poată apuca mai bine o brichetă cu unică folosinţă de un albastru ca marea şi un baton de ciocolată înfăşurat într-o hârtie aurită. Se sfârşise. Deodată ne-am uitat la fiul nostru preaiubit ca la un străin. O reîncarnare a vreunui tip comun pe care nici măcar nu-l cunoşteam!

Rose a încercat să ne consoleze şi să se îmbărbăteze pe sine asigurându-ne că, totuşi, fusese probabil o persoană bine dacă a revenit pe pământ într-o familie ca a noastră.

Totuşi nu era Freddy, şi copilul ni s-a părut dintr-o dată – cum să zic? – străin. Eram dezamăgiţi. Dădusem naştere doar unui copilaş normal, provenit din karma nu se ştie cui. Nu era rezultatul existenţei unui om sfânt, ci pur şi simplu a unui om.

Acum aveam impresia că adoptasem un mic corean sau că fusesem traşi pe sfoară cu o marfa de altă calitate.

Ce decepţie! Micuţului i s-a permis totuşi să-şi mănânce batonul de ciocolată. S-a murdărit tot pe faţă şi Rose l-a curăţat aproape cu dezgust.

Seara, în pat, ne-am certat. Soţia mea mi-a reproşat că m-am comportat cam uşuratic botezându-l pe copil cu prenumele lui Freddy. Acum, când ştiam că nu era el, va târî după sine ca pe o ghiulea acest nume, propriu unei vieţi care nu-i aparţinea!

Cu o rea-credinţă pe care n-o avusesem până atunci, i-am replicat tăios că vina era a ei. La urma urmelor, burta ei fabricase „chestia” aia. Nu a mea. Dacă şi-ar fi dat mai multă osteneală, i-ar fi reuşit mai bine copilaşul! Furioasă, Rose a aruncat perna cât colo şi mi-a răspuns că ştiusem de la început că nu exista decât o şansă la un miliard ca lucrurile să se întâmple aşa cum am dorit noi. Şi, cu toată dezamăgirea, am recunoscut că aceeaşi şansă dintr-un miliard se menţinea şi în cazul regăsirii „adevăratului” Freddy.

Şi ea era dezamăgită, dar asta nu trebuia să ne facă să uităm că acel copil era al nostru, purtând genele ei şi ale mele. De ce n-ar fi ajuns mai târziu o persoană bine?

— Poate că ar trebui să-l facem să orbească pentru ca să aibă într-adevăr aceleaşi şanse şi acelaşi talent ca celălalt, am zis eu rânjind.

Lui Rose i-a sărit muştarul. În fond, vorbeam despre copilul ei şi, ca orice mamă, avea să-l apere cu dinţii. Niciodată n-o mai văzusem aşa de furioasă. Mi-a aruncat în faţă o grămadă de reproşuri vechi. Lipsa de iniţiativă, veşnica supunere faţă de

Raoul, lipsa de caracter, incapacitatea de a-i împiedica pe mama şi pe fratele meu să ne calce casa, invitându-se hodoronc-tronc la masă, fără să le pese dacă ea avusese sau nu timp să facă pregătiri şi fără să aducă măcar o floare, zgârciobii!

I-am răspuns că, oricum, nu era chiar aşa de mare bucătăreasă, că era atât de absorbită de munca ei de astronom încât abia se ocupa de dragul ei Freddy junior când, în fond, ea era mama.

Un reproş atrăgea după el altul, fără ca vreunul din noi să fi dorit să-l pronunţe. Până la urmă Rose s-a îmbrăcat cu nişte haine la întâmplare şi a fugit la mama ei.

M-am pomenit singur, ca un idiot, în compania lui Freddy junior care, auzind că cineva plânge, a dat şi el drumul la sirene. I-am agitat zadarnic jucăriile preferate şi până la urmă a trebuit să-l iau cu mine în pat.

Fiul meu a aţipit, iar eu m-am trântit într-un fotoliu şi-am încercat să mă liniştesc puţin citind o carte de groază. Când citeşti nişte lucruri cu adevărat îngrozitoare, propriile tale probleme se mai estompează, numai că tot nu reuşeam să-mi uit comportarea absolut meschină faţă de Rose şi ororile pe care i le spusesem.

Tocmai atunci s-a găsit şi Raoul să se întoarcă pe neaşteptate la thanatodrom şi să intre în apartamentul meu.

Era beat criţă, abia se mai ţinea pe picioare, dar a înţeles că eram foarte abătut. I-am povestit scena pe care o avusesem cu nevasta mea. Raoul m-a privit ciudat apoi, cu siguranţa unui beţiv, s-a apropiat de mine şi a declarat:

— Michael, a venit momentul să-ţi dezvălui cel de-al doilea secret.

În mod obişnuit m-aş fi grăbit să-mi astup urechile sau i-aş fi tras un pumn zdravăn ca să-l fac să tacă. Dar acum eram prea abătut. Uitând toate promisiunile făcute soţiei mele, am insistat să vorbească:

— Are vreo legătură cu Rose?

— Ăăăă, da, dacă vrei.

— Haide, vorbeşte.

S-a trântit pe mocheta debarasată acum de toate relicvele lui Freddy senior. M-am întins pe burtă lângă el. Raoul râdea prosteşte şi balele îi curgeau pe covor. Îmi venea să-l scutur puţin, dar m-am abţinut. Ar fi vomat vinul roşu pe care-l băuse, ar fi pătat mocheta şi mi-aş fi găsit definitiv buclucul cu Rose.

— Haide, care e al doilea adevăr? mi-am întrebat eu nervos prietenul ridicându-l de jos şi aşezându-l într-un fotoliu.

A sughiţat.

— E… în legătură… cu dragostea.

— Cu dragostea! m-am mirat eu.

— Mda. Există undeva o femeie care te iubeşte şi te aşteaptă.

Raoul s-a mai bâlbâit de câteva ori şi, în sfârşit, a debitat o istorie coerentă. În existenţa mea precedentă cunoscusem marea dragoste. Cea mai Mare Dragoste. Momente intense cu o femeie minunată. Din păcate, în viaţa noastră anterioară, nevasta mea fusese sterilă şi n-am putut avea copii. Acest lucru ne îndurerase pe amândoi foarte tare. Într-o zi, copleşită de tristeţe, a traversat o stradă fără să fie atentă şi a fost călcată de o maşină. Îngerii consideraseră că era o formă de sinucidere. În orice caz, suferisem atât de mult pierderea ei încât în lunile următoare murisem şi eu de tristeţe.

Raoul începea să se trezească. Prietenul meu mi-a explicat că atunci când un cuplu s-a iubit atât de intens fără să poată aduce pe lume copii, cei doi aveau dreptul să se regăsească în următoarea lor reîncarnare pentru a remedia această lacună.

Trebuia deci s-o regăsesc pe această femeie pentru că ea era adevărata mea nevastă. Raoul ştia aproape totul despre ea. Satan îi spusese multe.

În viaţa aceasta, nevasta mea se numea Nadine Kent. Era americancă, dar trăia la Paris. Probabil că din întâmplare trecusem de mai multe ori pe lângă ea pe stradă, dar cu mintea acaparată de thanatonautică, nu o recunoscusem.

— Nadine Kent! am zis eu visător.

— Da, ăsta e numele pe care mi l-a spus Satan.

— Satan e îngerul răului.

— Dar acţiunea lui se întinde şi asupra sufletelor pierdute, a zis Raoul, la fel de ispititor precum tenebrosul său interlocutor.

Raoul făcuse cercetări. Nadine Kent era de o frumuseţe sublimă, totuşi nu cunoscuse decât puţini bărbaţi în viaţa ei. Când era întrebată de ce se încăpăţâna să trăiască singură, fiind o femeie atât de frumoasă, ea răspundea zâmbind că îl aşteaptă pe prinţul din poveste. Acum avea douăzeci şi nouă de ani şi părinţii ei se temeau că va rămâne nemăritată.

— Dar acest prinţ din poveste…

— Eşti tu, prostovanule! Mă întreb ce-a putut să găsească la

tine splendoarea asta de femeie, chiar şi într-una din vieţile tale anterioare!

Un acces de tuse i-a întrerupt hohotele de râs.

— Îţi dai seama, amice! O zeiţă fascinantă te aşteaptă de când s-a născut. Nu te vrea decât pe tine, toţi ceilalţi îi par insipizi. Ai baftă! Nu numai că ai cunoscut marea dragoste, dar te mai aşteaptă încă una!

Dragostea, dragostea… Nu că nu voiam să iubesc, numai că mi se arăta cu degetul pe cine trebuia să iubesc. Pe o anumită Nadine Kent despre care nu ştiusem nimic până atunci, nici măcar că există.

Am înţeles brusc de ce şi mie îmi fusese totdeauna atât de greu să seduc o femeie şi apoi să mă obişnuiesc cu viaţa în doi. În realitate, încă de la început, fusese programat să-i fac un copil acestei Nadine Kent. Rose şi Freddy junior nu fuseseră decât o greşeală de orientare… Cel puţin aşa gândeam în momentul acela.

Complet buimăcit, am luat cartea de telefon şi am căutat litera K. Kent Nadine. Numărul ei era acolo în faţa mea, scris mărunt, negru pe alb. Am ridicat imediat receptorul.

245 – MITOLOGIE IUDAICĂ

„În Paradis sunt două porţi de diamant şi, lângă ele, şaptezeci de mii de îngeri slujitori. Când un Drept (un om pur) soseşte, ei ridică de deasupra lui linţoliul pe care-l purta în mormânt şi-l îmbracă în opt veşminte din nori de glorie. Iar pe cap îi aşează două coroane, una de pietre preţioase şi de perle, cealaltă de aur. Şi îi pun în mână opt crenguţe de mirt. Şi-l duc într-un loc unde curg opt râuri de apă printre opt sute de esenţe de trandafiri şi de mirt. Şi fiecare Drept dispune de baldachinul lui de unde ies patru fluvii, unul de lapte, unul de vin, unul de nectar şi unul de miere. Şi şaizeci de îngeri stau în picioare în faţa fiecărui Drept şi-i spun: «Du-te şi gustă din miere cu bucurie, căci ai citit Cartea aşa cum se cuvine.»„

Yalkut,

Geneza 2

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

246 – NADINE

O voce de femeie în vârstă:

— Alo?

Să fi format în grabă alt număr?

— Aş putea să vorbesc cu Nadine? am zis eu cu un ton nesigur.

Era o oră târzie. Am simţit o ezitare la capătul celălalt al firului. Probabil că era mama ei.

— Vă rog! am implorat eu.

— Mă duc să-i spun, a consimţit ea, cu o urmă de suspiciune în vocea răguşită.

Aşteptare. Zgomot de paşi uşori. O mână delicată apucă aparatul şi o gură se apropie de receptor.

— Alo? Cine mă caută? întreabă o voce blândă şi familiară de cel puţin trei sute de ani de reîncarnări.

Era fără îndoială Ea.

— Alo!

Tăcere.

— Eu sunt, am îngânat eu.

De la capătul celălalt al firului am auzit un fel de suspin. Un suspin de bucurie. Am început să vorbim amândoi cu o voce întretăiată de suspine. Ne-am spus lucruri smintite. Ne-am făcut confidenţe pe care două persoane care nu s-au întâlnit până atunci n-ar fi îndrăznit niciodată să şi le facă.

Thanatonautica mă făcuse să cunosc momente dificile, periculoase, dar niciodată ceva mai emoţionant, emoţionant şi cumplit, ca această succesiune de fraze încrezătoare şi tandre. Şi ştiam că şi ea simţea acelaşi lucru.

— Aştept de atâta vreme să mă chemi, a spus domol Nadine.

— Ştiu, am suspinat eu.

Altă tăcere.

— Alo? am făcut eu speriat.

— Nu, n-am închis. Sunt aici. Pentru tine voi fi totdeauna

aici.

Am simţit că mă sufoc.

Şi chiar în momentul acela s-a găsit Freddy junior să se trezească şi să bâiguie primul lui cuvânt:

— Tata!

O mână mică şi grăsuţă s-a apucat să-mi şteargă lacrimile de pe barba care începuse să-mi crească. Mi-am luat fiul în braţe şi l-am dus în camera lui. În timp ce-l înveleam cu grijă, am închis uşa pe care soţia mea pictase norişori alb-albaştri. Nu voiam să mai aud apelurile disperate şi răsunătoare din receptor.

Gata. Aflasem faimosul adevăr! Al dracului Satan! De ce mi-l spusese? Aş fi dat mult ca să nu fi aflat de existenţa Nadinei Kent.

L-am blestemat pe Raoul, i-am blestemat pe îngeri în general şi pe Satan în special, am blestemat thanatonautica.

Mi-am sărutat copilul ale cărui pleoape se închideau deja peste ochii albaştri ca ai mamei sale.

În salon, Raoul râdea ca un diavol. „Alo! alo!” se tânguia telefonul. Am apucat repede receptorul.

Nu mai rezistam.

Aş fi vrut să nu fiu eu. Să nu am o femeie destinată. Nu mă simţeam în stare să respect un contract semnat într-o viaţă trecută.

Aş fi vrut să-mi smulg pielea aceea care-mi acoperea sufletul.

Mi-am zgâriat mâna cu unghiile până la sânge. De ce mi se impusese o situaţie imposibil de susţinut? Nu puteam să fug nicăieri, în nici o ţară, situaţia asta m-ar fi urmărit peste tot.

Opriţi planeta, vreau să cobor!

Opriţi planeta, vreau să cobor!

Mi-am revenit şi am murmurat cu o angoasă incontrolabilă:

— Uită-mă, Nadine. Fie-ţi milă şi uită-mă în această viaţă. Găseşte-ţi un alt bărbat şi, te implor, Nadine, fii fericită!

Apoi, fără menajamente, l-am apucat pe Raoul de guler şi l-am dat pe uşă afară!

247- MITOLOGIE EGIPTEANĂ

Formulă pentru a nu muri niciodată (de pronunţat de

douăzeci şi opt de ori, în fiecare zi, înainte de culcare):

„Sunt sufletul lui Ra care a ieşit din Nun, acel suflet al zeului care l-a creat pe Hu.

Nelegiuirea mea este purtarea mea proastă.

Nu am nici o consideraţie pentru ea. Cred în Maat şi trăiesc din ea.

Sunt Hu, care nu poate pieri în acest nume al meu de Suflet.

Am venit din existenţa mea însăşi, împreună cu Nun, în acest nume al meu de Khepri în care vin la existenţă în fiecare zi.

Sunt stăpânul luminii şi culmea răului pentru mine este să mor. Sunt Nun, cei care fac rău nu-mi pot dăuna.

Eu sunt cel mai bătrân dintre zeii primordiali; sufletul meu este sufletul zeilor, eternitatea, şi trupul meu este perenitatea, căci manifestările mele sunt eternitatea ca stăpân al anilor şi regent al perenităţii.

Mi-am şters păcatele, mi-am văzut tatăl, stăpânul serii, cel al cărui trup se află la Heliopolis.

Răspund, ca un crepuscular ce sunt, de locuitorii crepusculului de pe colina occidentală, cea a Ibisului.”

Cartea egipteană a morţilor

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

248 – O ALTĂ SOCIETATE

Descoperirea celui de al şaptelea cer aducea zilnic noi schimbări. Templele erau părăsite. De ce să mai participi la ceremonii religioase de vreme ce misterul morţii se evaporase? Chiar şi preoţii îşi pierdeau credinţa. Degeaba strigaseră sus şi tare principalii prelaţi ai tuturor religiilor că descoperirea îngerilor nu dusese la aflarea lui Dumnezeu – se terminase cu devoţiunea şi cu misticismul.

Templele au fost transformate în muzee, altele în teatre, altele chiar în case particulare. Culmea eleganţei era să-ţi

construieşti o piscină într-o biserică.

Reflexele multicolore ale vitraliilor se reverberau în apă şi o muzică de orgă răsuna în momentul plonjărilor.

Pe măsură ce religiile mergeau spre ruină, thanatonautica se dezvolta. Thanatodromurile particulare apăruseră aproape peste tot ca ciupercile. Unele erau adevărate oficii de turism. *„Week-end* în lumea de apoi. Vizită cu ghid. Formare spirituală accelerată. *Booster* inclus. Grup însoţit de călugăr cu diplomă în thanatonautică. Întâlnire posibilă cu îngerii.”

Evident, majoritatea acestor anunţuri publicitare erau mincinoase. Excursiile se opreau în general la a treia sau a patra zonă. Plătisem destul de scump ca să ştim cât era de periculos să te aventurezi mai departe.

Raoul renunţase să-şi mai caute mama, dar era tot timpul înăcrit şi cu capul plin de băutură. După figura cu Nadine, îmi devenise indiferent şi nu mai aveam nici un chef să mă ocup de el.

La thanatodrom ne luaseră locul femeile. Amandine şi Rose (cu care mă împăcasem repede) erau în plină formă, în timp ce Raoul şi cu mine arătam ca nişte războinici osteniţi şi dezamăgiţi. Începuse să le placă să-l crească pe Freddy junior, devenit mascota thanatodromului. Trebuie să spun că puştiul era zâmbăreţ, curios nevoie mare şi deloc dificil. Poate că în fond copiii sunt nişte mari înţelepţi şi numai uzura vieţii îi face pe adulţi fără judecată.

Dacă nu era reîncarnarea lui Freddy senior, Freddy junior era în schimb încarnarea unui ins de viaţă, mai curând sportiv, având în vedere pornirea lui de a alerga peste tot, în toate colţurile.

Amandine îl prindea şi-l săruta. „Tata”, „mama”, „pipi” „caca”, acestea erau cele patru cuvinte pe care-i plăcea să le alinieze succesiv. Mai târziu va avea nevoie de o şedinţă bună de psihanaliză ca să înveţe să separe aceste patru noţiuni distincte.

Şi uite aşa, cu fiul meu, viața continua. Omenirea evolua. Genele mele se perpetuau în celulele lui.

— Iar te joci cu ţâncul ăsta! a zis Conrad rânjind. Probabil că s-a săturat până peste cap de tine, jucăuşule! Eu îi las în pace pe-ai mei.

— Tata-pipi? a întrebat Junior.

Fratele meu a izbucnit în râs şi i-a răspuns:

— Nu, tata-caca.

Conrad era un prost pedagog.

Fratele meu înfiinţase o antrepriză de thanatonautică. Construia thanatodromuri la cerere peste tot în lume. Ca un promotor avizat, a făcut inovaţii dotând, după gustul clienţilor, sălile de decolare cu un decor mitologic sau mistic. În ambianţa creată de el, ai fi putut să-ţi iei zborul de pe o reproducere a piramidei lui Keops sau a Capelei Sixtine. Celor mai puţin înstăriţi, fratele meu le propunea thanatodromuri individuale, nişte colibe de lemn asemănătoare unor saune, dar echipate cu toată aparatura necesară pentru reuşita decolării. Opţional, pentru o sumă fixă de două sute de mii de franci, Conrad furniza un sistem de sonorizare şi uniforme de thanatonaut identice cu ale noastre.

Şi afacerile mamei mele mergeau din plin. Îşi înfiinţase o editură ca să publice operele complete ale Amandinei Ballus: *Ghidul muribundului, Câteva idei pentru un week-end în Paradis, Thanatonautica în zece lecţii, Astmatici, cardiaci şi epileptici – câteva precauţii de luat înainte de a muri…*

Fiecare titlu fusese un adevărat best-seller, totuşi concurenţa era dură. Manualele practice de thanatonautică şi povestirile-mărturii se vindeau ca pâinea caldă.

Decolarea era acum la îndemâna tuturor. Iar cei care nu aveau posibilitatea să-şi cumpere calabalâcul oferit de Conrad, puteau oricând să-şi părăsească trupul meditând!

249 – FILOZOFIE INDIANĂ

„Starea de spirit din momentul morţii determină forma pentru viaţa următoare. Dar cum s-ar putea ca o dorinţă virtuoasă să apară în ultima clipă în mintea celui care toată viaţa a făcut numai rău? Se întâmplă totuşi ca tendinţele bune, refulate sau acumulate în cursul vieţilor anterioare, să schimbe cu desăvârşire, în momentul morţii, sufletul unui om care şi-a petrecut existenţa în greşeală.”

Ma Ananda Moyî

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

250 – TREBURILE SE COMPLICĂ

Viaţa e trecătoare. Vrând-nevrând, oamenii se obişnuiau cu această idee pe măsură ce cunoaşterea Continentului Ultim se răspândea pe pământ. Înainte avuseseră alte vieţi, după asta îi aşteptau altele, sufletul supravieţuia corpului. Poate că Paradisul nu era palpabil, dar asta nu însemna că nu-şi avea locul lui geografic stabilit în Univers: gaura neagră, situată în centrul galaxiei noastre. Aproape toată lumea ştia acum că există un continent „spaţial" format din şapte ceruri şi că, în ultimul, se aflau îngerii, în stare să rezolve toate problemele.

Primul care a avut de suferit de pe urma acestor dezvăluiri a fost preşedintele nostru Lucinder.

Nu mai rămăsese decât o lună până la alegeri când unul dintre rivalii săi, un anume Richard Picpus, a afirmat că a urcat în Paradis şi că a aflat acolo de la un înger că era reîncarnarea lui Iuliu Cezar.

— Care înger? a cerut să ştie Lucinder în cursul unei dezbateri publice.

— Mumiah, cel care ajută la reuşita proiectelor noastre, bineînţeles, a răspuns celălalt fără să se tulbure.

Lucinder, pentru care Iuliu Cezar era un model şi căruia îi cunoştea viaţa pe de rost, a încercat zadarnic să-l prindă într-o capcană. În faţa ziariştilor uluiţi, Picpus a descris amănunţit forumul Romei antice şi problemele de sănătate ale învingătorului lui Vercingetorix. Chiar şi Lucinder a rămas cu gura căscată.

Mitomanie sau memorie enciclopedică, după Picpus-Iuliu Cezar, şi-au depus candidatura Robert Mollin, care afirma că este reîncarnarea lui Napoleon Bonaparte, şi Philippe Pilou, care jura că e Alexandru cel Mare. Dar noi ştiam că îngerii nu erau prea vorbăreţi şi ne îndoiam de veridicitatea afirmaţiilor acestor noi pretendenţi.

Lucinder se putea lăuda că era primul şef de stat care

deflorase Paradisul, dar Cezar, Napoleon şi Alexandru puseseră bazele unor imperii măreţe. Fiecare se declara apt nu numai să redea Franţei o strălucire internaţională, ci şi să cucerească definitiv Continentul Ultim.

Ce capcană! Lucinder găsise pe alţii mai lăudăroşi decât el. Ne-a adunat pe toţi pentru a încerca să aflăm o soluţie care să-l scoată din acest impas. Dacă aceşti aşa-zişi Cezar, Napoleon şi Alexandru ar fi reuşit să-i convingă pe alegători, atunci ar fi început din nou bătăliile şi galaxia ar fi redevenit repede incontrolabilă!

Rose a avut ideea să recurgem la istorici. La urma urmelor, aceste ilustre personalităţi nu avuseseră nişte vieţi exemplare! Fuseseră nişte desfrânaţi şi nişte tirani, da, asta fuseseră! Devastaseră continente întregi şi provocaseră moartea a mii de oameni. Am scos la iveală vechile dosare. Iuliu Cezar şi războaiele lui civile au pus cruce republicii romane, Napoleon a fost groparul Revoluţiei franceze şi conflictele lui inutile au însângerat Europa, iar Alexandru cel Mare avea moravuri îndoielnice şi faimosul lui imperiu nu durase mai mult decât scurta lui viaţa…

Nişte personaje bizare ne-au oferit o susţinere neaşteptată. Un avatar al lui Vercingetorix a amintit la televiziune cum Cezar nu ezitase să înfometeze populaţia în timpul asediului Alesiei. El a povestit timp de o oră ororile războiului galo-roman. Or, în acest conflict, galii care căzuseră victime fuseseră strămoşii alegătorilor de azi.

O reîncarnare nesperată a Josephinei a răspândit prin presa feminină bârfele despre legăturile adultere ale Împăratului. Ea a insistat asupra masacrelor din războiul cu Spania, asupra dezastrului campaniei din Rusia, asupra erorii de tristă amintire de la Waterloo.

Alexandru cel Mare a scăpat mai uşor pentru că numai specialiştii în Antichitate cunoşteau bine detaliile scabroase ale existenţei sale. Au apărut totuşi câteva relatări amuzante de masacre şi orgii.

În faţa acestei revărsări de mărturii, Lucinder a păstrat cel mai mare secret asupra vieţilor lui anterioare. Propriul său prezent era suficient pentru a pleda în favoarea lui, declarase el, şi numai prezentul îi va determina viitorul. Majoritatea alegătorilor nu se apropiase niciodată de îngeri şi nu putea să se laude cu vreo existenţă ilustră, aşa că discreţia lui Lucinder s-a

bucurat de o largă aprobare. Atitudinea lui a fost cu atât mai apreciată, cu cât toţi ştiau că după faptele săvârşite în viaţa aceasta vei fi judecat mai târziu. Nu era nici o laudă că ai ajuns Picpus după ce fuseseşi Cezar!

Totuşi Alexandru cel Mare, cu faţa lui de înger, plăcea maselor. Era mândru, plin de el, încrezut, şi cu toate astea plăcea. Cu o săptămână înainte de alegeri, sondajele îi acordau 34% din voturi, iar noi eram mult în urmă cu 24%. Iuliu Cezar şi Napoleon erau la coadă cu 13% şi respectiv 9%.

— Avem nevoie de un miracol de ultim moment! a spus candidatul Lucinder suspinând.

— Am o idee, a murmurat visătoare Amandine.

251 – FILOZOFIE HINDUSĂ

„Dacă perspectiva acestor reînceperi continue produce o anumită lehamite la gânditorii hinduşi, dacă doresc să pună capăt acestui joc penibil de morţi şi renaşteri succesive, masele în schimb acceptă cu dragă inimă această situaţie.”

Alexandra David-Neel, *India în care am trăit*

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

252 – ALEGERE, URMARE

Amandine avea într-adevăr o idee, şi încă una bună. Aproape în ajunul scrutinului, Maxime Villain, „reporterul ectoplasmic”, s-a alăturat echipei noastre preelectorale. Lucinder a beneficiat de „miracolul” pe care-l dorea.

Villain a convocat o conferinţă de presă în cursul căreia a anunţat calm că îngerii se pronunţaseră în favoarea lui

Lucinder. De ce? Pur şi simplu pentru că ei, şi numai ei, cunoşteau toate vieţile lui, ceea ce-i făcea să aibă încredere în el.

Această garanţie a fost hotărâtoare. Puţini erau dispuşi să rişte să capete punctaje negative votând un candidat considerat nedorit de Cer. Numai bolnavii şi neputincioşii nu s-au prezentat la urne. Lucinder a fost reales cu 73% din voturi.

Bravo, Maxime! Datorită contactelor sale renumite cu îngerii şi a onestităţii lui legendare, Lucinder era din nou preşedinte! Nimeni nu şi-ar fi permis să pună la îndoială vorbele lui Villain, care consemnase cu atâta fidelitate *Convorbirea cu un muritor.*

Cu toate astea, dragul de el se asigurase de o notă cât se poate de proastă. Minţise pe faţă. Niciodată îngerii nu emiseseră vreo părere despre acest scrutin. La drept vorbind, îi durea în cot de alegerile noastre.

Drept recompensă terestră pentru păcatul lui, Maxime Villain a primit o medalie de thanatonaut chiar din mâinile preşedintelui.

— Nu cumva eşti reîncarnarea lui Machiavelli? am întrebat eu făcând haz, cu ocazia ceremoniei.

Omuleţul a zâmbit cu modestie.

— Aş fi preferat să mă compari cu Dante sau cu Shakespeare.

— Ai minţit.

— Eşti sigur? Nici măcar nu ştiu dacă e posibil să minţi. Adevărul se schimbă în funcţie de spaţiu şi timp. Lucinder a fost ales? Ei bine, asta înseamnă că Cei de Sus au văzut asta cu ochi buni.

Şi mi-a făcut şi el cu ochiul.

253 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Mesaj către serviciile interesate

Vă prevenisem. E prea târziu. Vor începe necazurile.

Răspunsul serviciilor interesate

Situaţia, în continuare, ţinută sub control. Nu ne

subestimaţi.

254 – MITOLOGIE IUDAICĂ

„Mai înainte ca să se rupă funia de argint…”

Eclesiastul XII, 6

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

255 – TRECUTUL ELUCIDAT

După realegerea lui Lucinder, thanatonautica experimentală a devenit thanatonautică de masă. Oamenii plecau din ce în ce mai des până la capătul Paradisului.

Şi asta nu fără consecinţe.

Oricine putea să pretindă că a stat de vorbă cu un înger şi să aducă de acolo mica lui veste trăsnet. S-a anunţat astfel la jurnalul televizat că fusese găsită urma lui Adolf Hitler. S-ar fi reîncarnat în bonzai.

— În bonzai! s-a mirat Rose. Credeam că ectoplasmele umane nu pot reveni la o formă vegetală.

— După câte mi-a spus mie Sfântul Petru, s-ar părea că în anumite cazuri e posibil, a zis Amandine. În general te reîncarnezi pentru a deveni mai bun. Dar dacă, într-o existenţă omenească, te-ai dovedit prost ca un animal, o iei de la început, de la nivelul animal. Însă în cazul în care un om s-a comportat mai bestial decât cel mai sălbatic animal, atunci se întoarce la starea vegetală şi poate chiar la cea minerală.

Eram uluit. Hitler un bonzai de salon!

A fost regăsit respectivul bonzai la adresa indicată de un înger indiscret. Avatarul Fuhrer-ului aparţinea unui puşti dintr-o

familie înstărită. Copilul nu putea să înţeleagă de ce viaţa unui bonzai era o pedeapsă. El îl îngrijea foarte bine pe-al lui şi ţinea mult la el.

M-am uitat mai atent şi evidenta mi-a sărit în ochi. Viaţa unui bonzai era un supliciu permanent. Pui o plantă într-un ghiveci prea mic pentru ea şi-i tai după aceea sistematic toate excrescenţele. Aceasta este tortura unei fiinţe vegetale, o tortură ridicată la rangul de artă. Fără apă, cu membrele mereu tăiate, fără spaţiu, fără aer, fără hrană, un bonzai este tot numai o suferinţă.

Constrâns să nu crească, arbustul rămâne pe vecie pitic, în timp ce tot ce trăieşte pe pământ dispune de cel mai elementar dintre drepturi care este cel de a creşte.

Sigur, sub pretextul că le găsesc mai drăguţe astfel, chinezii au considerat multă vreme justificată legarea strânsă cu fâşii a picioarelor propriilor lor fete pentru a le împiedica să crească. Dar în cazul unui bonzai era mai rău. Nu era vorba numai de picioare. I se tăiau şi crengile, membrele superioare, şi rădăcinile, adică membrele inferioare. În fiecare zi.

Cea mai subtilă pedeapsă pentru un criminal de război îngrozitor era reîncarnarea lui într-un bonzai japonez. M-am înfiorat amintindu-mi cât de nefericit fusesem eu însumi atunci când părinţii mă forţau să îmbrac hainele prea strâmte ale fratelui meu Conrad, doar ca să facă ei economie.

Bună idee, jos pălăria, arhanghelilor-judecători! S-au găsit totuşi unii care se credeau mai subtili decât ei şi judecători mai fini! Au început să toarne la petiţii în care cereau condamnarea la moarte a respectivului bonzai. Până la urmă copăcelul a fost scos din pământ şi lăsat să-i vină moartea eliberatoare, punând capăt (spre marele meu regret) veşnicului său supliciu.

A urmat o ploaie de „revelaţii” mai mult sau mai puţin verificabile. Eu tot nu reuşeam să cred că îngerii flecăreau cu atâţia oameni, şi le examinam de fiecare dată cu cea mai mare circumspecţie. Dacă era să-i crezi pe unii turişti care se întorceau din lumea de apoi, Ravaillac n-ar fi fost vinovat de moartea lui Henric al IV-lea. Masca de Fier era sora tăinuită a lui Ludovic al XIV-lea. Raoul Wallenberg, diplomatul suedez care salvase cu atâta curaj evrei unguri sub ocupaţia nazistă, fusese într-adevăr ucis de KGB, aşa cum luptătorii martiri din Rezistentă, care făceau parte din Afişul roşu, fuseseră denunţaţi de „prietenii” lor din partidul comunist francez. John Lennon

luase chiar el legătura cu asasinul lui pentru a fi ucis. Cavalerul d'Eon era hermafrodit. Nicolas Flamei făcuse avere spărgând casele şi omorând burghezi, ca după aceea să explice brusca lui îmbogăţire prin pretinsa descoperire a unui secret de transmutaţie a metalelor. Jack Spintecătorul era într-adevăr William Gull, medicul familiei regale.

S-a constatat că, până la urmă, tiranii sângeroşi primiseră o pedeapsă adecvată. Stalin fusese reîncarnat în şoarece de laborator, Mussolini în câine de circ, Mao în raţă de pus pe varză, iar generalii fascişti sud-americani erau în majoritatea lor reîncarnaţi în gâşte de îndopat pentru pregătirea pateului de Crăciun.

Dar, în afară de aceşti „răi”, au mai profitat şi alte persoane de aceste revelaţii cereşti îndoielnice pentru a ieşi în evidenţă.

Real sau nu, câţiva mici şmecheraşi şi-au etalat vieţile anterioare pentru a obţine unele avantaje în această existenţă. Un băcan asiatic parizian a afirmat că era reîncarnarea lui Modigliani şi a intentat un proces moştenitorilor vechilor lui negustori de tablouri pentru a încasa de la ei plusvaloarea considerabilă. O încântătoare profesoară de aerobic televizat a jurat că era reîncarnarea lui Botticelli. A putut să se apuce de afaceri pe banii ei datorită vânzării la licitaţie a câtorva pânze ale pictorului, recuperate din muzee.

Se ţineau lanţ litigiile şi pretenţiile de toate felurile! Dacă te-ai fi luat după spusele unora, întreaga istorie a omenirii se cerea să fie revizuită, lămurită, explicată, demistificată.

256 – MITOLOGIE CREŞTINĂ

„E o necesitate naturală ca sufletul să fie purificat şi vindecat. Dacă nu a fost în viaţa lui terestră, vindecarea va avea loc în vieţile viitoare ce urmează.”

Sfântul Grigorie din Nyssa

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de Francis

257 – ALUNECARE

Freddy junior creştea şi interesul nostru pentru thanatonautică scădea, în timp ce publicul se pasiona din ce în ce mai mult.

Eu mă consacram pe zi ce trece mai mult universului căminului meu. Lumea se deschidea, iar eu mă închideam. În perioada aceea a existenţei mele eram convins că esenţialul în viaţă era să te căsătoreşti, să ai copii şi să-ţi construieşti o celulă familială suficient de solidă pentru ca această stare să dureze cât mai mult timp posibil. O viaţă de familie sănătoasă s-ar fi perpetuat până când ar fi devenit atavică şi ar fi evitat astfel apariţia unor copii cu tulburări de caracter, tiranici sau apatici.

Eram fericit. O iubeam pe Rose. Educaţia lui Freddy junior mă pasiona. Am căutat să-i stârnesc pasiunea pentru cărţi, iniţiindu-l, aşa cum făcuse şi Raoul cu mine. Rose l-a învăţat să observe stelele. Altădată, contemplarea stelelor relativiza problemele oamenilor. Din cauza noastră lucrul ăsta se cam schimbase.

Mi se părea că transmiţându-i lui Freddy pasiunea mea pentru lectură îi ofeream posibilitatea de a se educa după aceea singur. În fiecare seară îi povesteam fiului meu ceea ce credeam c-ar fi mai interesant pentru un copil de trei ani: legende, basme, fabule, poveşti scurte, cu decoruri frumoase.

Dar, dincolo de zidurile apartamentului nostru confortabil, cu întârziere desigur, societatea era supusă permanent undelor de şoc provocate de mişcarea thanatonautică ai cărei pionieri fusesem noi.

Stefania s-a întors într-o zi cam enervată. Un individ o acostase pe stradă ca să-i ofere o sumă mare de bani. Nu pentru a o seduce, ci doar aşa, ca să facă o faptă bună! Se certase cu el ca s-o lase în pace.

— M-am săturat de toţi blânzii, de toţi bunii, de toţi delicaţii ăştia!

— Te pomeneşti că ai prefera violenţa? i-a zis Rose. Baţi câmpii!

Stefania era roşie de furie.

— Nu, nu bat câmpii. Înainte, când cineva se purta cu gentileţe, o făcea pentru că aşa voia. Putea să aleagă între a fi bun sau rău şi opta singur. Acum toată lumea e politicoasă numai din superstiţie! Tuturor le e teamă că vor cădea la examen acolo sus. E o tâmpenie!

Un cerşetor îmbrăcat în zdrenţe a apărut atunci pe uşa pe care nu mai era necesar s-o încui. A intrat liniştit şi s-a îndreptat direct spre frigider. A luat de acolo un sandviş cu somon afumat şi o berică rece şi s-a aşezat confortabil, aşa ca să participe şi el la conversaţia noastră.

Stefania s-a repezit la el şi, mai înainte ca eu să pot reacţiona, i-a smuls sandvişul şi berea din mână.

— Nu te jenezi deloc! a izbucnit ea.

Omul s-a uitat stupefiat la femeia care-şi ieşise din fire. De când toate uşile stăteau descuiate, ca toţi tovarăşii lui, se obişnuise să intre în orice apartament şi să se servească după dorinţă.

— Dar… dar… eşti nebună, s-a bâlbâit el.

— Ascultă, mârlanule, nu te-a învăţat nimeni că trebuie să baţi la uşă înainte de a intra în casa cuiva?

Cerşetorul s-a indignat.

— Îndrăzneşti să-mi refuzi pomana!

— Nu ţi se refuză pomana, dar e inadmisibil să împuţi casa cu murdăria ta şi cu hainele astea unsuroase.

Amărâtul ne-a luat pe mine şi pe Rose drept martori.

— Femeia asta are ceva la scufiţă! Nu-şi dă seama… Dacă-mi refuză pomana, o să se aleagă cu o droaie de note proaste pentru karma ei!

Ne uitam la Stefania cu îngrijorare.

— N-ai tu treabă! s-a răstit ea. Cară-te, scârbosule!

Omul s-a uitat la ea cu răutate.

— Bine, plec. Dar după asta, să nu te miri dacă ai să renaşti… (a căutat ceva cât se poate de rău), să renaşti canceroasă.

Stefania şi-a apropiat faţa de a lui, fără să-i ia în seamă răsuflarea fetidă.

— Ia mai zi o dată!

Omul zâmbi batjocoritor şi repetă cu fermitate:

— O să renaşti canceroasă.

N-am apucat să văd mâna italiencei, dar paharele de pe

masă au zăngănit când i-a tras o pereche zdravănă de palme.

Omul era mai mult uimit decât supărat. Femeia aceea îndrăznise să se dedea unui act de violenţă asupra unui cerşetor. Şi-a frecat obrajii înroşiţi.

— Ai dat în mine! a zis el holbând ochii.

— Mda. Şi nu mai e cazul să te străduieşti pentru un alt blestem. Cancer? Foarte bine. Până atunci măcar să mă distrez puţin în viaţa asta. Iar tu ai tot interesul să-ţi iei cât mai repede picioarele la spinare mai înainte să-ţi trag un şut acolo unde am de gând.

— A dat în mine, a dat în mine, a zis cerşetorul aproape fredonând.

Îşi dădea deodată seama că această pereche de palme aproape că-l ridica la rangul de martir. Cu siguranţă că victima unei zgripţuroaice violente şi agresive obţinea o sumedenie de puncte bune pe lumea cealaltă.

A ieşit pe uşă radios.

Stefania s-a întors spre noi.

Şi-a trecut mâna peste frunte.

— Pe cuvântul meu că ne ţicnim cu toţii! a zis ea.

Nu ştiam ce să răspundem. De fapt, în momentul acela, eu şi Rose tremuram pentru prietena noastră. Chiar avea să se reîncarneze canceroasă?

— Nu trebuia să-ţi iei riscul de a-l lovi. Nu se ştie niciodată… am început eu.

Stefania m-a întrerupt fără menajamente.

— Voi chiar nu înţelegeţi că lumea noastră s-a umplut de larve şi cârpe! Nu mai există emoţii, nu mai există spaime, nu mai există conflicte! Pe pământ nu mai sunt decât fiinţe blegi şi superstiţioase. Indivizii ăştia nu sunt buni. Sunt egoişti. Nu-i preocupă decât karma lor. Nu umblă să facă bine decât pentru a-şi asigura un statut bun în următoarea lor viaţă. Ce plictiseală!

Mi-am dat deodată seama că, în fond, şi eu fusesem totdeauna amabil din egoism. Din lene şi ca să nu-mi complic viaţa. A fi rău te obligă să te ocupi de ceilalţi, de cum să te aperi de ei, să-ţi imaginezi tot felul de măgării. Dar dacă erai amabil, nu te atingeai de nimeni şi nimeni nu se atingea de tine. Politeţea e confortul care-ţi permite să fii liniştit.

Stefania se plimba de colo până colo prin salonul nostru ca un leu în cuşcă.

— M-am săturat de voi. M-am săturat de sentimentele

frumoase. M-am săturat de această societate de când i-am dezvăluit ceea ce trebuia să-i rămână ascuns. Salutare, thanatonauţi! Eu am plecat.

Şi a plecat fără multă vorbă. Şi-a luat lucrurile şi a părăsit imobilul de la Buttes-Chaumont fără să-şi ia la revedere de la Raoul care, chiar dacă mereu beat, era totuşi soţul ei.

258 – MITOLOGIE IUDAICĂ

Corpul şi sufletul sunt egale în faţa judecăţii divine?

Corpul poate să acuze sufletul de a fi păcătuit deoarece, de când l-a părăsit, corpul zace inert în mormânt. La care sufletul ar putea să răspundă că, eliberat de corpul păcătos, pluteşte senin în aer ca o pasăre.

Sufletul şi trupul pot oare astfel să scape judecăţii divine? Întrebarea i-a fost pusă unui înţelept. Ca toţi înţelepţii, el a răspuns printr-o parabolă, cea a regelui care-şi alesese drept paznici la livadă un orb şi un olog.

Ologul s-a extaziat foarte repede în faţa fructelor splendide. „Lasă-mă să mă urc pe spatele tău ca să le culeg”, i-a propus el orbului. „După aceea le vom mânca împreună.” Orbul n-a fost în stare să reziste tentaţiei şi, la întoarcerea regelui, în livadă nu mai rămăsese nici un fruct. În faţa mirării monarhului, orbul a spus că nu văzuse nimic, iar ologul că n-ar fi fost în stare să urce într-un copac ca să ia vreun fruct.

Regele n-a stat prea mult pe gânduri. I-a ordonat ologului să se urce pe orb. Împreună au fost bătuţi măr cu bastonul de parcă ar fi fost unul singur.

Tot aşa, împreună, vor apărea în faţa judecăţii sufletul şi trupul. Şi împreună vor fi judecate.

Talmudul din Babilon Sanhedrin 9 a/b

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

259 – MANUAL DE ISTORIE

Datorită thanatonauticii lumea a cunoscut pacea, prosperitatea şi fericirea. Omenirea îşi realizase în sfârşit o ambiţie veche de peste trei milioane de ani, de la apariţia ei pe Pământ. Până atunci moartea fusese considerată un chin şi o suferinţă. Explorarea Continentului Ultim dezamorsase temerile, bacă te comportai bine pe Pământ, acolo sus te aştepta recompensa.

Datorită thanatonauţilor, războaiele au dispărut de pe suprafaţa planetei în acelaşi timp cu ura şi gelozia, anunţându-se o nouă eră. Paleontologul american Thunder a propus renunţarea la denumirea de *homo sapiens* şi înlocuirea ei cu *homo thanatonautis. Homo thanatonautis* este omul care de acum înainte e stăpân nu numai pe existenţa şi moartea lui, ci şi pe toate vieţile lui trecute şi viitoare!

Ce salt înainte pentru omenire!

Manual de istorie, anul II, curs elementar

260 – VIZITĂ LA MUZEU

Viaţa a continuat, chiar şi fără Stefania.

Am hotărât împreună cu Rose să profităm de *week-end*-ul de Rusalii pentru a-l duce pe Freddy junior la Washington ca să viziteze faimosul Muzeu Smithsonian, unde erau păstrate toate relicvele aventurii noastre. Deplasarea merita osteneala. În acea structură impozantă de beton, am descoperit primul nostru fotoliu de decolare, am citit cu emoţie lista primilor voluntari care se sacrificaseră pe altarul thanatonauticii, am zăbovit în faţa propriilor noastre reproduceri, personaje din ceară care mimau activităţile cotidiene ale thanatonauţilor.

Mie nu mi se părea că semăn, aşa cum mă făcuseră cu rictusul acela ciudat şi cu ditamai seringa în mână. Amandine, ca starletă, era mult mai reuşită, cu rochia ei cu bretele care i se mula pe trup.

Într-un colţ, corpul lui Rajiv Bintu, thanatonautul indian care

zăbovise în lumea plăcerilor, era în continuare sub perfuzii. Dacă i-ar fi venit chef într-o zi să revină, corpul îi stătea la dispoziţie, conservat într-un congelator transparent. Alături, o tăbliţă preciza că şi cordonul lui ombilical rămăsese intact.

Mai era acolo şi o machetă a adăpostului blindat în care se refugiase Bresson, cu o notiţă în care se povestea trista lui aventură. Nişte marionete îşi luau zborul după diferitele figuri thanato-coregrafice compuse de rabinul Meyer pentru decolările în grup. O frescă enormă, lungă de treizeci de metri şi lată de zece, amintea destul de fidel bătălia Paradisului. Apăsând pe un buton, se declanşa chiar sonorizarea luptelor. Puteai să auzi „oh”, „na, secătură”, „câini spurcaţi de necredincioşi”, „atenţie, mor”, precum şi zgomote de lovituri şi un sunet de ţesătură sfâşiată vrând să reproducă zgomotul produs de cordoanele ombilicale atunci când se rup. În realitate, această punere în scenă era stupidă, căci ectoplasmele, chiar thanatonaute, nu produceau nici un zgomot şi, chiar dacă ar fi făcut vreunul, tot nu s-ar fi propagat prin vidul intergalactic.

Muzeul era imens. Peste tot în jur, distribuitoare automate judicios plasate creau vizitatorilor impresia de Paradis, permiţându-le în acelaşi timp să se îndoape cu floricele, *hot-dogs* şi băuturi răcoritoare. Americanii ştiu totdeauna să facă bine lucrurile.

În centrul galeriei principale, o sculptură îl arăta pe Felix Kerboz dând mâna cu Cristofor Columb. Inutil să mai spunem că efebul înalt şi zâmbitor întruchipat în acea statuie nu avea nimic de-a face cu bruta grasă pe care o cunoscusem noi.

Îmi imaginam cu destulă uşurinţă noul său profil grec de pe viitoarele monede şi lângă el deviza noastră: „Tot înainte, mereu înainte spre necunoscut!”

Dar eu preferam vechea noastră deviză: „Toţi împreună împotriva nătărăilor!” Încă de actualitate.

Era amuzantă recrearea interviului ectoplasmei Donahue. Trei automate vechi de ceară, cu nişte bărbi mari şi albe, stăteau cocoţate pe un promontoriu translucid din plexiglas luminat cu neoane (muntele de lumină al Judecăţii de Apoi) şi, mişcându-şi gura, repetau întruna: „Aici vor fi cântărite toate faptele bune şi rele din existenţa ta trecută”.

Ceva mai departe se afla un detector de decolare ectoplasmică (invenţia nevestei mele), o mare antenă parabolică, un ecran cu pete false de culoare verde. Te-ai fi

crezut la Buttes-Chaumont!

Muzeul se termina cu o machetă superbă în relief vrând să reprezinte Paradisul. Un con de carton presat, înalt de treizeci de metri în partea lui evazată se prelungea cu un culoar care se îngusta treptat, ajungând în final la un diametru de doi metri. Era destul să păşeşti pe un covor rulant ca să pătrunzi înăuntru şi să aluneci încet pe culoare cu culori schimbătoare. Fiecare trecere a unui zid comatic era simbolizată printr-o perdea ale cărei franjuri groase de plastic te împiedicau să vezi ce era în spatele ei.

După fiecare Moch de plastic traversat, se auzea un zgomot de absorbţie, apoi te pomeneai în zona neagră, roşie, portocalie etc. În jurul nostru se aprindeau rând pe rând diapozitive care ilustrau relatările noastre despre continentul morţilor. O voce din *off* comenta: „Priviţi aici câteva exemplare de demoni pe care primii thanatonauţi au avut impresia că-i zăresc când au trecut de Moch 1.” Nişte imagini satanice care nu aminteau prin nimic de amicul nostru Satan.

În privinţa zonei plăcerilor, organizatorii n-au vrut să-i şocheze pe copii. Câteva personaje se mulţumeau să se sărute pe gură. În teritoriul răbdării, covorul rulant îşi încetinea atât de brusc înaintarea, încât toată lumea credea că e vorba de o pană. În zona cunoaşterii, vocea, din *off* debita informaţii de genul teoremei lui Pitagora, $a^2 + b^2 = c^2$. Un mic curs de recapitulare pentru uzul şcolarilor. Drept culme a frumuseţii, puteai să vezi câţiva fluturi rahitici alături de nişte delfini zâmbăreţi.

Familiile fotografiau de zor şi rămâneau cu gura căscată la cel mai mic comentariu.

— Dacă ai să fii cuminte, într-o zi ai să vizitezi şi tu Paradisul, îi promitea un tătic copilaşului său.

Eu m-am ferit să-i spun aşa ceva lui Freddy junior!

La capătul covorului rulant era pur şi simplu ieşirea. După mai multe ore de stat în muzeu, strălucirea zilei ţinea locul teritoriului alb! Mulţumesc. Nu exista o recompensă mai bună pentru vizitatorii puţin cam osteniţi. Într-o sală mare găseai *snack-baruri,* unde îţi făcea bine să te aşezi ca să te odihneşti puţin, alături de magazine cu suveniruri mult mai bine aprovizionate decât cel al mamei mele: tricouri, fotolii de decolare false, machete de demoni, machete de îngeri, cărţi cu ilustraţii angelice sau diabolice, tăviţe cu prânz complet pentru decolări uşoare.

Freddy junior s-a delectat cu vata de zahăr şi a cerut câteva portchei cu nume de îngeri care-i lipseau din colecţie. Eu mi-aş fi luat o casetă video cu imagini de sinteză care-ţi permitea să cunoşti „ca pe viu” toate senzaţiile unui zbor thanatonautic.

Am renunţat totuşi. Până la urmă, mulţimea aceea de mărfuri mă cam dezgusta. Ne-am scurtat şederea dincolo de Atlantic.

261 – MITOLOGIE IUDAICĂ

„Naşterea omului aici pe pământ, precum şi moartea sa, nu provoacă decât o deplasare a spiritului care este luat dintr-un loc şi pus în altul. Asta se numeşte Gilgulim, migraţia sufletelor.”

Zohar

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de Francis Razorbak

262 – KARMOGRAF

Thanatonautica devenea într-adevăr un sport de masă. Era năucitor numărul celor care decolau pentru a-şi face o idee despre ce avea să fie ultima lor călătorie. În fond, adevărul e că moartea priveşte pe toată lumea.

Din cauza aglomeraţiei din spaţiu, decedaţii zilei erau obligaţi să-şi croiască drum, de bine-de rău, printre „turiştii” cu cordoane ombilicale intacte, însetaţi de senzaţii inedite.

Cei mai mulţi erau japonezi. Pentru ei thanatonautica era un mod de a-şi căuta strămoşii, cărora le hărăzeau un cult statornic. Aşa că nu e de mirare că o societate niponă a avut ideea de a pune la punct „obiecte ectoplasmice”. Practicanţi ai

meditaţiei zen şi-au luat sarcina să le protejeze în Paradis servindu-se de puterea minţii lor.

Marile firme s-au grăbit să se lanseze în marketingul ectoplasmic. În 2068, defuncţilor şi thanatonauţilor le-a atras atenţia un afiş instalat pe drumul reîncarnării. O reclamă pentru Coma-Cola: „Coma-Cola vă răcoreşte sufletul."

Societăţile de asigurări s-au grăbit şi ele pe urmele firmei din Atlanta. „Vă aflaţi aici? Prin urmare aţi comis o imprudentă. N-o repetaţi. La viitoarea reîncarnare adresaţi-vă imediat Asigurărilor Generale Londoneze. AGL, securitate în toate existenţele!"

Reclamele s-au limitat mai întâi la corola externă, dar în curând s-au instalat în faţa, apoi în spatele primului zid comatic.

S-au înfiinţat agenţii specializate. Ele au pus stăpânire, fără să întrebe pe nimeni, pe suprafeţele şi amplasamentele pe care le desenasem pe hărţile noastre. Nişte călugări s-au hotărât să se recicleze şi, concentrându-se prin rugăciune, şi-au proiectat cu precizie în zona dorită mesajele destinate să fie citite pe Continentul Ultim.

Tarifele variau în funcţie de suprafaţă. Formatul varia între 1/2 în şi 10/20 m. În cer nu există restricţii, totul depinde de energia suportului creat de medium.

Clienţii nu lipseau. După Coma-Cola şi AGL, pot să amintesc la grămadă agenţiile pentru călătorii ectoplasmice („Cu *Air-mort,* dus-întors garantat"), fabricanţii de scutece-chilot („Te vei simţi excelent în viitoarea ta postură de nou-născut cu Impermeablex, scutecul-chilot care face legătura dintre foştii bătrâni incontinenţi şi bebeluşii incontinenţi care vor redeveni"), produsele lactate („Cu iaurturile Tranzit, plecaţi lejeri spre paradisuri naturale"), fabricanţii de paturi („Saltele Somnis, secretul meditaţiilor reuşite"), fotoliile de decolare ale fratelui meu Conrad („Tronuri *Empereur* – catapulte spre lumea de apoi, toţi morţii rămân cu gura căscată"), formaţii rock („Dead-Stroy, muzica după care sunt înnebuniţi şi îngerii"), şi până şi alcoolurile („Lucillius, aperitivul cu savoare de fruct care le-ar plăcea şi serafimilor").

Unii călugări foarte dotaţi au reuşit chiar mesaje luminoase publicitare pâlpâitoare. Când ajungeai acum în gaura neagră a Paradisului, aveai impresia că te afli la intrarea unui super-market. Orice ar zice Raoul, Continentul Ultim era acum vândut negustorilor Templului.

ONU a impus totuşi un comitet de etică internaţional pentru a pune capăt abuzurilor. Se interzicea publicitatea pentru un nou medicament care reactiva memoria („Cu Memorix vă veţi aminti de toate prostiile pe care le-aţi făcut”) în preajma zonei negre a amintirilor rele. Nu era permisă reclama pentru păpuşi gonflabile în zona roşie a fantasmelor, nici pentru ceasuri în zona răbdării, nici pentru enciclopedii în zona cunoaşterii, şi nici pentru o galerie de artă în zona frumuseţii absolute. Nu trebuia totuşi exagerat!

Pe tarabele librarilor se îngrămădeau tot felul de lucrări specializate. *Moartea şi formalităţile ei, Paradisul, ţinutul contrastelor, Şi după ce mori?, Manual practic de comportare în cazul întâlnirii cu ceilalţi defuncţi, cu strămoşii şi cu îngerii, Drumul reîncarnării: plan complet şi sfaturi pentru a nu te rătăci, Câteva exemple de coregrafie ectoplasmică.*

Pe pământ totul era simplu şi clar. Comerţul mergea, oamenii se iubeau, sărăcia dispărea.

Nu mai existau religii. Se terminase cu duşmăniile seculare dintre popoare. Întreaga lume trecuse sub stindardul faptelor bune.

Unde erau cinicii, ironicii, zeflemiştii? Nici umorul nu se mai purta. Umorul îşi are temeiul în deviziune, iar excursiile pe continentul morţilor dovediseră că nimic nu era derizoriu, că fiecare lucru, fiecare gest, fie şi anodin, îşi avea preţul lui, că sus totul era observat şi contabilizat.

Altă problemă: fatalismul total care punea stăpânire pe oameni. „La ce bun să întreprinzi ceva, îşi ziceau ei, oricum vieţile mele anterioare mi-au definit deja karma, nu fac decât să trăiesc cu «zestrea» pe care am obţinut-o pe parcursul mai multor mii de ani. De ce să fac eforturi inutile dacă destinul meu este deja scris acolo sus, în Paradis?” În consecinţă, lenea punea stăpânire pe omenire o dată cu amabilitatea. Nu mai avea sens să-ţi dai osteneala să agoniseşti ceva, de vreme ce era destul să intri într-un magazin sau în casa oricui şi să te serveşti după dorinţă.

Fără motivaţii materiale, nimic nu-i mai putea împinge pe oameni să se lanseze în proiecte sau să imagineze noi afaceri.

Avusesem totdeauna o îndoială în privinţa necesităţii dezvăluirilor despre Continentul Ultim. Tulburarea mea s-a accentuat şi mai mult când, într-o zi, am asistat la o scenă ciudată. Un copil traversa strada când a apărut o maşină sport.

Viteza pe care o avea maşina nu i-ar fi permis celui de la volan să frâneze la timp. Gândindu-mă la primul meu accident, m-am grăbit să strig la el: „Fii atent!” Puştiul s-a oprit, s-a uitat la mine, apoi la bolidul care se apropia şi mi-a spus foarte calm:

— Lasă! Dacă ăsta e destinul meu, nimic nu poate să-l oprească.

Şi a rămas acolo, cu mâinile atârnânde, aşteptând să fie călcat, fără să-şi dea seama că avertismentul meu făcea şi el parte din destinul său! M-am repezit şi l-am salvat în ultima clipă.

— Cretin mic ce eşti, a fost gata să mori prosteşte!

M-a măsurat de sus până jos cu înfumurare:

— Nici vorbă, de vreme ce trebuia să fiu salvat de tine. Cel puţin, de data asta…

Şi a plecat, sărind când pe un picior când pe celălalt, de parcă ar fi avut chef să se lase omorât doar ca să-mi facă mie în necaz!

263 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Mesaj către serviciile interesate

Opriţi asta imediat. Thanatonautica prezintă pericole enorme. Oamenii au şi început să pună anunţuri publicitare pe drumul reîncarnării. Se înmulţesc mărturiile absurde despre Paradis. Vă rugăm cu insistenţă să interveniţi.

Răspunsul serviciilor interesate

Da. Situaţia ia o întorsătură neaşteptată. Ne gândim serios la această problemă.

264 – APATIE

Oare era posibil ca toată aventura noastră să nu fi servit decât la a face omenirea complet apatică, fatalistă şi

descurajată?

În acest caz, faptuisem un păcat enorm şi voi avea nevoie de o sumedenie de reîncarnări pentru a repara această greşeală funestă. Mă săturasem să tot păşesc pe stradă peste oamenii lungiţi pe trotuar şi care aşteptau liniştiţi să-şi sfârşească existenţa prezentă. Ăsta nu mai era nici măcar fatalism, ci renunţare la viaţă!

Mă înfioram tot când îmi aduceam aminte de băieţelul acela, indiferent la ce i se putea întâmpla.

Nici la thanatodromul de la Buttes-Chaumont nu era o ambianţă mai veselă. Rose, Freddy junior şi cu mine ne închideam din ce în ce mai mult în celula noastră familială, în timp ce Amandine îşi continua turneele de conferinţe.

Iar pentru Raoul, pierderea Stefaniei, nevasta lui, venind după cea a părinţilor, constituise un alt motiv întemeiat ca să continue cu băutura. Ai fi zis că se străduia să găsească în alcool un fel de a treia lume, o lume dincolo de viaţă şi de moarte. Poate că la capătul tuturor căutărilor se afla în fond alcoolul. În cazul ăsta, mai bine m-aş fi certat destul de devreme cu Raoul pentru a nu mă lăsa antrenat pe această pantă.

Într-o seară stăteam pe terasa de la ultimul etaj şi ascultam muzică de jazz. Îmi plăcea în mod deosebit un solo tânguitor şi trist interpretat la saxofon, genul de muzică pe care nimeni n-o mai asculta.

Amandine, întoarsă de la unul din spectacolele sale, a venit şi ea pe terasă. Abia dacă am privit-o. Amandine a dat la o parte o plantă verde şi s-a lăsat să cadă lângă mine într-un fotoliu de răchită.

— Eşti obosit? m-a întrebat ea.

— Nu. Sunt prost dispus.

— Cine nu e prost dispus?

Amandine şi-a aprins o ţigară cu eucalipt, luată dintr-unul din pachetele pe care Raoul le lăsa aruncate peste tot, şi a adăugat:

— Îţi aminteşti ce spunea Freddy? „Înţelepţii caută adevărul, proştii l-au găsit deja.” Şi iată că lumea întreagă şi-a găsit adevărul.

— Atunci înseamnă că lumea întreagă e proastă.

— Da, dar e vina noastră.

Am tăcut, chinuit de remuşcări. Mi-am amintit de ziua în care o întrebasem pe mama ce înseamnă cuvântul „mort”.

Revedeam mâna rece a străbunicii Aglae care atârna de sub cuvertură. Revedeam şi imaginea uimitoare, întipărită pentru totdeauna în mintea mea, a celor trei arhangheli luminoşi aşteptându-ne acolo ca să ne judece.

În realitate, arhanghelii nu sunt binevoitori. Sunt înspăimântători. Cu tot zâmbetul lor. Începeam s-o înţeleg pe Stefania. Bunătatea impusă e la fel de greţoasă ca ciorba de zarzavat cu miere şi sirop de rodie.

Rose a apărut pe terasă bătând din palme.

— Dacă vă e foame, grăbiţi-vă să coborâţi. Masa e gata şi Junior a şi trecut la atac. În curând n-o să mai rămână decât firimituri.

265 – ÎNVĂŢĂTURĂ YOGA

Trebuie să respecţi cinci reguli ca să fii tare în viaţă:

— Sănătatea. Corpul trebuie să fie sănătos, dacă vrei să ai o conştiinţă clară. Trebuie să fii curat, să nu-ţi umpli niciodată stomacul până la saţietate.

— Mulţumirea. Să apreciezi ceea ce ai.

— Perseverenţa. Să nu te laşi copleşit nici de cele mai mici emoţii: teama de neprevăzut, teama de dificultăţi, plăcerea repede obţinută.

— Studiul. Să înaintezi către cunoaştere prin lectura textelor sacre şi prin meditaţie.

— Ofranda adusă Domnului. Nu trăieşti pentru tine, ci pentru ceva din tine care te depăşeşte. Înainte de orice, să rămâi umil.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*

de Francis Razorbak

266 – SOCOTELI

Ştiam din *Convorbire cu un muritor* că pentru a pune capăt ciclului de reîncarnări şi a deveni un spirit pur erau necesare şase sute de puncte. O nouă convorbire cu Sfântul Petru i-a furnizat Amandinei nişte răspunsuri mai precise. De la ea am aflat baremul oficial.

PUNCTAJ NEGATIV

Minciună de la – 10 la – 60 puncte

Defăimare de la – 10 la – 70 puncte

Umilire de la – 100 la – 400 puncte

Neacordarea ajutorului unei persoane aflate în pericol de la – 100 la – 560 puncte

Abandonare de copil de la -100 la – 820 puncte

Abandonare de părinte de la – l00 la – 910 puncte

Act de cruzime asupra unui animal de la – 100 la – 1370 puncte

Act de cruzime asupra unui om de la – 500 la – 1450 puncte

Crimă care duce la moartea aproapelui de la – 500 la –1510 puncte

Recidivare punctaj negativ înmulţit cu 1,5

(Numărul exact de puncte se stabileşte în funcţie de caz, ţinând cont de voinţa de a face rău, de plăcerea cu care se face răul, de iresponsabilitate, de egoismul care a motivat fiecare faptă.)

PUNCTAJ POZITIV

Dar interesat de la+ 10 la + 50 puncte

Dar dezinteresat de la + 10 la + 90 puncte

Bucurie adusă anturajului de la + 10 la +100 puncte

Ajutorarea unui animal în pericol de la + 50 la+120 puncte

Ajutorarea unei persoane în pericol de la +100 la +270 puncte

Producerea unei opere de artă de la +100 la +410 puncte

Idee originală permiţând progresul de la +100 la +450 puncte

Sacrificiul de sine în profitul aproapelui de la +100 la +620 puncte

Buna educare a unui copil de la +150 la +840 puncte

Coeficient de multiplicare punctaj pozitiv înmulţit cu 1,2

Atâta precizie îi făcea pe oameni şi mai temători. Decât să rişte să comită un păcat, unii preferau să se sinucidă imediat, ca să readucă contorul la zero, cum se spunea atunci. Expresia nu era de altfel numai o metaforă. O firmă japoneză chiar pusese în vânzare un contor de fapte bune şi rele. *Karmograful.* Aparatul consta dintr-un fel de ceas mic, cu ecran cu cristale lichide şi o claviatură numerică. Oamenii îl purtau la încheietura mâinii drepte, stânga rămânând rezervată cunoaşterii orei.

Era suficient să notezi faptele comise în timpul zilei, în fiecare seară înainte de culcare, ca să afli exact cum stăteai cu karma. Dacă nu aveai destule puncte bune, pe ecranul karmografului apărea un cal. Acesta era primul semn de degenerescenţă karmică, apoi, coborând, veneau câinele, iepurele, limaxul, amiba. Cazurile cele mai grave erau reprezentate printr-un fir de pătrunjel sau o ciupercă.

Cu karmograful puteai să mori senin, ştiind exact pe ce poziţie te situezi în barem, fără să te mai temi să înfrunţi judecata arhanghelilor. Evident, operaţiunea de adunare şi scădere cerea multă sinceritate faţă de tine însuţi.

Ne-am jucat şi noi cu aparatul la thanatodrom. Rose a constatat că dispunea de un punctaj pozitiv de 400 de puncte. Eu, mult mai slăbuţ, mă aflam pe undeva între +0 şi +5 puncte. Nu comisesem prea multe măgării în existenţa mea, dar nici un sfânt nu fusesem. Până la urmă, Raoul avea dreptate: nu eram un erou, eram un tip neutru. Chiar şi în privinţa karmei mele eram mediocru.

Freddy junior era fascinat de aparat. Karmograful lui aproape virgin anunţa frumuşel +25 de puncte. Dar chestia asta începuse să-l obsedeze. Cum o trăgea de codiţe pe una din colegele lui în parc, îşi şi consulta karmograful ca să afle dacă era grav.

Aparatul înlocuise în mod avantajos spovedania.

267 – SCOS DIN JOC

Conrad nu putuse să obţină drepturile de reproducere a karmografului.

Japonezii fuseseră prevăzători. Brevetul lor era bine protejat. Aşa că fratele meu se apucase hotărât de cu totul alt

comerţ. Pilulele „scos din joc”, adică nişte pilule „speciale pentru sinuciderea fără durere”. „Mai bine o viață nouă decât o existenţă ratată”, suna sloganul lui. Era simplu şi spunea exact ce voia să spună.

Conrad, care se arătase totdeauna foarte sceptic faţă de thanatonautică, era acum primul care-i încuraja pe oameni să facă marele salt. Afacerile înainte de orice!

Ironie a soartei, printre primii lui clienţi s-a numărat foarte repede propriul său fiu, nepotul meu Gustave, disperat că nu reuşise lucrarea la matematică. Drept scrisoare de adio, adolescentul scrisese: „Nu vă faceţi griji. O raită rapidă prin ţara morţilor şi mă întorc în alt corp.”

Părinţii lui erau convinşi că avea dreptate, dar habar nu aveau unde urma să se reîncarneze copilul. „Atâtea eforturi şi educaţie programată cu grijă distruse prosteşte de o notă proastă la matematică! Îţi vine să-ţi smulgi părul din cap!” se lamenta Conrad, care se întreba dacă trebuia să plângă sau nu moartea propriului său fiu.

Dar eu şi Rose eram îngrijoraţi. Dacă şi Freddy junior va fi tentat să facă la fel? În zilele noastre necazul vine una-două! E adevărat că făcusem cunoştinţă cu Paradisul, dar asta nu însemna că doream ca băiatul nostru că plece prea curând dintre noi şi, culmea, rupându-şi cu de la sine putere cordonul ombilical.

Ca să nu cadă şi el victimă acestei mode care se răspândea în şcoli şi licee, am înlocuit fără ştirea lui pilulele de cianură „scos din joc”, pe care şi le cumpărase cu banii lui de buzunar, cu nişte bomboane inofensive. Şi am mai pus să se instaleze grilaje la toate ferestrele pentru a-i preveni o pornire bruscă de a sări în gol.

Rose se străduia să-l îmbărbăteze în toate împrejurările. Dacă se întorcea cu carnetul plin de note proaste, îi ofeream cadouri ca să-l consolăm. Nu-l certam niciodată, îl înconjuram de afecţiune şi îl asiguram tot timpul de sprijinul nostru.

Era esenţial ca fiul nostru să-şi iubească viața atât de mult încât să fie convins că niciodată nu va găsi părinţi mai grozavi într-o altă reîncarnare.

Dar nu toţi părinţii erau la fel de eficienţi ca noi. Sinuciderile copiilor se înmulţeau, ca de altfel şi cele ale adulţilor.

O nemulţumire, o insatisfacţie şi, hopa! Cei mai sensibili umblau după ei cu o capsulă de cianură implantată în

permanenţă într-un dinte scobit şi, la cea mai mică îngrijorare, puneau capăt unei existenţe pe care o considerau ratată. Viaţa fiind un joc, ca să nu mai participi la el era destul să spui stop şi să „ieşi din joc” cu ajutorul pilulei puse în vânzare liberă de fratele meu Conrad.

Şi care era rezultatul? Aproape că nu mai vedeai bătrâni pe stradă – cum apărea primul rid, adio, pornim spre o nouă tinereţe, înainte de a cunoaşte urmele ireparabile ale anilor –, nici oameni preocupaţi sau prea sensibili. Nu mai rămâneau decât acele fiinţe imature obsedate de dorinţa de a face bine, din lene sau superstiţie.

Se punea o gravă problemă socială. Conducătorii de oameni şi creatorii sunt în marea lor majoritate nişte persoane care au avut o copilărie dificilă şi s-au descurcat prin forţa pumnului şi formându-şi un caracter călit pentru a supravieţui. Dar acum, când sinuciderea promitea o readucere a contoarelor la zero la cel mai mic necaz, viitoarele elite dispăreau mai înainte de a fi avut timp să se formeze.

Lucinder şi guvernul lui au înţeles foarte bine problema. În administraţie nu mai aveau de-a face decât cu blegi şi cu nulităţi, indivizi incapabili să ia vreo decizie tranşantă de teamă să nu supere pe cineva. Trebuia să se acţioneze cât mai repede, ca cei mai inteligenţi şi mai sensibili dintre tineri să nu se mai sinucidă.

Moartea devenind banală, era de asemenea important să fie promovată viaţa, aici şi acum, şi nu aiurea, în nu ştiu care viitor. Lucrul nu era evident. Nimeni nu mai ţinea chiar atât de mult la viaţă încât să se bată pentru ea sau să strângă din dinţi în cazul vitregiei soartei. Mai rău, fiecare spera să vadă în ce avea să se reîncarneze, aşa cam cum joci la ruletă sau la loto. Probabil că acolo sus erau destule numere câştigătoare!

Astfel a luat fiinţă Agenţia Naţională pentru Promovarea Vieţii (ANPV). Lucinder i-a pus la treabă pe cei mai buni creatori de publicitate pentru a inventa sloganuri, idei, concepte care să-i ţină pe oameni ataşaţi de existenţa lor şi să nu se mai sinucidă cu toptanul.

Cine ar fi crezut asta înainte de anul 2000? Toţi s-ar fi prăpădit de râs la ideea că într-o zi va trebui să se facă publicitate pentru ca oamenii să aprecieze lucrul cel mai elementar, cel mai natural şi cel mai simplu din lume: viaţa.

268 – PUBLICITATE

Viaţa, un moment bogat în emoţii. Suzanne M., douăzeci de ani, studentă, mărturiseşte:

„La început nu iubeam prea mult viaţa. Ba chiar o găseam demodată. Părinţii mei trăiau, unchiul meu, bunicii mei şi toţi rataţii familiei erau în viaţă, iar eu mă întrebam cum făceau de rămâneau aici să suporte să îmbătrânească şi să putrezească pe picioare ca nişte zdrenţe. Ce imbecili!

Mda, pentru mine viaţa nu însemna nimic. Ba chiar am încercat să fug de ea, cufundându-mă în droguri şi alcool. Dar drogurile m-au îmbolnăvit, ca şi alcoolul de altfel. Atunci mi-a venit ideea să părăsesc viaţa. Şi pe urmă am avut altă idee. De ce să nu fac turul lumii înainte de a pleca? Şi aşa mi-am dat seama că viaţa e faină. Plantele trăiesc, animalele trăiesc, chiar şi pietrele trăiesc. Şi atunci mi-am zis: adică eu de ce nu?

Nu regret alegerea pe care am făcut-o şi când îi văd pe toţi aceşti tineri care ezită, le zic: hai, băieţi, faceţi şi voi turul lumii. Veţi vedea că viaţa e o chestie care o să rămână la modă încă multă vreme!"

Acesta este un mesaj ANPV,

Agenţia Naţională pentru Promovarea Vieţii

269 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Mesaj către serviciile interesate

Totul devine curată nebunie! Oricât de tari aţi fi, nu vă lăsaţi pradă orgoliului. Nu refuzaţi să vă recunoaşteţi greşelile. Toleranţa voastră este dăunătoare. Aduce prejudicii. Tuturor.

Răspunsul serviciilor interesate

Frica vă orbeşte. Puţin calm, vă rugăm. Şi fără panică. Suntem în continuare cu ochii-n patru.

270 – MITOLOGIE JAPONEZĂ

„Nu suntem decât nişte grăunţe de nisip, dar suntem împreună.

Suntem ca grăunţele de nisip pe plajă, dar fără grăunţele de nisip plaja n-ar exista.”

Poem în limba yamato (japoneza veche)

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,* de Francis Razorbak

271 – SINUCIDEREA, CE EROARE!

Agenţia Naţională pentru Promovarea Vieţii făcea şi ea cum se pricepea mai bine, dar nu obţinea decât rezultate derizorii. A fost nevoie de un eveniment tragic – cazul Lambert – pentru a se pune capăt brusc valului de sinucideri.

Totul s-a petrecut într-o duminică, la thanatodromul nostru de la Buttes-Chaumont. Le dădeam uneori voie prietenilor noştri să folosească fotoliile noastre de decolare. Domnul Lambert, patronul restaurantului nostru favorit, tocmai ne ceruse să încerce şi el unul. Nu aveam nici un motiv să-l refuzăm, cu atât mai mult cu cât, domnul Lambert fiind într-un fel şeful cantinei noastre personale, ţineam să ne păstrăm cu el în cele mai bune relaţii.

S-a aşezat. Am reglat aparatele. A numărat „şase, cinci, patru, trei, doi, unu, decolare” şi a apăsat pe întrerupător aşa cum se cuvenea.

Nimic anormal până aici. Ciudăţenia s-a produs la întoarcere. Când domnul Lambert a deschis ochii, am avut impresia că mă aflu în faţa unui alt Jean Bresson. Era febril,

nervos, nici faţa nu mai semăna cu cea a placidului nostru thailandez. Aveam dinaintea noastră un om cu privirea fixă şi dură. Un alt om. Poate un Mr Hyde pe care-l ascunsese până acum doctorul Jekyll-Lambert.

— Te simţi bine, domnule Lambert? l-am întrebat eu.

— Oooh, daaa! De simţit, mă simt bine. Chiar foarte bine. Niciodată nu m-am simţit atât de bine.

— Ai putut să vizitezi Continentul Ultim? a vrut să ştie Amandine.

— Oooh, daaa! De vizitat, am vizitat. Este într-adevăr un loc foarte, foarte interesant.

Vocea era a vechiului Lambert, trăsăturile la fel, şi totuşi aş fi jurat că nu mai aveam de-a face cu aceeaşi persoană.

Mai târziu s-a dovedit sardonic, chiar cu un nu ştiu ce pervers în pupile. Habar nu mai avea de bucătărie, nici măcar de reţeta lui favorită de tăiţei cu busuioc. Ba chiar îl durea în cot de bucătărie acum. Şi-a pus brusc în vânzare restaurantul. Să le fie de bine vechilor clienţi atât de răsfăţaţi! El se spăla pe mâini. A părăsit oraşul şi nu l-am mai văzut.

Povestea asta m-a tulburat mult. Le-am vorbit despre asta şi confraţilor de la alte thanatodromuri. M-au asigurat că mai întâlniseră cazuri similare. Şi ei se gândiseră la sindromul doctor Jekyll. Denumirea s-a păstrat.

Am hotărât ţinerea unei videoconferinţe pentru a discuta despre această problemă. Maestrul Rajawa, responsabilul thanatodromului din India, avea de propus o explicaţie. O explicaţie mistică, totuşi o explicaţie.

După părerea lui, la originea acestui fenomen se aflau sinuciderile. Când cineva moare deliberat, înainte de a-şi fi terminat timpul de viaţă care-i fusese alocat la ultima judecată, ectoplasma lui se transformă în suflet rătăcitor. Pluteşte deasupra solului, în căutarea unui corp în care să se rematerializeze pentru a-şi trăi ce i-a mai rămas de trăit. Numai că e foarte greu să găseşti corpuri vacante şi mulţi sinucigaşi rătăcesc în felul ăsta de milenii.

Cei în viaţă au numit deseori aceste suflete rătăcitoare „fantome”. Fiind foarte necăjite, ele se joacă speriindu-i pe oameni ca să se convingă că mai au încă ceva putere. Îi sperie pe fricoşi şi pe naivi bătând noaptea în pereţi, făcând parchetul să se ridice şi lustrele să vibreze. În cel mai rău caz, ele pot să provoace ploi şi furtuni din senin, dar asta e singura lor forţă.

Isprăvile lor sunt derizorii şi-ar trebui să stârnească mai curând mila decât spaima.

— E ceea ce numim spirite rele, a semnalat directorul thanatodromului din Dakar.

— Iar noi folosim denumirea de *blolos, blolos bians* pentru bărbaţi, şi *blolos blas* pentru femei, a precizat directorul de la Abidjan.

— Posibil, dar cu această modă a sinuciderilor, aerul trebuie să fie saturat de fantome în căutarea unui corp, a spus suspinând colegul de la Los Angeles.

Maestrul Rajawa şi-a continuat explicaţiile:

— Când un om viu meditează sau practică thanatonautica, el îşi abandonează un timp corpul fizic. Este destul ca un suflet rătăcitor să treacă pe acolo şi să intre în el.

Am rămas tăcuţi uitându-ne unii la alţii. La ce riscuri ne expusesem în cursul numeroaselor noastre călătorii! Şi ce era şi mai rău! Datorită tuturor „turiştilor” care, din cauza noastră, plecau în lumea de apoi, o sumedenie de fantome dispuneau acum de un lot frumuşel de corpuri vacante. Ce paradox! Aceşti sinucigaşi care-şi închipuiau că pleacă spre o viaţă mai bună intrau în prima existenţă întâlnită! Şi asta numai dacă aveau noroc! Nu era uşor să te afli la momentul potrivit în faţa unui corp liber.

Fiecare a vorbit de propriile-i cazuri de „posesiune” la întoarcere. Schimbările bruşte de dispoziţie şi de comportament erau acum elucidate.

— Trebuie să dăm alarma, am zis eu. Oamenii trebuie să pună capăt sinuciderilor şi să nu mai practice thanatonautica. E prea periculos!

Fiecare dintre noi a organizat în ţara lui conferinţe de presă. Nu toţi ne-au crezut. Au existat sceptici care-au declarat că voiam să practicăm sportul nostru numai noi, când el se democratiza şi în curând chiar şi muncitorii vor putea să thanatonauteze duminica. Ce să răspunzi la una ca asta? În ciuda avertismentelor, agenţiile de călătorii ectoplasmice şi-au continuat afacerile. Totdeauna vor exista capete înfierbântate care să plece la plimbare spre cele mai îndepărtate continente, convinse că accidentele nu li se întâmplă decât altora.

Totuşi, gândul că în urma unei decolări te-ai putea trezi cu corpul şterpelit i-a descurajat pe unii. Nu era plăcut să te gândeşti că un oarecare, în caz de nenorocire, putea să se dea

după aceea drept tine şi să se strecoare în familia ta şi chiar în patul nevestei tale, fără ca nimeni să nu fie în stare să facă deosebirea.

Pentru candidaţii la sinucidere lucrurile stăteau altfel decât pentru turiştii dornici să viziteze lumea de apoi. Unii urmăreau fapta vitejească, alţii siguranţa şi fericirea. Degeaba a scăzut Conrad preţul stocului de pilule „scos din joc” nevândute, nu mai avea deloc cumpărători. A te transforma în suflet rătăcitor în căutarea unui corp, şi asta poate pentru secole întregi, nu era un viitor entuziasmant.

Oamenii înţeleseseră că o sinucidere nu readuce contorul la zero, că o existenţă trebuie dusă în mod obligatoriu până la capăt. Toţi şi-au reluat obişnuinţa cu micile mizerii.

Explicaţia confratelui meu indian mai avea un avantaj. Îi consola pe părinţii bebeluşilor sau adolescenţilor morţi prea devreme din cauza bolii sau a vreunui accident. Putea să fie vorba de sinucigaşi care, după reîncarnare într-un corp străin, mai aveau câţiva ani de trăit. Un om care se sinucide la şaizeci de ani, dar care-ar fi trebuit să moară la şaizeci şi şase de ani, va renaşte întruchipându-se într-un copil menit să moară la şase ani.

Administrarea karmei personale era, hotărât lucru, o adevărată ştiinţă, şi zilnic făceam cunoştinţă cu noi legi.

Raoul se izola în tăcere. Ştiam că se gândea tot timpul la Stefania. Avusese veşti despre ea din ziare. Strânsese în jurul ei o bandă de „răi”. Italianca budistă tibetană la care ţinusem atât de mult predica acum peste tot că binele trebuia să fie echilibrat cu rău. Că, indiferent de cunoştinţele pe care le aveam, pofta de sinucidere va reveni într-o lume acum anostă.

Sub stindardul ei, o ceată de derbedei în bluzoane negre de piele, căţăraţi pe motociclete, se străduiau cum puteau mai bine să promoveze acte atât de demodate precum furtul, crima, violul sau jaful. Dar teama de a-ţi distruge karma rămânea foarte puternică. De aceea Stefaniei îi era foarte greu să-şi găsească acoliţi şi atitudinea ei rămânea izolată.

Stefania devenise un fel de curiozitate naţională şi poliţiştii se abţineau când aveau posibilitatea să pună mâna pe ea sau pe unii dintre complicii ei. Se temeau ca nu cumva acţiunea să fie considerată o agresiune şi-şi ziceau că, oricum, aceşti bandiţi vor fi destul de pedepsiţi în viitoarele lor reîncarnări.

Totuşi, pentru Raoul, şi chiar pentru mine, Stefania devenea

o mare preocupare. Întruchipând răul, ea dovedea că în această lume încă mai existau riscuri. Dădea relief binelui. Sacrificându-şi karma pentru a asana societatea, italianca făcea până la urmă un act de pură abnegaţie.

Simţeam cu toţii confuz că, în realitate, Stefania cea blestemată era o sfântă. Nu mai ştiam ce să facem. În cele din urmă ne-am hotărât să urcăm din nou acolo sus ca să vedem ce se mai petrece.

272 – PUBLICITATE

Domnul Vinstack, patruzeci şi doi de ani, celibatar, conduce o agenţie de manechine. Iubeşte viaţa şi ne spune de ce:

„Pentru mine viaţa înseamnă femei. Femeile sunt diferite. Cu gură, ochi, picioare, sâni, parfum, mers, tunsoare şi fel de a-şi ţine gâtul diferite. Niciodată nu voi avea destul timp ca să le cunosc pe toate. De aceea îmi pare bine că viaţa e până la urmă destul de lungă. Am ajuns la a douăsprezecea căsătorie. Mi-ar plăcea la nebunie să trăiesc o sută de ani ca să cunosc cât mai multe femei. Şi cum femeile nu există decât în viață, îi zic mulţumesc vieţii şi le zic mulţumesc femeilor."

Acesta este un mesaj al Agenţiei Naţionale pentru Promovarea Vieţii

273 – LUCRURILE SE COMPLICĂ ŞI MAI MULT

Tot atât de mulţi temerari pe drumul Paradisului! Ei, da, decolările nu mai semănau nici pe departe cu cele de la început, când ne deplasam singuri printre morţi.

Acum, abia am părăsit Pământul, că ne-am şi pomenit împotmoliţi într-un nor de turişti ectoplasmici, cu cordoanele ombilicale înnodate de al ghidului lor, un călugăr reciclat.

Şi tot atât de multe reclame, dacă nu mai multe! Filme pe care să nu le pierzi în viitoarea existenţă, reclame pentru prânzuri gata preparate, alimente pentru pisicile şi câinii

familiei, ţigări, călătorii insolite… Şi, bineînţeles, un afiş mare al Agenţiei Naţionale pentru Promovarea Vieţii, lăudând binefacerile întoarcerii la viaţă!

Lucinder se străduise să instaureze cea mai mare siguranţă pe Continentul Ultim. Încă de la intrare, o pancartă proiectată de un derviş dansator turc dădea tonul:

„Bine aţi venit în Paradis! Vă aflaţi aici la o mie de ani lumină de Pământ. Atenţie, pericol! Este interzis să călătoreşti singur. Binevoiţi a vă lega cu grijă cordonul ectoplasmic de cel al ghidului.”

Urmau apoi diferitele legi decretate cu sprijinul Naţiunilor Unite:

Articolul 1. Paradisul nu aparţine nici unei ţări, nici unei religii.

Articolul 2. Paradisul este deschis tuturor şi nimeni nu are dreptul să împiedice accesul liber.

Articolul 3. Este interzisă tăierea cordonului ectoplasmic al celorlalţi. Un astfel de act este criminal şi va fi urmărit în justiţie ca atare.

Articolul 4. Orice corp fizic va fi considerat răspunzător de faptele ectoplasmei sale.

Articolul 5. Turiştii thanatonauţi sunt rugaţi să lase acest loc tot aşa de curat pe cât doresc să-l găsească atunci când vor muri efectiv.

Articolul 6. Este interzisă deranjarea îngerilor din treaba lor.

Articolul 7. Este interzisă memorarea amintirilor şi a fantasmelor celorlalţi. Fiecare este proprietarul propriilor sale experienţe, atât în Paradis cât şi pe Pământ.

Articolul 8. Este interzisă suprapunerea de graffiti ectoplasmici pe panourile publicitare care decorează culoarele.

Articolul 9. Este interzis să te ascunzi în spatele porţilor comatice pentru a-i speria pe morţii aflaţi în tranzit.

Articolul 10. Este interzis să vorbeşti cu arhanghelii în timpul cântăririi unui suflet.

Articolul 11. Este interzisă intervenţia în favoarea sau în defavoarea unui suflet în momentul cântăririi. Nici o mărturie exterioară nu-i va putea influenţa pe arhangheli.

Articolul 12. Paradisul nu este un parc de distracţii. Părinţii însoţiţi de copiii lor sunt rugaţi să-i ţină din scurt de cordonul lor ectoplasmic.

Fusese prevăzut totul pentru confortul şi siguranţa turiştilor. Pe suprafaţa primei porţi comatice se etala:

„Moch 1. Atenţie: amintiri agresive. Persoanele sensibile să se abţină. Cei care nu sunt în stare să-şi asume trecutul sunt rugaţi să-şi dezlege cordonul ombilical de cel al ghidului şi să se reîntoarcă în corpurile lor.”

În ciuda avertismentului, defuncţii zilei şi thanatonauţii se năpusteau în masă. Unii se jucau înfruntându-şi amintirile dureroase în maniera luptătorilor de catch. Cât era de indecent! Nişte turişti greci trăgeau cu ochiul la nişte bule care nu-i priveau cu nimic.

De jur împrejur, anunţurile publicitare lăudau calităţile unor psihanalişti şi ale unor detectivi particulari, pentru cei care aveau încă posibilitatea să-şi repare greşelile.

Ca la fiecare trecere prin zona neagră, mi-am regăsit accidentul de maşină, certurile cu fratele meu, moartea lui Felix Kerboz, dragostea nebună de pe vremuri pentru Amandine, fără a mai vorbi de o sumedenie de evenimente minore pe care niciodată nu le putusem înghiţi. Începusem să mă obişnuiesc.

Moch 2 şi reîntoarcerea în zona roşie a plăcerilor. Unii turişti aveau nişte fantasme complet dezgustătoare. Îmi ziceam că locul acela semăna din ce în ce mai mult cu interiorul cald şi umed al unui sex de femeie. Poate că Amandine se închipuia într-un sex de bărbat…

Aici anunţurile publicitare se concentrau numai asupra a ceea ce era sex-shop, peep-show şi casete video cu filme porno, în ciuda amendamentelor.

Îmbrâncindu-şi fantasmele de orgie şi pe tinerii masculi cu sexe supradimensionate, Amandine m-a tras după ea ca să nu mă lovesc din nou de dublura ei îmbrăcată în piele neagră. O femeie mă urmărea strigându-mi că o cheamă Nadine Kent. I-am urlat telepatic să mă lase în pace, că eram căsătorit şi tată de familie. Fantasma Nadinei s-a metamorfozat atunci luând formele generoase ale Stefaniei.

Hotărât lucru, toate femeile din anturajul meu îmi provocau fantasme.

Cuprinsă de îndoială, Amandine m-a luat iar de mână până la Moch 3.

„Atenţie. Aici Moch 3. Sunteţi pe punctul de a pătrunde în zona portocalie. Nerăbdătorii să ia drumul înapoi cât mai este

timp.”

Traversarea nu a durat decât două-trei minute, dar ni s-apărut că tine patru-cinci ore. Peste tot reclamele fabricanţilor de ceasuri. Era clar că nu merita să dai legi, dacă nu erau respectate.

N-am mai fost încântat ca altă dată de întâlnirea cu vedete sau cu oameni celebri. Eram pur şi simplu nerăbdător să ies de acolo. Până la urmă te plictiseşti de toate!

Timpul, ce adversar cumplit!

Zona galbenă. „Atenţie, Moch 4. Sunteţi pe punctul de a pătrunde în zona cunoaşterii. Abţineţi-vă, dacă nu sunteţi în măsură să aflaţi toate adevărurile lumii.”

— Evrika! Evrika! au strigat telepatic turiştii greci foarte înfierbântaţi.

În sfârşit, Moch 6.

„Bine aţi venit în cel de-al şaptelea cer. Aici se încheie destinele. Vă aflaţi la capătul luminos al găurii negre. Celor care se vor prezenta în faţa judecătorilor le urăm o bună reîncarnare. Celorlalţi li se aminteşte să nu-i deranjeze pe îngeri din munca lor”, emitea dervişul dansator oficial.

Am înaintat în zona albă a cântăririi sufletelor. Îngerii începuseră să ne cunoască. Nu le-au acordat nici o atenţie turiştilor, în schimb, trei dintre ei s-au apropiat de Raoul, de Amandine şi de mine.

Nişte greci au pus câteva întrebări pe care arhanghelii s-au prefăcut că nu le aud.

— Bine, ziceau elenii, aici e Olimpul, dar unde e Zeus?

Idioţii aceia nu înţeleseseră nimic. Nu există Zeus, Jupiter, Quetzalcoatl, Thor sau Isis. Îngerii nu au şef ierarhic. Tot aşa, îngerii nu au nume, ei poartă toate numele. Îngerii nu aparţin unei naţionalităţi, ei au toate naţionalităţile, toate religiile, toate filozofiile. Ce stupiditate şi acest şovinism, care te face să crezi că propriile tale divinităţi sunt neapărat mai importante decât ale altora!

Nu am perceput imediat că strigătul telepatic scos deodată de unul din greci nu era de uimire, ci de spaimă. Totul a devenit mai clar când a urlat în limba lui, pe care, telepatic, o înţelegeam cu toţii:

— Cordonul meu ombilical a fost tăiat!

— Imposibil! i-a răspuns cu calm ghidul. E legat în continuare de împletitura grupului nostru.

— Nu, s-a smiorcăit celălalt. A fost tăiat de jos!

Asta însemna că, în timp ce ectoplasma se plimba aici, corpul lui fusese ucis pe Pământ. Cum cordonul lui era efectiv înnodat de al celorlalţi, el rămăsese legat de ei. Abia când grupul îşi va desface nodurile, acel nefericit, de acum înainte defunct, va fi aspirat spre viitoarea lui reîncarnare. Era oribil să te trezeşti astfel mort, departe, pe alte meleaguri!

Abia reuşisem să înţelegem situaţia, când un altul a strigat şi el că fusese omorât. Cei optsprezece turişti greci au făcut, unul după altul, aceeaşi tristă constatare. Împletitura lor de cordoane era intactă, dar nimic nu-i mai lega de Pământ. Toţi îşi pierduseră corpul fizic! Au zburat împreună spre a se alătura fluviului lung de morţi.

Ei da, corpurile sunt în orice moment vulnerabile şi totdeauna e periculos să le părăseşti. Cuprinşi de teamă, Raoul, Amandine şi cu mine ne-am scurtat în grabă călătoria pentru a ne întoarce, tot în grabă, în acele confortabile armuri care erau corpurile noastre.

Ziarele de seară i-au dezvăluit pe autorii acelei crime cereşti: Stefania şi banda ei. Italianca trimisese comunicate principalelor agenţii de presă pentru a anunţa că de acum înainte va ataca thanatodromurile şi-i va expedia repejor pe Continentul Ultim pe amatorii de plimbări extraterestre. În felul acesta înţelegea ea să redea morţii misterul şi teama faţă de ea. Vast program!

— Stefania are dreptate! a exclamat Raoul. Am mers prea departe.

Am protestat.

— Dar tu ai fost primul care ai vrut să ştii totul despre moarte! Şi acum, când i-am aflat secretele, regreţi?

Fără îndoială că prietenul meu se schimbase complet. Plimbându-se de colo până colo pe terasa de la ultimul etaj, Raoul a declarat cu fermitate:

— Am fi făcut mai bine dacă rămâneam în ignoranţă. Şi Oppenheimer a regretat că a conceput bomba atomică.

— E prea târziu să ne mai întoarcem, am murmurat eu.

— Nu e niciodată prea târziu ca să faci Un lucru ca lumea, a declarat Raoul.

Amandine, Rose şi cu mine am dat din cap sceptici. Raoul avea deodată acelaşi accent ca şi nevasta lui:

— Bun, am reuşit să punem capăt sinuciderilor. Dar uitaţi-vă

în jurul vostru la toţi slăbănogii şi leşinaţii ăştia. Nu se mai întâmplă nimic. Nici războaie, nici crime, nici adultere, pe scurt, s-a pus cruce pasiunii. Numai Stefania mai dă dovadă de curaj.

Nu mai încăpea nici o îndoială că lumea era insuportabilă. Mă consacrasem thanatonauticii pentru a lupta împotriva plictiselii mele şi thanatonautica făcuse lumea în întregime plictisitoare!

Am zărit prin geam un băiat tânăr care, pe furiş, lipea în mare grabă un afiş. Un portret alb-negru al Stefaniei şi cu litere mari şi roşii: „Împreună pentru reorganizarea răului!”

274 – FILOZOFIE ROZICRUCIANĂ

„Prin dorinţele tale îţi atragi propria viaţă. În jurul tău există o atmosferă mentală care atrage totul, dar nu la fel. Această atmosferă mentală e formată din dorinţele tale. Şi din temerile tale, care sunt partea negativă a dorinţelor tale. Sunt cele două fete ale aceleiaşi monede. În afara dorinţelor tale conştiente, există şi dorinţele şi temerile tale inconştiente. În felul acesta atragi persoanele şi evenimentele care formează trama vieţii tale. Acţiunea nu este decât o dorinţă solidificată.

Nu ne putem elibera decât dezlegând nodurile emoţionale ale situaţiilor trecute şi actuale.”

Max Heindel, *Cosmogonie rozicruciană*

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

275 – HOAŢA DE SUFLETE

Strigătele lui Freddy junior ne-au adus în grabă, pe Rose şi pe mine, în faţa televizorului. Desenul animat portorican pe

care-l urmărea cu atenţie se întrerupsese brusc. Micul ecran se umpluse de benzi albe şi negre.

— Tata, e o defecţiune tehnică.

Nu era o defecţiune tehnică. Benzile tocmai făceau loc imaginii Stefaniei.

— A reuşit să intre pe canalul cincizeci şi trei, cel mai popular, la ora de cea mai mare audienţă! a exclamat Rose cu admiraţie.

L-am potolit pe fiul nostru, indignat că fusese lipsit de emisiunea lui preferată, şi am dat mai tare sonorul ca să auzim mai bine ce spune prietena noastră.

Undeva, într-o pădure, cocoţată pe o ridicătură acoperită de iarbă, Stefania vorbea unei mici mulţimi. Prim-plan cu faţa ei atât de veselă altădată şi acum atât de încordată.

— Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit, a zis ea. Ştiu de cât curaj e nevoie pentru a promite că vei face rău cu riscul de a-ţi păta karma. Dar noi acţionăm pentru binele întregii omeniri.

Rumoare de aprobare. Imagine cu băieţi în maiouri negre, cu muşchii tatuaţi şi fete cu părul lung atârnându-le peste blugii rupţi. Stefania se adresa fidelilor săi şi în acelaşi timp milioanelor de telespectatori.

— Lumea în sine nu e nici bună, nici rea. Natura, Dumnezeu sau vreun principiu oarecare căruia îi atribuim conducerea existenţei noastre nici nu ne recompensează, nici nu ne pedepseşte. Noi singuri trebuie să învăţăm din experienţele noastre. Nu există decât un singur păcat: ignoranta.

Toată istoria omenirii este plină de nelegiuiri şi de atrocităţi. Nouă ne revine datoria să învăţăm din acestea. O învăţătură primită în durere este totdeauna mult mai folositoare decât alta, câştigată în bucurie.

Or, pot să vă asigur că la ceasul judecăţii din urmă veţi retrăi toate plăcerile şi toate suferinţele pe care le-aţi procurat aproapelui vostru. Toate experienţele. Căci Pământul este locul unor experienţe. În momentul morţii veţi înţelege importanţa tuturor acţiunilor voastre de-aici. În realitate, vă declar categoric, când arhanghelii vă vor indica grozăvia celor mai blamabile fapte ale voastre, ei nu vor acţiona nici cu mânie, nici cu indignare. Îşi vor râde pur şi simplu de prostia voastră.

Scopul unei existenţe nu e bunătatea. Scopul unei existente este propria ta realizare. Scopul unei existenţe nu este să fii amabil, ci să fii fără încetare conştient. Scopul unei existenţe

este abolirea ignoranţei.

În Italia, în treizeci de ani de domnie a familiei Borgia, ţara a cunoscut războiul, teroarea, crima, otrava, şi i-a dat pe Leonardo da Vinci, pe Michelangelo şi întreg curentul spiritual al Renaşterii. În Elveţia, ce-a produs dragostea frăţească, timp de cinci secole de pace şi de democraţie? Ceasuri pentru a-şi putea măsura cu precizie timpul plictisului lor fără sfârşit.

Din noaptea timpurilor, Binele luptă împotriva Răului, Frumosul împotriva Urâtului, Adevărul împotriva Minciunii, Yang contra Yin, şi din această confruntare constantă a ţâşnit mereu cunoaşterea şi progresul, căci acestea merg totdeauna împreună.

Or, prin cunoaşterea Continentului Ultim, prin această tendinţă atât de omenească de a dori să simplifice totul, oamenii au redus scopul existenţei la o singură şi unică cerinţă: bunătatea! Ce greşeală! În realitate, vă declar răspicat, Răul e indispensabil echilibrului lucrurilor de pe acest pământ.

Vreo cincizeci de fete şi băieţi, cu mutre care mai de care mai bune de atârnat în ştreang, au scandat în jurul ei:

— Vom readuce Răul! Vom readuce Răul!

— Mulţumesc, prieteni. Mulţumesc. Într-o primă tentativă de a readuce omenirea la o corectă viziune asupra realităţii, am trimis deja pe lumea cealaltă un grup de turişti greci, thanatonauţi de circumstanţă, care nu aveau ce căuta în Paradis. Acesta nu este decât un început, lupta noastră va continua. În realitate, vă spun cât se poate de categoric, nu ne vom opri aici.

Ochii negri ai Stefaniei aruncau fulgere. Era parcă transfigurată de voinţa de a ne convinge de justeţea cauzei sale.

Un bărbos s-a repezit lângă ea.

— Prin ameninţare şi violenţă, îi vom teroriza pe thanatonauţi. Vom obţine închiderea thanatodromurilor. Oricine va încerca o decolare va fi dinainte condamnat la moarte de către noi. Ultimul avertisment turiştilor morţii!

Râsete şi aplauze. Zbârnâit de motociclete.

O fetiţă punk, cu ochii făcuţi şi buzele stacojii, a strigat, dominând tumultul:

— Nu numai thanatodromurile! Răul trebuie să fie peste tot! Şi trebuie să sfârşim dulcegăria asta generalizată! Pentru asta e nevoie de câteva acţiuni simple!

— Ce propui? a întrebat o voce răguşită.

— De ce să nu relansăm hard-rock-ul? Prin magazine şi mai ales la radio nu auzi decât muzică simfonică sau lirică. Ne-am săturat până peste cap. Vreau nişte concerte rock trăsnet!

— Rock, rock! au scandat militanţii Răului.

— Vreţi aşa ceva? Am eu.

Camera de luat vederi s-a îndreptat spre amatorul de rock. Cocoţat pe motocicleta lui, cu ţigara între buze, un tip neras şi cu o eşarfa legată peste frunte agita ca pe o relicvă o casetă. Pe ea era scris numele unei formaţii, AC/DE, şi un titlu, foarte vechi, deşi promiţător, *Highway to Hell.* Motocicleta era echipată cu un casetofon. A pus în aparat caseta pe care toţi din jurul lui o priveau cu jind.

A dat sonorul la maximum şi aerul s-a umplut de sunete din ce în ce mai violente.

Imediat au început cu toţii să se agite, executând parcă un soi de dans tribal, înconjurând-o pe şefa lor Stefania şi imitându-i mişcările lascive.

Cu toţii erau cuprinşi de aceeaşi excitare. Ei singuri aveau să trezească lumea.

— Dacă existăm, înseamnă că asta e voinţa lui Dumnezeu! a strigat Stefania.

— Dacă ucidem, înseamnă că asta e voinţa lui Dumnezeu! a răcnit bărbosul.

— Dacă ne place hard-rock-ul, înseamnă că asta e voinţa lui Dumnezeu! a exclamat fetiţa punk.

— Dumnezeu este binele, dar Dumnezeu este şi răul, căci Dumnezeu este totul, a reluat Stefania gâfâind. Acolo sus am dat ochii cu Satan şi, în realitate, vă spun eu, e un tip foarte respectabil! Opreşte muzica, Billy Joe.

Motociclistul s-a supus imediat. Nici un dansator – şi erau toţi în extaz, asemenea dervişilor dansatori – n-a protestat. După toate aparenţele, Stefania era venerată de clanul adoratorilor Răului şi era ascultată cu sfinţenie.

— Nu numai hard-rock-ul a dispărut, ci şi alcoolul. Oamenii nu mai îndrăznesc să bea, de teamă să nu se comporte rău sub efectul alcoolului. Toate fabricile de băuturi aproape că au dispărut de pe suprafaţa Pământului. Să deschidem unele clandestine şi să răspândim peste tot sticlele.

M-am gândit în sinea mea că ar fi trebuit să-şi vadă din când în când fostul soţ. Cel puţin el nu renunţase! Şi era clar că ştia de unde să-şi facă rost de sticle.

Promotorii Răului considerau ideea excelentă. Generalizarea beţiei era o idee care le convenea de minune. Alcoolismul însemna în perspectivă bărbaţi care-şi vor bate măr nevestele şi copiii, automobilişti care vor călca oameni cumsecade şi de ce nu şi violuri, eliberarea tuturor pulsiunilor! Un bolovan zdravăn aruncat în grădina celor buni!

— Mda. Să trăiască alcoolul!

— Şi pe lângă alcool mai sunt şi…

— Drogurile, a sugerat Billy Joe, care după toate probabilităţile înţelegea repede.

— Drogurile! a aprobat Stefania. Să refacem reţeaua plasatorilor. Trebuie să mai fie pe undeva, pe la periferie, ceva stocuri. Va fi suficient să le cerem politicos de la foştii boşi. Ne vor da cocaină fără probleme, foarte convinşi că vor face o faptă bună venind în ajutorul unor drogaţi chinuiţi de lipsa dozei.

Sunetele formaţiei AC/DE au răsunat din nou, ca un fond muzical violent, înainte ca Stefania să conchidă:

— Prieteni, acum ştiţi cu toţii ce aveţi de făcut. Să recrutaţi noi adepţi, să ucideţi thanatonauţi, să răspândiţi alcoolul şi stupefiantele. Vă garantez că împreună vom reuşi să reinstaurăm echilibrul sfânt dintre Bine şi Rău.

Apoi s-a uitat ţintă la camera de luat vederi şi s-a adresat telespectatorilor:

— Răul a renăscut. Tremuraţi cu toţii sau alăturaţi-vă nouă!

Un fel de ceaţă a invadat micul ecran, apoi Freddy junior a putut să-şi vadă mai departe filmul de desene animate.

276 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Mesaj către serviciile interesate

Nu avem nici un amestec. Mişcare spontană. Nu aveam nevoie de Stefania Chichelli ca să reducem la tăcere thanatonautica. Reacţie naturală la toleranţa care a durat prea mult.

Răspunsul serviciilor interesate

Nu are importanţă dacă sunteţi sau nu amestecaţi. Ne

menţinem în continuare la străvechea politică de deschidere.

277 – MITOLOGIE ZOROASTRIANĂ

O cincime dintre cei morţi vor ieşi de sub pământ, cu trupul şi înfăţişarea ce le-au avut în clipa morţii, şi anume în locul acela unde suflarea le părăsise trupul. Se vor ivi doi câte doi, tatăl şi fiul, nevasta şi bărbatul, maestrul şi discipolul, cel care porunceşte şi cel care se supune.

Ridicaţi-vă, o, fiinţe trupeşti, voi care-aţi respectat *yasat,* voi care-aţi murit pe acest pământ!

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

278 – BILANŢ

În ciuda ardorii şi a elocvenţei sale, Stefania a eşuat în încercarea ei de a reînsufleţi forţele Răului. N-a reuşit să strângă mai mult de o sută de derbedei, care s-au străduit să practice delincvenţa într-o indiferenţă generală.

Italianca a răspândit mii de manifeste pe care oamenii le luau fără să le citească, doar ca să le arunce la pubela cea mai apropiată. Contribuiau astfel la curăţenia oraşului, o notă bună obţinută fără multă osteneală.

Câteva ziare au reluat textul, fără mai mult succes. Şi totuşi nu era lipsit de interes:

„Care sunt păcatele prin excelenţă?

Să ucizi? Dar dacă o divinitate, indiferent ce divinitate, există cu adevărat, ea nu a împiedicat niciodată popoarele să se extermine unele pe altele. Dimpotrivă, războaiele au devenit un mijloc ca oricare altul pentru a evita suprapopularea şi a-i împiedica astfel pe oameni să distrugă celelalte specii.

Să furi? Cine suntem noi să pretindem că ceva anume ne

aparţine numai nouă şi nu altuia? A fura nu este un păcat, păcat e mai curând refuzul de a da altuia.

Să iei în deşert numele Domnului? Dar dacă există cu adevărat o divinitate, atunci e vorba cu siguranţă de o entitate foarte înţeleaptă şi foarte inteligentă, deci lipsită de orgoliu şi pretenţii. Lui Dumnezeu, dacă există unul, nu-i pasă câtuşi de puţin nici de cei care-l venerează, nici de cei care-l insultă.

Să nu respecţi lucrurile sfinte? Dar nimic nu e sfânt. Preoţii, care se pretind a fi interpreţii unei divinităţi, păcătuiesc ei înşişi prin trufie. Cine poate avea îndrăzneala să afirme că un anume loc sau cutare lucru sunt sfinte? Înfumurare, numai înfumurare.

Îngerii nu sunt în cunoştinţă de cauză. Există o autoritate deasupra lor. Spuneţi-i Dumnezeu, dacă vreţi, dar aflaţi că pe acest Dumnezeu îl doare în cot de faptele bune şi de bunătate.

Popoare ale lumii, treziţi-vă! Nimic nu e mai rău ca bunătatea!”

În furia ei, prietena noastră se lepădase de *Cartea tibetană a morţilor,* cartea ei de căpătâi de altădată, ca să se repeadă la *Cărticica roşie* a lui Mao. Era înflăcărată de gustul pentru acţiune al acelui preşedinte chinez.

Ca şi el, Stefania considera că în contradicţie se dezvăluia adevărata natură a lumii şi se compara cu dragă inimă cu Marele Cârmaci vorbind de necesitatea unei revoluţii permanente şi pregătindu-se şi ea pentru un Lung Marş. Contradicţia este motorul gândirii, spunea Mao. Revoluţia în numele Răului este o necesitate pentru omenire, completa Stefania Chichelli.

Mao avusese armata roşie, ea avea armata neagră. Trupele ei se distrau grozav în destrăbălările lor. Cu atât mai bine, ăsta era câştigul. Având în vedere preţul pe care aveau să-l plătească acolo sus pentru păcatele lor, mai bine să profite mai întâi de plăcerea de a pune puţin umărul la Rău aici, pe pământ.

O lume invadată de bunătate era greu de dat înapoi! „Sărmanii”, spuneau oamenii despre ei, cuprinşi de milă pentru aceşti nefericiţi propagatori ai răului, cu karma lor împovărată de păcate!

Totuşi, datorită lor, existenţa a devenit mai puţin anostă. Toată lumea aştepta viitoarea lor ispravă care avea să mai dea puţină culoare monotoniei cotidiene. Aveau şi admiratori care le lăudau curajul altruist. Şi pe urmă, existând aceşti „răi”, puteai obţine câte ceva la punctajul pozitiv.

Acum când toate hainele disponibile fuseseră donate societăţilor de binefacere, când cineva găsea din întâmplare, prin pod, droguri, alcool sau arme, le expedia imediat acestor îndrăgostiţi de Rău. Zadarnic omorâseră ei un număr mare de turişti plecaţi în Paradis, asta nu împiedicase bunul mers al afacerilor agenţiilor specializate. A fi ucis era fără îndoială o modalitate excelentă de a muri ca martir.

279 – TREABA NU SE REZOLVĂ

În această perioadă a hotărât Lucinder să-şi pună capăt zilelor. Fusese găsit bucăţele la poalele turnului Montparnasse. Preşedintele trecuse peste parapet într-o zi ploioasă care făcea şoseaua să strălucească.

E nevoie de mult curaj ca să te arunci în gol. Mai ales pe vreme proastă. Pe urmă, mulţi dintre cei care se aruncă pe fereastră scapă. Trebuie spus că în general îşi aleg etajul patru sau cinci. Caz în care, fie aterizează frumuşel pe capota unei maşini sau pe o grămadă de gunoi, fie se aleg cu picioarele strivite, paraplegici în fotoliul rulant.

Lucinder însă nu şi-a lăsat nici o şansă. Sărise de la etajul cincizeci şi opt. Eficient ca totdeauna, preşedintele adoptase poziţia paraşutistului, cu capul înainte, ca totul să fie sigur şi rapid.

De ce se sinucisese, când toate sondajele politice erau în favoarea lui? Acum, după un timp, mă întreb dacă nu cumva fusese şi el, ca şi Stefania, dezgustat de această societate molâie, la crearea căreia contribuise el însuşi. Cât de tare trebuie să se fi urât pe sine însuşi, dacă se condamnase, din proprie voinţă, să se transforme într-un suflet rătăcitor!

O femeie de serviciu a găsit testamentul pe care defunctul îl lăsase pe biroul său.

„Am înţeles, în sfârşit, că nu serveşte la nimic să fii celebru, scrisese prietenul nostru. Nemurirea e o pacoste. Vreau să mi se scoată numele din toate cărţile de istorie şi din dicţionare. Vreau să mi se demonteze toate statuile. Vreau să fie schimbate toate plăcuţele străzilor care poartă numele meu. Doresc o înmormântare dintre cele mai simple, fără pompă şi fără cortegiu. Nu vreau să fiu îngropat într-un sicriu capitonat sub o

placă de marmură. Nu vreau nici flori, nici coroane, nici lacrimi, nici muzică, nici cuvântări funebre. Cer să fiu îngropat sub un copac. Şi fără vreo stelă care să-mi semnaleze prezenţa. Vreau să mă reîntorc direct în pământ, să fiu cuprins de rădăcinile copacului, ronţăit de limacşi, de râme, de ploşniţe. Poate că, în ciuda sinuciderii, mă voi reîncarna în humus fertil. Dacă trupul meu nu a servit decât la puţine lucruri în timpul vieţii, să fie cel puţin după moarte un îngrăşământ bun.

Mi-a trebuit multă vreme să înţeleg, dar acum întrezăresc sensul vieţii. Preşedinte sau cerşetor, rege sau sclav, toţi suntem la fel. Doar nişte mici grăunţe de nisip pierdute în univers. Revendic privilegiul de a nu fi fost pentru omenire decât un grăunte de nisip. Fireşte, n-am fost decât un grăunte de nisip, dar ştiu bine că fără nisip n-ar exista niciodată plaje.”

Bineînţeles, ministrul de Interne a hotărât ca un text atât de subversiv să fie imediat ars.

Moartea preşedintelui Lucinder ar fi putut să pună o nouă frână mişcării thanatonautice. Dar nu a fost aşa. După funeraliile grandioase, contrar dorinţelor sale, pe care de altfel nimeni nu ajunsese să le cunoască, în manualele de istorie i s-au consacrat capitole întregi şi i s-a ridicat o statuie enormă, cu efigia lui, în Piaţa Primăriei. Guvernul a dat un decret prin care thanatodromul de la Buttes-Chaumont creat de el avea să se numească de acum înainte Thanatodromul Lucinder, după cum medalia thanatonautică avea să fie Medalia Lucinder. Imposibil de ştiut exact numărul oraşelor şi satelor care şi-au botezat străzile şi pieţele cu numele lui.

Uneori poţi să-ţi alegi viaţa, dar cu moartea e mai greu!

Richard Picpus a fost ales cu uşurinţă preşedinte. Prima lui cuvântare a fost un omagiu adus lui Lucinder. Noul preşedinte a declarat că singurul lui obiectiv era continuarea operei marelui Iniţiator al thanatonauticii.

La sfârşitul acestor ceremonii, Raoul mi-a mărturisit că intenţiona să se recăsătorească. Stefania se depărtase atât de mult de existenţa lui, încât se considera liber.

280 – PUBLICITATE

Pe ecranul televizorului, un bărbat în bluză albă, înfloritor la

cei patruzeci de ani, stătea în faţa unei table.

„Bună ziua, sunt profesorul Filipini. Sunt un om de ştiinţă. Am făcut cercetări îndelungi asupra vieţii. Vedeţi această formulă. (Profesorul a îndreptat o riglă spre tablă.) Este cea a hidrogenului. Un atom, un electron, nimic mai simplu. Priviţi dedesubt. (Linia s-a deplasat pe tablă.) Aici e formula ADN-ului. Acidul dezoxiribonucleic. Asta, nu-i aşa, e un pic mai complicată? Ei bine, asta e viaţa, şi există foarte puţină în univers. Universul e format 99% din hidrogenul ăsta amărât, şi nu găseşti în el decât 0,00000001 % ADN, atât de complexă este viaţa. Nici măcar omul nu e în stare să fabrice viaţă.

Aşa că n-o risipiţi pe a voastră. Fiecare viaţă e preţioasă. Dacă nu vă respectaţi pe voi înşivă, respectaţi viaţa chimică din voi.”

O voce feminină suavă din *off:*

„Acesta este un mesaj ANPV,

Agenţia Naţională pentru Promovarea Vieţii.”

281 – MITOLOGIE MESOPOTAMIANĂ

„Dar, tu, Ghilgameş,
Să ai pântecele tot timpul sătul
Să fii vesel zi şi noapte
Să faci din fiecare zi a vieţii tale
O sărbătoare de veselie şi plăceri
Să ai hainele curate şi somptuoase
Spală-ţi capul şi scaldă-te
Mângâie copilul pe care-l ţii de mână
Bucur-o pe soţia din braţele tale.
Acestea sunt singurele drepturi pe care le au oamenii.”

Epopeea lui Ghilgameş

Extras din studiul *Moartea, această*

necunoscută,

de Francis

Razorbak

282 – CĂSĂTORIE

Aleasa lui Raoul era Amandine. Nu mă mai aşteptam la aşa ceva. Nici eu şi nici Rose nu surprinsesem priviri tandre, atingeri uşoare de mână sau sărutări pe furiş în timpul serilor petrecute în marele nostru salon de la ultimul etaj. Nu auzisem zgomot de uşi între cele două apartamente în timpul nopţii. Mai mult decât atât. În cursul interminabilelor sale beţii, Raoul plângea tot timpul după Stefania.

În sfârşit, situaţia era aşa cum era şi mirii radioşi. Nouă luni mai târziu, Amandine a adus-o pe lume pe micuţa Pimprenelle. Evenimentul a răsturnat complet personalitatea lui Raoul. El, care totdeauna trăise în funcţie de părinţii lui, iată că acum era şi el tată şi trecuse de partea cealaltă a barierei. Acum îşi vedea cu alţi ochi propriii părinţi.

Am avut o lungă discuţie în salon. Devenit brusc lucid, Raoul înţelegea cum putuse mama lui să-şi întoarcă faţa de la un bărbat care o neglija şi nu se preocupa decât de moarte. Sigur, ea îşi urâse bărbatul, îl înşelase, dar nu-l ucisese cu mâinile ei. El singur, dându-şi seama de singurătatea lui din această lume – de care totuşi se dezinteresa fiind preocupat numai de lumea de apoi – luase hotărârea să piară. Nu nevasta lui îi pusese funia de gât!

El vorbea şi Pimprenelle făcea scandal. Ăsta era felul ei de a comunica. Dacă nu i se acorda atenţia dorită, dacă nu i se dădea cât mai repede jucăria cerută, începea să urle. Amandine şi-a luat sarcina s-o liniştească.

Sub bombardamentul decibelilor puştoaicei, Raoul mi-a încredinţat ultimele lui reflecţii:

— Nu există decât un singur fel de a-ţi iubi părinţii. Să le ierţi totul, indiferent ce-au făcut. După aceea nu-ţi mai rămâne decât să te ierţi pe tine însuţi pentru că nu i-ai iertat mai din vreme.

Prietenul meu şi-a amintit de nimicurile care-i supără atât de tare pe puştani. Astfel, când era mic, nu suporta ca mama lui să

spele vasele în loc să se ocupe de el. „Aşteaptă trei minute”, îi zicea ea. Atunci el avea pică pe ea pentru că-l neglijează şi nu cedează îndată tiraniei sale. Îi respingea dragostea ca s-o pedepsească, lipsindu-se astfel şi el de ea.

Dacă mă gândeam mai bine, raporturile lui cu părinţii semănau destul de bine cu ale mele!

Pimprenelle urla întruna şi Raoul s-a grăbit şi el s-o liniştească. În braţele lui, fetiţa şi-a încetat treptat plânsul. Va şti ea să-l ierte într-o zi pentru că n-o luase mai repede în braţe? Va şti să-l ierte într-o zi pentru că nu i-a oferit toată dragostea şi toate jucăriile din lume?

283 – PUBLICITATE

Un băiat înalt şi deşelat, cu chica ciufulită, îmbrăcat în blugi, se lăfăie într-un fotoliu de piele roşcată.

„Salut. Mă numesc Thomas Frilinot. Mie îmi place să-mi petrec viaţa cu gaşca mea de prieteni. Să-ţi trăieşti viaţa singur nu e deloc rău, dar cu amicii e şi mai amuzant. Ce facem noi împreună cu viaţa noastră? Aăă, păi jucăm cărţi şi pe urmă… ei, mai ales cărţi jucăm. Pentru mine, amicii, cărţile, astea îmi plac mie. Şi la fel şi viaţa, evident. Pentru că fără viaţă, nu-i aşa, mai va cărţi şi prieteni. Aşa că, trăiască viaţa, băieţi!”

Voce suavă din *off:*
„Acesta este un mesaj ANPV,
Agenţia Naţională pentru Promovarea Vieţii.”

284 – FILOZOFIE VEDICĂ

„Omul are o mie de capete
Are o mie de ochi, o mie de picioare
Acoperind pământul dintr-o parte în alta îl depăşeşte cu încă zece degete.

Omul nu este altceva decât acest univers
Ce-a fost, ce va veni.
El e stăpânul domeniului nemuritor
Pentru că el crede mai departe de hrană.”

Ri g-Veda

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Răzorbak

285 – LUCRURILE SE COMPLICĂ ÎN CONTINUARE

Noaptea trecută am avut un vis.

Visul a fost atât de pregnant, de realist, de logic, de coerent şi de înspăimântător în acelaşi timp încât, imediat ce m-am trezit, m-am grăbit să-l aştern pe hârtie în cele mai mici amănunte. Iată-l aşa cum l-am notat dimineaţă:

„Arhanghelul Gabriel coboară pe Pământ pentru a se adresa adunării generale a Naţiunilor Unite. Discursul lui este simplu şi direct. Oamenii se reproduc fără încetare, aşa că serviciile sale, zice el, sunt copleşite de numărul zilnic al defuncţilor. Şapte miliarde de oameni, e prea mult! Cum să cântăreşti toate aceste suflete numai cu trei judecători-arhangheli, chiar lucrând douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru! Ţinutul portocaliu e saturat cu suflete care aşteaptă. Dosarele sunt făcute de mântuială. S-au făcut greşeli. Înţelepţi au fost reîncarnaţi în gangsteri, în timp ce adevăraţi netrebnici au devenit spirite pure, cu un ciclu de reîncarnări prematur şi pe nedrept întrerupt.

Arhanghelul Gabriel le cere oamenilor să facă o alegere. Fie reglează în mod convenabil numărul naşterilor, fie trimit ajutoare cerului. În fond, de vreme ce multe ectoplasme ieşite din corpuri vii vizitează Continentul Ultim, de ce n-ar rămâne ca să ajute la recenzarea şi controlul fişelor karmice?

Reuniţi în sesiune de urgenţă, şefii statelor de pe planetă

înţeleg perfect problema. Recunosc că le este cu neputinţă să impună un control strict al naşterilor. Optează deci pentru a doua soluţie: trimiterea de funcţionari ectoplasmici în Paradis.

Se naşte o nouă clasă de conţopişti. O mulţime de scriptologi se transformă în fiecare dimineaţă în agenţi ectoplasmici şi se aşează în fotoliile lor de decolare aşa cum şi colegii lor de pe Pământ, la aceeaşi oră, iau metroul sau trenul spre serviciu. Acolo, sus, îngerii te-au pus la dispoziţie birouri în care vor analiza fără grabă fişele clienţilor lor.

Fireşte, aceşti funcţionari internaţionali au depus un jurământ de discreţie. Totuşi, unul dintre ei comite prima greşeală de comportare avertizându-şi fiul, după ce-i consultase fişa, să înceteze de a-şi mai teroriza colegii de clasă dacă nu vrea să fie reîncarnat în limax.

Pare o nimica, totuşi jurământul a fost încălcat.

Nimeni nu e perfect şi administraţiile, dezvoltându-se o dată cu creşterea populaţiei, ectoplasmele cu jurământ de discreţie devin atât de multe încât incidentele se înmulţesc.

De exemplu, puştanului care se încăpăţâna să facă pe bătăuşul, tatăl lui s-a apucat până la urmă să-i modifice puţin sforicelele, aşa ca să mai dreagă puţin karma vlăstarului său. I-a adăugat o sută de puncte. Hop-aşa! Fuguţa, şi hoţul neprins e negustor cinstit!

Dar nu e vorba numai de familie, că omul mai are şi prieteni... Iar aceştia, ştiind că funcţionarii, chiar şi cei care au depus jurământ, nu sunt chiar aşa de bine plătiţi, fac în aşa fel încât să le descopere numele şi să le expedieze un plic. Câteva bancnote şi ţi-ai asigurat o reîncarnare bună.

Treptat se instaurează o adevărată piaţă neagră a reîncarnărilor bune. Cei bogaţi plătesc ca să afle cum stau exact cu karma şi câte păcate îşi mai pot permite. Se asigură dinainte de renaşterea în familii înstărite şi cu o sănătate excelentă. Astfel încât cei bogaţi rămân bogaţi şi sănătoşi în următoarea lor viaţă. Iar săracii rămân săraci şi bolnavi în următoarea lor existenţă.

Nu mai e un vis, e un coşmar. Apare o nouă burghezie: thanatocraţii.

Oricare ar fi comportamentul tău aici, pe pământ, devine imposibil să fii reîncarnat în ceva mai bun dacă nu ai mijloacele financiare ca să corupi un funcţionar ectoplasmic. Altădată, populaţia se temea cel mai mult de comiterea păcatelor. Acum

teama cea mai mare e să nu fii sărac, pentru că ştii că aşa vei rămâne pe vecie, în toate reîncarnările, fără nici o posibilitate de a ieşi din acest cerc vicios al neşansei.

Toate regulile jocului sunt modificate. Nu se mai trăieşte decât pentru bani. Furtul, prostituarea, escrocheria, crima, traficul de droguri, orice e bun pentru a obţine bani. Este inversul perioadei virtuoase. Orice faptă nu urmăreşte decât obţinerea banului.

Fiul meu Freddy este asaltat de pungaşi la ieşirea de la liceu. Nevestei mele i se smulge portmoneul la supermarket.

Mafia renaşte din cenuşă. Nimeni nu mai ezită să angajeze ucigaşi profesionişti pentru a pune mâna pe bunurile altuia sau pentru a se debarasa de un concurent comercial. Dacă ai bani, poţi să-ţi aranjezi o karmă virgină, aşa că nu are sens să te jenezi!

Lumea e în întregime dominată de ban. Rămăşiţele diferitelor religii pornesc o campanie pentru ca oamenii să nu se mai amestece în treburile Paradisului.

Dar a renunţa la lumea de apoi înseamnă ca întreaga responsabilitate să le revină din nou îngerilor, numai că aceştia nu mai sunt în stare să administreze cele şapte miliarde de locuitori ai planetei. Lumea devine din ce în ce mai sălbatică şi din ce în ce mai ignorantă…”

Mă trezisem tremurând şi lac de sudoare. Era oare cu putinţă să fi greşit în aşa măsură?

Eram convins că îngerii îmi adresaseră un mesaj pe calea lor obişnuită de comunicare: visul. Şi conţinutul lui era clar: să se oprească totul mai înainte ca situaţia să nu degenereze în aşa măsură încât să devină incontrolabilă.

Am făcut repede un duş, m-am îmbrăcat şi am coborât să iau masa împreună cu ceilalţi la cafenea. Acolo nu se afla decât Raoul. Junior era deja la grădiniţă. Amandine şi Rose erau plecate la cumpărături.

M-am uitat la pisica localului. Arăta foarte liniştită. A înţeles totul şi nu face decât să se lăfăie în reîncarnarea ei. Fericit animal. Va renaşte probabil sub forma cuiva foarte relaxat.

În momentul acela un poliţist a ţâşnit înăuntru strigând în gura mare. Era cam greu să înţelegi ce behăia, dar cam asta voia să spună: „Thanatodromul vostru! Vă devastează thanatodromul!”

286 – FILOZOFIE IUDAICĂ

„După cum corpul omului e format din membre şi din părţi cu importanţă diferită acţionând toate astfel încât să formeze un singur organism, tot aşa şi lumea vastă e formată dintr-o ierarhie de lucruri create care, atunci când acţionează unele asupra altora, formează literalmente un singur corp organic.”

Zohar

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

287 – ATACUL FORTĂREŢEI DE LA BUTTES-CHAUMONT

Ne atacau adoratorii Răului. Probabil că Stefania le ordonase să ne distrugă thanatodromul. Prin ferestrele magazinului i-am văzut cum distrug totul lovind cu bâte de *base-ball* şi lanţuri de bicicletă.

Raoul m-a atins cu cotul.

— Noi doi împotriva nătărăilor?

Cuvintele astea m-au trimis brusc cu gândul în trecut. Când eu şi Raoul eram încă cei mai buni prieteni din lume şi când mă impresiona atât de tare folosindu-şi glasul împotriva adoratorilor lui Belzebut. Reuşita se anunţa dificilă şi totuşi ieşiserăm învingători. Şi de data asta victoria părea greu de obţinut. Dar când am văzut magazinul mamei mele devastat, bulele-amintiri conţinând zăpadă despicate, cu lichidul care se scurgea din ele, posterele Paradisului rupte, tricourile murdărite, fotografiile Amandinei mâzgălite cu mustăţi şi acoperite cu desene obscene, am simţit cum îmi creste tensiunea.

Am intrat pe uşă. La început nimeni nu ne-a acordat vreo atenţie. Raoul a putut să pună mâna pe un tub lung de metal

care proteja un poster enorm şi să mi-l întindă.

Îmi transmitea ştafeta. Am uitat pe loc că ne certasem, că el devenise alcoolic. Am strâns în mână arma improvizată.

Eram împreună. Noi doi împotriva nătărăilor. Noi doi împotriva lumii întregi.

A apucat şi el un tub de aluminiu. În magazin erau doi derbedei cu o înfăţişare deloc prietenoasă. Hirsuţi, puţind, cu corpurile tatuate cu capete de mort şi semne infernale, agresorii rânjeau furioşi.

Unul despica baticurile imprimate cu harta Paradisului, în timp ce al doilea spărgea cu dinţii păpuşile celor mai populari îngeri.

— Încetaţi imediat! le-a strigat Raoul.

Apariţia noastră neaşteptată i-a uimit. Erau convinşi că într-o lume a gentileţei nimeni nu va îndrăzni să se opună raziei lor. Îi sfidaseră cu succes pe poliţişti şi soldaţi. Se simţeau invincibili.

S-au oprit o clipă, uluiţi, dar şi-au revenit repede. Cel mai înalt s-a apropiat de noi zâmbind uşor. Şi-a întins mâna de parcă ar fi vrut să dea noroc cu noi, apoi, când a ajuns mai aproape, m-a lovit puternic cu piciorul în burtă. Ar fi trebuit să fiu atent. Uitasem că adoratorii Răului nu respectau nimic şi nu aveau vreun cod al onoarei.

M-am prăbuşit, frânt în două. Am reuşit totuşi să-l văd pe Raoul repezindu-se să-l pedepsească pe păgân cu o lovitură zdravănă de tub în cap. Al doilea a sărit şi el la noi.

Scena se transforma în pugilat. M-am ridicat şi m-am bătut cum am putut mai bine. Spre marea surprindere, nu mă descurcam deloc rău. Poate că războiul Paradisului îmi insuflase mai multă siguranţă. La urma urmelor, nu-l doborâsem – fireşte, cu ajutorul Amandinei – pe cumplitul maestru al haşişinilor?

Am apucat o statuie de ipsos care-l reprezenta pe Felix şi i-am tras cu ea în cap tipului înalt care s-a prăbuşit. Mulţumesc, Felix. Celălalt a şters-o imediat spre etaj după întăriri. Ne-am luat după el.

La etajul şase am surprins şase zdrahoni înarmaţi cu topoare care se distrau făcând totul bucăţele. Distruseseră fotoliile, spărseseră unul după altul toate ecranele de control, precum şi osciloscoapele care ne permiteau reperarea decolărilor.

Şeful lor avea o mutră care mi se părea cunoscută. Pentru prima dată recunoaşterea a fost reciprocă.

— Ia te uită! Ce văd? a zis el.

Raoul l-a recunoscut şi el. Era grasul Martinez. Duşmanul nostru de clasă căruia-i cruţasem viaţa cu ocazia primelor zboruri thanatonautice. Mi-am amintit de o lecţie a lui Meyer: „Dacă cineva îţi face rău şi nu te răzbuni, te va urî foarte tare. Dacă cineva îţi face rău şi nu numai că nu te răzbuni, dar îi salvezi viaţa sau îi faci un bine, te va urî de moarte. Dar trebuie să-ţi iubeşti duşmanii, măcar pentru faptul că asta-i calcă pe nervi.”

Întocmai cazul de faţă! Departe de a ne fi recunoscător că-l cruţasem de experienţele periculoase de la Fleury-Merogis, Martinez ne ura pentru că-i lipsisem de celebritatea lui Felix. S-a repezit cu securea pe care Raoul a încercat cu stângăcie s-o blocheze cu tubul de aluminiu. Tubul a fost tăiat în două.

În acelaşi timp două namile s-au repezit la mine.

Raoul l-a lovit cu dibăcie pe Martinez peste degetele cu care strângea securea. Arma tăioasă i-a căzut din mână.

— O să-ţi fac de petrecanie, puşlama! a zis fostul nostru coleg de clasă.

L-a apucat pe Raoul de cap şi a început să-l strângă. Dar, zvelt şi suplu, prietenul meu s-a eschivat şi l-a prins de brâu.

N-am avut timp să le urmăresc mai departe duelul. Adversarii mă copleşeau. Ne-am bătut ca nişte puşti. Eu îi trăgeam de păr şi ei mă zgâriau pe gât cu unghiile lor lungi şi murdare. Ne-am rostogolit pe jos. Agresorii noştri erau gata să ne termine când deodată a răsunat un glas.

— Sunt aici, băieţi!

Maxime Villain ne venea în ajutor înarmat cu un nunchaku. Această armă orientală, formată din două bastoane legate între ele cu un lanţ, îl făcea destul de rizibil, dar intervenţia lui căzuse la tanc. E bine totuşi să ai prieteni.

— Trebuie să chemăm poliţia! am răcnit eu.

— N-ar servi la nimic, a răspuns Villain. Nu vor îndrăzni să se bată, chiar şi curcanilor le e frică să nu-şi strice karma!

A urmat o învălmăşeală generală. Obiectele zburau în direcţia feţelor, bâtele de *base-ball* şuierau prin aer, loviturile de pumn răsunau înăbuşit când loveau carnea. Eram cu toţii atât de ocupaţi să ne tragem pumni şi să ne strângem de gât, încât nu am dat atenţie unui huruit de motocicletă urmat de paşi apăsaţi care urcau scara.

În cadrul uşii a apărut o siluetă.

Stefania.

— Destul! a ordonat ea.

A îndreptat spre noi un revolver automat mare, cu un calibru de 9 mm. Am ridicat mâinile.

Durdulia italiancă slăbise mult prin pădurile ei. Castanele şi veveriţele nu sunt o hrană prea grozavă. Arăta splendid, cu capa ei mare de culoare neagră cu revere roşii. Semăna puţin cu fantasma mea din zona a treia. S-a uitat la noi cu o mare încântare.

— De multă vreme doream această întrevedere, a zis ea.

— Era destul să dai un telefon. Am fi fixat o oră de primire, i-a răspuns Raoul ironic.

Însă ea nu părea să guste umorul fostului ei soţ. Zbirii din spatele ei mârâiau.

— Încetează cu neroziile, Raoul, i-a zis ea folosind tonul şefului războinic care devenise.

— Dar te ascult, Stefania. Sunt numai ochi şi urechi.

— Atunci află că am venit aici cu oamenii mei ca să distrugem thanatodromul. M-am gândit mult, mult de tot, Raoul. Ne-am înşelat. Am apucat de la început pe un drum greşit. Trebuie să distrugem monstrul pe care l-am construit.

Martinez, căruia îi curgea sânge de la gură, a propus masându-şi obrazul:

— Ce-ar fi să începem prin a-i distruge pe tipii ăştia?

— Nu, a zis ea cu fermitate. Sunt prietenii mei.

S-a apropiat şi m-a atins uşor:

— Sunteţi prietenii mei, Michael, Raoul, Maxime. Vouă niciodată n-am să vă fac vreun rău. Dar toate astea trebuie distruse. Daţi-i drumul! a ordonat ea.

Şi banda ei a reînceput să devasteze, să spargă totul. Au dezmembrat fotoliile de decolare, au spart aparatele, au sfărâmat flacoanele.

— Raoul, îl implora Stefania ţinându-ne la respect cu revolverul. Ai milă, pune capăt thanatonauticii. Altfel totul va merge din ce în ce mai rău.

Raoul a lăsat în jos mâinile şi s-a apropiat de ea. Eram convins că va trage, dar nici un glonţ n-a ieşit pe ţeavă când el a sărutat-o.

Meyer avea dreptate când spunea: „Trebuie să-ţi iubeşti duşmanii, măcar pentru faptul că asta îi calcă pe nervi!” Se sărutau şi acel moment de violenţă suspendat de o sărutare avea ceva feeric. Prea feeric. Martinez n-a putut să-l suporte.

Profitând de stupoarea generală, fostul nostru coleg de clasă a luat toporul şi l-a înfipt în spatele lui Raoul.

Totul s-a petrecut atât de repede, încât nimeni n-a avut timp să reacţioneze.

Raoul a făcut ochii mari de surprindere apoi, înţelegând ce s-a întâmplat, a zâmbit şi a reînceput s-o sărute lacom pe Stefania. Pe ea o iubea cel mai mult şi voia să plece cu sărutarea ei. Descoperise moartea, sensul ultim al vieţii şi totuşi, la apropierea morţii sale, nu se gândea decât la o ultimă clipă de plăcere. Să mai iubească încă puţin pe acest pământ, înainte de a pleca aiurea.

Apoi a căzut în genunchi, cu toporul înfipt în spate.

— Repede, am strigat eu, încă nu e prea târziu. Trebuie să repunem în funcţiune un fotoliu de decolare ectoplasmică. Îl vom recupera înainte ca sufletul lui să ajungă în lumea morţilor!

— Nu! a zis Stefania cu lacrimi în glas. Nu, lasă-l să moară liniştit.

A făcut un semn zbirilor ei şi am fost legaţi fedeleş.

M-am repezit înainte cu mâinile legate pentru a mă apropia de Raoul. Încă nu-şi dăduse sufletul. A deschis ochii, m-a recunoscut, a zâmbit şi a murmurat ceva ce numai eu am auzit:

„Legătura s-a desfăcut
Am aruncat la pământ tot răul din mine.
O, puternice Osiris, în sfârşit, m-am născut
Priveşte-mă, chiar acum m-am născut.”

S-a târât să-i sărute picioarele Stefaniei, apoi a mai avut o ultimă tresărire.

Pierdeam timp, eram înfuriat la culme. Dar Stefania hotărâse că Raoul trebuia să moară „normal”. Ca altădată, fără să încercăm să-l reţinem. Îmi amintesc că altădată oamenii mureau şi ceilalţi nu se preocupau decât de înmormântarea lor şi de regrete. În zilele noastre recuperarea muribunzilor era atât de frecventă încât uitasem.

Sufletul lui Raoul pleca luând cu el un sărut ca ultimă amintire din această lume de „jos”.

Adevărat, frumoasă moarte! Mi-ar fi plăcut ca şi a mea să fie la fel de reuşită. Mi-am zis că Raoul ştiuse să iubească. Îşi iubise atât de mult tatăl, încât îl urmase în aventura lui. Îşi iubise atât de mult mama, încât o iertase pentru că nu-l iubise destul.

Iubise cărţile. Mă iubise atât de mult pe mine, încât mă trăsese după el. O iubise pe Amandine. O iubise pe Stefania. Meyer spunea: „E foarte greu să iubeşti cu adevărat. În general nu ai decât o singură viaţă pentru asta, şi nu trebuie s-o ratezi.”

Cadavrul lui Raoul zăcea în braţele Stefaniei. Ochii i s-au umezit. Zbirii din jurul nostru nu prea mai ştiau ce să facă. Şefa lor plângea. Asta era contrar tuturor preceptelor adoratorilor Răului! Stăteau pe loc cu braţele atârnânde.

— Haideţi, să plecăm, a zis ea.

Motocicletele au început să huruie. Adoratorii Răului au dispărut aşa cum apăruseră.

M-am uitat la cadavrul prietenului meu. Probabil că sufletul îi părăsise deja corpul. Ai mai fi putut să readuci un spirit în această grămadă de carne?

Era prea târziu, probabil că sufletul lui Raoul era acum în zona portocalie, amestecat cu miliarde de morţi. Ar fi imposibil să-l regăsim. Când am fost convins că murise, că murise iremediabil, am înţeles că Raoul fusese fratele meu. Adevăratul meu frate mai mare.

Mi-a venit să urlu la lună precum coioţii în deşert. *Auuuuuuu!* Dar nimeni n-ar fi înţeles că ăsta era singurul meu mod natural de a-mi exprima durerea. Când îţi moare cel mai bun prieten nu trebuie să urli la lună ca un coiot, trebuie să plângi. Toată lumea ştie asta.

288 – MANUAL DE ISTORIE

În 2068, Maxime Villain, unul din maeştrii thanatonauticii, a spus:

„Atâta vreme cât omul va fi muritor, va putea să stea relaxat.”

Era răspunsul dat prin secole filozofului american Woody Allen.

Într-adevăr, ce poate fi mai oribil ca nemurirea? Vă puteţi închipui o viaţă care nu se mai sfârşeşte, care se repetă, care se întinde la nesfârşit?

Ai deveni imediat nepăsător la toate, trist, demoralizat, ursuz. N-ai mai avea nici un obiectiv în timp, nici o speranţă, nici o limită, nici o frică. Zilele s-ar înşira mecanic unele după

altele fără să le preţuieşti. Guvernanţii supradotaţi ar putea să conducă la nesfârşit. Totul ar fi blocat de cei mai puternici, care n-ar îmbătrâni niciodată. Nimeni n-ar avea posibilitatea să-şi pună capăt vieţii.

Nemurirea este de o mie de ori mai rea decât moartea.

Noroc că trupurile noastre îmbătrânesc, că timpul nostru pe pământ este limitat, karma fiecăruia se reînnoieşte, fiecare nouă viaţă este plină de surprize plăcute şi de decepţii, de bucurii şi de trădări, de meschinării şi de generozitate.

Moartea este indispensabilă vieţii. Chiar aşa, să fim relaxaţi… căci, din fericire, într-o zi vom muri!

Manual de istorie, anul II, curs elementar

289 – ECTOPLASMA RAZORBAK

Arhanghelul Gabriel a întâmpinat ectoplasma Razorbak cu respectul datorat unui Mare Iniţiat.

— De data asta ai murit de-a binelea, a constatat el cu simplitate.

După o scurtă consfătuire, cei trei arhangheli-judecători şi-au amintit că în cazul unui Mare Iniţiat nu mai era nevoie de cântărire sau de târguială pentru o viaţă viitoare. Acest suflet cunoştea totul. Procedura era, prin forţa împrejurărilor, diferită.

Arhanghelul Rafael i-a explicat pe scurt lui Raoul că meritele sale din vieţile anterioare l-au făcut să fie beneficiarul acestei morţi rapide provocate de o lovitură de topor în spate. De asemenea, meritele îi permiseseră să ajungă la toate cunoştinţele pe care le dorise şi, mai ales, să devină un Mare Iniţiat. Totuşi nu venise timpul pentru ca sufletul lui să fie transformat într-un spirit pur. Păcătuise prea mult din orgoliu, se dedase beţiei, nutrise dorinţe de răzbunare.

Cu toate acestea, în fata unui Mare Iniţiat, şi ţinând cont de calităţile care-i permiseseră să ajungă la acest rang, obiceiul cerea ca arhanghelii să-şi abandoneze prerogativele de judecători. Deci, ectoplasma Raoul Razorbak îşi hotăra singură viitoarea reîncarnare.

Sufletul prietenului nostru a mulţumit cu recunoştinţă. Ştia

prea bine că nu se afla în posesia celor şase sute de puncte indispensabile încheierii ciclului.

— Vreau să fiu reîncarnat în copac, a spus ectoplasma Razorbak.

— În ce? întrebă uluit arhanghelul Gabriel.

— În copac, a repetat cu fermitate Raoul.

Arhanghelul Mihail încercă să-l facă să judece cum trebuie.

— Uite, ştii şi tu prea bine cum evoluează conştiinţa de la mineral la vegetal, de la vegetal la animal şi de la animal la om. Acest gen de regres este rezervat ticăloşilor. E nedemn de tine să te reîncarnezi într-un copac.

— Poate, dar sunt atât de obosit! Vă rog cu toată luciditatea să-mi acordaţi acest regres. Sunt ostenit de agitaţia lumii oamenilor. Chiar şi animalele se mişcă prea mult. Vreau să regăsesc nemişcarea vegetalelor. Pentru mine nu va fi un regres, ci o alinare.

— Să fie precum ţi-e voia! a spus arhanghelul Gabriel suspinând.

— Foarte bine, a spus sufletul, înveselit. Propuneţi-mi un corp vegetal. Trebuie să fie pe undeva nişte cupluri de vegetale care se împerechează, nişte polen de margaretă intrând în contact cu staminele masculine ale alteia ca ea. Introduceţi-mă într-o sământă, într-un tubercul, într-un bulb! După aceea mă voi ivi din sol pentru o întreagă viaţă de sănătoasă nemişcare. Liniştit, în sfârşit, liniştit.

— Dar vegetalele n-au deloc o viaţă liniştită! a exclamat arhanghelul Rafael. Sunt bătute de ploaie şi de vânt, erbivorele le pasc, oamenii şi animalele le calcă în picioare fără să le ferească.

— Da, dar neavând sistem nervos, vegetalele nu suferă.

Un serafim a proiectat câteva bule de împerecheri vegetale. Era destul de poetic. Raoul şi arhanghelii le-au examinat împreună cu candoare.

— Ei, priveşte acolo! a exclamat arhanghelul Mihail. O sământă de răsad de viţă de vie de Sauternes este fecundată în Franţa. E un Château-Yquem, un soi excelent. Vezi butucul acela de viţă de vie? E expus bine la soare, se bucură de suficientă umiditate, viticultorii îl întreţin cu afecţiune. Ar putea să fie simpatic să devii o mică viţă de vie.

Raoul a privit cu înduioşare la vegetalul care avea să fie părintele lui. Îl găsea pe viitorul lui tată puţin cam răsucit, dar

foarte simpatic. Aşa că s-a hotărât pentru viţa de vie.

290 – FILOZOFIE HINDUSĂ

Pentru fiecare există o „Carte a vieţii”. Orientalii o numesc „Arhiva akhaşică”. În paginile ei sunt consemnate faptele şi gândurile din vieţile anterioare ale fiecăruia şi vieţile viitoare necesare pentru potolirea karmei. Spiritul poate să şi-o aleagă pe oricare, să-şi achite mai curând datoriile făcute într-o viaţă trăită în secolul al XVII-lea decât datoriile din ultima lui viaţă. Răul săvârşit în ultima reîncarnare poate că este deja compensat de binele făcut într-o viaţă precedentă.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

291 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Mesaj către serviciile interesate

Dar acum?

Răspunsul serviciilor interesate

Aţi avut dreptate. E timpul să intervenim.

292 – ÎNLĂNŢUIRE

O pisică în călduri miaună pe trotuar la două şi unsprezece minute dimineaţa. Un tip suferind de insomnie trânteşte o înjurătură, deschide fereastra şi dă cu papucul în ea. Proiectilul îşi ratează ţinta şi cade pe parbrizul unei maşini. Automobilistul

frânează brusc. Cu atât mai bine pentru felina care traversa strada în fugă, cu atât mai rău pentru vehiculul din spate, al cărui şofer n-a avut timp să vadă ce se întâmplă, şi-a tamponat prima maşină.

Şocul provoacă o scurgere de benzină din rezervor. Toată lumea coboară. În timp ce se discută despre procesul verbal de constatare şi despre asigurare, un trecător lasă să-i cadă puţin scrum incandescent de ţigară în băltoacă. Benzina ia foc. Cele două maşini fac explozie. O aripă în flăcări zboară prin aer şi cade în pubela în care s-a refugiat pisica. Înspăimântată la culme, pisica se repede spre un zid scund, lovind în trecere o cutie de conserve goală în care se ascundea un şobolan mare. Deranjat, animalul se repede spre un teren viran.

Acolo, doi flăcăi se antrenau la lumina unui felinar marcând într-un coş de baschet. Când zăreşte şobolanul, unul dintre ei tresare şi expediază mingea departe peste zid. Continuându-şi traiectoria cu mare viteză, mingea loveşte un geam, în timp ce o femeie îi telefonează soţului ei. Cioburile cad peste ea şi femeia scoate un strigăt strident. Soţul este controlor de zbor şi conversează în timpul serviciului. Strigătul de spaimă al nevestei sale răsună în receptor şi îi provoacă o mişcare involuntară într-o parte. Asta e de ajuns ca să împingă o mică manetă.

Întâmplarea face ca acea manetă să indice unui avion de linie, care tocmai se apropia, poziţia precisă faţă de pista de aterizare.

293 – EXPLICAŢII

Ceasul meu de mână arată orele două şi treisprezece minute dimineaţa. Am spus totul.

Ba nu! Îmi consult notele şi constat că am uitat să explic cum se poate desena un cerc şi centrul lui fără să ridici creionul de pe hârtie.

E destul să îndoi un colţ al foii de hârtie. Faci un punct mare pe margine peste ambele feţe. Porneşti din acest punct ca să trasezi o jumătate de cerc pe faţa îndoită. Când ajungi la marginea foii de hârtie, te opreşti. Nu mai ai decât să dezdoieşti hârtia ca să termini, fără să ridici creionul, cercul în jurul

punctului care serveşte drept axă. O faţă a ajutat-o pe cealaltă.

În felul acesta ai uzat de o incursiune într-o altă dimensiune pentru a realiza ceva aparent imposibil. Să utilizezi o altă dimensiune...

Raoul avea dreptate. Ca să rezolvi anumite probleme, trebuie să admiţi că se poate intra într-un alt tip de spaţiu, unde ai toate drepturile. Asta trece dincolo de orice mistică. Nu faci decât să-ţi lărgeşti spiritul. Te amuzi lărgindu-ţi spiritul. După cum zicea Maxime Villain, singurul obiectiv al scriitorului trebuie să fie: „Să te facă să visezi mai departe." Să te facă să visezi de cealaltă parte a foii. Să te facă să visezi de cealaltă parte a morţii. În scris, totul e posibil, aşa că de ce n-am profita?

Uneori, doar scriind sau citind, pătrund cu adevărat în alte dimensiuni.

Cred că la fel stau lucrurile şi cu destinele. Ca să fie complete, trebuie să înceapă într-un univers şi să sfârşească în altul.

Dacă mi-aş pune acum obişnuitele mele întrebări – „de unde vin?", „cine sunt?", „încotro merg?" – cred că aş putea încerca să răspund la ele.

Ştiu că sunt o fiinţă omenească, trăind aici şi acum. Pentru ce? Pentru a participa la descoperirea thanatonauticii. Ştiu că gândirea omenească poate orice. Zboară şi traversează materia cu viteza imaginaţiei, se înmagazinează în cărţi, fabrică orice, modifică totul, ucide totul. Ştiu că timpul, spaţiul, cunoaşterea, frumuseţea, totul este în interior. Totul este la centru. În exterior nu sunt decât reflexe.

Ştiu că nu sunt decât un *cadavru în perspectivă.*

Citesc ce-am scris. Am spus totul. Am scris totul, pot să uit tot ce-a fost.

Le mulţumesc îngerilor că mi-au lăsat timp să istorisesc povestea cuceririi Continentului Ultim. Dar oare trebuie s-o public? Aportul meu va fi un Bine sau un Rău pentru omenire?

Cap, public. Pajură, nu public. Veşnica reflecţie despre avers şi revers. Arunc în sus moneda, care se rostogoleşte sub fotoliu. Mă aşez în patru labe şi mă uit. Cap.

Încă o frază pentru cartea mea: „Până în ultima clipă m-am temut să nu mă împiedice să scriu această lucra..."

294 – APĂRUT ÎNTR-UN COTIDIAN

„Michael Pinson, Amandine Ballus, Rose Pinson, principalii pionieri ai thanatonauticii, au murit ieri seară în împrejurări insolite. Un Boeing 787 s-a prăbuşit peste thanatodromul lor.

Catastrofa ar avea drept cauză o eroare umană, datorată controlorului de zbor. Experţii caută acum printre rămăşiţe cutia neagră a avionului care va furniza precizări suplimentare.

Moartea lor ar fi fost instantanee. Din reconstituirile anchetatorilor reiese că în momentul decesului Michael Pinson scria la biroul lui. Toate foile au ars, drept pentru care nu se va şti niciodată ce mesaj încerca să transmită pionierul thanatonauticii.

La ora asta, toţi se află cu siguranţă în acel Paradis pentru descoperirea căruia şi-au dat atâta osteneală. Pace sufletelor lor."

(Începând de săptămâna viitoare se va pune în vânzare un număr special despre viaţa şi opera thanatonauţilor francezi.)

295 – MITOLOGIE INDIANĂ

O veche legendă hindusă spune că a fost un timp când toţi oamenii erau zei. Dar au abuzat într-atâta de divinitatea lor, încât Brahma, stăpânul zeilor, a hotărât să le ia puterea divină şi s-o ascundă într-un loc unde să le fie imposibil s-o găsească. Era greu să se găsească o ascunzătoare bună.

Convocaţi la un consiliu pentru a rezolva această problemă, zeii mai mici au sugerat: „Să îngropăm divinitatea oamenilor în pământ." „Nu va fi destul, căci omul va săpa şi o va găsi."

Atunci zeii mai mici au propus: „În acest caz, să aruncăm divinitatea în oceanul cel mai adânc." „Nu", a spus din nou Brahma, „căci mai devreme sau mai târziu omul va explora adâncurile oceanelor şi e sigur că într-o zi o va descoperi şi o va scoate la suprafaţă."

Zeii cei mici au conchis: „Nu ştim unde să ascundem divinitatea, deoarece se pare că nu există loc pe pământ şi în ocean unde omul să nu poată ajunge într-o zi."

Brahma s-a gândit şi a hotărât: „Uite ce vom face cu

divinitatea oamenilor. O vom ascunde în străfundurile lui, căci este singurul loc unde nu se va gândi niciodată s-o caute.”

Şi de atunci, spune legenda, omul a străbătut tot Pământul. A explorat, a escaladat, a coborât în adâncuri, a săpat, însă fără să descopere vreodată ce se află în el însuşi.

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de Francis Razorbak

296 – MANUAL DE ISTORIE

TEST

Ca să vă pregătiţi pentru bacalaureat, testaţi-vă cunoştinţele în thanatonautică răspunzând în mai puţin de cinci minute, cu ceasul în mână, la următoarele întrebări:

1. Care este numele şi prenumele primului thanatonaut care a reuşit în mod oficial o călătorie ectoplasmică?
2. Citaţi fraza celebră a filozofului american Woody Allen.
3. Câte ziduri comatice există pe Continentul Ultim? (Atenţie! Ziduri, nu zone…)
4. Care sunt cele trei tehnici principale care permit o decorporare?
5. Ce e un tahion?
6. Cum se numea primul thanatonaut care a trecut al doilea zid comatic?
7. Unde a fost construit marele thanatodrom din Paris?
8. Care este singura manifestare perceptibilă a unei decolări ectoplasmice?
9. Unde se află Paradisul?
10. Ce a adus Freddy Meyer thanatonauticii?
11. La ce dată a avut loc bătălia Paradisului?
12. Care sunt numele creştine ale celor trei arhangheli-judecători ai destinelor noastre?
13. Cum se execută o meditaţie în vederea unei decorporări?
14. De ce Stefania Chichelli s-a transformat într-o rebelă?
15. Cum ne protejăm cordonul ombilical argintiu, în cazul

decolării propriului nostru suflet?

16. Ce păţesc ignoranţii?

17. Ce păţesc înţelepţii?

Manual de istorie, ultima clasă de liceu

297 – FIŞĂ DE POLIŢIE

Mesaj către serviciile interesate

La ordin. Suntem gata.

Răspunsul serviciilor interesate

La treabă.

298 – VREMEA UITĂRII

Zbor din nou spre Paradis însoţit de prietenii mei. Dar de data asta cordoanele noastre ombilicale sunt tăiate şi ştim că, în cursul acestei existente, aceasta va fi ultima călătorie.

Rose, Amandine şi cu mine am pierit în apartamentele noastre din thanatodromul de la Buttes-Chaumont, victimele unui Boeing care s-a prăbuşit. Villain s-a împiedicat la el în bucătărie şi s-a lovit cu tâmpla dreaptă de colţul maşinii de spălat vase. Toţi am decolat în aceeaşi secundă. Fără aparate, fără uniforme, fără fotolii, fără să apăsăm pe întrerupător. Fără să mormăim faimoasa noastră numărătoare inversă: „şase… cinci… patru… trei… doi… unu. Decolare”.

Nu mai suntem thanatonauţi. Suntem morţii zilei, mulţumiţi totuşi că ne aflăm împreună în acest ultim periplu.

Traversăm în cea mai mare viteză sistemul solar şi periferia lui. Aproape că plutim înainte de a accelera spre centrul galaxiei.

Nu mai încercăm nici un fel de teamă la porţile morţii. De

acum înainte suntem ca la noi acasă pe Continentul Ultim. Am făcut acest traseu tot atât de des precum alţii merg la Palavas-les-Flots sau la Trouville.

Nu acord nici o atenţie femeii în satin alb cu mască de cap de mort care-mi face cu ochiul. Orbitele ei goale şi rictusul ştirb nu mă mai sperie de multă vreme.

Trecem prin toate culorile unei morţi obişnuite. Albastru, negru, roşu, portocaliu, galben, verde, alb. Se pare totuşi că cei de sus sunt nerăbdători să dea ochii cu noi. Trecem în viteză prin mulţimea decedaţilor aflaţi la coadă de parcă am mai fi încă thanatonauţi.

În curând ajungem la muntele de lumină. Nu ne-am înşelat. Arhanghelii ne aşteaptă. Ca să poată vorbi mai bine cu noi, au luat hotărârea să întrerupă fluviul decedaţilor, fără să ia în seamă protestele ectoplasmelor grăbite.

Sfântul Petru pare dezolat. Ca de obicei, el este cel care furnizează explicaţiile. Din timpurile cele mai îndepărtate, au existat întotdeauna thanatonauţi care au vrut să exploreze Continentul Ultim. Îngerii îşi primeau rarii vizitatori cu amabilitate şi le încredinţau cu dragă inimă misterele Paradisului. La întoarcere, unii dintre ei au vrut să transmită aceste „revelaţii" celorlalţi oameni. Abraham, Isus, Buddha, Mahomed şi atâţia alţii au lăsat propria lor mărturie. Astfel au luat naştere Biblia, Cartea tibetană a morţilor, Evanghelia, Coranul, Tao-te-king… şi toate cărţile sacre din lume.

Îngerii făcuseră din aceşti oameni nişte Mari Iniţiaţi, iar ei nu se arătaseră ingraţi. Încercaseră să facă în aşa fel încât de cunoştinţele lor să profite toate generaţiile viitoare pentru ca ele să progreseze, să devină mai bune şi să avanseze mai repede spre starea de spirit pur. Marii Iniţiaţi îşi aduseseră astfel contribuţia atât oamenilor cât şi cerului.

Totuşi îşi înconjuraseră „revelaţiile" de mister, de misticism, de simboluri ermetice. Le ascunseseră sub o mantie de legende şi de mitologii ciudate. Iar noi ce făcusem? Distrusesem secretul, trădasem şi, o dată cu asta, îi dusesem pe căi greşite pe semenii noştri şi semănasem tulburare pe Pământ.

Îngerii fuseseră totdeauna binevoitori faţă de Marii Iniţiaţi, căci, până la noi, toţi se arătaseră înţelepţi. Noi însă fuseserăm nişte inconştienţi. Dezvăluisem tuturor sensul vieţii şi sensul morţii. Le răspândisem fără socoteală. Invitasem pe oricine să ne urmeze. Adusesem turişti cu toptanul acolo unde misterul

trebuia să rămână mister şi secretul secret.

„Înţeleptul caută adevărul, prostul l-a găsit deja.”

Arhanghelul Gabriel ne vorbeşte agasat de „opera” noastră. Bătălii pentru luarea în stăpânire a Paradisului, panouri publicitare pe culoarele morţii, o *Convorbire cu un muritor* publicată în marile ziare, o mulţime de karmografe... Ah! ce dezordine! Era şi prea era timpul de a se pune capăt acţiunilor noastre stupide.

— Foarte bine, a spus Rose. Vom coborî din nou pe Pământ şi vom strica tot ce-am făcut!

— Nu mai e cazul, a zis Satan rânjind. Nu mai e nevoie de voi acolo. Ne-a trebuit ceva timp, dar până la urmă am hotărât să lăsăm poliţia îngerilor să intervină. Priviţi ce se petrece în acest moment.

Un heruvim proiectează câteva bule cu imagini. Thanatodromuri, mari şi mici, oficiale şi neoficiale, fac explozie, lovite de trăsnet. Fotoliile de decolare zac dezmembrate. Manualele de istorie a thanatonauticii se preschimbă în pulbere. Muzeul Morţii de la Institutul Smithsonian din Washington e în flăcări, la fel şi magazinul mamei mele. Publicitatea ectoplasmică se dizolvă sub ochii noştri. Un uragan violent trece peste lumea de jos, măturând în trecere tot ce se referă cât de puţin la thanatonautică, ştergând-o pentru totdeauna din mintea oamenilor. Toată opera vieţii noastre precedente se transformă în scrum.

— Aţi vrut să vă jucaţi de-a zeii, tună şi fulgeră arhanghelul Gabriel. Dar oamenii trebuie să înţeleagă adevărul prin ei înşişi. Ştiinţa sacră nu poate fi popularizată.

Deodată mă întreb:

— De asta l-aţi omorât pe Raoul?

— Da. Era primul şi cel mai periculos dintre voi.

Mânia îl cuprinde până şi pe un serafim încântător.

— Încă puţin şi, din cauza maniei voastre de a face lumină acolo unde trebuie să domnească obscuritatea, pe drumul reîncarnării ar fi apărut felinare şi prostituate.

Cu timiditate, încerc o apărare:

— Nu suntem decât nişte simpli oameni şi ca toţi oamenii comitem greşeli.

— Nu, a bombănit arhanghelul Mihail. Sunteţi Mari Iniţiaţi. În loc să vă bucuraţi de asta în tăcere, aţi dat la iveală sensul vieţii şi astfel aţi anihilat însuşi motorul existenţei: curiozitatea,

dorinţa de a afla, de a înainta pe drumul cunoaşterii.

— Dar tocmai asta voia şi Raoul!

— Şi tocmai asta l-a făcut să fie iniţiat. Dar ştiinţa noastră nu poate fi murdărită. Chiar şi membrii celor mai extravagante secte, chiar şi iluminaţii de două parale au înţeles că trebuie să-şi ţină gura şi să nu se exprime decât prin metafore. Dar voi v-aţi crezut mai şmecheri decât ceilalţi. Voiaţi să popularizaţi „moartea” şi aţi stricat totul…

Arhanghelii au reluat enumerarea păcatelor noastre.

— Aţi desenat şi vândut hărţi geografice ale Paradisului, a spus cu un aer consternat arhanghelul Rafael.

— Aţi publicat… manuale turistice.

— Aţi elaborat maşini de murit.

— Aţi repetat vorbele noastre.

— Aţi dat naştere la mii de suflete rătăcitoare încurajând sinuciderea.

— Vă uitaţi la noi fără teamă.

— Nu ne respectaţi.

— Ne consideraţi servitorii voştri, iar nu stăpâni.

Decedaţii care-şi aşteptau judecata nu mai sunt nerăbdători, pentru că această scenă le-a trezit interesul. De când se află ei acolo, nu i-au văzut încă niciodată pe arhangheli să-şi piardă calmul şi să fie atât de porniţi împotriva unor biete ectoplasme.

— Trădători, nu sunteţi decât nişte trădători!

Încă de la începutul acestor mustrări, mă chinuia o întrebare. Îi întrerup ca să le-o pun:

— Bine, dar în cazul ăsta, pentru ce ne-aţi lăsat să facem ce-am făcut?

Câţiva îngeri afişează o expresie sardonică. Poate că ei sunt „poliţia cerească”, cei care au intervenit împotriva noastră. După toate aparenţele, ăştia doreau să ne anihileze încă de la început. Iar ceilalţi, cei care acum se enervează, ne-au dat voie să continuăm.

Arhanghelul Gabriel nu se simţea deloc în largul său.

— Voiam să ştim până unde veţi îndrăzni să mergeţi.

— Şi noi suntem uneori curioşi în privinţa oamenilor, a adăugat arhanghelul Mihail ruşinat. Uneori au o minte atât de îmbârligată… Tatăl lui Raoul provocase deja discuţii. Depăşise limitele cu studiul lui *Moartea, această necunoscută.* Publicarea lui ar fi dezvăluit prea multe lucruri.

— După aceea, când fiul lui i-a continuat strădaniile, ne-am

întrebat ce să facem cu aceşti thanatonauţi care considerau descoperirea morţii un sport. Au existat curioşi ca mine şi deci partizanii toleranţei. Dar au existat şi alţii care s-au opus şi „poliţia cerească” trăgea întruna semnalul de alarmă. Totuşi, aici sus, în majoritatea lor, cei şaptezeci şi doi de îngeri albi principali şi cele şaptezeci şi două de dubluri negre ale lor au socotit că trebuie aşteptat şi văzut ce se întâmplă. I-am sfătuit pe îngerii de jos, poliţia noastră, să nu intre în panică. Credeam că thanatonautica se va distruge singură. Nişte oameni obişnuiţi nu vor fi în stare să se concentreze suficient pentru a duce la bun sfârşit o experienţă atât de importantă. Dar voi nu eraţi nişte oameni obişnuiţi. Voi aţi ajuns până la noi şi în felul acesta meritaţi să deveniţi Mari Iniţiaţi. Numai că după aceea aţi provocat prea multe pagube. Ah! Aceste agenţii de călătorii ectoplasmice!… Nici cea mai mare bunăvoinţă a îngerilor nu mai putea tolera astfel de incursiuni în lumea lor secretă. Şi nici nişte oameni afirmând: „Ştiu tot.” Ar fi trebuit să meditaţi la alegoria biblică a lui Adam şi a mărului cunoaşterii. Nu trebuie niciodată să ajungi la cunoaşterea absolută, ci doar să tinzi către ea…

— Oricum, în ceea ce vă priveşte, gluma s-a sfârşit, a spus tăios arhanghelul Rafael. Thanatonautica a murit o dată cu voi.

— Dar e prea târziu, s-a lamentat Rose. Prea mulţi oameni ne-au citit operele. Toţi au căpătat o adevărată obişnuinţă să aibă grijă de karma lor.

Arhanghelul Gabriel a întrerupt-o cu un gest dispreţuitor.

— Comiteţi din nou păcatul de a vă îndoi de puterea noastră. Să nu uitaţi că am trimis deja un Potop pentru a îneca toate păcatele omenirii. După toate imaginile pe care vi le-am arătat, chiar nu ne credeţi în stare să implantăm uitarea în minţile oamenilor? În *toate* minţile!

— Nimeni nu-şi va aminti de activitatea voastră, a declarat Sfântul Petru. Nu veţi mai fi decât încă una din acele legende vagi în care nimeni nu crede cu adevărat, precum monstrul din Loch Ness, yeti din Himalaya sau triunghiul Bermudelor. Nişte mituri vor vorbi fără îndoială despre thanatonauţi, dar ascultaţi bine ce vă spun – *vă promit solemn că nimeni nu-şi va închipui că thanatonautica a existat cu adevărat!* Nu va mai fi decât un gând tainic în minţile oamenilor deosebit de sensibili.

— Şi Stefania? am întrebat eu.

— Stefania va uita şi ea. Dar, contrar vouă, ea va fi cruţată,

pentru că a încercat să continue opera Satanei într-o vreme când, cu toţi blegii, amabilii şi superstiţioşii, avea într-adevăr nevoie de o mână de ajutor.

Satan aprobă dând din cap mulţumit.

Mamele sunt cuprinse de îngrijorare:

— Şi Freddy junior?

— Şi Pimprenelle?

— Vor uita. Nu vă fie teamă pentru ei. Nu vor fi pedepsiţi pentru păcatele părinţilor lor.

299 – MITOLOGIE MESOPOTAMIANĂ

„Au trecut şase zile şi şapte nopţi
Furtunile potopului nu se domoliseră
Furtunile din sud bântuiau ţara.
În a şaptea zi
Furtunile potopului
Care asemenea unei armate
Masacraseră totul în calea lor
S-au mai domolit.
Marea s-a liniştit
Vântul s-a potolit
Urletul potopului a încetat.
M-am uitat la cer, domnea tăcerea.
Am văzut oamenii preschimbându-se din nou în lut
Apele oprite în loc formau un acoperiş.
Am deschis o mică lucarnă.
Lumina mi-a podidit obrazul
Am îngenuncheat şi-am început să plâng.
Iată că totul se sfârşise.”

Epopeea lui Um Napiştim, numit şi… Noe, în Biblie

Extras din studiul *Moartea, această necunoscută,*
de
Francis Razorbak

300 – MITOLOGIE IUDAICĂ

Conform Kabbalei, foetusul este un mare învăţat. Încă din pântecul mamei sale, el cunoaşte toate secretele lumii. Dar chiar înainte de a se naşte, un înger coboară pentru a-l face să tacă. Îi pune un deget pe gură şi-i spune „ssst”… Din momentul acela, foetusul uită totul. Numai subconştientul lui îşi aminteşte vag de „marile secrete”. Din cauza acestui contact îngeresc avem un şănţuleţ sub nas: „Jgheabul buzelor”.

Freddy Meyer,

Note de lucru

301 – SOLUŢIA

Ne aflăm încă în faţa muntelui de lumină.

Nici un înger nu se gândeşte să ne ia apărarea. Toţi emit o lumină stabilă indicând hotărârea lor definitivă şi fără apel. Arhanghelul Gabriel grăieşte din nou:

— Totuşi, mai târziu, departe de tot în timp, poate peste mii de ani, alţi Mari Iniţiaţi se vor ivi aici, adevăraţi iniţiaţi, căci nu vom mai accepta vreodată turişti. Le vom povesti aventura voastră şi încet, foarte încet, vor descoperi faptele voastre deosebite.

Slabă consolare! Se va scrie pentru noi, nu ştiu când, o altă *Odisee,* o Biblie, un roman, cine ştie ce! Raoul avea dreptate să creadă că toate aceste pretinse „mitologii” ascundeau adevărul.

— Ce veţi face cu noi? a întrebat neliniştită Amandine.

— Veţi avea aceeaşi soartă ca şi ceilalţi. Ca toţi ceilalţi care nu dispun de şase sute de puncte, veţi fi reîncarnaţi şi, bineînţeles, cei în care vă veţi reîncarna nu-şi vor aminti nimic despre viața voastră anterioară.

Îmi repet întruna în cap: „Am fost thanatonaut, am fost thanatonaut, am fost thanatonaut.” îmi impregnez sufletul cu acest lucru sigur că thanatonautica a existat cu adevărat şi că eu am fost unul din precursorii ei, sperând că poate îşi va aminti totuşi puţin în viitoarea lui reîncarnare.

— Înaintaţi, a ordonat arhanghelul Gabriel. Voiaţi să ştiţi ce

se ascunde în spatele muntelui de lumină al judecăţii, nu-i aşa?

Zâmbeşte.

— Mai faceţi câţiva paşi şi veţi afla.

— Sunteţi de acord să ne arătaţi în sfârşit capătul Paradisului? a întrebat Rose cu o mirare încântată.

— Bineînţeles, pentru că n-o să vă mai întoarceţi pe Pământ să strigaţi în toate părţile ce-aţi văzut.

Nevasta mea înaintează ca într-un vis. Chiar şi în ceasul din urmă, astronomul din ea e fericit că-şi poate satisface curiozitatea. Aproape că aleargă să descopere ce se află de cealaltă parte a găurii negre.

— E rândul tău Michael.

— Nu sunt judecat mai întâi?

— Nu există judecată pentru Marii Iniţiaţi. I-am explicat şi lui Raoul. Dar fii fără grijă. Eşti încă tânăr. N-ai cunoscut decât o sută cincizeci şi trei de forme omeneşti. Ţi-am rezervat o mică reîncarnare foarte simpatică.

Mă apropii. Rose se uită la mine cu anxietate.

— Tu şi eu, împreună împotriva nătărăilor, emit eu telepatic.

Se avântă spre mine şi ectoplasma ei îmi sărută îndelung gura. Buzele nu simt nimic, dar sufletul meu se înduioşează.

— Împreună, repetă ea.

Trec şi eu dincolo de muntele de lumină şi ceea ce zăresc este într-adevăr mirific. E ceva ce depăşeşte tot ce-am văzut în toate celelalte zone ale Paradisului.

Deodată înţeleg totul. Ce departe eram de ceea ce ne închipuisem! E clar că nimeni nu s-ar fi putut aştepta la asta. Este pur şi simplu fantastic.

Văd capătul capătului găurii negre şi sunt pur şi simplu stupefiat. Nu e deloc ceea ce credeam. Tremur de emoţie. Acum ştiu.

De cealaltă parte a morţii este…

MANUAL DE ISTORIE

CÂTEVA DATE DE REŢINUT

1492: Primii paşi pe continentul american.
1969: Primii paşi pe Lună.

Manual de istorie, anul II, curs elementar

Mulţumiri pentru:

David Bauchard, Jean Cave, doctorul O'Brian, Jerome Marchand, Frederic Lenorman, Olivier Ranson, Patrice Serres, Richard Ducousset, Guillaume Aretos, Catherine Werber, doctorul Loie Etienne.